

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KOMPLO

ÇEMBERİ

GENÇLİK ROMAN

MAGGIE
HALL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**KOMPLO
ÇEMBERİ**

ÖZGÜN ADI: The Conspiracy of Us

KİTABIN ADI: Komplo Çemberi

YAZAR: Maggie Hall

ÇEVİREN: Fatma Zeynep Öztürk

EDİTÖR: Zeynep Küçük

GRAFİK: Karen Yardımlı

BASKI VE CİLT: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1

Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 16053

© Margret Hall, 2015

© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2015

1. Baskı: Ekim 2015

ISBN: 978-605-9126-44-1

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai sorumluluk doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul

Tel: +90 212 368 8300

Faks: +90 212 381 7648

e-posta: info@penayayinlari.com

www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MAGGIE HALL

KOMPLO ÇEMBERİ

İngilizceden Çeviren:
Fatma Zeynep Öztürk

ANDREW'A.
SEN OLMASAYDIN BU KİTAP DA OLMAZDI.

•

1. BÖLÜM

Bir kâğıt parçası her şey olabilirdi.

Arkamdaki spot önce asit yeşili, sonra pembe yandı. Sonra da karardı. Gözlerim pembe ışık yüzünden hâlâ yanıyordu. Elimde buruşturduğum kâğıda pembe bir parlaklık veriyordu.

Elimdeki buruşuk kâğıda bir süre baktıktan sonra onu tekrar açtım.

15 santimlik kare kâğıt az önce Jack Bishop'ın çantasından düşmüştü.

Lakehaven Lisesi'ne bu hafta başında gelen yeni çocuk Jake Bishop. Işık provasına gelen Jake Bishop. Hem de tiyatroya katılmasını beklediğim son insan olmasına rağmen.

Çocuk telefonuna baktı ve aceleyle platformdan indi. Aşağıdaki sahneye doğru ilerliyordu. Adımları tiyatro salonunda yankılanıyordu. Beyaz tişörtü bir sonraki projek-

törle önce turuncuya, sonra maviye dönüştü. Karanlığın içinde parlak bir nokta gibiydi.

Kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra buruşuk kâğıdı düzelttim.

Bu bir fotoğraftı. Uzun koyu renk saçları ve objektifin dışına odaklanmış koyu renk gözleri olan bir kızın fotoğrafıydı.

Benim fotoğrafımdı.

2. BÖLÜM

Gözden kaybolana kadar Jack'in arkasından baktım. Platformun diğer ucunda bahar oyununun ışık direktörü ve beni bugün buraya gelmeye zorlayan Lara Sanchez vardı; yeni tiyatro düzeneğine eğilmiş, diğer ışığın nasıl çalıştığını gösteriyordu. Bu, bütün yapının titremesine sebep oldu.

Eklemleri bembeyaz olan parmaklarımla tel örgüyü tuttum ve fotoğrafa tekrar baktım. Dudaklarım hafifçe aralıktı, kafam yana dönüktü. Sanki biriyle konuşuyor gibiydim. İnternette bulmuştu herhalde. Lara bir sürü fotoğraf yayınlıyordu. Jack Bishop'ın birini araştırma zahmetine katlanması... Eh, bir çocuğun sizin fotoğrafınızı yanında taşıması için çok sebep yoktu sanırım.

Birden havanın ne kadar durgun olduğunu fark ettim. Sıcaktı. Boğucuydu. Tahmin ettiğimden daha iyi idare ediyordum ama yine de sıvışmak için bir bahaneye hayır demezdim.

Ayağa kalktım. Bacakların ve sırt çantalarının üstünden geçerken Lara'ya, "Kusura bakma," diye fısıldadım. "Beni idare et." Yere inene kadar durmadım. Pantolonumdaki tozları elimle temizledim, fotoğrafı postacı çantama attım ve tiyatro salonunun ağır kapısını ittim.

Neon ışıklı sahneden sonra B Koridoru sönük görünüyordu ama sahne ışıkları spor salonuna giden yolu yarılamış olan ve telefonuna bakan Jack'in üstünde olabilirdi.

Jake pazartesi günü Lakehaven Lisesi'ne geldiğinden beri yıllık komitesine ve okulun spor aktivitelerinin yarısına, bir de EmmaBeth Porter'ın *yatağına* davet edilmişti. Üstelik bunlar sadece benim duyduğum davetlerdi.

Bu sırada ben de bütün haftayı Jack sosyoloji sınıfında yanıma oturduğunda karnımda uçuşan kelebeklerle mücadele ederek geçirmiştım. Matematikte bana gülümsediğinde durum daha da kötüleşmişti. Sonra ışık provasına gelmişti. Bu da son yarım saat boyunca başka hiçbir şeye dikkat etmeden kolundaki dövmeyle baktığım anlamına geliyordu.

Sadece kollarından, derin gri gözlerinden veya sağ yanağındaki gamzeden etkilenmiyordum. Çocuk saçma derecede çekiciydi. Sevimli değildi, keskin bir yakışıklılığı vardı. Çenesi bir kıvrımdan ziyade bir açılı oluşturunuyordu sanki. Kahverengi saçlarından hiçbir tutam yerinden fırlamamıştı. Birçok insana göre bunlar yeterliydi.

Ama bana göre bundan fazlası vardı. Benim gibi, Jack de buradaki yeni çocuktı. Benim gibi bütün davetleri geri çevirmişti. Onun kimseyle birkaç dakikadan daha uzun süre sohbet ettiğini görmemiştım. Ama o bu konuda çok kendine güveniyor gibiydi. Sanki gerçekten... umursamıyordu.

Ben umursamıyor *gibi* yapıyordum. Arkadaşları. Erkekleri. Bir hayata sahip olmayı. Bazen öğrendiğimi düşünüyordum ama sonra kendimi ışık provasından gizlice çıkarken buluyordum. Çünkü içimde, bütün hafta boyunca izlediğim çocuğun da beni izleyip izlemediğini bilmek isteyen hain bir taraf vardı.

Jack bahçeye doğru ani bir sağ yaptı.

Onu takip etmeyi kesmem gerekiyordu. Zaten ne yapmayı düşünüyordum ki? Ama onun olduğu yere varınca yağmur damlaları arasında koridora doğru yankılanan bir ses duydum. “Neden buraya geliyor olsun ki?”

Kafam karışmış bir halde durdum. Dikkatlice aralık kapıdan baktım. Belki de konuşan başkasıydı.

Hayır, değildi. Sadece sol kolunu görebiliyordum ama yine de Jack’ti. Pusula şeklindeki dövmesi tam karşımdaydı. Kuzey kısmı yeri gösteriyordu.

“Ne zaman olduğunu biliyor musun?” diye sordu. Konuşmaları anlamlandırmaya çalışıyordum. Kulaklarım yanlış duymuyorsa Jack Bishop İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

Arkasına baktı. Dolapların arkasına gizlendim.

“Hayır, onu görmedim daha. Endişelenecek daha önemli şeyler yok muydu?” Duraksadı. “Dauphin ailesi *kızı* niye istesin ki?”

Kızı mı? Elim, çantamın ön gözüne, fotoğrafı koyduğum yere uzandı.

“Efendim?” Jack’in sesindeki telaş yerini kafa karışıklığına bıraktı. “Kesinlikle,” dedi. “Birinci derece öncelik. Anlıyorum.”

Kafamı salladım. Tabii ki benim hakkımda konuşmuyordu. Ama *ne* hakkında konuşuyordu?

Jack biraz duraksadıktan sonra, “O zaman bu gece yapacağım,” dedi. “Evet, efendim.”

Telefonu kapatmıştı herhalde. Alçak sesle küfretti. Yağmurla ıslanan kaldırımında uzaklaştı.

Dolapların arkasında sindim. Konuşmanın son birkaç sözcüğü kafamda dönüp duruyordu. *Birinci derece öncelik. Efendim.*

Belki eski bir öğretmeniyle konuşuyordu. Ya da sert tutumlu, İngiliz büyükbabasıyla. Bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyordu ama Jack’in her zaman sakın olan sesindeki belirsizlik, beni en az İngiliz aksanı kadar sarsmıştı.

Koyu renk saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına attım ve fotoğrafı çıkardım. Aptal floresan lambasının altında yüzümü inceledim.

Bir dakika.

Daha yakından baktım. Bu fotoğraf bizim evin önündeki bahçede çekilmişti. Dikenli çam ağacını tanımıştım.

Lara’nın orada fotoğraf çektiğini hatırlamıyordum. Ve *ben* hiç fotoğraf yayınlamıyordum.

Jack bu fotoğrafı nereden bulmuştu?

3. BÖLÜM

“Avery June West!” Yerimden zıpladım. Fotoğrafa kafa yorayım derken çok zaman harcamıştım. Diğer derse geç kalmak üzereydim.

Döndüm ve Lara’nın benim dolabıma doğru sekerek geldiğini gördüm. Uçları mavi olan saçları sallanıyordu. “Beni yarı yolda bıraktığın için teşekkür ederim, dostum. Derdin ne senin?”

Nedense ona Jack’ten bahsetmek istemedim. “Sana yüksekten korktuğumu söylemiştim,” dedim.

Kilidi çevirdim. Dolabın koluyla uğraştım ve köşesine avucumla vurdum. Dolap açıldı. Dönemin ortasında yeni çocuk olmak demek artıklarla idare etmek demektir. Dolaplar da buna dahildi.

“Işığın buna iyi geleceği konusunda karar kılmıştık, değil mi?” Lara çantasından bir paket Twizzlers çıkardı ve bana uzattı. Kafamı salladım. “Hem böylece *benimle* takı-

labiliyorsun. Dekor tasarımı yapsaydın yılın geri kalanında Amber Leland'le uğraşman gerekecekti. İğrenç.”

Eski Çağ Uygarlıkları kitabımı aldım. “Dekor tasarımı için seni satacak değilim.”

Derse giderken Lara, Amie Simpson'ın hademeyle sigara içtiği için uzaklaştırıldığını, kızın kavalyesinin balo için tek başına kaldığını ve yemek rezervasyonlarının iptal edildiğini anlattı.

Elindeki uzun kırmızı Twizzlers çubuklarından birini balo komitesinin masasına doğru uzatarak, “Sen gelsene,” dedi. “Gelmeyeceğini söyledin biliyorum ama Amie'nin yerine geçebilirsin.”

Balonun posterine baktım. Konsept, Hollywood'da Bir Gece'ydi. “Gelmek istemiyorum ama yine de teşekkürler.”

Okul danslarına gitmezdim. Gece kulüpleri gibi –çok tatlı, büyüleyici erkekler gibi– bunlar da Plan'ın bir parçası değildi. Lakehaven, Minnesota'da, Plan'a sıkı sıkıya bağlı kalmaya kararlıyım.

Lara, “Sen kaybedersin,” dedi. “Olive Garden restoranında sınırsız grissini hakkımız var.”

Molly Mattison gelip Lara'nın en sevdiği tüy küpeleri ödünç isteyince onları dinlemeyi bıraktım.

Bütün bu Plan düşüncesi gülünç müydü? Tabii ki. Biraz da acınası? Kesinlikle. Ama yıllar önce hareket halindeki bir kamyonun içinde, Portland ve St. Louis arasında bir yerde artık umursamamam gerektiğinin farkına varmıştım. Plan işe yaramıştı. Tıpkı bu sefer de işe yaradığı gibi. Lara iyi biriydi ama onunla o kadar yakınlaşmayacaktım. Bugünkü ışık provasına gelmemin sebebi ondan ve annemden kurtulmaktı. Sıvışmak için bir bahanem olsun diye özellikle bu aktiviteyi seçmişim. Yükseklik korkusu sağolsun.

Yalnız olmak, soğukta montsuz dolaşmak gibiydi. Eninde sonunda uyuşuyordunuz. Yalnız *kalmamaya* bir kere alıştınız mı, geri dönmenin sebep olduğu şok Minnesota'da bir aralık sabahında saat altıda yorganınızın hızla üstünüzden çekilmesine benziyordu.

Lara durdu ve gözlerini kısarak baktı.

“Ne oldu?” diye başladım ama sonra anladım. Jack koridorda bize doğru geliyordu. Beni evime kadar takip edip haberim yokken fotoğraf çekmesi mümkün değildi. Fotoğrafı Lara çekmiş *olmalıydı*.

Lara, “Ne kadar saçma bir insan,” dedi.

Okuldaki diğer kızların aksine, Lara, Jack'le ilgilenmiyordu. Onun kendini beğenmiş olduğunu düşünüyordu. “J. Crew'den fırlamış gibi,” dedi. Haksız da sayılmazdı. Jack özel dikim bir gömlek giymiş, kollarını kıvrırmıştı. Ellerini cebine sokmuş bize doğru yürüyordu. Sanki bir fotoğraf çekiminden fırlamış gibiydi.

“Evet,” dedim. “Saçma.” Madalyonumun altın zincirini parmaklarımın arasında çevirdim ve omzumun üstünden son bir bakış attım. Zil çalınca Eski Çağ Uygarlıkları dersine girdik. Biraz sonra Jack kapının önünde göründü. Bakışları benimkilerle buluştu. Sonra yerine oturdu. Ben de defterimdeki çizgilerle uğraştım.

Jack bu dersi, matematiği ve sosyolojiyi benimle birlikte alıyordu. Son birkaç gündür sosyoloji dersindeki “Amerika'da Aileler” projesi için birlikte çalışıyorduk. Bu da hayatımla ilgili bilinmesi gereken ne varsa, annemin işi yüzünden sürekli taşınmamızdan tutun da babamın ben küçükken bizi terk etmesine kadar, öğrendiği anlamına geliyordu. Ona her şeyi anlattığıma ben de şaşıırıyordum. Kendisi hiç de konuşkan değildi. En azından ona telefonda

gizemli talimatlar veren sosyetik İngiliz akrabalarından bahsedebilirdi.

“Bayan West? Avery?”

Sıçradım. Kalemim tıkırtıyla yere düştü. Dersin başladığını bile fark etmemiştim.

Bayan Lindley, “Soruyu bizim için cevaplar mısınız?” diye sordu.

“İıı...” Lara’ya baktım. Notlarını gösterdi ama pembe elyazısını okuyamıyordum. Kendi defterimde, *kendi* notlarımı almam gereken yerde, Jack’in pusula şeklindeki dövmesinin kabataslak bir çizimi vardı. Defteri hemen dirseğimle kapattım.

“Bayan West, dün geceki okuma ödevinden, yani Diodokh’lardan bahsediyorum. Bunların Büyük İskender’in hayatında oynadıkları rolü anlatabilir misiniz?”

Okuma ödevini yapmıştım. Her zaman yapardım. İnsanlar konusunda iyi olmayabilirdim ama okulda her zaman iyiydim. Ama şimdi tamamen boştum.

“Büyük İskender eski çağda birçok yeri fethetti. Yunanistan’dan Hindistan’a kadar,” dedim. Bir yandan da sayfaları çeviriyor, sözcüklerin bana ulaşmasını umuyordum.

Bayan Lindley’nin dudakları sanki ekşi bir şey yemiş gibi buruştu.

Üç sıra arkadan derin bir ses, “Diodokh’lar İskender’in halefleriydi,” dedi. Döndüm. Jack bana bakıyordu. Sesi normale dönmüştü. İngiliz aksanından eser yoktu.

Bayan Lindley bana doğru bir kaşını kaldırdı.

Jack, “İskender’in kan bağına sahip olan bir varisi yoktu. Bu yüzden krallığını on iki generaline bıraktı,” diye devam etti. Bayan Lindley iç geçirdi ve dikkatini ona verdi.

“Bize ödevimizi yaptığımızda neler olduğunu gösterdiğiniz için teşekkürler, Bay Bishop. Bu sefer elinizi kaldırmadan konuştuğunuzu unutacağım. Bize İskender’in hangi yıl öldüğünü de söyleyebilir misiniz?”

Jack öğretmenin bütün sorularına cevap verdiğinde tekrar bana baktı.

Hemen notlarıma döndüm. Keşke bunu yapmasaydı. İhtiyacım olan son şey ondan hoşlanmam için başka bir nedendi. Dövmesinin çizimini buruşturdum ve çantama tıktım.

Dersten sonra Lara’nın kitaplarını toplamasını bekledim. Jack’e bakmamaya çalıştım ama sınıf boşaldıktan sonra bize doğru gelen ayak seslerini duyduğumda kimin geldiğini biliyordum.

Jack’in koyu renk saçları nemden dalgalanmıştı. Postacı çantasını tek omzuna asmıştı. Bluzumun ucundaki dantelle oynadım.

Lara işaretparmağını Jack’in göğsüne doğrultarak, “Hey! *Sen* de beni ılık provasında yarı yolda bıraktın,” dedi. “Kabasınız. İkiniz de kabasınız.”

“Özür dilerim.” Jack’in sesi alçak ve pürüzlüydü. Sanki çakıl taşına sürüyor gibiydi. “Bir telefon görüşmesi yapmam gerekti. Büyükbabam hasta da.”

Ah. Göğsümde arttığını bile fark etmediğim gerilim azaldı. Büyükbabasının İngiltere’nin neresinde yaşadığını sorma dürtüme direndim. Sonra bir kez daha kendime bunun umurumda olmaması gerektiğini hatırlattım. Jack’in kişisel yaşamını, Lara’yla konuşurken bile bana bakmasını umursamamalıydım.

Lara burnunu kırıstırdı. Bu hem *geçmiş olsun* hem de *şu yaşlılar anlamına gelebilirdi*. “Çok kötüymüş,”

dedi. Çantamı düzeltirken bana döndü. Sonra Jack'in hâlâ gitmediğini görünce ona döndü. Sonra tekrar bana baktı. Gördüğüm en kaba şekilde kaşını kaldırdı. "Hı, tamam. Gitmem gerekiyor. Yapacak... işlerim var. Ave baloya gelmesen bile okuldan sonra bize gel istersen. Tırnaklarımızı yapacağız."

Onu öldürsem yeri ydi. Ama saçlarımı çantamın askısının altından çıkardım ve sıkıttığım dişlerimin arasından gülümsedim.

"Sanırım bunu düşürdün." Lara uzaklaşırken Jack bana kalemimi uzattı. "Benim sıramın altına yuvarlanmış."

"Teşekkürler."

Benimle birlikte sınıftan çıktı. Bana uyum sağlamak için uzun adımlarını yavaşlatmıştı. Muhtemelen ortalamadan sadece birazcık daha uzundu ama yine de ona bakmak için boynumu iyice uzatmam gerekiyordu. Göz ucuyla bana baktı.

"Ayrıca dersteki olay için de teşekkürler," dedim. "Okumayı *yaptım*. Cevabı elbet hatırlayacaktım."

"Aa." Kaşlarının arasındaki boşluk bitmişti. Jack'in kaşları gür ve koyu renkti. Vücudunun geri kalanı sabitken kaşları son derece anlamlı olabiliyordu. "Özür dilerim. Ben sandım ki..."

"Hayır, sorun değil." Dolabıma doğru ilerledim. "Sadece diyorum ki kurtarılmaya ihtiyacım *yoktu*. Yine de teşekkürler tabii."

Bana küçük bir gülümseme gönderdi. Zırhtan yansıyan güneşe benziyordu. Kitaplarımı çantama koyarak oyalandım.

Jack, "Avery," dedi. "Seninle konuşmam lazım."

Matematik kitabım gürültülü bir şekilde çantanın içine düştü.

“Bir yere gitsek?..” Telefonu titredi. Bıkmış bir şekilde iç geçirdi. “Bir saniye.”

O mesajı okurken ben de çantamın fermuarını kapattım. Kendime; söylemesi gereken şeyi umursamadığımı söyledim. Umursamıyordum. *Umursamıyordum*. Siyah, bilekten botlarım nemli fayansların üstünde gıcırdadı. Koridorda son dakika yapılan balo planları ve haftasonundan önce son kez kapanan dolapların sesi yankılandı.

Belki de ödevlerle ilgili bir şey sorması gerekiyordu. Ya da belki son derece kibirli bir şey söyleyecek ve Lara’yı haklı çıkaracaktı. Böylece ben de onu tamamen unutacaktım.

Kafamı kaldırıp bakmaya cesaret ettim. Jack mesajı yazarken kaşları tehlikeli bir biçimde çatılmıştı. Bugün ışık provasından erken çıktığında da yüzünde aynı ifade vardı.

“Büyükbaban iyi mi?” diye sordum.

“O...” Bir an gözlerini kıstı, sonra başını salladı. “İyi olacak. Ben... Bu gece.” Kıpırdandı. Bir elini saçlarından geçirdi. “Lara baloya gitmeyeceğini mi söyledi?”

Çantamın sapındaki elimi iyice sıktım.

“Okul danslarına gitmem,” dedim. Sesim normalden bir oktav yüksekti.

“Ya.” Jack ve ben birbirimizin aynası gibiydik. Sürekli akan insan seli arasında iki ada gibiydik. “Anladım,” dedi. “Sürekli taşıyorsun. Eğer devam etmeyecekse çaba göstermeye ne gerek var, değil mi?”

Hızla kafamı kaldırdım. Mükemmel Jack Bishop’ın Planı anlamış olmasına imkân yoktu.

“Ben sadece... düşünüyordum...” Jack kolundaki pusula dövmesini öteki elinin başparmağıyla ovdu. Sanki bir alışkanlıktı bu. Sonra kirpiklerinin altından bana baktı. Gri gözleri dayanılmaz bir şekilde umutluydu. Eriyerek kirli

koridor zeminindeki su birikintisine karıştım. “Baloya gitmek ister misin diye soracaktım. Benimle.”

Okul yılının geri kalan zamanları hızlı bir şekilde gözümün önünden geçti. Birlikte baloya giderdik. Belki bana iyi geceler öpücüğü verirdi. Derslerde birlikte otururduk. Koridorda el ele yürürdük. Birbirlerini bebek beziyle gezdikleri zamanlardan beri tanıyan insanların arasında yeni biri olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan birine sahip olurduk. En sonunda, ne kadar istemesem de onun, hayatıma girmesine izin verirdim.

Daha da ileri gittim. Bir ay da sürebilirdi, bir yıl da. Ama eninde sonunda taşınırdık ve bu kez birini kaybeden tek kişi ben olmazdım.

Gözlerimi kapattım. Baloya başka birini davet etmesi onun için daha iyi olurdu. Bir amigo kızı, korodan bir kızı veya benim kadar berbat olmayan bir kızı. Hem Jack’in var olduğunu unutmak benim için de daha iyi olurdu.

Gözlerimi açtığımda ona bakamadım. Ayaklarına doğru, “Teşekkürler,” dedim. “Ama gitmeyeceğim.” Döndüm ve Jack kalbimde özenle onarılmış boşluğun tekrar açıldığını görmeden oradan uzaklaştım.

4. BÖLÜM

Düşüncelerimde öyle bir kaybolmuştum ki Lakehaven'da okuldan eve dönüş yolumdaki tek trafik ışığını da az daha geçiyordum. Frene asıldım ve yayalar yaya geçidine doluşurken Frannie'nin Donmuş Yoğurt dükkânının önünde durdum.

Kafamı koltuk başlığına doğru yatırdım. Sorun yoktu. İyi olacaktım.

Hayır demek yapılabilecek en doğru şeydi. Daha önce kimse beni dansa davet etmiş olmasa da. Bu daveti yapan *Jack Bishop* olsa da. Sorun değildi.

Alnımı direksiyona dayadım. Keşke ışık hemen değişse ve yeşil yansaydı. Böylece eve giderdim ve bu gün de sona ererdi.

Yaya geçidi en sonunda boşalmıştı. Ama ben iç geçirerek doğrulurken ve ayağımı gazın üstüne koyarken yaya geçidinde bir kişi daha belirdi.

Tekrar frene asıldım. Çocuk az daha ona çarpıyor olduğumu önemsemiyormuş gibi yürümeye devam etti. Uzundu. Düz, kirli sarı saçlarının tıraşı birkaç hafta gecikmiş gibiydi. O kadar zayıftı ki tişörtün altından fırlayan kaslı kolları olmasa ona sıska diyebilirdim. Buralı değildi. Bundan emindim.

Gri dar paça pantolonu, bağcıkları gevşek bağlanmış botlarının içine sokulmuştu. Çantasını göğsüne asmıştı. Büyük şehirden gelen bir *hipster* olmadıkça bir erkeğin bunu yapması zordu. Lakehaven'da da *hipster* yoktu. Buradaki herkesin ismini henüz öğrenememiş olabilirdim ama okuldaki her yüzü tanıyordum. Böyle bir yüzü görmüş olsam hatırlayacağımdan emindim.

Çocuğun gözleri telaşsız bir şekilde çevrede gezindi. Karşı dükkândan çıkan üç liseliye, kuru temizleme poşetleri taşıyan bir grup amigo kıza, bisiklet süren bir kıza baktı. Sonra da bana baktı.

Durdu.

Sokağın ortasında durdu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu, dostane bir gülümseme değildi. Bu, avına saldırmak üzere olan bir aslanın gülümsemesine benziyordu. Kan ve açlık barındırıyor gibiydi. Karnımda, aşağılarda bir yerde ürperme oldu. Arabanın kapılarını kilitledim.

Arkamdaki araba kornaya bastı.

Çocuk çantasını düzeltti ve yaya geçidinde geri kalan yolu yürüdü. Sonra dönüp arabayla uzaklaşmamı izledi.

Eve varınca ön kapıyı kapattım ve kilitledim. Ses, ıssız evde yankılandı.

Keşke Lara'lara *gitseydim*. Lara'nın üç kız kardeşi vardı, teyzesi, eniştesi ve kuzenleri hemen yanlarındaki evde yaşı-

yordu. Küçük çocukların çığlıkları ve kıkırtılarıyla mutfakta şarap içip bizi okulla erkekler konusunda kızdıran yetişkinler sayesinde, o ev yaşam coşkusuyla dolup taşıyordu.

“Anne?” diye seslendim. Gelen tek cevap çamaşır makinesinin düzensiz sesleri ve televizyonun mırıltılarıydı.

Çantamı mutfak masasına bıraktım ve kot ceketimi çıkardım. Bir önceki gece gerçekleşen olay hâlâ haberlerde veriliyordu: Dubai’deki bir araba patlaması dokuz kişinin ölümüne sebep olmuştu. Bunların arasında bir Suudi prens de vardı.

Televizyonu kapattım. Haberler can sıkıntısıydı. Annemse takıntılıydı. Olanları değiştirmek için bir şey yapmamız mümkün olmadığından bana zaman kaybı gibi görünüyordu.

Mutfağı dolaştım, mutfak dolaplarını ve buzdolabını açtım. Dondurucudan fıstıklı dondurmayla naneli kurabiyelerden çıkardım.

Yaya geçidindeki çocuk da yeni bir öğrenci olabilirdi ama öyle olsaydı bu, kulağıma gelirdi. Belki de birinin şehir dışından gelen kuzeniydi. Veya balo kavalyesiydi.

Dondurmamı masaya koydum ve postalarımı incelemeye başladım. Bir kartpostal görünce diğerlerinin hepsini bıraktım. Burası İstanbul’du; göğe yükselen minareleri olan bir caminin fotoğrafıydı. İşte bu yeni bir şeydi.

Kartı çevirdim ve tanıdık elyazısını görünce gülümsedim.

Avery,

Umarım sen ve annen iyisinizdir. İstanbul çok güzel. Pazarlardaki, kumaşlardaki renkleri, suyun üstündeki ışıkları görsen sen de severdin. Boston’da

Copley Meydanı'nın oradaki döner büfesini hatırlıyor musun? Burada her köşe başında onlardan var. Bütün şehir enfes kokuyor.

Charlie'nin sana selamı var.

Sevgilerle,

Fitzpatrick Emerson

Bay Emerson ben sekiz yaşındayken Boston'da yaşadığımız dönemde bizim kapı komşumuzdu. İlk taşınmamızdan hemen sonrasıydı. En uzun kaldığımız yer de orasıydı. Bay Emerson'ın kırlaşmış saçları, yuvarlak gözlükleri, kocaman bir kahkahası ve bir kâse dolusu şekeri vardı. Hiç sahip olamadığım klasik büyükbaba figürüydü.

Ben her zaman *biraz* ailem olsaydı hayatın daha kolay olacağını düşünürdüm. Arkadaş gibi abi ve ablalar, e-posta gönderilecek kuzenler veya yazlarını birlikte geçireceğin bir teyze. Annemden ve benden başka birisi daha. Bay Emerson bizim akrabamız değildi ama aileye yakın tek kişi oydu.

Parmağımı Türkçe kartpostal pulunda gezdirdim ve mesajı tekrar okudum. Charlie, Bay Emerson'ın torunuydu. Bay Emerson'ın çocukluğumdan beri beni torununa ayarlamaya çalıştığına yemin edebilirdim. Charlie Emerson'ın fotoğrafını görmemiştim ama Bay Emerson her mektubunda bana onun maceralarından bahsediyor ve Charlie'yle benim hakkımda konuştuğunu söylüyordu.

Kartpostalı tekrar çevirdim ve fotoğrafa baktım. Burası Hagia Sophia, Ayasofya'ydı. Küçükken Bay Emerson'ın bana burayı anlattığını hatırlıyordum. "Hagia"nın nasıl Türkçe'de "Aya" diye telaffuz edildiğinden ve Ayasofya'nın "Kutsal Bilgelik" anlamına geldiğinden bahsetmişti.

Öğretmenlikten emekli olup seyahat etmeye başlamasına sevinmiştim. Tabii beni kartpostal gönderecek kadar önemsemesine de. On ikiden fazla taşınmadan sonra benimle birkaç aydan uzun süre görüşmeye devam eden tek kişi oydu.

Çamaşır odasının kapısı açıldı ve annem kafasını uzattı. Kaşlarını çatmıştı. “Merhaba, böceğim. Yeşil kalemimi gördün mü? Yemin ederim daha az önce elimdeydi.”

Kafasını gösterdim. Kalem, dağınık topuzun arasından kendini gösteriyordu. Kalem aradı, iç geçirdi ve düzgün sarı buklelerini omuzlarına düşürdü. “Sence de bir gün öğrenecek miyim?”

“Sanmıyorum.” Dondurmama bir kurabiye batırdım ve bir ısırık aldım. Aslında annem, akli havada, şaşkın birisi sayılmazdı. Hayatımızı bir arada tutmaya çalıştığı için yazı gereçlerinin yerini bilmek gibi önemsiz şeylere yer kalmıyordu, o kadar. “Soda bitmişti,” dedim. “Bir kasa aldım. Tezgâhın üstünde.”

Annem geldi ve başımın üstünü öptü. “Sensiz ne yapardım ben kızım?”

“Susardın ve not filan alamazdın,” diye yanıt verdim. Beline sımsıkı sarıldım.

Onu hemen bırakmayınca sesinde bir endişeyle, “Hey,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedim. Böyle bir sarılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. “Sorun yok.”

Annemi bıraktım ama o beni yana ittirdi ve sandalyenin yarısına oturdu. Bay Emerson’ın kartpostalına baktı ama eline almadı. Beni rahatsız eden şeyin bu olduğunu mu düşünüyor acaba diye düşündüm. Doğrudan sormazdı. Eskiden bu taşınmalar hakkında, ne kadar

yalnız olduğum hakkında konuşurduk ama bu her şeyi daha kötü yapıyordu. Şimdi başka şeylerden konuşuyorduk ama alt metinler o kadar belliydi ki altyazı bile olabilirlerdi.

“Prova iyi miydi?” Koluma girdi. Altyazılarda, *Her ikimiz de kendimizi daha iyi hissedelim diye seni böyle şeylere zorladım*, yazıyordu.

Başımı omzuna koydum. “Tahmin ettiğim kadar kötüydü. Belki daha da kötüydü.” *Buna gerçekten katlanacağımı düşünmediğini biliyorum.*

“Tatlım, yeni şeylerde herkes zorluk çeker.” Annem yüzüme düşen saçları geriye itti. “Seni özellikle rahatsız eden bir şey mi var?”

“İı, evet. *Düşmek.*” Sallanan platformu düşünerek titredim. “Ölümüne düşmek.” Bu aslında doğru sayılırdı.

“Ah, böceğim.” Doğruldu ve küçükken yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına aldı.

Herkes birbirimize benzediğimizi söylerdi. Aynı gür ve hafif dalgalı saçlar. Gerçi anneminkiler sarıydı. Aynı küçük beden, aynı küçük, yuvarlak burun. Ama gözlerim daha iri, daha koyu renkti. Bunun sebebi kahverengi lens takmamdı. Çok solgun yüzümdeki çok koyu renk gözlerim beni genç gösteriyordu. Annemin gözleriyse kendinden daha yaşlı birine ait gibiydi. Özellikle de aralarındaki derin eңdişe çizgileriyle.

“Düşmekten korktuğunu biliyorum ama bazen her şeyi olurluna bırakman gerekir.” *Sadece yükseklik korkundan da bahsetmiyorum bu arada*, dedi altyazı.

Biliyorum ve bu konuda konuşmak istemiyorum, diye iç geçirdim.

Annem kalktı. “Çay ister misin?”

Başımla onayladım. Isıtıcıyı suyla doldurdu ve ocağın üstüne koydu. Ocak birkaç kez şıkladıktan sonra hayata döndü.

Dolaptan iki poşet çay aldı ve sessiz odada yankılanan bir iç geçirmeyle alnını ovuşturdu.

Dondurma kâsesinin dibini sıyırmayı bıraktım. “Her şey yolunda mı?”

“Bugün şu gizemli yeni çocuğu tekrar gördün mü?” diye sordu. “Adı Jack’ti, değil mi?”

Yüzümü buruşturdum. Konuyu değiştirebilen tek kişi o değildi. “Bay Emerson İstanbul’daymış. Çok güzel, değil mi?”

Annemin elinde tuttuğu fincanlar tezgâhın üstüne düştü. Annem fincanları düzelterek, “Evet,” dedi. “Kartpostalı gördüm. Çok güzel bir şehre benziyor.”

“Anne. Neler oluyor?” Onu rahatsız eden bir şey olduğu kesindi ve bu kartpostal değildi.

“Bir şey yok.” Sahte gülümsemesini takındı. “Uzun bir gün oldu. Böceğim...” Çaydanlığa özlemle baktı. Kurtarılmayı diliyor gibiydi. Sonra iç geçirdi ve masada karşıma oturdu. “Konuşmamız gerekiyor.”

Bilgisayar çantasındaki sarı zarfı çıkarmadan ne diyeceğini biliyordum.

“Yeni bir emir,” dedim. Daha önce anlamış olmam gerektirdi.

Bu sözcüğü ilk kez duyduğum zamanı hatırlıyordum. Annem askeri idareciydi. *Orduda* çalışmıyordu. Yani üniforma filan giymiyordu ama onlar için çalışıyor ve ülkenin dört bir yanındaki şehirlerde idari işler yürütüyordu. Bazen yeni ofisler için yer aramak zorunda kalıyor ve iş sadece birkaç ay sürüyordu. Bazen de evden yapı-

bileceği masa başı işler oluyordu ve daha uzun kalabiliyorduk.

O gün dokuz yaşındaydım. Arizona'da yaşıyorduk. Elimi kesmiştim. Yara bandı almak için içeri girdiğimde annem telefondaydı.

“Gitmek istemediğimden değil. Kızıma bunu yapmaktan nefret ediyorum,” diyordu. Durup dinledim. “Tabii ki emir yüzünden. Başka neden olacak?”

Kapının çarptığını duyunca telefonu kapadı.

“Emir ne demek?” diye sormuştum. O da çantasına uzanmış ve tıpkı şu an elinde tuttuğuna benzeyen bir zarf çıkarmıştı. Emir, bizi yeni bir şehre, yeni bir hayata gönderen bir dizi talimattı. O zamandan beri *emir* kelimesi hayatımızdaydı.

Aslında zarfı gördüğüme sevinmem gerekiyordu, özellikle geçen hafta Lakehaven'ı sevmeye başlamaya tehlikeli derecede yaklaşmışken.

Çaydanlık tıkırdadı, sonra öttü. Annem fincanlara su koydu. Üstünde Eyfel Kulesi olan fincanı benim önüme koydu. Çok sıcak olmasına rağmen elimi fincanın çevresine doladım. “Nereye?”

Canlı bir şekilde, “Maine’e. Yeni evimiz suyun kenarında olacak. Yazlar da muhteşem geçiyormuş!” dedi.

Poşet çayı suya daldırdım. “Ne zaman?”

Annem tezgâha doğru eğildi. “Kamyonu pazar gününe ayarladım.”

“Pazar mı?” Poşet çayı bıraktım. Çay, fincanın çevresine sıçradı. İki gün mü? “Anne! Artık sekiz yaşında değilim. Bu kadar ani şekilde bırakamayacağım şeyler var. Mesela... İleri Seviye Programlarına Yerleştirme derslerimin kayıtlarının transferleri gibi. Başka bir okulun

yıl sonunda bu belgeler olmadan beni İleri Seviye Programlarına Yerleştirmeye alması mümkün değil. Maine’de hava nasıl oluyormuş bakıp doğru şeyleri doğru kutulara yerleştirmem gerekiyor. Ayrıca...” Çantamdaki fotoğrafı düşünmeden edemiyordum. Jack’i de tabii. “Başka şeyler de var.”

“Özür dilerim, tatlım. Bir dahaki sefere önceden uarmaya çalışırım. Ama bu seferlik böyle.”

Fincanımı ittim. İki gün içinde gidecektik madem, belki de Jack’le görüşmek Plan’ımı ihlal etmezdi. Bir gece, yakınlaşmak anlamına gelmezdi. Bu sadece kendime birazcık yaşama izni vermemdi. “O zaman bu gece baloya gideceğim.”

“Olmaz!”

Hemen kafamı kaldırıp baktım. Annemin sesini yükselttiği tek zaman yemeği yaktığı zamandı. Şimdiyse tezgâhın önünde donup kalmıştı, hava dalışı yapacağım demişim gibi irileşmiş gözlerle bana bakıyordu.

Hemen, “Birkaç gün için şehir dışına çıkmam gerekecek. Bu akşam gidiyorum,” dedi. “Evde kalsan daha iyi olur.”

Taşınmadan önce bazı şeyleri evden halletmesi gerekebiliyordu ama daha önce hiç bu kadar tuhaf davranmamıştı. “Bir ay önce beni elbise alışverişine çıkmaya zorluyordun,” dedim.

Eline bir sünger aldı ve tezgâhı sildi. “Sen de elbise filan almamıştın çünkü gitmek *istemediğini* söylemiştin, hatırladın mı?”

Bir ay önce taşınma filan söz konusu değildi. Bir ay önce Jack burada yaşamıyordu. “Eski dantel elbisem var. Eflatun olan. Onu giyerim.”

Annem dudaklarını büzüştürdü. “Aklım sende kalsın istemiyorum. Yollar sarhoş gençlerle dolu olacak. Ya anahtarını unutup dışarıda kalırsan?”

“Hayatımda hiçbir zaman anahtarımı unutup dışarıda kalmadım.” İki elimi de saçlarımdan geçirdim. “Ayrıca balo okulda. Arabayla gitmemi istemezsen yürüyerek oraya yirmi dakikada varabilirim.”

Süngerini lavabonun içine attı. “Avery June West, bu gece evde kalacağına söz ver.”

Endişelenmiş gibi görünmüştüm sanırım çünkü derin bir nefes aldı ve ağır ağır verdi. “Toparlan. Rahatla. Maine’de de baloya gidebilirsin!” Annem, sadece heyecanlanacak hiçbir şey olmadığı zamanlarda ünlemleri ifadeleriyle konuşurdu. “O zaman son sınıf olacaksın. Son sınıfların baloları daha eğlenceli olur!”

Yalvaran bakışlarını görmezden gelerek eşyalarımı topladım. “Peki.”

“Avery, çok üzgünüm...”

Dişlerimi sıkarak, “Hayır, gerçekten sorun değil,” dedim. İşte bu yüzden kendime önemseme iznini vermiyordum. Bir şekilde, mutlaka her şey berbat oluyordu. Hiçbir şey söylemeden odama çıktım.

5. BÖLÜM

Kendimi fırfırlı yorganımın üstüne attım. Maine’de baloya *gidemezdin* ki. Önümüzdeki bahar mevsiminde başka bir yerde olacaktım. Gelecekte, her zaman başka bir yerde. Ancak o zaman bir hayatım olacaktı. Çantamın altını üstüne getirdim ve fotoğrafı buldum. Yanında da Jack’in dövmesinin buruşturulmuş bir çizimi vardı. Kağıdı düzelttim.

Pusula bir yerden tanıdık geliyordu. Bir filmde veya başka bir yerde görmüş gibiydim. Artık hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Güney ve kuzey noktalarının çizimini tamamladım. Kalem o kadar çok bastırmıştım ki kâğıtta delik açıldı.

Telefonum biyledi.

*Fikrini değiştirecek olursan ben hâlâ baloya gidiyorum.
Seni orada görmeyi umuyorum.*

Jack.

Mesaja baktım. Jack üzgün filan değildi. Şansını tekrar deneyecek kadar önemsiyordu beni. Bir gece. Sadece *bir* gece. Annem neden bu kadar mantıksız davranıyordu?

Evet demeyi o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor, yazdım ama sonra sildim. *Bütün gece EmmaBeth Porter'in dilini senin ağzına soktuğunu düşünmemeye çalışacağım,* yazdım ve burnumu kırıştırdım. Iyy. Şimdiden başarısız olmuştum. *Öldür beni,* yazdım ve telefonu yatak başlığıma doğru fırlatıp iki yastığın arasından kayışını izledim.

Sırtüstü devrildim ve hardal sarısı tavana baktım. İlk birkaç taşınmada, evi yeniden dekore etmek eğlenceli olmuştu. Evin renklerini değiştirmek, ıvır zıvırları kutulardan çıkarmak. On ikinci taşınmaya geldiğimizdeyse kırılabilir eşyaları paketlerinden çıkarmamış ve duvarlardaki kusmuk renklerini bırakmıştık.

Kim bilir, belki annemin baloya gitmeme izin vermesi bir işaretti. Jack iyi birine *benziyordu* ama sapık gibi bir fotoğraf taşıması tuhaftı. Tabii o telefon görüşmesi de öyle. Düşününce hasta bir akrabasıyla konuşmuş gibi gelmiyordu hiç.

Belki benim de bir ailem olsaydı bir yabancıyla bu konuları konuşmak istememeyi anlayabilirdim.

Belki de annem bu kadar çok taşınmamıza sebep olmasa kendini her şeyin en kötüsünü düşünmeye zorlayan münzevi bir tip olmayacaktım.

Belki, belki, belki.

Belki de hiçbirinin önemi yoktu. Zaten yarından sonra buradan ayrılacaktık.

Annemin koridorda olup olmadığını kontrol ettim. Sonra yatağın kenarından eğildim ve kışlık kıyafetlerin arasına saklanmış olan ayakkabı kutusunu çıkardım.

Kutuyu açtım ve Jack'in dövmesinin çizimiyle kendi fotoğrafımı içine attım.

Tam kutuyu kapatacaktım ki durdum. Üstteki birkaç hatıra defterini, gitmediğim partilerin davetiyelerini, komşu ailelerden biriyle çekilen bir fotoğrafımı çıkardım. Kutunun en altında sekizinci sınıftan kalma sonsuzluk işaretli pembe yüzük vardı. O zamanlar Missy, Alina ve Katy için Plan'ı bozmuştum. Kendimize The Fab Four* adını vermiştik. Taşındığımda her gün mesajlaşmaya söz vermiştik. Bu durum altı hafta sürmüştü.

Bu yığının arasında, Alexander Mason adı altında Google'da bulduğum, babam olabilecek kişilerin listesini yaptığım buruşuk bir defter yaprağı vardı.

Annem ve babam üniversitede sevgili olmuşlardı. Annem hamile kalınca babam onu terk etmişti. Küçükken, bir gün hata yaptığının farkına varacak mı diye merak ederdim. Her şeye rağmen bizi istediğini, kahkahalarla, tatilde yenen akşam yemekleriyle, sıradan, iyi hissettiren, cep telefonu reklamlarındaki gibi aileyle geçirilen zamanlarla dolu normal bir yaşamımız olabileceğini düşünürdüm. Babamın annesi de babası da ölmüştü. Başka bir akrabası da yoktu. Ama eskiden beri erkek ve kız kardeşleri olabileceğini düşünürdüm.

Bu istekten vazgeçeli uzun zaman olmuştu. Madalyonumun üstünde parmağımı gezdirdim. Babamın sahip olduğum tek fotoğrafını da madalyondan çıkarmıştım. Annemle benim eskimiş altın bir işlemeyle korunan fotoğraflarımız kalmıştı sadece. Babamın fotoğrafı bana kutunun içinden bakıyordu. Fotoğraf küçük ve bulanıktı.

* Kaliforniya temelli ve Beatles grubundan ilham alan bir müzik grubu. (ç.n.)

Ama koyu renk saçlarımı ve solgun tenimi babamdan aldığımı biliydim. Gözlerimi de ondan aldığımı biliyordum. Doğal göz rengimin koyu mavi olduğu düşünülebilirdi ama aslında bu pek doğru değildi. Aslında gözlerim koyu bir eflatundu.

Küçükken çocuklar havalı olmak için lens kullandığını söyleyerek beni kızdırırlardı. Bu normalde çok da önemli bir şey değildi ama zaten tuhaf ve yalnız birisi olduğum için bu durum beni öldürüyordu. Bu da annemle bana bir fikir vermişti. Zaten gözlerim iyi görmediği için ve o kabul etmese de, muhtemelen gözlerim ona babamı anımsattığı için annem renkli lens kullanmamı önermişti. O zamandan beri gözlerim koyu kahverengiydi.

Her şeyi kutuya attım ve kutuyu tekrar yatağın altına soktum. Sonra tekrar açtım ve pusula çizimini çıkardım.

Uzun vadede Plan'ı uygulamak en doğrusu olsa da bir geceden ne çıkardı ki? Bir danstan. Bir çocukla bir randevudan. Bu gece "Ya?.." demeyeceğim tek anı olabilirdi.

Annemin mutfakta olduğunu, lavabonun üstündeki dolapları açtığını duyabiliyordum. Çatal bıçak takımlarını topladığını, hepsini bir mutfak havlusuna sardığını ve bunları bir kâseye koyduğunu biliyordum. Her seferinde böyle yapardı. Ondan sonra pişirme ve temizlik malzemelerine geçecekti. Ben de odamı, banyoyu ve çamaşır odasını toparlayacaktım. Hazırladığımız kutuları, geçen seferden kalan ve açmaya zahmet etmediğimiz kutuların yanına dizecektik.

Kararımı vermiştim.

Telefonumu yastıkların arasından çıkardım, hemen bir mesaj yazdım ve yataktan inip mutfığa gittim. Annemin bodrumdan çıkardığı açık kolilerden birkaç tane aldım.

“Haklısın,” dedim. Annemin zayıf omuzları gevşedi. “Kıyafetleri toparlamaya başlıyorum.”

Öğleden sonra geri kalan sürede örnek bir evlat oldum. Odamı toparladım, her şeyi vakumladım. Hatta akşam yemeği için lazanya bile ısıttım. Annemin havaalanına doğru yola çıkmasını bekledim. Sonra elbisemi giydim, saçlarımı tel tokalarla topladım ve kapıdan çıktım.

6. BÖLÜM

Spor salonu, ucuz tıraş kolonyası kokuyordu. İçeriye, sıkış tepiş vücutlardan, elbiselerin açık sırtlarından ve karanlıkta beliren coşkulu yüzlerden aç bir enerji yayılıyordu. Duvarlardaki kâğıt şeritler, flaşları yakalıyor ve ışıkla birlikte tıpkı havai fişekler gibi patlayıp odanın karanlık köşelerine ulaşıyordu.

Parlak tonlardaki ışıltılar içindeki vücutlar ve siyah takım elbiselerle çevrelenmiştim. Dans pistinin kenarında duruyordum. Fiziksel olarak oradaydım ama hiçbir şeyin parçası değildim. Bazen ne kadar iyi bir şeye sahip olduklarını bilip bilmediklerini merak ediyordum: Arkadaşlarıyla çevrelenmiş, ciğerleri yettiğince şarkı söyleyen veya kollarını erkek arkadaşlarının boyunlarına dolamış kızlar. Saçlarını ablalarına yaptırmış, gururlu babalarına sıradan balo pozları veren kızlar.

Lara salonun karşısından beni gördü. Zıpladı ve el salladı. Dönen ışıklar, elbisesinin parlak mavi tülünden

yansiyordu. Ben de el salladım. Lara'dan da ayrılmak zorunda kalacağımı düşününce keskin bir acı duydum. Onlarla yakınlaşmamak için çok çaba sarf etmiştim. Bir dakika içinde yanına gideceğimi söylemek için parmağımı kaldırdım.

Bir çocuğun elini kızın kalçasına koydurmaya çalışan fotoğrafçının yanından geçtim ve elbisemin eteğini çekiştirdim. Bu elbiseyi dokuzuncu sınıftayken bir komşunun düğünü için almıştım. Askılı kolları, süslü eflatun dante-liyle güzel bir elbiseydi ama baloya göre çok sadeydi. Umarım Jack önemsemezdi.

Tabii onu bulabilirsem. Mesajıma cevap vermemiştii. Telefonu kapatmışsa ve mesajımı yarına kadar görmezse bu da benim şansına olacaktı işte.

On beş dakika sonra bütün salonu bir, hatta iki kez dolaşmıştım. Dans pistine baktım. Lavaboların ve süs havuzunun yanından geçtim. Belki orada bekliyordur diye yiyeceklerin olduğu masadan bir bardak içecek aldım. Telefonumu beş kez kontrol ettim. Lara ve kavalyesiyle sohbet ettim. Jack'ten eser yoktu.

İnsan büyüklüğündeki ve kâğıt hamurundan yapılan Oscar heykellerine son bir kez baktım, dans pistinin ayağımın altında titrediğini hissettim ve çok tatlı olan kırmızı içeceğimden bir yudum aldım. Sonra dönüp çıkışa doğru yürümeye başladım ve doğrudan sarı elbiseli bir son sınıfa çarptım.

"Pardon..." İçeceği her tarafıma döktüğümü fark edince sustum. Süper.

Kız benim göremediğim bir şeye bakıyordu. Beni fark etmiyordu bile. Kızın dans ettiği arkadaşı da bakıp duruyordu.

Bardağımı bıraktım ve elbisemi peçeteyle sildim. Smokin giymiş iki çocuğun arasında ve yoğun bir kolonya bulutunun altında sıkışmıştım. Neler olduğunu göremiyordum. Aniden durdum.

Neler olduğunu değil, kim olduğunu desem daha doğru olacaktı.

Yaya Geçidindeki Çocuk.

Salonun duvarına yaslanmıştı. Bir ayağını ötekinin üstüne atmıştı. Sarı saçları gözlerinin üstüne dökülüyordu. Çevresindeki herkesten bir kafa uzundu. Bizden bir veya iki yaş büyük olması lazımdı.

Sanki bunu doğrulamak ister gibi ağzının kenarından sigara dumanını üfledi ve sigarasını spor salonunun ortasında söndürdü. Herkesin ona bakmasına şaşmamak gerekti. Öğretmenler onu nasıl yakalamamıştı? Etrafta hiç öğretmen görünmüyordu.

Çocuğun gözleri kalabalığı taramaya devam etti. Sonra beni gördü. Yüzünde ağır, tembel bir sırıtış belirdi.

O ağır bir tempoyla duvardan uzaklaşırken ben nefesimi tuttum. Işıklar çok hızlı hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Yarım danslık süre boyunca çocuğun beni izleyişini izledim. Beni bir başkasıyla filan mı karıştırıyordu?

Gelip önümde durdu. Ağır bir parça çalmaya başlamıştı. “Avery West.”

Bir adım geriledim. Adımı nereden biliyordu? Hafif bir yabancı aksanı vardı. Belki de Rus’tu? Bu havalı sarı saçlarına ve çıkık, belirgin elmacık kemiklerine de uyuyordu. İsmimi egzotik bir şekilde, sanki bir Bond kızımıymışım gibi telaffuz etmişti. *Ay-veeery*.

“Seni görmek harika, tatlım,” diye devam etti. Kaşlarını çatarak elimdeki pecereyi aldı ve yere attı. “Dans edelim mi?”

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan soğuk, kendinden emin avucunu benim avucuma yerleştirdi.

“İıı,” diyebildim. Diğer elini de belime koydu ve beni kendine çekti. Yakınımızda dans eden EmmaBeth Porter afallamakla kıskanmak arasında bir bakışla bakıyordu. Kıskançlığından kusabilirdi.

Tel tokadan kurtulan bir tutam koyu renk saç geriye ittim ve kafamı kaldırıp ona baktım. “Kusura bakma ama seni tanıdığımı sanmıyorum.”

“Evet, tanımıyorsun.” Gülümsedi. “Daha da ilginç, *ben de seni* tanımıyorum. Neden kendini tanıtmaya başlamıyorsun? Böylece bu küçük saçmalığı da atlamış oluruz.”

Elimi sıkı.

EmmaBeth Porter ve kavalyesi, geçen seneki balo jürisinin bir araya geldiği sahneye doğru ilerlediler. Ben ve Yaya Geçidindeki Çocuk dans pistinin uzak bir köşesinde yalnız kalmıştık. Tek yaptığı şey anlamadığım şeyler söylemek olmasına rağmen, birdenbire onunla yalnız kalmak istemiştım.

Elimi çekmeye çalışarak, “Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedim. Elim daha sıkı tuttu. Kafamdaki alarm zilleri ötmeye başladı. “Ben gidi...”

“Stellan.” Arkamdan bir ses geldi.

Yaya Geçidindeki Çocuk, yani Stellan gözlerini devirdi. “Ah, ne güzel,” dedi. “*Sen de* buradasın.”

Elimi Stellan’ın elinden çektim, arkamı döndüm ve Jack’i görünce rahatladım.

Üstüne tam oturan bir takım elbise, beyaz gömlek giymiş, ince bir kravat takmıştı. Bir an bakışlarımla buluştu, sonra Stellan’a baktı. Kaşlarını çatıyordu. Bu bile sağ yanağındaki derin gamzeyi hafifçe belli ediyordu.

“Stellan, ondan uzak dur,” dedi. İngiliz aksanı geri dönmüştü. “Avery, yanıma gel.”

Zaten ona doğru gidiyordum ama emir verdiğini duyunca durdum. İkisine baktım. Jack’in ince ama sağlam bedeniyle kıyaslandığında Stellan daha uzundu, daha keskin hatlara sahipti ve mankenlerde göreceğiniz şekilde neredeyse sıskaydı. Jack birini yumruklayacakmış gibi görünürken, Stellan yetişkinlerin çocuklar bir oyuncak için kavga ederken takındıkları tutum gibi bilmiş bir şekilde gülümsüyordu.

Kollarımı kavuşturdum. “Neler oluyor?”

Stellan, Jack’e, “Eee kimmiş bu kız?” diye sordu. Gri ceketinin düğmelerini açtı. “Sen burada olmasaydın yanlış kızı bulduğumu düşünenecektim. Çok... sıradan da.”

Lekeli elbiseme ve indirimden alınmış ipli sandaletlerime baktım.

“Güzel olmadığından değil.” Stellan bana hafif bir şekilde gülümsedi. “Güzelsin.” Sonra Jack’e döndü. “Bunu *senin* de fark ettiğini görüyorum. Çok da küçük. Onu bir parmağımla ikiye bölebilirim.”

Jack boğazından tuhaf bir ses çıkardı. Stellan güldü. “Bu işi çok kolaylaştırıyorsun.”

“Pardon da ben hâlâ buradayım,” dedim. “Ve bu durum gerçekten çok...” Tuhaf? Beni başkası sanmıştı, değil mi? O zaman Jack’i nereden tanıyordu? “Jack, hadi gidelim...”

Stellan aramıza girdi. Kravatını gevşetti. Gittikçe huzursuzlaştığını fark ettim. Bir kavgaya hazırlanıyordu. Keskin alarmlar kafa karışıklığıma baskın çıktı. Belki de Jack’in balo kavalıem olması fikrinden vazgeçmem gerekiyordu.

Gerilemeye başladım.

Jack, “Sen kızıdan ne istiyorsun ki?” dedi. Sesi alçak ve tehlikeliydi. Daha önce telefonla konuşurken duyduğum endişeden eser yoktu. “Senin burada olman için hiçbir neden yok.”

Durdum. Telefon konuşmasını hatırladım. Telefonda “kızıdan” ne istediklerini sormuştu. “Onun” ne zaman geleceğini sormuştu. “Bu geceden” bahsetmişti.

“Jack, neler oluyor?” diye sordum ama sesim mikrofونun çıkardığı tiz ses yüzünden duyulmadı.

Son sınıftaki bir amigo kız, “Şimdi de yeni balo jürinizi açıklama zamanı!” dedi. Kızın bir tarafında geçen yılın jürisi ellerinde kuşaklar ve taçlarla bekliyorlardı.

Stellan, “Anlaşılamadıysa söyleyeyim,” diye başladı. Sarı saçlarından bir tutam yüzüne düştü. “*Biz onu siz istediğiniz için istiyoruz. Neden istediğinizi öğrenmek istiyoruz.*”

Jack ona dik dik baktı. “Dediğim gibi, sizi ilgilenmez.”

“A, ama ailedeki diğer herkes kaynaklarını daha önemli görevler için harcarken Alistair Saxon bir Koruyucu’yu dünyanın öbür ucundan buraya lise derslerine katılmaya göndermişse bizi ilgilendirir.”

Televizyonu yabancı bir dilde izliyormuşum gibi hissetmiştim. Tam Jack’e beni bilgilendirmesini söyleyecektim ki Stellan konuşmaya devam etti. “Yani *benim* burada olma nedenim, bu kızın Saxon’lar için neden emirden daha önemli olduğunu anlamak.”

7. BÖLÜM

Tanıdık sözcük yüzüme tokat gibi çarptı. “Bir dakika,” dedim. “*Emir* mi dediniz siz?”

Jack, Stellan’a baktı. Stellan gözlerini devirdi. “Bizi kimse duyamaz. Rahatla biraz. Ayrıca *kızın* zaten bunları bilmesi gerek. Yani önemi yok.”

Yemek masamızın üstündeki zarftan haberim vardı ama annemin işiyle ilgili talimatların, Lakehaven Lisesi’nin balosunda benim yüzümden kavga eden iki yabancıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Sahnedeki amigo, “Bu yılın balo kraliçesi Emma-Beth Porter!” dedi. Sahnede sıralanan arkadaşları neşeyle ciyakladılar. Tribünlerin kenarında toplanan otçu çocuklardan “yuuuh” diye bir ses çıktı. Bunu bir kahkaha tufanı izledi.

Stellan ellerini ceplerine soktu. Vücudunun geri kalanı sımsıkı gerilmiş bir yay gibi görünmüyor olsaydı bu hareket

sıradan sayılabilirdi. “Eee kızın araştırmadan haberi var mı?”

“Ne araştırması?” İkisine bakarken kendimi çok küçük hissetmiştim. Beni tamamen görmezden gelmelerinin ve konuşmada iki adım geriden gelmemin pek yardımı dokunmuyordu. “Emir ne?”

Stellan, “Yoksa kız ajan mı?” dedi. “Saxon’lar şimdi de Amerikan gençlerini mi kullanıyorlar ajan olarak?”

“Ajan mı?” Çevreye bakındım. “Bir yerlerde gizli kamera filan mı var?”

“Tabii ki ajan değil.” Jack’in ağzı gerildi. “Kızın emirle bir ilgisi yok. Saxon’larla akraba olduğu için beni onu bulmaya gönderdiler.”

Nefes verdim. En azından mantıklıydı. “Tamam da *yanlış* kişiyi buldun,” dedim. “Benim ailem yok.”

Jack bana baktı. Çenesini sımsıkı kapatmış haliyle tarih dersimde notumu kurtaran çocuğa hiç benzemiyordu ama bakışları yumuşadı. “Hayır, Avery, var.”

“Bence olsaydı...” Durdum. Hatıra kutumda duran ve madalyonun içine koyulabilecek kadar küçük fotoğraf aklıma geldi. Yüzümün gevşediğini hissettim.

Jack sesini alçalttı. “Sınıfta bana ailen olmadığını söylemiştin. Annenin ailesi olmayabilir ama babanın var.”

Konuşabilmek için dudaklarımı yalamak zorunda kaldım. “Dalga mı geçiyorsun?”

Hafifçe, “Hayır,” dedi.

Gözüm karardı ve başım döndü. Herhalde halimden belli olmuştu. Çünkü Jack dirseğimden tuttu.

Gözlerimi kırpıştırarak baktım. Bu doğru olabilir miydi? *Babam* beni arıyor olabilir miydi? On altı yıl sonra beni gerçekten önemsiyor olabilir miydi?

Döndüm ve, “Nerede o?” dedim. “Burada mı? Siz kimsiniz?” Jack bir tür özel dedektif filan mıydı?

Stellan başını kaldırdı ve iç geçirdi. “Bu durum her ne kadar eğlenceli olsa da, umurumda değil. Talimatlarım kızı bulmak ve götürmek yönünde. Ben de bunu yapacağım.” Kolumu sımsıkı tuttu.

“Ne? Hayır!” Kolumu geri çekmeye çalıştım.

Jack bana doğru atıldı ama Stellan ceketinin altına doğru uzandı. Loş ışıkta parlak bir gümüş parçası parladı. İki kez baktım.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. Stellan küçük kılıç boyutunda bir bıçak çıkarmıştı. Uzaklaşmaya çalıştım ama o beni bırakmadı.

“Olayların bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum.” Sözcüklerindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum.

Jack dişlerini sıkarak, “Hiç sanmıyorum,” dedi.

“Haklısın. Bu şekilde çok daha eğlenceli.”

Mikrofon cızırdadı. “Şimdi de Lakehaven Lisesi balo kralını açıklıyoruz!”

Bıçağa bakmadan duramıyordum. Jack önümüzde durdu. “Onu almana izin vermeyeceğim.”

“Tabii, canım. Balonun kralı açıklanıyor, kalmak isteyebilirsin. Bu yıl şansın vardır belki.” Stellan bıçağı yan tarafına doğru tutarak beni sürüklemeye başladı.

“Bırak şunu!” En sonunda kendimi toparladım ve bıçaktan sakınmaya dikkat ederek eliyle mücadele ettim. “Bırak beni!”

Birkaç meraklı bakış bize doğru çevrildi. Debelenmeyi kestim. Ne kadar Stellan’dan uzak durmak istesem de olay çıkarmak istemiyordum. Jack’in babam konusunda söyleyeceği şeyleri öğrenmem gerekiyordu.

“Hey.” Stellan’ın ceketine yapıştım. Jack dedektifse Stellan neydi? Başını bana doğru eğdi ama beni dans pistinin çevresinde dolandırmaya devam etti. DJ standının yanından geçtik. “Beni bırakmazsan çığlık atacağım. Sen de tutuklanacaksın.” Hissettiğimden daha güvenli konuştuğumu umuyordum.

Gülüşen, itişip kakışan bir grup çocuk yanıımızdan geçti ve bize merakla baktı. Stellan iç geçirerek bıçağı gizledi.

Bunu yapar yapmaz kolumu ondan kurtardım ve peşimizden gelen Jack’e doğru koştum. Jack beni arkasına aldı, çıkışları, ön kapıları ve arkadaki acil çıkışı inceledi. Nefes nefese bir halde, “Yan kapılar en kolay çıkış yolu,” dedim. “Ama sen doğru insanı bulduğundan emin misin? Babamın adı Alexander Mason.”

Jack’in omuzları gerildi.

“Ne oldu?” diye yalvardım. “Bu kadar gizemli olmaktan vazgeç. Bana neler olduğunu anlat.”

“Avery, ben...” Omzunun üstünden bana ve bir öğretmen salonun bizim olduğumuz köşesinde devriye gezerken telefonunda mesaj yazmaya çalışan Stellan’a baktı. Sonra nefes verdi ve döndü. “Çok özür dilerim. Baban hakkında çok az şey biliyorum. Ben onun için çalışmıyorum. Babanın ailesi için çalışıyorum. Sanırım baban bir süre önce vefat etmiş. Ailesi de kısa zaman öncesine kadar senin varlığından habersizdi. Benden duyduğun için üzgünüm.”

Vefat etmiş. Sahnede, yeni balo jürisi ayakta dikilmiş insanlara el sallıyordu. Yüzleri, yapay sırıtişlara büründü.

Babam ölmüştü. İçimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Bir anahtar bir kilidin içinde dönmüştü. Pusula yeni bir istikamete çevrilmişti. Ben artık babası onu terk etmiş bir kız değildim. Ben babası ölmüş bir kızdım.

“Emin misin?” diye fısıldadım.

“Bana böyle söylediler.”

Babam sanki gerçek bir insanmış gibi acı çekmemem gerekirdi. Sonuçta o bizim için uzun zaman önce ölmüştü. Ama yine de boğazım akmaya hazır gözyaşlarıyla yandı. Onunla bir araya gelme isteğimi hâlâ taşıdığımı fark etmemiştim. Şimdiyse bu asla gerçekleşmeyecekti.

Ama eğer Jack doğruyu söylüyorsa babamın bir ailesi vardı.

Stellan bizden birkaç metre ötede çok uzun boylu ve korkutucu futbol koçuyla havadan sudan konuşan beyaz saçlı öğretmene kötü kötü bakıyordu. Birkaç dakika için güvende olacaktım. Süslü ve simli kâğıtlarla, boş içecek bardaklarıyla dolu boş bir masaya oturdum. Altın sarısı ve yıldız şeklindeki bir konfeti parçasıyla oynadım. “Annemle de tanışmak istiyorlar mı?”

“Bana özellikle *sana* yaklaşmam söylendi.” Jack yanıma bir sandalye çekti. “Annen bunları bilmeni istemiyor olabilir mi?”

Evet. Bu bir olasılıktan fazlaydı.

Ben ailemiz olmasını istediğimi hiç gizlememiştim. O da babama kızgın olduğunu hiç gizlememişti. Annem için babamın ailesi olmadığını söylemek, onlarla görüşemeyeceğimi söylemekten daha kolaydı sanırım. Öfke içimde büyüdü.

Şimdi annemi arayıp ona bağırarak istiyordum. Onun işi yüzünden taşınmak zorunda kalmamız bir şeydi. Koskoca bir aileyi gizlemekse bambaşka bir şey.

“Uzak akrabalar demiştin?” diye düşündüm. Stellan hâlâ bizi izliyordu. Ona arkamı döndüm ve Jack’e baktım. “Ne kadar uzak? Kardeşler? Kuzenler?”

Jack ellerini çaresiz bir şekilde havaya kaldırdı. “Bir sürü aile üyesi var. Hangilerinin senin akrabaları olduğundan emin değilim.”

“Beni görmek istiyorlarsa neden aramadılar?” Yeni ve daha gürültülü bir şarkı başladı. Jack’e doğru eğildim.

“Senin kimliğinden emin değillerdi. Ben bu bilgiyi doğrulamak için gönderildim,” dedi.

Sonra gerçeği anladım. Jake Bishop, Lakehaven Lisesi’ne beni izlemek için gönderilmişti. Bunca zaman, sınıfta yanıma oturması, ailelerimiz hakkında konuşması, o fotoğraf, hepsi *takipti*. Tanrım. Beni baloya davet etmesinin sebebi de muhtemelen telefondaki kişinin ona Stellan’ın bu gece burada olacağını söylemesiydi. Bana anlattığı şeylerden sonra bunun önemli olmaması gerekiyordu ama birden gözlerine bakamaz oldum. Beni saran utanç duygusunu görmesini istemiyordum.

Birden ayağa kalktım ve masanın çevresinde dolaştım. Parmaklarımı sandalyelerin arkasında gezdiriyordum. “O zaman *o* kim?” Stellan’ı gösterdim. “*Aramaktan* ziyade bunları yapan bu aile kim? Ya da e-posta atmaktan? Ya da süslü bir kâğıda mektup yazmaktan?”

“Bu aile senin dünyayı yöneten aile, tatlım.” Stellan telefonu ceketinin iç cebine koyarak bize doğru geldi. Öğretmenlerin gittiğini görmüştüm.

Jack ayağa dikildi. “Stellan.” Gözleriyle bize en yakın yerde dans eden bir grup çocuğu gösterdi. “Şimdi olmaz.”

“Nasıl yani, *devlette* filan mı?” Babamı her zaman babalık sorumluluğundan kaçan normal bir insan olarak düşünürdüm. Ama belki de ailesi zengin ve güçlüydü, fakir ve güçsüz anneme biraz sus payı vererek göndermişler,

böylece bu gayrimeşru çocukla uğraşmak zorunda kalmamışlardı.

Bir ses kıkırdarak, “Hey,” dedi. Balo prenseslerinden üç tanesi Stellan’ın üstüne çullandı. Kuşaklarını, çakma yanık tenleri ve pullu elbiselerinin üstünde gururla sergiliyorlardı. Jessa Marin göbek kısmında geniş oyuklar olan pastel pembe elbisesinin içinde gözlerini kırıştırdı ve Stellan’ın koluna dokundu. “Brickfield’e mi gidiyorsun?”

Jack bir elini belime koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Ondan kurtuldum. “Neredeler?” diye sordum. “Onlarla buluşmayı kabul edersem nereye gideceğiz?”

Cevap vermedi. Ona bakmak için döndüm. Donup kalmıştı. Yüzü telefonundan gelen mavi ışıkla aydınlanıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Jack birini ararken Stellan da üç kızın kafasının üstünden bize bakıyordu. Müzik sesinin arasında aramanın telesekretere yönlendirildiğini duydum. Jack hafifçe küfretti. “Beni ara,” dedi. Sonra Stellan’a ve bana tedirgin bir bakış fırlattı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Şimdi ne oldu?”

Fısıldayarak, “Ben de aynı şeyi sana soracaktım,” dedi. Telefonunu ceketinin göğüs kısmındaki cebine attı. “Hadi gidelim. Hemen.”

Madalyonumu parmaklarımın arasında çevirdim. “Bunun iyi bir fikir olup olmadığını gerçekten bilmiyorum...”

Jack bana döndü. “Avery, çok üzgünüm. Bu şekilde olmasını istemezdim ama seni tanımak istiyorlar. Sen de onları tanımak isteyeceksin. Söz veriyorum sorun çıkmayacak. Bunu sağlayacağım.”

Bunu yapacaksam bile ~~nedeni~~ Jack'ın verdiği sözler olmayacaktı. Keşke annemi arayabilseydim. Ama onun doğruyu söyleyeceğine güvenemezdim.

Kendime biraz yaşama izni vermeliydim. Bu gecenin amacı da bu değil miydi? Gerçi bu durum birazdan da fazla yaşamak anlamına geliyordu. Bu durum hayatımı değiştirebilirdi.

“Tamam,” dedim. Madalyonu bıraktım. Parmak uçlarım karıncalandı. “Peki.”

Jack hemen kapıya doğru yöneldi.

Stellan kızlardan ayrıldı ve peşimizden geldi.

Omzumun üstünden bakarak, “Bize zarar vermeye çalışacak mı?” diye sordum. “Polisi filan aramamız gerekiyor mu?”

Jack cevap vermedi. Ama fotoğrafçının yanından geçerken yavaşladı ve tekrar telefonunu çıkardı. Bakışları telefondan salonun kapılarına, sonra tekrar telefona, sonra bana kaydı. “Hayır, seni incitmeyecek. Sana bir şey yaparsa başı belaya girer.” Telefonunu kapattı, diğer eliyle alnını ovuşturdu ve bu sefer pek de yumuşak olmayan bir şekilde küfretti. “Onunla git.”

Bakakaldım. “Efendim?”

Jack iki elini de gür koyu renk saçlarından geçirdi ve Stellan’a acılı bir bakış fırlattı. “Ona hiçbir şey anlatma.”

“Ne? Olmaz. Mesajda ne yazıyordu?” Telaşlanmaya başlıyordum. “O benim ailem için çalışmıyor, değil mi?”

“Senin için pratikte hepsi aynı şey,” diye mırıldandı. “Saxon’lar yarın orada olacaklar. Ben de öyle. O zamana kadar sorun olmaz.”

Stellan yaklaşırken sesini yükseltti. “Bu kadar zorluk çıkarıyorsun madem, kız senin,” dedi. “Onu daha sonra alacağız.”

Jack'e baktım. Önce beni izleyip şimdi de terk mi ediyordu? "Buna öylece *karar veremezsin*," dedim. "Ailemi nerede bulacağımı söyle. Ben onlarla kendim görüşürüm. Arabam var."

Stellan güldü. "Bu kız komik," dedi. Sonra bana döndü. Yüzündeki gülümseme silinmişti. "Dinle, eğer Jack'in iddia ettiği kişiyse onlarla kısa zaman içinde görüşeceksin ve herkes mutlu olacak."

Jack'e kızgın bir şekilde baktım. Gözleriyle bana yalvarıyordu. Bu konuda doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Ailemle görüşmek için Stellan'la gitmem gerekiyorsa giderdim.

"Tamam?" dedim.

"Sonunda." Stellan beni kapıya doğru itti.

Sonra aklıma bir şey geldi. Jack beni *yarın* göreceğini söylemişti. Stellan'a, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Minneapolis'ten uzağa gideceksek annem beni gerçekten öldürürdü.

Otoparka girdik. Stellan müdürün yerine park etmiş küçük bir siyah arabanın kapısını açtı. Bindim. "*Parlez-vous français, chérie?*" diye sordu ve kapıyı kapattı.

* "Fransızca konuşabiliyor musun, tatlım?" (ç.n.)

8. BÖLÜM

Uçak sarsıldı. Kolçakları o kadar sıkı kavradım ki tırnaklarım acıdı. Sanki tutunmak gökyüzünden düşmemi engelleyecekti.

Fransa. Fransa'ya gidiyorduk. Birkaç saat içinde, Maine'e taşınmaktan bu noktalara kadar gelmiştim. Avrupa'da ilginç, zengin akrabalarla geçireceğim yaz tatilleri kafamda dans etmeye başladı. Acele ettiğimi biliyordum. Muhtemelen sadece meraklarını gidermek ve hatıra bir anahtarlıkla beni eve göndermek istiyorlardı.

Ama Stellan beni sıradan bir havaalanına götürmedi. Şu ana kadar yaşadığım bütün evlerden daha güzel olan özel bir uçaktaydık. Fransa'ya gideceğimizi duyduğum an Stellan'a pasaportum olmadığını söylemiştim.

O da bunun önemli olmadığını söylemişti.

Yanlış duydum sanmıştım ama pasaportumun olmaması ve şu an Avrupa yolunda olmam ÖNEMLİ DEĞİLDİ.

Alnımı uçağın soğuk penceresine dayayarak yalnızca uçağın kanatlarındaki beyaz ve kırmızı ışıkların bozduğu sonsuz karanlığa baktım.

Stellan beni Paris'e götürüyordu. Jack İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Pasaportum olmadan beni başka bir ülkeye sokabiliyorlardı. Stellan, onlar senin dünyanı yönetiyorlar, demişti.

Stellan'a baktım. Uçak kalkar kalkmaz fildişi rengindeki deri koltuklardan birini yatırmış ve uykuya dalmıştı. Hafifçe horluyordu. Gömleğinin altındaki beyaz tişörtü her nefes alışında göğsünün üstünde daha da geriliyordu. Bir elini karnının üstüne koymuştu. Nefesinin her kolay ritminde yükseliyor ve alçalıyordu. Diğer eli uykusunda bile bıçağının, hançerinin, kılıcının, artık her neyse onun sapını tutuyordu.

Başka koltuklar da vardı. Koltuğum o kadar geri yatırılabilirdi ki uzanmam mümkündü ama beni saran endişe ve neşe duygularıyla uyumam mümkün değildi. Bacak bacak üstüne attım. Sonra bacaklarımı tekrar ayırdım. Ayağım sürekli sallanıp duruyordu.

Annem bu işe nasıl karışmıştı? Bir aristokratın yurt dışında okuyan oğlu halktan birine mi âşık olmuştu? Ya da bir politikacı genç bir kızı ayartmış, kız hamile kalınca da onu terk mi etmişti? Annemin hayatının pembe dizi olduğunu nasıl anlayamamıştım? Bunun *emirle* ne ilgisi vardı?

Uçak sarsıldı. Nefes aldım. Stellan uyandı ve elinin tersiyle gözünü ovuşturdu. Yüzündeki o yumuşak uyku mahmurluğu ve dağınık saçlarındaki sarı hareler onu bir an için daha az korkutucu yapmıştı.

Stellan'ın ışıқта, ona bir Yunan Tanrısı'ymış gibi bakan balodakiler olmadan o kadar da destansı görünmeyece-

ğini beklemiş ve yanılmıştım. Jack her zaman kusursuz bir haldeyken, Stellan saçının üst kısmını kendisi kesebilir ve kıyafetleriyle uyuyabilirdi. Yine de inanılmaz bir şekilde çekiciydi. Sanki bu ışıltı içinden geliyor gibiydi.

Eh, ben Yunan Tanrısı filan *olmasını* umursamıyordum. Ona hiç ama hiç güvenmiyordum. Bana birkaç saat önce bıçak çekmemiş olsaydı da güvenmezdim.

Boynunu sağa sola doğru kütleletti. Sonra ayağa kalktı ve kollarını kafasının üstünde esnetti. Tişörtü kalkmış ve karnının bir kısmını açığa çıkarmıştı.

Bakışlarımı çevirdim ama beni yakaladı ve bilmiş bilmiş sırıttı. “Yakında ineceğiz. Ben gidip üstüme çekidüzen vereceğim,” dedi. “Sen de aynısını yapmak isteyebilirsin.”

Ayaklarımı eteğimin altına soktum. Paris’te devlet yetkilileriyle buluşmak şöyle dursun, küçük şehirdeki bir balo için bile hoş görünmediğimi biliyordum ama benim hatam değildi. Lekeli elbisemi değiştirmeye veya yüzümü yıkamaya zamanım olmamıştı. Çantamda saç fırçam ve lens damlalarım olduğu için şanslıydım.

Hissetmediğim ama ondan bilgi almak istiyorsam ihtiyacımın olacağı bir cesaret maskesi takarak, “Emir ne?” diye sordum. Balodan ayrıldıktan sonra bütün sorularımın üstünden bir kez geçmişim ama Stellan beni duymazdan gelmiş, bütün yol boyunca Fransızca ve kulağa resmi gibi gelen telefon konuşmaları yapmıştı.

Yukarıdaki bir bölmeye uzandı. “Seni ilgilendiren bir şey değil.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Araştırmayla ilgili bir şey söylemiştin. En azından neyi aradığınızı söyleyebilir misin?”

Silindir şeklinde deri bir çanta çıkardı ve koltuğun üstüne attı. “Herkes daima ne arıyor?” Bakışlarında bir parıltıyla kulağıma doğru eğildi. Gerildim. “Hazine,” diye fısıldadı.

Nefes ciğerlerimden çıktı. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Kıkırdadı.

“Benim...” Bu sözcük hâlâ tuhaf geliyordu. “Benim ailem İngiliz mi?” diye sordum.

Çantadan katlanmış bir gömlek çıkardı. “*Saxonlar* İngiliz. Belki onlar senin ailendir.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Akrabalarım İngiliz aksanıyla konuşacaktı. “Sen onlar için çalışmıyorsun?”

Onu ilk gördüğümde giydiği botları almak için kolunu uzattı. Botlar kof patırtılar çıkararak yere düştüler. “Ben Çember’in başka bir ailesini temsil ediyorum.”

Elbisemin dantel kumaşının üstünden krem renkteki deri koltuğun izini sürdüm. “Tamam da bu Çember de ne?”

Stellan durdu ve döndü. Eli üst taraftaki bölmedeydi. Bana doğru eğildi. “On İkiler Çemberi?”

Kafamı salladım.

Bakışlarını kıstı. “Senin aileden olduğunu iddia ediyorlar ama sen babanı tanımıyorsun. Çember’in ne olduğunu da bilmiyorsun.”

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. Jack ona hiçbir şey söylemememi söylemişti. Ben zaten *anlatacak* bir şeyim olmadığını düşünmüştüm ama Stellan danstan beri her şeyi merak ediyordu. Riske atamazdım.

Stellan temiz gömleğinin kırıksıklıklarını düzeltti, üstündeki gömleği çıkardı. Onu izlememeye çalıştım ama çanta-

sını yerine koymak için arkasını döndüğünde nefesim kesildi.

Sırtında bir dizi yara vardı. Bu yaralar ürkütücüydü, hafifçe kabarıktı ve Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir yaraya benzemiyordu. Joshua Metcalf onuncu sınıfta araba kazası geirdiğnde gördüğüm taze yaralar gibi değildi. Annemin küçükken attan düŐerken bacağında oluşan eski yara gibi de değildi.

Bunlar Őeffaftı. İki siyah dövmenin altında kaybolup gidiyorlardı. Altlarındaki yara dokusu dövmeleri przlı bir hale getirmişti. Bir tanesi kürek kemiklerinin arasında baŐlayan ve omurgasıyla inen bir kılıç dvmesiydi. Diğeri de onun üstündeki bir güneşe benziyordu.

Koltuk baŐlıklarına baktım. Aynı güneş sembolü her koltuğ, barın arkasındaki aynaya ve uçağın bütün kapılarına işlenmişti. Ortasında büyük bir halka, kenarlarında kısa ıŐınlar vardı.

Bakışlarım Stellan'ın sırtına, yaralarına, güneş dövmesine, kılıca kaydı. Ta ki banyonun kapısını çarparak kapatana kadar. Tekrar koltuğma oturdum.

On İkiler emberi. Belki de bunlar devlet değildi de Avrupalı mafya ailelerinden oluşan bir gruptu. Fransa ve Britanya mafyası. Böyle mafyalar var mıydı? Belki de güneş bunların sembolüydü. Bu yaralar da... bir tür damgaydı? Ya da sadece eski bir kazaydı.

Jack'in de dövmesi vardı. O farklıydı. Acaba bunlar... rakip aileler miydi?

Heyecanlı tarafım gergin tarafıma teslim oldu. Yüzümü ellerime gömdüm. Ağlasam mı glsem mi çığlık mı atsam bilemiyordum. Kafamdaki tel tokaları çıkarmaya karar verdim. Canım acımaya başlamıştı.

Banyoda Stellan olduğu için kristal likör şişelerinin arasından barın arkasındaki aynaya baktım. Kendimi zaten berbat hissediyordum ama *görüntüm* berbattan da beterdi. Lekeli elbisem dışında, maskaram akmıştı. Saçım rezil haldeydi.

Peçetelerden birini ıslattım ve gözlerimin altındaki koyu renk halkaları temizledim. Sonra saçıma döndüm.

Banyonun kapısı açıldı. Elimdeki tokayı düşürdüm.

Stellan, “Korkak,” dedi. Banyonun kapısını kapattı. “Uçaktan korkuyor musun? Keşke büyük uçağı getirseydim. Daha az türbülans olurdu.”

Bu *küçük* uçak mıydı yani?

Stellan ince siyah kravatındaki düğümü sıkılaştırdı ve kahve makinesini çalıştırmak için kafamın üstünden uzandı. “Kahve ister misin?”

Kenara çekildim ve tezgâhın üstüne dizdiği kahve fincanlarına baktım. Onu konuşturmak istiyordum. Sorularımdan hiçbirine doğrudan cevap vermese de belki ağzından bir şey kaçırırdı. Tepkisini ölçmeye çalışarak, “Ben seni sabahları votka içen bir tip olarak düşünmüştüm,” dedim.

Makineyi kahve çekirdekleriyle doldurdu. “Neden ki?”

“Aksanın Rus gibi geldi. Böyle beklenir.” Tel tokalardan birini lavabonun üstünde hafifçe tıklattım. “Ama gerçekten bu zamana kadar gördüğüm kadarıyla, *senden* bunu beklerdim.”

Küçük fincanlardan birini doldurdu ve acele bir kahkahayla önüme bıraktı. O hafif aksanıyla, “*Yarı* Rus,” dedi. “Diğer yarım da İsveçli. O yüzden aşağılayıcı Viking göndermeleri de yapabilirsin. Ayrıca en sevdiğim votkadan bu uçakta yok.”

İkinci fincan espressosundan bir yudum aldı ve gökyüzüne yayılan pembe gündoğumuna sessizce baktı. Onu konuşturma çabalarım da buraya kadardı demek.

“Yani sen ve Jack koruma mısınız?” Lavabonun başındaki yerimi aldım ve aynaya odaklandım.

Gülümsedi. “Sana hiç şu oyuncaklara benzediğini söyleyen oldu mu?” dedi. “Bir... *kuklaçka*. Sizin dilinizde nasıl söyleniyor? Bembeyaz teni ve kocaman gözleri olan bebekler.”

“Porselen bebek.” Açık bir ten rengiyle koyu renk saçlar yeterliydi ama buna koyu renk gözlerle çok çabuk ve sık kızaran yanakları eklemeniz gerekiyordu. Şimdi aynı şeyin *olmaması* için kararlı davranmıştım. Bu yüzden kızarmamışlardı. Bu karşılaştırmayı yapan ilk kişi değildi. Konuşmayı tekrar aynı yere döndürerek, “Başka bir ailenin akrabasıysam senin ailen neden benimle ilgileniyor ki?” diye sordum.

“Küçük bir porselen bebek,” dedi. “Evet, bu sensin. *Kuklaçka*.”

Benden gerçekten bir şey isteyip istemediğini bilmiyordum. Ama gömleğini çıkararak ve tuhaf bir gezideymişiz gibi davranarak gizli bilgileri ortaya çıkaramayacak kadar başımı döndüreceğini sanıyorsa yanılıyordu. Bunlar başımı sadece *birazcık* döndürüyordu.

Bu düşünceyi kafamdan attım ve balodan beri düzgün davransa da bu çocuktaki bir şey beni huzursuz ediyordu. Aslında bu da benimle flört etmesine izin vermenin çok kötü bir şey olduğu anlamına geliyordu. Bu flörte tepki vermeyi saymıyordum bile. Ama gardımı indirmeye çalışıyorsa aynısını ben de ona yapabilirdim.

Birkaç tel toka daha çıkardım. Tokaları lavabonun altındaki çöp kutusuna atarken tıklar tıklar sesler çıkıyordu.

Tokalardan bir tanesi sıkıştı. Saç spreyi yüzünden olduğu yerden kımıldamıyordu. Biraz daha sert çektim. Bir tutam saçı koparınca dişlerimin arasından tısladım. Tabii bu sakinleşmeme yardımcı olmadı.

“Dur yardım edeyim.” Stellan kahve fincanını tezgâhın üstüne koydu ve dağınık saçlarıma baktı. Parmakları benim parmaklarımin yanında hareket ediyordu.

Geri çekildim. Bu biraz ileri gitmek oluyordu. “Asla olmaz.”

Ellerimi kafamdan çekti. “Bar kavgasına karışmış gibi bir halde ortaya çıkman benim şöhretime leke sürer.”

Yine ondan uzaklaştım. İç geçirdi. “Sana zarar veremeyeceğim.”

Alçak sesle, “Belki bana ne *yapacağını* bilseydim, beni bir tel tokayla yaralayacağından da korkmazdım,” dedim. Aslında o kadar da korkmuyordum.

Beni sağ salim götürmek onun göreviymiş gibi görünüyordu. Ben sadece beni etkilediğini düşünmesini istemiyordum.

Beni görmezden geldi ve ellerimi vücudumun yanlarına koydu.

Daha fazla itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Hem kim bilirdi? Belki de beni etkilediğini düşünmesine izin vermek benim için iyi olurdu. Ayrıca haklıydı. Sıkışan toka beni sanki kafamda bir kanat varmış gibi gösteriyordu. Şaşırtıcı derecede nazik bir dokunuşla saçımla ilgilenmeye başladı. Ben tekrar saçımla uğraşmaya başlayınca ellerimi yine ittirdi.

“Seninle ne yapacağımı soruyorsun, değil mi? Eh, ben seni doğru dürüst tanımıyorum,” dedi. Son buklelerimi de özgür bıraktı ve toka kaldı mı diye bakarak saçlarımla ince-

ledi. Aynada bir aşağı bir yukarı bana baktı. “Ama eminim bir şeyler düşünürüm. Hevesini takdir ediyorum.”

Ona gözlerimi devirme zevkini tattırmadım ama rahatsız edici derecede aktif kızarma mekanizmam bu kinayenin beni etkilediğini hemen ele vermişti. Güldü ve kulaklığı sağ kulağına yerleştirdi.

Bulutların arasından geçtik. Aşağıda büyük bir şehir kendini gösteriyordu. Stellan’ın yanından geçtim ve pence-reye gittim.

Bütün bu olanlar gerçekse ailemle buluşmak üzereydim. Babamı tanıyan insanlarla bir araya gelecektim. Hayatımda ilk kez, *beni* tanımak isteyen insanlarla. Ama Stellan’ın yaralarını düşünmeden edemiyordum. Ne tür insanların Fransa’ya götürmek için bir kızı balosundan kaçıracağını düşünüyordum ve kalbim acı acı atıyordu.

Kabindeki hoparlörlerden pilotun sesi duyuldu. “Lütfen yerlerinize oturun,” dedi. “On iki dakika içinde inmiş olacağız. *Bienvenue à Paris.*”

* “Paris’e hoş geldiniz.” (ç.n.)

9. BÖLÜM

Paris, filmlerde görüldüğü gibiydi.

Çoğu yer böyle olmazdı. New York'un tamamı Times Square'den ibaret değildi ve L.A.'de Hollywood tabelasını kumsaldan görmek mümkün değildi. Filmlerde kendi haliyle boy göstermiş tek yerse Las Vegas Şeridi yoluydu. Teksas'tan Oregon'a taşınırken bu yoldan geçmiştik.

Ama Paris sadece uzakta görünen bir yamaçtaki Sacré-Coeur Bazilikası'nın beyaz kubbesi ya da her geçen saniye büyüyen Eyfel Kulesi –*Eyfel Kulesi!*– değildi. Detaylar da vardı.

Şehrin bütün renkleri uzun zaman önce düzenlenmiş gibi duruyordu. Gri çatılar, krem rengi binalar ve işlenmiş demirden yapılan balkonlar bir uyum içindeydi. Bir filminden fırlamış gibi görünen koyu renk sokak lambalarının arasından geçerek ilerlediğimiz köprü ve her iki ucundaki altın sarısı heykeller Seine Nehri'ni izlemeyi

sürdürüyordu. Bütün bunlar gerçek değildi sanki. Bir kamera ekibi gelecek ve bana bunun benim hayatım olmadığını hatırlatacak gibiydi.

Araba durdu.

Stellan arabadan indi ve benim tarafıma geldi. Dimdik bir şekilde durdu. Saçları düzgündü, ceket düğmeliydi. Çok resmi görünüyordu. Dayanamayıp elbisemin eteğini çekiştirdim. Birdenbire kendimi çok küçük, yersiz ve gergin hissetmiştim. Şoför kapımı açarken madalyonumun altın işlemesiyle oynuyordum. Bir sürücünün kapımı açtığına hayret ediyordum. Kendimi, *Oz Büyücüsü*'nde küçük evinin kapısından çıkan Dorothy gibi hissettim.

Görüşümü kapatan tur otobüsü çekildi. Geniş avludaki cam piramide iki kez baktım. Şaşkın bir halde, "Louvre Müzesi mi?" dedim. Fotoğraflardan binayı tanımak çok kolay olmuştu.

Ama ana girişe doğru yürümek yerine, Stellan'ın botları güzel taşların üstünde binanın yan kollarından birine doğru ilerledi. Kulağındaki mikrofona bir şeyler mırıldandı ve dönüp bana baktı. "Geliyor musun?"

Ona yetişmeye çalıştım. Balo ayakkabılarımın bağcıkları topuklarıma batıyordu. "Burayı daha sonra gezebilir miyiz?"

Stellan durdu. "Tur rehberliği yapmak istiyor gibi görünüyor muyum? Gezi filan yapmayacağız. Burada gayri resmi bir toplantı olacak. Ben de seni bu toplantıya sokacağım. Tanınmayan genç aile üyeleri görülecek ama dinlenmeyecek, anlaşıldı mı? Ya da bu durumda," diye fısıldadı. "Temizlenene kadar *görülme*se daha iyi olur ama sanırım bu konuda yardımcı olmak mümkün değil."

Çantamı elbisemin göğüs kısmındaki lekenin üstüne bastırdım ve onu takip ettim. Çok güzel bir sabahtı. Paris'in bahar zamanlarıyla ilgili söylentiler doğruydu. Louvre Müzesi'nin yan tarafına doğru yürüdük. Yeni yeşermiş çimlerin üstünde fotoğraf çeken ve dondurma yiyen turistleri geçtik. Bir grup çocuk, labirent gibi görünen çitlerin içinde kıkırdıyor ve elim sende oynuyordu. Gökyüzünün bulutlarla kaplı uzak köşesinde hâlâ Eyfel Kulesi'ni görebiliyordum.

Stellan gösterişsiz, çift kanatlı bir kapının önünde durdu. Kapının her iki tarafında da adamlar hazır olda bekliyordu. Bir tanesi Stellan'la Fransızca konuştu ve bizim için kapıyı tuttu. Stellan bana işaret etti. Derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

İlk gördüğüm şey bir makineli tüfekti.

İstemsizce geri çekildim ama burası sadece bir güvenlik kontrol noktasıydı. Tüfeği vücuduna doğru tutan koruma beni metal bir dedektörden geçirdi. Diğer tarafta sert bir kadın beni elleriyle aradı. Yakındaki bir bekleme odasından konuşma sesleri ve arka planda da piyano sesi geliyordu.

Kırmızı kadife perdelerle kaplı yüksek bir kemerin altından geçerken müzik sesi yükseldi. İnsanlar, PBS kanallarındaki dizilerden bile daha çok kırmızı kadife ve altın sarısıyla kaplı bir kabul salonunda toplanmışlardı. Daha öğlen bile olmamış olmasına rağmen buraya uygun giyinmediğimi hissetmiştim.

Bu bir mafya toplantısına benzemiyordu. Devlet yetkilileri bir kahvaltı partisi için Louvre Müzesi'ni kullanabilirlerdi sanırım. Biz geçerken kır saçları ve çerçeveli gözlükleri olan bir adam Stellan'la konuştu. Stellan ona gergin bir

şekilde gülümsedi ve koridoru işaret etti. Ama yürürken omzumun üstünden bakmadan edemedim. Adam, Edward Anders'a çok benziyordu. ABD Başkan Yardımcısı olan Edward Anders'a. Tahminimden daha kısaydı ama benzerlik olağanüstüydü.

Duvarlarda aynı altın işlemeli kırmızı kadifelerin ve kristal avizelerin olduğu daha küçük bir kabul odasına giren Stellan'a yetişmek için acele ettim. Pdraig Harrington'ı bir koltukta oturmuş, beyaz türbanlı bir adamla koyu bir sohbet içinde görünce bu sabah ikinci kez gözlerime inanamadım. Bu sefer o olduğundan emindim. Pdraig Harrington dünyadaki en ünlü golfçüydü. Yüzünün yan tarafındaki değişik yara iziyle olduğu kadar antikalarıyla da ünlüydü. Bu yaralı yüz şimdi bana dönmüştü.

Lara buna bayılırdı. Ünlülerle ilgili dedikodulara takıntılıydı. Pdraig Harrington odada çevresine bakıp beni fark ettiğinde hâlâ ona bakıyordum. Sırıttı ve bana göz kırptı. Yanaklarımın alev aldığını hissettim.

Stellan'a, "Çember'le ilgili başka şeyler anlatacak mısın?" dedim. O adam Pdraig Harrington ise belki diğer adam da *gerçekten* başkan yardımcısıydı. Bu ne anlama geliyordu? Bu Fransız bir politikacı için kaynak bulma olayı mıydı? Böyle olaylara katılan biriyle akraba olabileceğimi hiç tahmin etmemiştim. "Bu insanlardan hangileriyle akrabayım ben?"

Stellan yakasındaki küçük mikrofona doğru konuşmayı bitirene kadar bir parmağını kaldırdı. Geriye doğru taramasına rağmen sarı saçları yüzüne dökülüyordu. "Saxon'ların yarın geleceğini öğrendim. Talimatlarım, aksi söylenene kadar seni burada tutmam yönünde."

Biraz moralim bozulmuştu. Özel bir uçak gönderecek kadar önemsiyorlarsa burada benimle tanışacak birilerinin olmasını beklerdim.

Bir dakika. “Beni *burada* tutacağını mı söyledin?” Yüksek sesle söylendim. “Ne kadar süre?”

Stellan çoktan yürümeye başlamıştı. “Söylediğim her şeyi sorgulamayacaksın, değil mi? Gittikçe yorucu olmaya başlıyor.”

Beni kimseye göstermeden gölgelerde tutmanın da yorucu olmaya başladığını söyleyecektim ama çenemi tuttum ve önümde merdivenlerden çıkmasını izledim. Dar gömleği, hâlâ kırıxık olan pantolonunun içine sokulmuştu. Pantolon kırıxık da olsa onun üstünde sanki böyle durması gerekiymiş gibi görünüyordu. Stellan uçaktakinden farklıydı. Sesindeki o alaycı ton gitmişti. Daha önce de onun ağzından bir şey alamamıştım. Şimdi iş moduna girdiğine göre bunun şu anda da mümkün olduğunu sanmıyordum.

Ana koridordaki bir dizi küçük odadan geçtik. Bu parti güç ve refahla doluydu. Yanlış anlamadıysam bu insanlar biraz da... paranoyak gibi görünüyorlardı. Misafirler konuşurlarken omuzlarının üstünden bakıyorlardı. Zoraki gülümsemeleri ve yüz ifadelerindeki gerilimi görmek için vücut dili uzmanı olmaya gerek yoktu. Bu toplantının gerçek konusunun ne olduğunu merak etmeden edemedim.

Stellan bir odanın önünde durdu. Burada insanlar sıraya geçmişler, solgun, dikkat çekici bir yüzü ve sarı bir topuzu olan hamile bir kadınla konuşmayı bekliyorlardı.

Siyah pantolon ve siyah ceket giymiş, elinde bir dosya tutan zayıf bir kız göründü. Beni görünce gözlerini kıstı ve kapıyı hafifçe kapattı. Kız muhtemelen benim yaşımdaydı ama benden en az on beş santim daha uzundu ve yarı

Asyalı yarı Avrupalı gibi görünüyordu. İri badem gözleri, boyanmış, mükemmel bir şekilde parlayan sarı kısa saçları ve kâkülleri vardı. Az önce Padraig Harrington'ı gördüğüm için bu kızın Fransız bir aktris veya model olduğunu düşündüm. Bu yüzden Stellan, "Onu dördüncü kattaki bir odaya çıkarıyorum. O odalar yapıldı mı?" deyince şaşırdım.

Kız, "Tabii ki," dedi. Sesi oldukça boğuk ve bıkkındı.

Beni baştan aşağı süzmüyormuş gibi yapmaya çalışmadı. Kaşlarını çattı ve Fransızca konuşmaya başladı.

Stellan İngilizce olarak, "Avery bir misafir," dedi. "Saxon'ların uzaktan bir akrabası. Onlar gelene kadar burada bekleyecek. Sen ne yapıyorsun?"

Kız elindeki dosyaya hafifçe vurdu. "Bebek için verdiğimiz partide gelen hediyeleri kaydediyorum. Şimdiye kadar listede sanat eserleri, yüksek eğitilmiş askerler, gelecek yılın Olimpiyatları var..."

Stellan sarışın kadına bakarak, "Senin onun *asistanı* olarak bu konuda dalga geçmemen lazım," dedi. "Bu hepimizin geleceği için önemli."

"Söylediklerimin hiçbirisi şaka değildi." Kız tatlı mı tatlı, yapmacık bir gülümseme gönderdi. Stellan yanıt olarak kaşlarını çattı. Kız gözlerini devirdi ve kapıda gözden kayboldu.

"O da neydi öyle?" Stellan'ın uzun adımlarına yetişmek için acele ettim.

"Elodie kim olduğunu bilmek istiyordu. Böyle bir buluşmada yabancıların olması pek yaygın değildir."

"Kız şaka yapıyordu, değil mi?"

Stellan güldü. "Yapacak işlerim var. Bu yüzden seni odana götüreceğim. Lütfen ben seni gelip alana kadar orada kal."

Louvre'dan çıkmayıp oturma odasının koridorlarına doğru ilerlemeye başlayınca şaşırdım. "Burada mı *kalaçağım*?"

"Dauphin ailesi burada yaşıyor. Şu an için sen de onların misafirisin. Bu yüzden evet, burada kalıyorsun."

"Burada yaşıyorlar. Louvre Müzesi'nde."

"Ben de öyle dedim."

Belki de ailemle hemen tanışmamam iyi olacaktı. Bırakın cümle kurmayı, tutarlı bir düşünce oluşturamıyor gibiydim. Dün gece bir dakika bile uyumamış olmamın da buna faydası yoktu tabii. Bütün bunların çok canlı bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlıyordum.

Dönüp partiye son bir kez baktıktan sonra Stellan'ı takip ettim. Yanından geçtiğimiz her şeye bakıyordum. Yukarıdaki duvarları tablolar, duvar kâğıtları ve kitap rafları kaplıyordu. Geçerken rafların birinde parmağımı gezdirdim. Bakışlarım, hepsi koyu mor renkte olan, her birinin sırtlarındaki altın sarısı işlemede farklı bir sembol bulunan bir dizi kitaba kaydı. Solda en sondaki kitapta uçaktaki ve Stellan'ın dövmesindeki güneş vardı. Onun üstünde bir başka sembol daha vardı. Bu karanlık bir merkezden yayılan uzun ışınlarla birlikte bir yıldız yağmuru andırıyordu. İngilizce de dahil birkaç dilde yazılmış bir ifade vardı: *Kan Nizamı*. Güneşin altında daha küçük harflerle sadece Fransızca ve İngilizce olarak *Karanlıktaki Işık* yazıyordu.

Yavaşladım ve diğer kitapları inceledim. Bir zeytin dalı, bir tür tekerlek ve diğerleri. Sondan üçüncü kitapta Jack'in pusulası vardı. Hepsinde aynı *Kan Nizamı* ifadesi ve yıldız yağmuru vardı ama Jack'in pusulasının altında *Yolu Bil* yazıyordu. Hızlıca saydım. On iki kitap vardı.

Stellan onlara On İkiler Çemberi demişti. Saxon ve Dauphin aileleri bunlardan ikisiydi. Çember'in geri kalanını da diğer aileler oluşturunuyordu. Bu en azından biraz mantıklıydı.

Koridorun sonundaki bir odadan koyu renk saçlı, yaşlı bir adam çıktı. Yanımızdan geçerken başıyla selam verdi. Yavaşladım. Adam ünlü değildi ama yine de ona bakmadan edemiyordum. Gözlerine.

Gözleri neredeyse koyu mavi gibi görünüyordu ama tam olarak değildi. Koyu eflatundular.

Gözleri benimkilerle aynı renkteydi.

Gerçek göz rengime sahip başka kimseyi görmemiştim. Adam partiye doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Bu adam benim akrabalarımından biri olmalıydı. Gülümsememin yüzüme yayılmasını engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Stellan'ın bana gösterdiği süit oda, evin geri kalanından daha az gösterişliydi ama lacivert brokarla kaplı yüksek yatakları kristal, altın sarısı avize antika gibi pahalı görünüyordu. Odadaki hava biraz ağırdı ama parmak uçlarımda altındaki yastıklar yumuşacık ve yeniydi.

Stellan içeriği gösterdi. "Dinlen. Yıkan. Ben daha sonra yanına geleceğim."

Odadan çıktı. Lakehaven'daki odamın üç katı büyüklüğündeki bir süitte tek başıma kaldım. Süit New York'taki dairemizin tamamı kadardı. Pencereye gittim ve Louvre Müzesi'nin avlusunu görebilmek için lacivert kadife perdeleri çektim. Pencerenin altında, görebildiğim kadarıyla sağa ve sola doğru uzayan bir balkon vardı. Uzakta Paris semalarında Eyfel Kulesi görünüyordu.

Uzun bir süre baktıktan sonra çantamı kurcalamaya başladım. Bir paket Junior Mints'i, en az sevdiğim güneş gözlüklerimi ve dün teslim etmeyi planladığım kütüphane kitabımı bir kenara koydum. En sonunda cep telefonumu buldum. Tabii ki sinyal yoktu. Bunu tahmin etmem gerektirdi. Sonuçta bu bir ABD telefonuydu. Dorothy, kızım, artık Minnesota'da değiliz. Odayı hızlıca aradıktan sonra köşedeki masaya saklanmış bir sabit hat ve yanında uluslararası aramalar için ülke kodlarının yazdığı bir liste buldum. Annemin numarasını çevirdim. Beni eve gelmeye zorlamasına izin veremezdim ama kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Bütün gece telefonuma cevap vermediğim için çok endişelenmiş olmalıydı. Belki de baloya gidip trafik kazası geçirdiğimi veya geceyi bir erkekle geçirdiğimi düşünmüştü.

Gece planladığı gibi gitseydi baloda Jack'le olacağımı kastetmiyordum tabii. Bana olan bütün ilgisinin tamamen profesyonel olduğunu artık bilmeme rağmen, bu düşünce kızarmama neden oluyordu.

Annemin telefonu cevap vermiyordu.

Hemen hızlı bir hesaplama yaptım ve Birleşik Devletler'de saatin gece yarısı olduğunu fark ettim. Uyuyorsa diye iki kez daha aradım. Belki telefonu kapalıydı ya da şarjı bitmişti.

Eve varmış ve orada olmadığını fark etmiş olması ihtimaline karşı evi de aradım ama yine cevap yoktu. Cep telefonunu tekrar aradım.

Telesekretere bağlanınca, "Hey," dedim. "Benim. İyiyim, endişelenme. Ben... Fransa'dayım. Özür dilerim," dedim ama sonra durdum. "Hayır, özür dilemiyorum. Babamın ailesiyle tanışmayı gerçekten çok istiyorum ve senin bunu

istemeyeceğini biliyorum. Bana bir gün ver, tamam mı? Burada telefonum çekmiyor. Bu yüzden bana ulaşamayacaksın. Ben seni sonra ararım. *Bir sürü* sorum var.”

Hafifçe titreyerek telefonu kapattım. Bunları söylediğim için hem şoke olmuş hem de canlanmıştım. Bunu başarmıştım. Buradaydım. Mesajımı alacak ve birkaç gün boyunca bana kızgın olacaktı. On altı yıl boyunca bana yalan söylemişti. Kimsemin olmadığını düşünürken aslında bir ailem vardı.

Paris sabahına doğru baktım ve bu sözcüğü kendi kendime tekrarlardım. *Aile*.

10. BÖLÜM

Kafamın içinde gümbürdeme duydum. Hemen kalktım. Neredeydim?

Sıcak öğle ışığı pencereden süzülüyor ve kafam nedeniyle hâlâ göçük olan buruşuk kadife yorganı aydınlatıyordu. İşte o zaman anımsadım. Annemi aramaya çalıştıktan sonra duş almış ve yirmi dört saattir uyumadığımı fark etmiştim. Araştırmaya başlamadan önce birkaç dakika oturmaya karar vermiştim...

Gümbürtü tekrar duyuldu. Birisi kapımı çalıyordu.

‘“Bir dakika,” diye seslendim. Sesim uyku nedeniyle hâlâ boğuktu.

Kurumuş lenslerimi ovuşturdum ve yatak odamın kapısını açtım.

“Banyo saati olduğunu bilseydim havlu getirirdim.” Stellan bakışlarını benim sanki birden küçülen bornozumda gezdirdi.

Sıcaklık tenimi sardı. Bornozu iyice sıktım ve onu duşta düşünmemeye çalıştığım gerçeğini gizlemek için kaşlarımı çattım. Bunu bilerek yapıyor, diye hatırlattım kendime. Ama işe yaramadı. “Senin için ne yapabilirim?”

Yüzüne ağır ağır yayılan gülümseme ne düşündüğümü bildiğini söylüyordu. “Sanırım duş konusunda erteleme hakkımı kullanacağım. Şimdi seni balo için elbise almaya götürüyorum. Hoş geldin hediyesi olarak.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne için ne için?”

“Balo.” Gömleği dışarı çıkardı ve kollarını kıvırdı. Uzun parmaklarıyla kapı kasasında ritim tutarken kollarındaki kasların seğirişini görebiliyordum. “Yarın gece. Dauphin ailesinin yeni bebekleri için bir kutlama var.”

“Bebekler.” Aşağıdaki hamile kadını hatırladım. Hediye olarak Olimpiyatlar verilen kadını.

Açıkça belli değil mi der gibi, “Madam Dauphin ikiz doğuracak,” dedi.

“Kutlama olarak da balo yapılıyor. Benim de... kıyafete ihtiyacım var.” Belli ki beynim daha uyanmamıştı.

“Madam Dauphin misafirlerinin onu iyi taşımasını ister.” Baloda giydiğim ve şimdi bir köşede rezil bir halde duran elbiseye küçümser gibi baktı.

“Jack gelene kadar burada beklemem gerekmiyor mu? Ya da Saxon’lar gelene kadar?”

“Cidden sana bunu tekrar anlatmam mı gerek? Alis-tair Saxon’un yarın gelmesini bekliyoruz. Onu yakında göreceksin. Yapılacak başka işlerim var. Bu yüzden o şeyi giymeyeceksen sana giyinmeni tavsiye ediyorum. Dolapta bir şeyler bulabilirsin.” Köşedeki kapıyı gösterdi. Ben zaten araştırmış ve bu kapının kocaman, dopdolu bir gömme dolaba açıldığını görmüştüm.

Stellan gitti. Annemi tekrar aradım. Her iki telefonda da hâlâ cevap yoktu. Burada olmamın yarattığı şok en sonunda beni etkilemeye başlamıştı. Sinirler karnımda titreşmeye başlamıştı. Yorganların altına girmek ve ailem gelene kadar odadan çıkmamak istiyordum.

Sorun alışveriş değildi. Alışveriş eğlenceli olabilirdi. Dauphin ailesinin beni benimsemesi hoş bir şeydi. Fırsatım varken ve annem ne yaptığımı fark edip beni on sekiz yaşına kadar eve kitlemeden önce bu avantajların tadını çıkarabilirdim.

Balo kıyafeti alışverişinde giyebileceğim kabul edilebilir bir kıyafet bulmak için dolabı araştırdım. Balo kıyafeti alışverişi. Gülümsedim. Bu, benim için geçerli olacağına hiç inanmadığım bir ifadeydi.

Beyaz askıları olan lacivert yazlık bir elbise giydim. Masanın üstündeki kâsedan benzer şekilde çizgili bir şeker aldım. Açlıktan ölüyordum. Stellan'la buluşacağım koridora doğru ilerledim. Kapısı hafif aralık olan kütüphanenin yanından geçtim. Hamile sarışın kadın, ki kendisinin Madam Dauphin olduğunu tahmin ediyordum, dört adamla birlikte toplantı masasında oturuyordu. Oradan geçerken bir sözcük kulağıma geldi.

Adamlardan biri, "...emirle ilgili," dedi. Sandaletlerimle sendeledim.

Madam Dauphin, "Haber var mı?" diye sordu.

Kapı kasasının yanındaki duvara yapıştım.

Adamlardan biri, "Mikado'lar önde olduklarını iddia ediyorlar ama olası değil," dedi.

"Louvre sergisinden de bir şey çıkmadı mı?"

Başka bir ses, "Henüz çıkmadı," dedi. "Cecile, zamanımız azalıyor. Emirle ilgili daha fazla bilgi edinilemediyse..."

Madam Dauphin, “O zaman birliği kendimiz seçeriz ve geri kalanların, Seçilmiş’in kimliği doğrulanmadan bile olsa peşimizden geleceğini varsayarız. Bu fırsatın kaçmasına izin veremeyiz. Bu arada mezarı aramaya devam edeceğiz. Her ne kadar ailelerden bazıları buna inanmak istese de, emir *sihir* filan değil,” dedi küçümseyerek. “Burası modern dünya. Kimse bir şey olacağından emin değil üstelik.”

Onaylar gibi mırıldanmalar duyuldu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra kuşkulu bir ses, “Düzen’e karşı gelmek istiyorsak birleşerek bir cephe oluşturmalıyız. Siz özellikle bu konuda endişeli değil misiniz? Son saldırılar... Çok şey biliyor gibi görünüyorlar. Bebeklerden birinin kız olduğunu bile öğrendiler,” dedi.

Diğer adam, “Ne diyorsunuz?” diye sordu. “Sizce bilgiler sızdırılıyor mu?”

Bir duraklama oldu. Dişime yapışan şeker çok tatlıydı.

Bir başkası, “Nasıl öğrendikleri önemli değil. Alistair Saxon’un ne dediğini duydunuz. Ne olur ne olmaz diye Düzen’in tamamen yok edilmesi gerektiğini düşünüyor,” dedi. “Diğerlerinin çoğu da ona katılmaya başladılar.”

Madam Dauphin boğazını temizledi. Soğuk bir tavırla, “Bunun için oylama yaparsak, mezarı bularak işimiz kolaylaşacak. Şimdiki konumuza dönelim mi?” dedi. “Mösyö Dauphin istihbaratın bir kısmını Mısır dışına gönderdi. Üçüncü sayfaya dönerseniz...”

Herkesin başını öne eğdiği bu zamanı kapının önünden geçmek için değerlendirdim. Geçerken içeri baktığımda bir başka tanıdık yüz gördüm.

Konuşan adamlardan bir tanesi Fransa başkanıydı.

Emir. Düzen. Artık her neyse. Alistair Saxon, ailemden biri. Fransa başkanı. *Saldırırlar*.

Bunlar yardım toplamak için bir araya gelmişe benze-miyorlardı. Partideki paranoyak bakışları düşündüm. Bunlar, Seine Nehri boyunca ilerleyen bir limuzinin içinde olduğum gerçeğini unutmama neredeyse yeti-yordu. Benim sorunum olmayan politik konularla ilgili endişelerimden kurtulmaya ve ailemin arkadaşlarıyla Paris'te elbise alışverişine gidiyor oluşumun tadını çıkar-maya çalıştım. Özellikle de birden "ailemin arkadaşları" diyebilecek hale gelmişken.

Stellan karşımdaki koltukta oturuyor ve yazlık elbi-semden dolgu topuklu beyaz sandaletlerime kadar her şeyi inceliyordu. Onun bakışlarını takip ettim ve bozulmuş, patlıcan moru pedikürüme baktım. Bu sıradan ama pahalı kıyafetlerin altında bu renk uygunsuz duruyordu. Ayakla-rımı koltuğun altına koydum.

Stellan, "Ee, Avery West," dedi. "Seni merak ediyorum. Geniş ailen hakkında pek fazla şey bilmiyorsun, değil mi?"

Kucağımdaki ellerimden kafamı kaldırdım. "Sanırım bunu netleştirmiştik."

"O zaman gelmeye neden bu kadar hevesliydin?" Stellan öne doğru eğildi. İlk kez gözlerinin masmavi olduğunu, irislerinin kenarlarında altın sarısı benekler olduğunu fark ettim.

Kaşlarımı çattım. "Ben..."

Gözlerini kısarak, "Ne tür bir kız tanımadığı insanlar için sahip olduğu her şeyi terk eder?" diye devam etti.

"Sözümü kesmekten vazgeçersen anlatacağım."

"Lütfen, anlat." Stellan uzun bacaklarını benim ayak-larımı koyduğum yere uzattı. Bu durumu Zen kontro-

lüne benzer bir kontrole görmezden geldim. Yine elimde olmadan ne yapmaya çalıştığını merak ettim. Stellan kendisiyle ilgilenmeyen bir kızı meydan okuma olarak gören erkeklerden biri olabilirdi ama bunda daha fazlası var gibi hissediyordum.

“Ben onlarla...”

“Evet, evet, ailenle tanışmak istedin. Baban ne zamandır ortada olmayan ve aileden iki kez uzaklaştırılmış bir kuzen. Ama hepsi bu değil. Aslında sen bir değişiklik istedin.” Elleri başının üstünde kavuşturdu. Tekrar sözümü kestiğinden onu azarlamak için ağzımı açtım ama sonra söylediklerinin anlamını kavradım.

Yüzüme bakınca ağır bir gülümsemeyle, “Bir değişiklik,” dedi. “Varlığının getirdiği acıdan’ uzak bir yol.”

Acıdan. Stellan’ın hafif aksanıyla bu sözcük eski bir efsane gibi kulağa iyice önemli gelmişti. İstemedi önüne doğru eğildim.

“*Toska.*” O da eğildi. “Bu Rusça bir sözcük. Başka hiçbir dile çevirisi yok. Ama şu ana kadar duyduğum en yakın sözcük *acı*. Bir hasret. Bir şeylerin eksik olduğuna dair bir his. Ne olduğunu bilmesen bile onu özölüyor. İliklerine kadar.”

Derin bir nefes aldım.

Stellan çenesini eline dayadı ve beni izledi. Sanki söylemediğim şeyleri anlıyor gibiydi.

Bunu nasıl bilebiliyordu? Göğsümü kemiren bu boşluğu nasıl bu kadar iyi tarif ediyordu? Yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sanki doğrudan içimi görebiliyor gibiydi. Kendimi savunur gibi, “Hiçbir şeyi özlediğim yok,” dedim. “Neden bahsettiğini bile bilmiyorum.”

Ondan olabildiğince uzaklaştım ve pencereye yaslandım. Işıktaki durduk. Dışarıda bir grup gülüşen kız, Seine Nehri'ni çevreleyen kaldırımlarda bisiklet sürüyordu.

Stellan'ın hâlâ beni izlediğini anlıyordum. *Toska*. Acı.

Kaldırımdan ilerde, çiçek açan ağaçların arasında, insanların nehrin üstünde yavaş yavaş ilerleyen beyaz bir yelkenlinin güvertesinde fotoğraf çektiğini gördüm. Güneş, araba klimasının steril serinliğinde yüzümü ısıtıyordu.

Stellan bir dakika sonra, "*Toska*'nın bu çevirisini Nabokov bulmuş," dedi. Koltuğunda geriye doğru yaslandığını hissettim. "Nabokov da..."

Nefes verdim. Kafamı çevirmeden, "Nabokov'un kim olduğunu biliyorum," dedim. "*Lolita*'yı okudum."

Stellan ayağıyla koltuğuma vurdu. "Öyle mi?"

Daha da uzaklaştım. "Neden okumuş olmayayım?"

"*Lolita* bir çocuk kitabı değil."

"Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?"

"Kaç yaşında olduğunu çok iyi biliyorum. On altı yaşındasın, önümüzdeki ay on yediye basacaksın. Haziranın on dördünde."

İşte o an ona doğru döndüm. "Nasıl..."

"Boy 1.57." Beni tekrar baştan aşağı süzdü. Hemen doğruldum. "Kilo 46."

"Sen nereden..." Eteğimi bacaklarımın altına sıkıştırdım. "Bu çok ürkütücü. Bunları nereden biliyorsun?"

Eğilip ince ellerinden birini kolumun üst tarafına doladı ve, "Bana sorarsan o kemiklerin üstünde biraz daha et olabilir," dedi.

"Bana dokunma." Geri çekildim. "İnsanları takip etmek işinin bir parçası mı yani? Ehliyet kayıtlarımı mı buldun

yoksa?” Bütün bu olanlardan sonra buna şaşırmamam gerekirdi.

“Senin gibi masum biri neden *Lolita*’yı okusun ki? Olgun erkeklerden mi hoşlanıyorsun?” Bir kaşını kaldırdı.

“Senin *sorunun* ne?” Ayaklarımı koltuğun üstüne çıkardım ve elbisemin altına sakladım.

Bilgiç bir şekilde kafa sallayarak, “Hımın. Babanla ilgili konular o zaman,” dedi. “Gerçi tanımadığın tuhaf ve seni tehdit eden bir adamla kaçmayı hemen kabul ettiğine göre bu kesin gibi bir şey.”

Kızardığımı hissettim. Peki, tamam. Babamla ilgili bazı sorunlarım olduğu doğrudu ama bunların seçimlerimle bir ilgisi yoktu. Zekice bir cevap bulmaya çalıştım ama çok kızmıştım. Onun yerine, “Sen bir pisliksin,” dedim. “Yedi yaşıma geldiğimde kütüphanenin bütün çocuk bölümünü okuyup bitirmiştim. Bu yüzden...”

Stellan pencereyi birkaç santim açtı ve parmaklarıyla rüzgârı kontrol etti. Dışarıda golf arabasından da küçük bir araba yanımızdan geçti. “Bu yüzden de *Lolita*’yı mı okudun?”

“Bu yüzden de her şeyi okudum,” diye ofladım. Hayali arkadaşlarımin, çocukluğum boyunca benim tek arkadaşlarıim olduğu gerçeği onu ilgilendirmiyordu.

“Her şeyi mi? Yoksa sadece romanları mı?”

“Her şeyi.” Tekrar pencereye döndüm. Bu konuşmanın bittiğini ona daha açık bir şekilde nasıl anlatabilirdim ki?

Stellan parmaklarıyla koltuğun üstünde ritim tuttu. “Aristoteles’i biliyor musun? ‘İyi bir yönetici olacağına inanılan kişi, önce bir başkası tarafından yönetilmelidir.’”

Onu duymazdan geldim.

“Bu hayır demek mi oluyor? ‘Her şeyi’ derken sadece çarpık aşk hikâyelerini kastediyordun yani.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Evet, Aristoteles okumuşluğum var. Senin bu kasıtlı referansları yapabilmek için felsefe *okumuş olduğunu* görebiliyorum.”

Göz kırparak, “Bunlar kızları tahmin ettiğinden daha çok etkiliyor,” dedi.

“İyy.” Alnımı pencereye dayadım.

“Ben sadece felsefe okumuyorum.” Botuyla kalçama dokundu. “*Lolita*’yı da lolipoplar için beğenmişim.”

En sonunda döndüm ve botunu koltuğumdan ittirdim. Devlet binasına benzeyen bir yerin yanından geçiyorduk. Yüksek, kavisli pencereler, oymalı taş şeritlerle çevrelenmişti. Çatıda bir dizi heykel vardı. Yanından geçtiğimiz neredeyse her yer buna benziyordu. Bundan iyi bir oyun olurdu. Paris’teki binalar: Önemli bir ulusal anıt mı, yoksa apartman mı?

Stellan, “Ya tarih?” dedi. “Büyük İskender hakkında ne kadar bilgi sahibisin?”

“Bunun olanlarla ne alakası var?” Beni iyice kavgacı bir hale getirmişti. Onu görmezden gelmeyi ne kadar denersem deneyeyim, bunu kasten yaptığını bilsem de beni hâlâ kızdırıyordu.

Yan tarafındaki bıçak kabzasını işaret ettim. “Bu gizlenen silahlara ne gerek var? Ünlü insanların balolara ve toplantılara katılmaya geldiği bir haftasonunda korkacak ne var?”

Stellan başını yana eğdi. “Minnesota’nın küçük bir kasabasından gelen bir kız bile bu kadar naif olmamalı.”

“Düzen ne?” diye sordum. Bu oyun iki kişiyle de oynanabilirdi. O benim sorularımı saptırıyordu. Ben de onun saptırmalarını görmezden geliyordum.

Stellan'ın yüzündeki gülümseme silindi. "Bunlar senin endişelenmen gereken şeyler değil, *kuklaçka*." Kafasını yana çevirdi. "Tabii ki benim bilmediğim bir şey biliyorsan o başka."

Araba durdu ve konuşmamızı böldü. Çiçek açmış ağaçlarla çevrili geniş bir caddedeydik. Her iki tarafta da mağazalar kendini gösteriyordu. Eyfel Kulesi tahmin ettiğimden de yakındaydı. Gerginlik uçup gitti ve bir heyecan dalgası sardı.

Daha dün, ABD'den hiç ayrılmamış bir genç kızdım. Bugünse Paris'te alışveriş yapıyordum. Şoför gelmeden önce kapımı açtım ve Stellan'ın peşinden caddeye indim.

Dükkânlardan birine doğru giden yolu yürümeye başladık. Durdum. Ayağım basamağa adım atmak üzereydi. Krem rengi binanın üstündeki güzel altın sarısı harflerde PRADA yazıyordu.

11. BÖLÜM

Kapıyı genç bir adam açtı. Çerçevesi gözlüklerinin arkasındaki çukur gözleri, koyu renk ve gölgeliydi. Bizi vitrinin önünde duran mankenlerin yanından, siyah-beyaz dama desenli bir zeminden ve zambak kokusu ve zenginlikle dolu bir fuayeden geçirirken ayakkabıları kesik kesik ses çıkarıyordu.

Stellan'a, "Herkes nerede?" diye fısıldadım. Deri eldiven raflarına bakan kimse yoktu. Beyaz deri koltuklarda dergi karıştıran tek bir erkek arkadaş bile yoktu.

Stellan, "Madam Dauphin yalnız alışveriş etmeyi sever," dedi. "Misafirleri için de mağazayı kapattırır."

Derin bir nefes aldım. Paris'teki Prada kapatılmıştı. Benim için. Benim bir balo elbisesi seçmem için. Bu çok saçmaydı. Savurganlıktı. Harikaydı. Babamın ailesi ve Çember'in diğer aileleri şimdiye kadar başıma gelen en ilginç şeydi.

Birkaç dakika sonra Steilan kendi işlerini halletmek için gitti. Gösterişli bir soyunma kabiniinde dikildim. Her yer kar beyazıydı, üzerinde altın sarısı ve pembe benekler vardı. Duvar aynalarla kaplıydı. Aimee adında, kıpkırmızı saçları olan uzun bir kız kalçamın çevresine bir mezura dolarken kollarımı yana doğru açtım. Baloda giydiğim elbiseyi Macy's'den indirimle aldığımı hatırladım. Neredeyse sesli gülecektim.

Normal şekilde sohbet ediyormuş gibi yaparak, "Madam Dauphin buraya sık gelir mi?" diye sordum.

Koyu renk kısa saçlı ve kısa boylu Elisa başıyla onayladı ve renkli kumaşların örneklerini tenime doğru tuttu. "Her hafta."

"Bu hafta buraya başka misafirler de gönderdi mi?" diye sordum.

Aimee elbisemin fermuarını açtı ve bana elbiseyi çıkar-mamı işaret etti.

Elisa, "Evet. Sen bugünün son randevususun. Ayrıca elli yaşından küçük olan tek kişisin," dedi. Aimee ona mezurayla vurdu. "Ama doğru söylüyorum. Diğer genç kızların moda zevki şimdiden Madam'ın onayını almış olmalı. Seni gücendirmek istemedim," dedi. "Ama sen bu ailedeki organizasyonların düzenli bir misafiri değilsin, haksız mıyım?"

Kafamı salladım.

Aimee sesini iyice alçalttı. "Hadi anlat bize. Kim bu insanlar. Madam Dauphin'e soramıyoruz. Sadece zenginler mi, yoksa diplomat filanlar mı?"

Elisa, "Aimee!" dedi. Ben de ağzımı sıkı sıkı kapattım. Bütün hikâyeyi bilsem bile böyle bir soruyu cevaplamanın gerektiğini hissediyordum. Ama yine de merak ettim.

Dauphin ailesi Fransız politikasında yer alsaydı Aimee ve Elisa bunu bilirdi.

“Nasıl elbiseler deniyoruz?” diye sordum. Soru sorma faslı kapandı.

Kısa bir süre sonra beni tıpkı bir bebekmişim gibi giydirmeye ve soymaya başladılar. Bunlar sanatsal elbiselerdi. Çok güzel ama kalça kısmına tuhaf bir şekil verilmiş kırmızı tüylü bir elbiseyle Aimee’nin beğendiği kobalt mavisi bir elbise vardı.

Bir elbise siyah ve moderndi. Büzgülü bol bir eteği olan beyaz elbise harikaydı ama gelinlik olarak giyilebilirdi. Elisa gri bir kombinezonu beğenmişti ama üst kısım çok düzdü. Başka bir elbise de kısa ve pembeydi, 80’li yılları andırıyordu.

Hepsi harika parçalardı ama kendimi giysi oyununda gibi hissetmeye başlamıştım. Ta ki Elisa parlak ve gümüş rengi bir elbiseyi kafamdan geçirene kadar.

Parlak, fırtınalı bir geceye benziyordu. Elbisenin nazik, düz askılarını görebilmek için saçlarımı omuzlarımdan çektim. Askılar, göğsümü saran ve kalçalarıma oturan parlak ham ipeğe karışıyordu. Arkasına bakmak için döndüm. Derin bir V şeklinde belime kadar iniyordu. Ayaklarımla arkasında küçük bir kuyruk hışırdıyordu.

Birden gerçekten de bir baloya gitmem gerektiğini düşündüm.

Elisa kıkırdadı. Ağzımın açık kaldığını fark ettim.

“Beğendin mi?”

Başımı salladım. Söyleyecek söz bulamıyordum.

Aimee, “O zaman ayıralım,” dedi.

Gümüş rengi elbiseyi çıkardılar. Elisa elbiseyi karşı duvara asarken ona dokunma dürtümle mücadele ettim.

Bir sonraki elbise normalde seçeceklerimden çok daha gösterişliydi. Altın sarısıydı, karmaşık pul ve boncuklarla kaplıydı. İlk başta elbiseye pek bakamadım. Bakışlarımı gümüş rengi elbiseden ayıramıyordum. Ama elbiseyi kafamdan geçirdiklerinde ve aynada ışık üstüme vurduğunda Elisa yüksek sesle iç geçirdi. Parıl parıl parlıyordum.

Elbise gümüş rengine hiç benzemiyordu. Gümüş rengi olan fırtınaysa altın rengi olan güneş ışığıydı. Koyu renk saçlarıma karşı ışıldıyor ve bütün vücudumu sarıyordu. Boyundan askılı ve dekolteli üst kısmından fırfırlı denizkızı eteğine kadar. Ellerimi kalçalarımda gezdirdim. Yansımam parlıyordu.

Aimee dantelden bir korsajı olan pembe bir elbise hazırlıyordu ama onu tekrar askıya astı. "Altın sarısı olan. Ya da gümüş rengi. Daha fazla denememize gerek var mı?"

Aynada kendime baktım. Sonra da tekrar gümüş rengi elbiseye göz attım. Kafamı salladım.

Elisa beni üç kanatlı bir aynaya götürdü. Bana neredeyse hiç benzemeyen bir kız üç surette bana bakıyordu. Gümüş rengi elbiseyi giydirdiler. Aynadaki kız daha ciddi, daha şık görünüyordu. Sonra tekrar altın sarısını giydirdiler. Kız yine göz kamaştırıcıydı, dikkat çekiciydi. Kendimi her iki elbisenin içinde dans ederken hayal ettim. Sonuçta balolarda bu yapıldı, değil mi? Yakında tanışacağım insanlarla dans etmek, gülmek. Ailenin bir üyesi olarak tanıştırmak.

Toska. Bu sözcük kafamda yankılanıyordu. Bir değişiklik. Benliğimde, kendimi nasıl gördüğümde bir değişiklik. Göğsümden hiçbir zaman ayrılmayan o acıyı doldurmak.

Kendimi, annemin balo için, hatta biraz daha uzun süre kalmama izin vermesini umarken buldum.

Saxon'larla tanışmak, babamın ailesi ve Çember'in geri kalanı hakkında daha çok bilgi edinmek için. Bu tuhaf, büyüleyici dünyaya ait olduğumu hissetmem için. Sadece bir anlığına bile olsa bir yere ait olduğumu hissetmem için.

"Eninde sonunda seçmek zorundasın." Elisa gülümsedi. Aynadaki pullar parıldadı.

Elisa altın rengi olanın benim vücut tipime çok uygun olduğunu söylemişti. Ben de bu elbisenin göz kamaştırıcı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ama gümüş rengi elbisede de bir şeyler vardı. Elbise bana ait gibiydi. Öyle hissediyordum.

Aimee de en az benim kadar kocaman sırtıyordu. Altın sarısı elbisenin fermuarını açtı ve çıkarmam için beni yalnız bıraktı. Gümüş rengi elbiseyi sarmak için Elisa'nın peşinden alt kata indi. Elbisenin uzaklaşmasını izledim. Buna inanamıyordum. Aynen bu şekilde benim olacağına inanamıyordum.

Aynanın önünde birkaç dakika daha durdum ve altın sarısı pulların parlamışını seyrettim. Hayatımda ilk defa böyle bir şey yapıyordum. Bu süreyi elimden geldiği kadar uzatmak istiyordum.

Merdivenlerden çıkan ayak sesleri duyduğumda altın sarısı elbiseyi çıkarmak üzereydim. "Elisa?" dedim. "Aimee?" Cevap yoktu.

Gelenin bana aşağı kadar eşlik edecek adamlardan biri olabileceğini düşünerek elbisenin fermuarını çektim.

Kızlar görünürde yoktu ama bizi içeri alan adam merdivenlerin başında dikiliyordu.

"Kusura bakmayın, daha hazır değilim," dedim. Gülümsedim. Adam ceketinin cebine uzandı.

Cebinden ne çıkardığını bir an için algılayamadım. Bu, mermer zeminle, elbiselerle, hoparlörlerden duyulan Bach’la çok uyumsuzdu. Adam bana doğru yürüdü. Yukarıdan vuran ışık elindeki nesneyi aydınlattı.

O zaman fark ettim ama hâlâ anlayamamıştım.

Adamın elinde bıçak vardı.

12. BÖLÜM

Vücudumun yarısı soyunma kabinin içinde, yarısı dışında donup kaldım. Adam ağır ve sağlam adımlarla bana doğru geldi. Stellan'ın bıçağından daha kısa ama daha kalın ve tehditkâr olan bıçağı elinde parlıyordu. Çerçevesiz gözlüklerindeki yansımam parladı.

Soyunma odasına girdim ve kapıyı kapattım. Titreyen parmaklarla kilidi geçirdim. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Mağaza neredeyse boştu. Ayrıca akşam olmak üzereydi. Hırsızlık için harika bir zamandı. Benim yanımdaki elbiselerin peşine düşmemesini umdum. Burada sadece birkaç elbise vardı ve bunlar kasadaki paralar veya mücevherler ya da yerdeki mallar kadar değerli olamazdı.

Nefesimi tuttum.

Kapı kolu kuvvetli bir şekilde sallandı.

Sonra sessizlik oldu.

Sonra bir gürültü duyuldu.

Geriye doğru sıçradım. Bir gümbürtü daha oldu. Bu, kapıya çarpan bir omuz veya tekme sesiydi. İnce tahta kapı ortadan ayrıldı.

Çığlık atmaya çalıştım ama hiç ses çıkmadı.

Bu adam elbiseler için başını belaya sokacak olamazdı. Herhalde hiç şahit bırakmak istemiyordu.

Ben de tuzağa düşmüştüm.

“Aimee! Elisa!” diye seslendim. Sesim boşluğun içinde fısıltı gibi çıkmıştı ve hiç cevap yoktu. Kendi nefesimin pürüzlü ritmi dışında mağaza ölümüne sessizdi. Tanrım. Herhalde onların icabına çoktan bakmıştı.

Ağzımdan çıkan inildeme sanki bana ait değildi.

Bir başka gürültü duyuldu ve adamın ayağı kapının ortasında belirdi.

Delirmiş bir halde arkamı döndüm. Vücudumu saran adrenalin soyunma odasına odaklanmamı sağlıyordu. Parlak ayna, pembe kadife koltuk. Halıya kadar uzanan kırmızı elbisenin kızıl tüyleri kan lekesi gibi görünüyordu. Kendi yansımam, omuzlarında dalgalar halinde dökülen koyu renk saçları olan küçük bir kız. İrileşmiş, panik dolu gözleri onun bu şık elbisesine hiç uymuyordu.

Üstümde bir gece elbisesi varken birisi beni öldürmeye çalışıyordu. Böyle şeyler gerçek hayatta olmazdı. Ama rüyada olmadığımdan ve bunun bir aksiyon filmi olmadığından emindim. Kapı daha çok açıldı. Safra boğazıma doğru yükseldi.

Bu bir filmse en azından kendimi savunmam gerekecekti.

Koltuğun yanında masanın üstünde uzun bir vazanın içinde zambaklar vardı. Koltuğun arkasına geçtim ve

vazoyu elime aldım. Çiçekleri alıp yere atarken büyüğü kokuları beni sarmıştı. Çıplak ayaklarıma sular damladı. Vazoyu beysbol sopası gibi tuttum.

Adam kapının kırık kısmını iyice çökertti ve kilide uzanabilmesine yetecek kadar büyük bir delik açtı. Kapı açıldı.

Bana doğru koşmadı. Bana bağırmadı. Çığlıklarımı kimse duydu mu diye bakmak için merdivenlere göz atmadı. Bakışlarındaki soğuk hesaplar, öfkesinden çok daha korkutucuydu. Bunlar bir avcının gözleriydi sanki. Ne olursa olsun bu sadece bir hırsızlık değildi.

Ellerimdeki ağır vazo titredi. "Benden uzak dur!" diye bağırdım.

Ellerinin sıradan bir hareketiyle koltuğu yolundan çekti. Vazoyu elimden geldiği kadar kuvvetli bir şekilde indirdim. Kafasının yan tarafına doğru çarptı ve parçalandı. Geri çekildim.

Ama yeterince hızlı hareket edememiştim. Bıçağı omzuma bir çizik attı. Boğazımdan bir çığlık çıktı ama onun yanından hızla geçtim ve odanın karşı tarafında yerden tavana kadar uzanan soğuk aynalara ulaştım.

Omzuma dokundum. Parmaklarımdan arasından kan damlıyor ve beyaz halıyı lekeliyordu. Avcının vazo kırıklarına basarak çıkardığı sesler, beni bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya zorladı.

Adam kapıyla benim aramda duruyordu. Bir sonrakinde ıskalamayacaktı.

Denenip alınmayan elbiselerin asıldığı metal askılığın arkasına sığındım. Silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye bakmak için çılgınca elbiseleri karıştırdım. İpekten ve boncuklardan başka bir şey bulamadım. Birkaç dakika

önce büyüleyici görünürlerken şu an faydasızlıklarıyla benimle dalga geçiyorlardı sanki.

Adam odanın yarısına gelmişti. Son çare, sopa veya silah olarak kullanabileceğim bir parçası yerinden çıkar mı diye metal askılıkları çekiştirdim. Ama yaslanınca askılık hareket etmeye başladı. Tekerlekleri vardı. Bu da bana bir fikir verdi. Çok iyi bir fikir değildi ama şu an için elimdeki tek fikirdi.

Aramızda sadece birkaç metre kalmışken ucundan tuttum ve askılığı elimden geldiği kadar kuvvetli bir biçimde ittirdim.

Askılık adama çarptı. Metal ellerimde titredi ve askılık devrildi.

Mükemmel kumaşların arasından bir grilik göründü. Kapıya doğru koştum. Bıçağı savuşturdum. Adam ıskaladı.

Kan damarlarımda dolaşüyor ve beni merdivenlere doğru itiyordu. “İmdat! Aimee! Elisa!” diye çığlık attım. “İmdat!”

Şimdi keşke mağaza bu kadar özel olmasaydı diye düşünüyordum. Sessiz, yüzsüz, cansız mankenler oldukları yerlerden bana bakıyordu. Arkalarında antre ve beni mağazadan çıkarabilecek kapı vardı.

Dışarı çıkarsam kaçabilirdim.

Bu küçük günüşiği bacaklarımı daha hızlı hareket ettirmemi sağladı. Neredeyse varmıştım. *Neredeyse varmıştım!*

Son birkaç basamak kalmıştı ki ayağım altın sarısı elbisenin fırfırlı denizkızı eteğine takıldı. Tırabzanı tutmaya çalıştım ama geç kalmıştım. Ayağım kaydı ve havaya uçtum. Kafam yere çarpmadan önce kolumu kaldırmak için ancak zamanım olmuştu.

Acı, binlerce cam kırığı gibi beynimde patladı. İki büküm bir halde ve boğulacak gibi yerde yattım. Ciğer-

lerime hava gitmiyordu. Zihnim, *Kaç!* diye çığlık attı. *Koş!* Ama vücudum itaat etmiyordu.

Kendimi ellerimin ve dizlerimin üstünde doğrulmaya zorladım. Kolumdan akan kan, siyah fayansla beyaz fayans arasında bir nehir oluşturmuştu. Görüşüm bulanıyordu.

“Yardım edin,” diye hıçkırdım. “Lütfen.” Yere tutundum ve kendimden geçmemeye çalıştım. Bayılırsam ölürdüm.

Merdivenlerden gelen adım sesleri acımı vahşi bir paniğe dönüştürdü. Koltuklardan birine tutundum ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Bu sırada katil merdivenlerin sonuna ulaşmıştı.

Oda dönme dolap gibi dönüyordu. Adam yine benimle ön kapının arasında durdu. Hızla mağazayı inceledim ve arkada merdivenlerin altında başka bir kapının serap gibi parladığını gördüm.

Koltuğu bırakırsam bayılacağımdan korktum ama adam merdivenlerin bitiminden bana doğru gelmeye başlamıştı.

Koştum.

Arka kapı çok uzaktaydı. Bir gürültü oldu. Benden birkaç metre uzaktaki vitrinlerden biri patladı. Cam parçaları tenime battı. Çığlık attım ve yere düştüm. Eşarplarla dolu bir masanın altında diğer tarafa doğru ilerlemeye çalışıyordum. Adamın silahının olduğunu fark etmemiştim. Ağrıyan vücudumu bir adrenalin akımı daha sardı. Bacaklarımı daha da hızlandırdım.

Artık bana ne kadar yakın olduğunu anlayamıyordum. Duyduğum tek ses kendi çaresiz nefes alıp verişimdi.

Sonra her yerde, tam arkamda, hemen yanımda başka ayak sesleri duydum. Başka bağırışlar.

Beni yakalamıştı. Adam beni yakalamıştı.

Kendimi son bir çılgın, nafile çaba için hazırladım ama güçlü kollar beni arkadan yakaladı.

“Bırak beni!” diye çığlık attım. “*Bırak* beni!” Ona saldırdım. Tırnaklarımı tenine gömdüm. Ellerini uzaklaştırmaya çalıştım, yere düştük, debeleniyorduk. Silahını alıp bizden uzağa fırlatabilirim... Ama o buna izin vermezdi.

Ölmek üzereydim.

Sakinlik filan hissetmedim, kafama anılar doluşmadı. Gözlerimin önüne gelen tek yüz, ismimi bağırdığını duyduğum ses Jack’indi.

Bir homurdanma duydum. Son bir kez nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Ama bir şey olmadı.

Hâlâ hayattaydım. “Avery!” Gözlerim açıldı. İsmimin söylendiğini *duymuştum*. “Avery! Dur! Artık güvendesin!”

Debelenmeyi bıraktım. Beni saran kollar, yüzüne odaklanmam için biraz gevşediler.

Bu *Jack’ti*.

Hayal görmüyordum. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordum ama Jack buradaydı ve ben yaşıyordum.

Yüzüm göğsüne dayanmıştı. Başımı özenli bir şekilde tutuyordu. Diğer eliyle de iki bileğimi tutuyor ve ona zarar vermemi engellemeye çalışıyordu. Yüzüne baktım. Gri gözler, karışık koyu renk saçlar. Bir an için geçen pazar-tesi sabahki matematik dersine dönmüştüm. Jack sınıfa girerken ona bakmıyormuş gibi yapıyordum.

“Jack, ne...” Nefesim kesildi. Beni tutan Jack’s katile ne olmuştu. Sonra Jack’in elindeki silahı gördüm. Başka bir silah sesi duymadığımı düşünsem de neler olduğunu anlayabiliyordum.

Beni oturttu ve omzumdaki kesiğe baktı.

“Burada kal.” Beni bıraktı ve aceleyle uzaklaştı. Silahını da almıştı.

Hayatımı kurtarmıştı. Baş döndürücü bir rahatlama beni sardı. Yaşlar yanaklarımdan akmaya başladı. Soluk soluğaydım. *Hayattaydım.*

Jack’in nereye gittiğini görmek için, onu geri getirmek için dizlerimin üstünde doğruldum. Yalnız olmak istemiyordum.

Kafayı gördüğümde donup kaldım.

Beni öldürmeye çalışan adamın kafası artık vücuduna bağlı değildi. Kafası benim göz hizamdaydı. Çerçeveseli gözlükleri hâlâ burnunun üstündeydi. Zedelenmiş boynundan kan damlıyordu.

Geriye doğru gitmeye çalıştım ama katilin ve benim kanımdan oluşan bir havuzda kaydım.

Adamın kafasını tutan kolu takip ettim. Benim yaşlarımdaki bir çocuğa ait köşeli bir yüz ve açık kahverengi saçlar gördüm. Elindeki kafaya bıkkın bir merakla bakıyordu. Katilin kafasını bowling topu gibi yerde yuvarladı ve göğsündeki kan lekesine baktı.

“*Merde**,” dedi. “Bu benim en sevdiğim gömleğimdi.”

Yavaş yavaş dizlerimin üstünde doğruldum. Altın sarısı elbisem kızıla dönmüştü. Çocuk büyük bir bıçaktaki kanları temizleyerek tepemde dikildi.

Bana sırtıttı. Ben de onun gözlerine baktım. Tıpkı benim gibi eflatun gözleri vardı. Sonra eğildim ve botlarına kustum.

* Fransızca, kahretsin. (ç.n.)

13. BÖLÜM

“Kana karşı hassassın, anladım.” Çocuk girişteki beyaz koltuğa oturmama yardım etti.

Merdivenlerden düştüğümde dizim o kadar incinmişti ki top gibi kıvrılmak ve ağlamak istiyordum. Ama kafamdaki zonklama ona baskın çıktı. Omzumdan da hâlâ kan damlıyordu.

Kafasız vücut hâlâ yerdeydi, hastalıklı kötü koku ve müzik: Kan banyosunun ortasında, sapkın bir parodi gibi Bach’tan saçma bir müzik çalıyordu.

Koltuğun dirseğine yaslandım ama beyaz kumaşla tamamen çelişen küçük, kanlı bir eli –*kendi elimi*– görünce geri çekildim.

“Beni niye öldürmeye çalıştı?” diye fısıldadım.

“Bir hata oldu, *chérie*. O, Düzen’di. Seni başka biriyle karıştırmıştır.”

Düzen. Madam Dauphin'in ve o adamların konuştuğu Düzen. Bunun sadece bir hırsızlık olmadığını hissetmiştim. Bana hataymış gibi gelmiyordu.

Çocuk bir sigara yaktı. Sonra bana paketi uzattı. Kafamı salladım. "Sanırım sen Avery'sin. Ben Luc."

Madam Dauphin'in oğlu. Daha önce Louvre'da birilerinin onun hakkında sorular sorduğunu hatırlıyordum. Kolonyası kan kokusunu bastırmaya yetecek kadar güçlü gibiydi. Bu kadar soğukkanlı olabilmesi nasıl mümkündü? Ünlüler, politikacılar, balo kıyafetleri. Tamamdı. Bu bazı insanlar için günlük hayattı. Ama politikacılar, Prada ve *cinayet*?

Luc dumanı ağzının kenarından üfledi. "Stellan'ı arıyordum. O nerede bu arada? Neyseki taa nereden duydum çılgılığını. Sağlam ciğerlerin var."

Mağazanın arka tarafından bir gürültü geldi. Jack diğer odadan çıktı. Burada çalışan diğer adamı, Frederic'i yan tarafına silah dayayarak tutuyordu. Bu sırada Aimee ve Elisa'yı da önünde toplamıştı. Koltuğun kenarına tünedim. Sonra kapı açıldı. İçeri sokağın gürültüsü girdi.

Ağır adımlar antreye gelip dururken herkes o tarafa döndü. Stellan'ın irileşmiş bakışları yerdeki adama, kana, bana ve en sonunda kızlarla Frederic'in üstüne çullanmış Jack'e kaydı.

Bakışlarımla buluştu. Gözlerimi iki kere kırptım. Sonra canlandı. Üç uzun adımda yanımıza geldi. Önce Jack'e, sonra Frederic'e baktı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu. Sonra tekrar Fransızca olarak bağırdı. "*Ce qui s'est passé?* Lanet..." Rusça'ya benzeyen başka bir dile geçti.

“Düzen Avery’yi öldürmeye çalıştı.” Jack’in sessiz öfkesi Stellan’inkinden daha korkutucuydu.

“Öldürmeye mi...” Stellan’ın bakışları bana kaydı. Frederic’e uzandı, yakasından tuttu ve göğsündeki dövmeyle açığa çıkardı. Bu, iki çizgiyle ayrılan bir daireydi. Bıçağını çıkardı ve adamın göğsüne sapladı.

Frederic bir kez öksürdü. Sonra vücudu gevşedi ve yere düştü. Kanı, yere yayılmış kan lekeleriyle karıştı.

“Hayır,” demek istedim ama boğuk bir fısıltı gibi çıktı. Elisa inledi. Stellan ikimizi de duymazdan geldi.

Jack’e, “Bu nasıl oldu?” diye sordu. Bıçağı çıkardı. “Düzen buraya nasıl gelebildi?”

“*Senin Avery’ye göz kulak olman lazımdı.*” Jack, Aimee ve Elisa’yı kollarından tuttu ve yayılan kan gölünden uzaklaştırdı.

Stellan, “Sanki onun için geleceklerini biliyordum da!” dedi. “Sen bu kızın kim olduğu konusunda yalan söylemiyorsan bu olayın gerçekleşmesi için hiçbir sebep yok.”

Elisa hızlı, karmaşık bir şekilde Fransızca konuştu. Stellan bıçağın kanlı ucunu ona doğru tuttu.

“Yapma!” Sesimi tekrar buldum ve ayakta durmaya çalıştım. Ama düşmemek için koltuktan yardım almam gerekiyordu. “O hiçbir şey yapmadı.”

Stellan bana döndü. Arabada konuştuğum yakışıklı, kendini beğenmiş çocuk şimdi ellerinde bıçak ve kan olan yakışıklı, kendini beğenmiş çocuğa dönüşmüştü. “Seni neden öldürmeye çalıştı?”

“Ne?” Duyduklarıma *inanamıyordum*. Nefesim kesildi. Bir de *bana* mı kızgındı? “Hiçbir fikrim yok! Sen neden *onu* öldürdün?”

Yanıma geldi ve tepemde dikildi. “*Seni öldürmeye çalıştığ*ı kısmını algılayamadın mı?”

“O yapmadı ki. Diğer adam yaptı.” Bağırarak istedim ama sesim yetmedi.

“Ama bu adam da Düzen’dendi.”

“O zaman neden onu sorgulamadın? Bir yere kilitlemedin?”

Titredim. Bakışlarım başsız vücutla yeni ölen Frederic arasında gidip geldi.

Stellan, “Düzen’le *anlaşmaya varamazsın*,” diye yapıştırdı. Bıçağından kan damlıyordu. Sanki bıçağı bir başkasına saplayacakmış gibi bakıyordu.

Jack aramıza girdi. Elleri Stellan’ın göğsündeydi. “Dur,” dedi. “Bu Düzen’in hatası, kızın değil.” Bir dakika sonra Stellan’ın kolu yana düştü ama Jack onu bıraktıktan sonra bile bakışlarını yüzümden ayırmadı.

Luc bir elini dağınık saçlarından geçirerek ayağa kalktı. İnce omuzları birkaç dakika öncesine göre daha gergindi. “Bir teori öne sürmek istiyorum. Düzen bugün burada aile üyelerimizin olacağını öğrendi. Her hamlemizi nasıl öğreniyorsa bunu da o şekilde öğrendi. Başka bir darbe planladılar. Hatta *beni* bile istemiş olabilirler.” Durdu ve sigarasından uzun bir nefes çekti. Louvre’da duyduğum konuşmayı hatırladım. Düzen. *Saldırı*lar. “Sanırım misafirimiz yanlış zamanda yanlış yerdeydi.”

Odanın diğer tarafından Aimee konuşmaya başladı.

“Bu ikisinin...” Luc bir yandan çevirirken diğer yandan sigarasıyla yerdeki adamları gösterdi. “Birkaç saat önce geldiğini söylüyor. Onları başka bir şubenin gönderdiğini söylemişler. Frederic onları arka odaya bağlayana kadar kızların aklına bir şey gelmemiş.”

Luc haklı olmalıydı. Adamlar bir başkasını istemişlerdi herhalde. Baloda ben de aynısını düşünmüştüm.

“Artık önemi yok.” Luc, sigarasını *Vogue* dergisinin bir sayısı üstünde söndürdü. “Kızları buradan çıkarın. Biz de bu pisliği temizleyecek birini bulalım.” Sanki mutfakta yere süt dökülmüş gibi konuşuyordu.

Ellerim titremeye başladı.

Luc mercan rengi gömleklere göz atmaya başladı. “Bunlar pembe mi, turuncu mu, *chérie*? Pembe pek benim rengim değil ama akşam yemeği için üstümü değiştirmem lazım. Açlıktan ölüyorum.”

Söylediğini anlamam bir dakika sürdü. “Ne?”

“Köşede çok güzel bir bistro var. Ya da Rue de Rivoli’de o güzel küçük kafe,” diye devam etti.

Stellan da sadece kaşlarını çatarak bıçağındaki kanı temizledi. En azından Jack cesetlerin üstünü örtüyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Senin neyin var?”

Luc askıdan bir gömlek çıkardı ve kafasını yana doğru eğdi.

“İnsanlar öldü.” Nefesim pürüzlüydü. “Gömleğin pembe olup olmaması kimin umurunda?”

Luc gömleği rafın üstüne bıraktı. Yüzü yumuşadı. “*Chérie*, özür dilerim. Bunların hepsi senin için yeni. Çok duygusuz görünüyorum sanırım. Şunu anlayan gerek. Düzen’in üyelerini öldürmek normal insanları öldürmekle aynı şey değil. Seni incitmemiş olsa bile, onların ailelerimize ne yaptığını bilsen anlardın.”

Kafamı salladım. Anlamazdım. Anlamamıştım.

Odanın karşısında Jack katilin kafasını desenli bir şalla örttü ve ayağa kalktı. “Üstünü başını temizlemen lazım,” dedi. Kafamı salladım.

“Yukarıda banyo var,” dedi. Dudağımı sert bir şekilde ısırđım. Kendimi kaybetmek üzere olduğumu düşündüğünü biliyordum. Belki de haklıydı.

“Bana gösterir misin?” diye fısıldadım. Merdivenleri göstermeye başlamıştı ki kendimi topladım. Jack’in bana cevap vermesi gerekiyordu. Bu şarttı. “Göster. Bana.”

Kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. Merdivenlerden çıkarken askılardan birindeki çiçekli elbiseleri inceledi ve bir tanesini askıdan çıkardı. “Al bakalım. Bunu giy.”

Elbiseyi parmaklarımla ucuyla tuttum. “Bunu böylece alamam...”

“Önemi yok.” Önümden merdivenleri çıktı.

Elbiseye baktım. Tabii ki önemliydi. Bu elbisenin evdeki kıyafetlerimden daha pahalı olması önemliydi. Bir aylık kiramızdan daha pahalı olması. Ama bu insanlara göre önemi yoktu işte. Aşağıda yerde iki cesedin yatıyor olması ve benim de üçüncüsü olmaktan son anda kurtuluşumun. Paris’teki en güzel butiklerden birinde bir adamın kellesinin uçurulması, akşam yemeklerindeki küçük bir gecikmeden başka bir şey değildi. Dünyadaki en güçlü insanlarla bağlantıları olan bir ailemin olduğunu öğrendiğim zaman birinin bana saldırmış olması ve benim bunun yanlışlıkla olduğunu *düşünmememin* önemi yoktu.

Annem benden neler saklıyordu? Annemin babamın ailesini sadece incindiğı için değil başka sebeplerle benden uzak tutmuş olması mümkün müydü?

Jack koridordaki bir kapıyı açtı.

“Lütfen,” dedim. Kapıyı bir koluyla iyice açtı. Güvenli olup olmadığını kontrol eder gibi içeri baktı. “Bana neler olduğunu anlat. Bu gerçekten bir hata mıydı? Luc bunun önemli olmadığını söyledi.”

Jack koridorda her iki tarafa da baktı, duvarın en sonunda bakışlarımla buluştu. “Üstünü başını değiştir de öyle konuşalım. Ama hayır, ben önemsiz olduğumu düşünmüyorum. Aynı şekilde hata olduğumu da.”

14. BÖLÜM

Kan çıkmıyordu ve bütün bu olanlar hata değildi. Ortada hata yoktu. Kan her yerdeydi. Ellerimdeki kurumuş kanlar ve omzumdan damlamaya devam eden taze kan lavabodan akarken farklı pembe tonları oluşturunuyordu.

Kanlı ve berbat bir halde köşeye fırlatılmış muhteşem altın sarısı elbiseye baktım. Ön kısımdan bir sıra pul açık bir yara gibi soyulmuştu. Kolyemi tutmuştum sanırım. Üstünde kanlı bir parmak izi ve göğsüme değdiği yerde bir kırmızılık vardı.

Ellerimdeki titreme arttı. Ta ki bütün vücudum titre-yene kadar. Durduramıyordum. Kırmızılık gidene kadar ellerimi ovuşturdum. Sonra biraz daha ovaladım.

Kapıdaki tıkırtı beni ürküttü. Aynadan Jack'in içeri girdiğini gördüm. Kapıyı kapattı.

Arkamdan geldi. Omzuma doğru baktığını hissettim. Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bunun

yerine ellerimi kaldırdım. Tenim vahşice ovulmaktan kızarmıştı. Tırnaklarımın arasında hâlâ kırmızı lekeler vardı. Ellerimi tekrar musluğun altına tuttum.

Sessizlik içinde dikildik. Her ikimiz de suyun tenimin üstünden akışını izliyorduk. Birkaç dakika sonra o da ellerini musluğun altına soktu.

Gerildim ama o bırakmadı. Başparmağını tek tek bütün parmaklarımda gezdirdi. Sorun yok, iyiyim, yardımına ihtiyacım yok demeye çalıştım ama sözcükler çıkmadı. Bütün yapabildiğim, yaralı ellerimi nazik bir şekilde tutan güçlü ellerine bakmaktı.

“Bir dakikalığına kafanı çevir,” diye mırıldandı.

Lavabonun yanındaki pencere kir ve eskilikten yıpranmıştı. Pencereden görünen Paris, camın bu tarafında olanlardan bihabermiş gibi puslu ve bozuktı. Gözlerim krem binaları, arnavutkaldırımlı sokağı, şehrin her yanını saran kırmızı ışıkları, uzaktaki Eyfel Kulesi’nin koyu renk demirlerini inceledi. Küçük bir çocuk ceketi, parlak bir dükkân tentesi, sokağın bir tarafındaki geniş bir çiçek tarhı.

Tırnaklarımın altındaki soğukluk bana Jack’in tırnaklarımı bir bıçakla temizlediğini söylüyordu. Bunun beni korkutması gerekiyordu ama korkutmuyordu işte. Onu aynada izledim. Koyu renk kaşları çatılmıştı. Alt dudağını dişlerinin arasına almıştı. Daha önce fark etmemiştim ama gözünün altında yeni bir bere vardı. İşini bitirdiğinde ellerimdeki kırmızılıkların gittiğini gördüm. Kalbim minnetle doldu.

Sonra ellerimin hâlâ onun ellerinde olduğunu fark ettim ve onları göğsüme bastırdım. Ellerimiz elbisede ıslak izler bıraktı.

Beni aynada izledi. “Özür dilerim. Seni yalnız bırakmamam gerekirdi. Büyük şok yaşadın.”

Tuhaf bir şekilde, Jack’in muhteşem, düzgün İngiliz aksanını aklımdan çıkaramıyordum.

“Ben iyiyim.” Bir havlu peçete aldım ve aynaya, Jack’e arkamı döndüm.

Ben üstümü değiştirirken o da caddedeki eczaneye gitmişti. Bir sürü ağrı kesici çıkardı. Avucundan iki tane ibuprofen aldım. Bir tane daha uzattı. Geri kalanı poşete koydu. Karşımdaki, Lakehaven Lisesi’nin yeni çocuğu Jack Bishop’tı. Paris’te bir Prada mağazasında, ben cinayete kurban gitmekten kurtulduktan sonra bana ağrı kesici veriyordu.

Bir kahkaha boğazımda tıkanı. Kendimi kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Kapalı klozet kapağının üstüne oturdum ve ilaçları kuru kuru içtim.

Müzik hoparlörlerden duyulmaya devam ediyordu. Niye kimse şunu kapatmıyordu? Birinin müziği kapatması lazımdı. “Şu müziği kapatın,” dedim.

İlaç poşetini elinde tutan Jack bana dikkatle baktı.

“Müziği kapatın,” diye tekrar ettim. “Lütfen. Telefonunu kullanabilir miyim?” Bir dakika sonra telefonu bana uzattı ve gitti.

Derin bir nefes aldım.

Muhtemelen şoka girmeye *yaklaşmıştım*. Donuk bir histi bu. Bıçağın tenime değdiği anı sürekli tekrar tekrar yaşıyordum. Koku, katilin kafasının mermer zemine çarparken çıkardığı ses. Hem Stellan’ı hem Luc’u birilerini öldürürken görüşüm. Bu, muhtemelen Jack’in de insanları öldürdüğü anlamına geliyordu. Ailemin de insanları öldürdüğü anlamına geliyordu. İnsanların da onları öldürmek istediği anlamına geliyordu.

Önce annemin, sonra evin numarasını çevirdim. Her ikisi de çaldı, çaldı. En sonunda annemin telesekreterdeki sesi duyuldu. Bütün bu olanları bir mesaj bırakarak açıklayamazdım.

Müzik bir notanın ortasında durdu. Jack'e müziği kapatın dediğime pişman olmuşum. Şimdi ortalık çok sessizdi. Hızlı nefesim yankı yapıyordu. Telaşlıydı.

Hayır. Hayattaydım. İyiydim. Annemle konuşmayı gerçekten çok istiyordum. Derin nefesler aldım. Burnumdan alıyor, ağzımdan veriyordum.

Kapı açılıp da Jack içeri girince doğruldum. Plastik ecza çantasından bandajları çıkardı ve lavabonun üstüne yaydı.

Mafya ailelerinin yaralandığım zaman bana bandaj getiren elemanları mı vardı? Neden bütün bunları doğrudan sormadığımı bilmiyordum: Siz kimsiniz? Siz *nesiniz*? Belki de bilmek istemiyordum. Bir gün içinde asla olmayacağımı düşündüğüm insana dönüşmüştüm: naif, umutlu bir aptala. İhtiyatlı olmama rağmen kendimi bunun eğlenceli olduğuna inandırmıştım. Bütün günü ünlü insanlara gülümseyerek ve Paris'e hayran olarak, giyinip soyunarak geçirmiştım. Baloya gitmeyi düşünüyordum. Bu sırada görmek istemediğim uğursuz işaretleri bilerek görmezden gelmişim.

Dizlerimin üstündeki elbise pilelerini düzelttim. Sormak zorundaydım. Mecburdum. Tam ağzımı açmışım ki Jack döndü. Gri gözleri normalden daha koyu renkti ve kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı.

"Kimsin sen?" dedi.

Ağzımı kapattım. Gözlerimi kırptırdım. "*Ben kim miyim?*"

Lavaboya yaslandı. Ağrı kesicilerin kapağıyla oynuyordu. “Bunun hata olmadığını düşünüyorum. Ama sen yine de kalıba uymuyorsun. Düzen çok daha dikkatlidir.”

“Kalıp mı? Hepiniz için saldırıya uğramak bu kadar normalken, *sizin* kim olduğunuzu sorması gereken ben değil miyim?” Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım döndü. Tekrar oturdum ve alnımı ovuşturdum.

Biraz daha nazık bir biçimde, “Ben sadece bana doğruyu söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum,” dedi. “Gerçekten de görüldüğün kadar bilgisiz misin?”

Sakin olmak istiyordum. Mantıklı olmak istiyordum. Neden bütün bunlar mantıklı olmama yetecek kadar şey ifade etmiyordu? Ellerimi dizlerimin arasında kenetledim ve ağır, ölçülü bir sesle konuştum. “Sen neden bahsediyorsun? Ne bildiğimi düşünüyorsun?”

“Uzak bir aile akrabasını araştırmak için Amerika’nın küçük bir kasabasına gönderildiğimden bahsediyorum. Olağandışı ama hiç duyulmamış bir şey de değil. Yaşananları düşününce Dauphin ailesinin araştırma yapması için Stellan’ı göndermesi de şaşırtıcı değil. Ama her şeyi çözüp de seni ailenle tanıştırmaya götürmek üzereyken akıl hocamdan tuhaf bir mesaj aldım. Seni güvende tutmak için gerekirse kendi hayatımı tehlikeye atmamı söyledi.”

Dizlerimi iyice sıktım. Ta ki yüzüklerim tenime batana kadar. Hepsi mantıklıydı. Dinlediğim telefon konuşması. Stellan’ın baloya gelmesi. Hatta Jack’in aldığı, beni Stellan’a teslim etmesine sebep olan mesaj bile.

Jack, “Şimdiyse akıl hocama ulaşamıyorum,” diye devam etti. “Fitz’e. Buraya onun hakkında ne bildiğini sormaya geliyordum. Sense Düzen tarafından az daha öldürüle-

cektin.” İlaç poşetinden kahverengi bir şişe çıkardı. “Söyle bakalım. Bunlar sence de kuşku uyandırıcı, değil mi?”

Ağzıma kum dolmuş gibi hissettim. “Ama ben seni tanımıyorum. Saxon ailesini, Dauphin ailesini veya senin akıl hocanı tanımıyorum. Düzen’deki bu insanlar beni neden önemsesinler ki?”

“Esas soru da bu zaten, değil mi?” Jack oksijenli suya batırılmış bir parça pamukla önümde çömeldi.

En sonunda, “Saxon’lar *kim?*” diye sordum. “Politikacılar mı, yoksa... başka bir şey mi?”

Gözleri benimkilerle aynı hizadaydı ama beni görmezden geliyordu. Bir paket sargı bezi açtı. “Bir bakıma politikacılar, *aynı zamanda* başka şeyler.”

Tahmin ettiğim gibiydi. “Dauphin ailesi de mi? On İkiler Çemberi?”

Jack o kadar yakınımdaydı ki vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum, başıyla onayladı. Bir elinde oksijenli suya batırılmış pamuk, diğer elinde gazlı bez vardı. Saçlarımı kenara çekti. Sert parmaklarının sarı elbisemin askısını kaydırışını izledim. Bıçak yarasına dokunmamaya dikkat ediyordu.

Aşağıda olanları düşündüm. Benim yanımda kalmasından başka bir şey istememiştim. Lavaboda, ellerim onun ellerindeyken. Şimdi bile vücudu manyetik bir güç gibiydi. Ona doğru eğildiğimi fark ettim. Geri çekildim.

Üzgün olabilirdim ama aciz de değildim. Başka birine bağımlı olarak yaşamaya başlamama izin vermeyecektim. Özellikle de burada. Özellikle de ona bağımlı olarak.

“Sana ihtiyacım yok,” dedim. Pamuğa uzandım. “Yani bunu yapmana ihtiyacım yok. Kendim yapabilirim. İyiyim ben.”

Pamuğu ulaşamayacağım bir yerde tuttu. “Bu sadece bir çizik değil. İlk yardım bilmiyorsan bırak da ben yapayım.”

Kesiğe baktım. Etim görünüyordu, titredim. “Tamam,” dedim ama o tekrar bana doğru eğilirken kıpırdamadan durdum. Dokunuşuyla gevşememeye dikkat ettim.

Yara artık kanamıyordu ama kalbimin her atışıyla birlikte zonkluyordu. Jack pamuğu kesiğe bastırdı. Oksijenli su canımı yakınca tısladım.

Kesiği temizleyip üstüne bir bandaj koyunca yanından geçtim ve lavaboya gittim. Elbisemin askısını kaldırdım. Islak bir kâğıt havluyula kolyemdeki kanı sildim. Bu sırada Jack ellerini yıkıyordu.

“Mesajda ne yazıyordu?” diye sordum. “Akıl hocanın gönderdiği mesajda.”

Jack telefonunu çıkardı, birkaç tuşa bastı ve telefonu bana uzattı.

Kız tehlikede. Onu Saxon'lara götürme. En kötüsü olursa sana bıraktığım şeyi uygula.

“Bu kadar mı?”

Arkamda Jack yeni giydiği beyaz gömleğinin kollarını açıyor ve düğmelerini ilikliyordu. Boynundaki kurumuş kanı –muhtemelen benim kanımı– temizlerken kaşlarını çatı. Eczanedeki insanlar bu kanı görünce ne düşünmüşlerdir diye düşündüm. “Bu kadar,” dedi.

Göğsümde şaşkınlık ve beklenmedik bir memnuniyet hissi yükseldi. Güvende olmam için beni Stellan'la göndermişti. Bu belirsiz mesaj yüzünden beni Saxon'lara götürmesini söyleyen emre karşı gelmişti. Belki de beni önemsiyordu.

Mesajı tekrar inceledim. Sonra gönderenin fotoğrafına baktım. Telefon az daha ellerimden düşecekti.

Fotoğraftan bana bakan yüz, küçük, yuvarlak gözlüklerin arkasından gülen gözler tanıdıktı. Bu, Jack'in telefonunda olmaması gereken bir yüzdü.

"Akıl hocan bu mu?" Banyoda birden üşümeye başlamıştım.

Jack koyu renk saçlarını aynada düzeltilti ve başıyla onayladı. "Fitz."

Fotoğrafa tekrar baktım. "Jack, ben bu adamı *tanıyorum*. Bu Bay Emerson."

Bu, son attığı kartpostal hâlâ başucumda duran sözde büyükbabamdı.

Jack hemen yanıma geldi, telefonu elimden aldı ve fotoğrafa baktı. "Onun adı Emerson Fitzpatrick."

"Yıllar önce bizim kapı komşumuzken Fitzpatrick Emerson olarak bilinirdi."

Jack bakışlarını telefondan ayırıp dikkatli gözlerle bana baktı. "Bu imkânsız," dedi. "Sen başka biriyle karıştırıyorsun..."

"Karıştırmıyorum." Bu defa tesadüf ihtimalini aklıma bile getirmeyecektim. Banyo kapısına doğru yürüdüm. "Sen onu nereden tanıyorsun?"

"On İkiler Çemberi için çalışıyor. Hem de yıllardır. Bu demektir ki..."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve kapının arkasındaki aynaya yaslandım. "Bay Emerson bana *casusluk* mu yapıyordu?"

"Hayır." Bu güçlü iki hece duvarlarda yankılandı. Jack volta atıyordu. "O iyi adamlardan biridir. Onu tanıdığına inanamıyorum." Jack bana baktı. Düşünüyordu. Tekrar açılana kadar kendini ne kadar kapattığını fark etmemiştim. Benim Bay Emerson'ı tanıyor olmam Jack'in aynı

takımda olduğumuzu düşünmesine sebep olmuş gibiydi. Ben hâlâ emin değildim.

Tuvaletin üstündeki Monet'nin nilüfer tablosunun bir kopyasına baktım. "Sence başı belada mı?"

"Bu mesajı gönderdiğinden beri telefona cevap vermedi." Jack pencereden dışarı baktı. Pervazdaki bir sepet yapay meyveyle oynuyordu. Bir limon aldı ve sinirli bir şekilde bir avucundan diğerine attı. "Paris'teki evine gittim. Kimse yok. İstanbul'daki dairesinin telefonu da cevap vermiyor."

İstanbul. Gönderdiği Ayasofyalı kartpostal. Jack, Bay Emerson'ın orada *yaşadığını*, Boston'dan sadece tatillerde gitmediğini söylüyordu.

Döndüm ve aynada kendime baktım. "Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım.

Kan çanağına dönmüş, buğulu gözlerime baktım. O anda anladım.

"Luc'un gözleri," dedim. "Eflatun."

"Evet..." Jack döndü. Plastik limon sol elindeydi. Sesimdeki soruyu duymuş gibi aynada bakışlarımla buluştu.

"Bu Dauphin ailesine has bir şey mi?"

"Dauphin ailesinin çoğunun gözleri eflatun, evet." Limonu tekrar sepete koydu.

Yutkundum. "Saxon'ların uzak bir akrabası olduğumu söylediğini biliyorum. Ama sanırım Dauphin'lerle akraba olınam da mümkün. Bay Emerson'ın söylemek istediği bu olabilir mi?"

Jack arkasını dönünce aynadaki yüzünün ne kadar solgun olduğunu gördüm. "Niye böyle düşünüyorsun?" dedi.

Yavaş yavaş döndüm. Ailemin kim olduğu konusunda neden yalan söylediklerini veya yanlış bilgi verdiklerini,

bunun neyi değiştireceğini bilmiyordum ama birden bunun önemli olduğunu anladım. Omurgamda bir soğukluk hissettim.

“Avery.” Jack odayı adımladı ve yanıma geldi. “Gözlerin.” Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Gözlerinin eflatun olduğunu söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?”

Keşke sözümü geri alabilseydim. Kapıyı omuzlarıma batıyordu. “İm. Lens takıyorum ama evet. Gözlerimin gerçek rengi Luc’unkine çok benziyor.”

Jack elleriyle ağzını kapattı. Sonra indirdi. Bir şey söyleyecekti, sonra durdu. Yutkunurken âdemelması yukarı aşağı hareket ediyordu. “Gözlerin eflatun.”

Başımı salladım. Bir şeyler yanıştı. Bir şeyler çok ama çok yanıştı.

“Eh.” Gözlerini kırpıştırdı. “Bu her şeyi değiştirir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki,” dedi, “birilerinin senin ölmeni neden istediğini biliyorum.”

15. BÖLÜM

“Dauphin ailesine zarar vermek için mi?” dedim. Dışarıdan bir araba kornası duyuldu. Gerektiğinden de fazla zıpladım. Jack’in etrafında dolaştım. “Yani onlarla akrabayım? Saxon’larla değilim?”

“Şişt.” Jack kapıyı açtı, koridora baktı ve tekrar kapattı. “Hayır. Belki. Tanrım. Bilmiyorum. Onlarla, Saxon’larla ya da tamamen bambaşka bir aileyle akraba olabilirsin. Tek bildiğim, senin uzak bir akrabadan çok çok daha fazlası olduğun.”

Yutkundum. “Ama Dauphin’le aynı gözlere sahipsem...”

“Çember’in on iki ailesinin de eflatun gözleri vardır.” İlkyardım malzemelerinin hepsini ilaç poşetine doldurup cebine soktu. “Bu bize hiçbir bilgi vermiyor.”

Lavaboya eğildim. Tekrar gözlerime baktım. “Bu nasıl mümkün oluyor...”

“Stellan ve Luc’a bundan bahsettin mi?”

“Hayır...”

“Tamam. Fitz haklıydı. Tehlikedesin. Birçok insandan, özellikle de Düzen’den geliyor bu tehlike. Mesajı yanlış yorumlamışım. Saxon’lar seni incitmez. Seni onlara götürüyorum.” Jack daha önce soyunma odasından alıp koyduğu çantamı gösterişli tezgâhın üstünden aldı ve bana uzattı. “Hadi gidelim.”

Çantayı göğsüme bastırdım. “Hayır.” Jack bir eli kapı kolunda kalakaldı. “Neler olduğunu açıklamak zorundasın,” dedim.

Jack bir elini saçından geçirip önce bozdu, sonra da diğer yöne doğru yatırıp düzeltti. Hiçbir şey olmamış gibi hareket etmeye çalıştığını görebiliyordum, bana huşu ve dehşet karışımı bir duyguyla baktı. Sanki tehlikeli hayali bir yaratıkmışım gibi bakıyordu. “Bunu sana açıklayacak kişi ben değilim. Biz gerçekten...”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Çantamı tekrar tezgâhın üstüne koyarken küçük losyon şişelerinden üçünü devirdim. “Gözlerimin ne önemi var ki? Beni niye öldürmeye çalışsınlar ki? Bu Çember de neyin nesi?”

Jack dudağını ısırıldı. Bir karara varmışa benziyordu. “Pekâlâ,” dedi. “Tamam. Avery, Çember... Nasıl söylesem? On İkiler Çemberi, dünya için önemlidir. Olayları biz gerçekleştiririz.”

“Yani politikacılar,” dedim.

“Tam olarak değil.” Pencereye doğru yürüdü. Tekrar kapıya döndü, sonra tekrar pencereye yürüdü. Kafesteki bir hayvan gibiydi. “Devlet yetkililerinden çoğu on iki ailenin üyeleri. Ama...”

“Çoğu mu? Seçimlere hile mi karıştırıyorsunuz?” Sesim iyice yükseldi. Jack kapıya bakarak beni susturdu.

“Hayır,” dedi. “Genelde buna gerek kalmıyor. Devletteki, iş ve ekonomi hayatındaki liderlerin bizden olması avantajlıdır ama çoğu zaten doğal olarak bizden.”

Titreyen parmaklarım, losyon tüplerinden birinin altın sarısı kapağını çeviriyordu. Losyonun kapağını kapattım, tekraraçtım. Şişeden gül kokusu geldi. “İş hayatı, ekonomik hayat? Bunlar ne demek oluyor?”

Jack huzursuz bir şekilde kaşlarını çatı. “Modern dünyamızda, tarihin pek çok noktasında, bütün yolların bizi Çember’e götürdüğünü söylemek yanlış olmaz. Topluma, tarihe, bugüne, geleceğe o kadar bağlıyız ki sen bizim orada olduğumuzu bilmesen bile, biz olmasaydık hayatınız bambaşka olurdu.”

Titrek bir nefes aldım ve öteki losyonu açtım. Bu seferki limonluydu. “Nasıl yani?”

Tekrar kapıya baktı. “Birinci ve İkinci Dünya Savaşı’nı biliyorsun, değil mi?”

Bu aptal soruya kaşlarımı kaldırarak cevap verdim.

“On iki aile var. Bunlar birlikte On İkiler Çemberi’ni oluşturuyorlar. Genellikle aileler kendi hâkimiyet alanlarını genişletmeye çalışır. Hersh Ailesi –ki bu aile şu an Almanya’da bulunan ailedir– aynen bunu yaptı. İşte Birinci ve İkinci Dünya Savaşı’nın arkasındaki itici güç budur.”

Durdum. Losyonun kapağı yarı açıktı. “İki Dünya Savaşı’nı da Çember’in çıkardığını söylemiş olamazsın.”

Bir elini kaldırdı. “Her iki Dünya Savaşı’nı da *Hersch Ailesi* başlattı. Çember’deki her aile bizi bir bütün olarak temsil etmez.”

Losyonu bıraktım. Ailelerde iş ilişkileri ve politik liderlerin olması –hatta seçimlere hile karıştırılması– neredeyse makul geliyordu. Ancak daha önce “korku-

tucu derecede makul” olmaya ramak kalmışsa, şu an kendini aşıyordu.

“Avery!” Luc’un sesi merdivenlerde yankılandı. Jack de ben de donduk kaldık. “Karnımız acıktı. Gitmeye hazır mısın?”

Bunca şeyin içinde Luc ve Stellan’ın yemeğe gitmek için bizi beklediğini unutmuştum. Kapıyı araladım. “Neredeyse hazırım!” diye bağırdım. “Bana bir dakika daha ver!”

Yavaş yavaş Jack’e döndüm. Hangisi daha kötü olurdu bilmiyordum; benimle kafa bulması mı, yoksa bütün bu anlattıklarına gerçekten inanması mı?

Dikkatli bir şekilde, “Bu komplo teorisini daha önce duymuştum,” dedim. “Yeni Dünya Düzeni, değil mi? Perde arkasında dünyayı yöneten bir grup gerçekten çok güçlü insan.”

“Evet,” dedi.

“Yani... Sen bana sizin bu insanlar olduğunuzu söylüyorsunuz.” Sesimdeki gerilimi hissedebiliyordum. Oyun oynayan bir çocukla konuşuyor gibiydim.

“Biz tam olarak bu insanlarız.” Bana ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyordu. Kapıyla aramda durduğunu, beni içeride tuttuğunu fark ettim.

Parmak uçlarımı duvar kâğıdının narin kâğıdında gezdirdim ve bu beni gerçeğe döndürdü. “Bunun gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu yüzden bunun adına gerçek değil, *komplo teorisi* diyorlar.”

“Dünyanın buna inanmaması bizim için çok daha uygun. Avery, beni dinle. Hepsini açıklayacağıma söz veriyorum. Ama Stellan ve Luc görmeden gitmemiz lazım...”

Bu defa da ben elimi kaldırdım. “Yani sen beni bu ailelerden birinin iki Dünya Savaşı’nı da çıkardığına inandır-

maya mı çalışıyorsun?” dedim. “Kalan on bir aile ne oldu? Onlar da katıldılar mı?”

“Tabii ki.” Tekrar odada volta atmaya başladı. Bir sınıfa ders veren profesör gibiydi. “Aileler taraf seçmek zorundadır. Burada hangi ülkelerin tarihini yattığını biliyorsun. Sen sadece bu ülkelerden hangilerinin arkasında Çember ailelerinin olduğunu bilmiyorsun. Bana güven, savaşlara katılmasaydık işler daha kötüye giderdi. Bu sadece tarih değil.” Öne atıldı. Coşkulu görünüyordu. “Şimdi bile, Ortadoğu’daki ailelerden bazıları... Zor aileler. Bunun dallanıp budaklanmasının dünyada ne kadar kan akmasına sebep olduğunu biliyorsun. Bazen belli aileler borsayı etkilemek için nüfuzlarını kullanıyorlar. Ya da banka faizlerini etkilemek için.”

“*Etkilemek.*” İşte şimdi mantıklı görünmeye başlamıştı. Zengin kişilerin borsa piyasasını manipüle etmesini anlayabiliyordum. “Yani, Çember’in bir üyesinin üstünde straplez elbiseler hoş durmuyorsa Vogue’un kapağına boyundan bağlı elbise koyuyorlar ve bunu moda yapıyorlar, öyle mi?” diye sordum. Şaka yapıp yapmadığımı bilmiyordum. Köşedeki kanlı altın sarısı elbiseye baktım.

“Bu onlar için önemliyse evet, böyle oluyor. Kesinlikle.” Jack ensesini ovdu. Gömleğin kolundan pusula dövmesini görebiliyordum.

“Bunlar delice şeyler,” dedim. “İnternette herkese alüminyum folyodan şapkalar giymeyi söyleyen paranoyak insanlar gibisin. Biraz sonra bana John F. Kennedy’yi sizin öldürdüğünüzü söyleyeceksin.”

Jack kafasını kaldırdı. “Bizzat ben öldürmedim.”

Ağzım açık kaldı.

“Özür dilerim. Bu komik değildi. Ama... sebeplerimiz vardı.” Jack bana anlayışlı bir şekilde baktı. “Dışarıdan delice geldiğinden eminim. Ama bu bizim hayatlarımızın gerçeği. *Herkesin* hayatının gerçeği,” dedi sessizce. “Dünya çoğu insanın düşündüğü şekilde işlemiyor. Doğruyu söylüyorum.”

Kesinlikle *delice* görünüyordu. Ama düşünmeden edemiyordum. Mafya veya politikacı. Tarif ettiği şey buna benzemiyor muydu? Politikacı mafyalar. Çok büyük, büyük ölçekte. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunun sebebi kısmen ellerimin yeniden titremeye başladığı gerçeğini gizlemektir.

“Yani sen diyorsun ki,” diye başladım, “Stellan baloda Çember’in dünyayı yönettiğini söylerken abartmıyordu?”

“Avery!” Luc’un ayak sesleri duyuldu. Ağzımı kapattım. Jack kapıyı açtı. “Benimle Saxon’lara geliyorsun,” diye mırıldandı.

Önüne geçtim. Merdivenlere doğru, “Kusura bakma, kusuyorum da,” diye seslendim. “Muhtemelen yukarı gelmek istemezsin.”

Ayak sesleri aniden durdu. Luc, “Ah,” dedi. “İlüm. Jack hâlâ yanında mı?”

Jack’e baktım ve kapıya doğru kafamı salladım. Jack kaşlarını çattı. “İyi olduğundan emin olmak için dışarıda oturuyorum. Biraz sarsıldı,” diye seslendi. Jack’i içeri çektim ve kapıyı kapattım. İkimiz de haklıydık. Sarsılmıştım ve gerçekten kusmama *ramak* kalmıştı.

Luc’un ayak seslerinin gerilediğini duyunca, “Bir dakikalığına bunun doğru olduğunu varsayalım,” dedim. Müzik tekrar açılmıştı ama Bach’tan Fransızca hiphopa dönmüştü. “Düzen’deki bu insanlar *beni* neden önemse-

sinler ki? Çember’de genç bir kızdan çok daha önemli olan üyeler vardır mutlaka.”

Jack küçük sandalyeye oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı.

“Düzen karşıt bir grup. Çember’in kendileri kadar güç sahibi olmaması gerektiğini düşünüyorlar. Uzun zamandır başımıza bela oluyorlar. Son zamanlarda da bize karşı sürdürdükleri faaliyetlerini artırdılar.”

Eğri büğrü pencereye doğru yürüdüm. Öğlen akşama dönerken dışarıya baktım.

Jack derin bir nefes aldı ve devam etti. “Senin ortaya çıkışın da emir adı verilen şeyle oldu.”

Sözcük suratıma çarpan bir tokat gibiydi. Gözlerimi kapattım. Birden sanki bütün hayatım boyunca bunu duymayı beklemiş gibi hissettim. Bir korku akını hissettim. “Emir tam olarak ne oluyor?” diye sordum.

“Emir...” Jack manşetlerinden birini düğmeledi. Sonra tekrar açtı. “Geri kalanına inanmadıysan bu sana muhtemelen saçma gelecektir ama emir kehanet gibi bir şey. Diğer şeylerin arasında, emir Düzen’i zapt etmemize yardımcı oluyor.”

Ona dikkatli bir şekilde baktım. “Kehanet mi? Haklısın. Sana inanmıyorum.”

“Tarihte sağlam temelleri var...”

“Nasıl?” Bu kez odayı adımlayan bendim. “Bu emir nasıl işliyor?”

Jack, “Seçilmiş ve eflatun gözlü kız,” dedi. “Bu en önemli kısım. Düzen’in önem verdiği kısımsa ‘en büyük düşmanları yok edecek yollar’ kısmı.”

“En büyük düşman Düzen.”

Jack başıyla onayladı.

“Onlar da bu yüzden eflatun gözlü kızı öldürmeye çalışıyorlar. Bunu imkânsız kılmak için.” Annemin emriyle Çember’in emrinin iki farklı şey olmadığını varsaymaya başlamıştım. Çok uzun zaman önce telefonda konuşurken bu sözcükten bahsettiğini duyduğumda bana, emirin iş talimatları olduğunu söylemişti; aslında sadece beni babamın ailesinden uzak tutmaya çalışıyordu.

Ama şimdi tuhaflaştığı, sinirlendiği zamanları aklımdan çıkaramıyordum. Hemen arkasından taşınıyorduk. Ben bunu her zaman iş konusunda yaşadığı gerilime bağlamıştım ama şimdi bunları duyunca Çember’i benden uzak tutmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. *Bizi onlardan* ve Düzen’den uzak tutmak için başını belaya sokmuştu.

Ayağımla fayanstaki bir çatlağı takip ettim. “Bu kişiler emrin söz ettiği özel eflatun gözlü kızın ben olduğunu nasıl düşünebiliyorlar?”

Jack’in çenesi kasıldı. “Olay şu: Eflatun gözlü olma geni çok az kadına geçiyor. Eflatun gözlü insanların neredeyse hepsi erkek. Eflatun göz genine sahip bir kız bebek doğmak üzere. Dauphin ailesinde.”

“Ama?..” Bir *ama* olacağını biliyordum.

“Ama Dauphin ailesinin bebeği doğana kadar dünyadaki eflatun gözlü tek kız sensin.”

Pencere pervazına yaslandım. “Bu...” Bunun imkânsız olduğunu söyleyecektim ama bütün bu yaşananlara kıyasla gerçekten öyle miydi? “Doğru anlamış mıyım bakalım,” dedim. Kendimi yine güçsüz hissediyordum. “Bana diyorsun ki, bir...” Bir parmağımı kaldırdım. “... siz dünyayı kontrol eden gizli bir cemiyetin parçasısınız. İki, buna karşıt gizli bir cemiyet daha var. Üç, bunları

durdurmak için göz rengim yüzünden bana ihtiyacınız var. Ve bu adamlar bu yüzden benim ölmemi istiyorlar.”

“Evet, bu sadeleştirilmiş versiyon. Saxon'lara neden gelmek zorunda olduğunu anlaman lazım. Orada güvende olacaksın.” Tekrar kapıyı açmaya kalkıştı.

Aynadaki kendi yansımama, “Onlara gitmek istemiyorum,” dedim.

Jack şakaklarını ovuşturdu. “Seni onlara götürmek zorundayım. Daha iyi bir senaryo yok. Burada oynanan oyunları anlayamıyorsun.”

Bunca zaman annemin ve benim canımızı kurtarmak için kaçtığımızı anlamıştım. Canımı kurtarmak için. Buna birde benim kendimi, daha önce kaçtığımız insanların *ve* beni kullanmak isteyen güçlü bir grubun içinde ilgi odağı haline getirmemi eklemek gerekiyordu.

Sormam gereken bir şey vardı. “Yani sen babam Saxon ailesinden *değildi* mi diyorsun?”

“Değildi değil. *Değil*. Belli ki istihbaratımız yanlışmış. Senin eflatun gözlü olman hem babanın yaşadığı hem de Çember'in ailelerinden birinin başı olabileceği anlamına geliyor.”

“Babam *yaşıyor* mu?” Lavabonun kenarına tutundum. Bu konuda hata yapılsa babamın varlığımdan haberi olmaması bile mümkündü. “Saxon'lar neden akrabaları olduğumu düşündüler ki?”

“Dünyanın dört bir yanından sürekli istihbarat gelir. Bunun nereden geldiğini veya niye yanlış olduğunu bilmiyorum. Hatta istihbaratta tam olarak ne dendiğini bile bilmiyorum. Yine de Saxon'ların yanında güvende olacaksın,” diye devam etti. “Söz veriyorum. Fitz'le irtibat kurarız ve mesajda ne demek istediğini sorarız.”

Babam ölmemişti. Kendime gelmeden önce bir dakika durdum ve bunu sindirmeye çalıştım. Neye dahil olduğumu tam olarak bilmeden kendimi Çember'e teslim etmek aptallığın da ötesinde olacaktı. Körlük derecesinde iyimserliğe artık yer yoktu.

Jack, onun peşinden gideceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi kapıda bekliyordu. Evet, en sonunda bana doğruyu söylediği için müteşekkirdim ama bu yeterli değildi.

Buradan çıkmam lazımdı. Annemle iletişim kurmam lazımdı. Bir sonraki hamlemin ne olacağına karar vermem lazımdı.

Ama nasıl olacaktı bu? Elinde seçme şansı olursa Jack bir daha gitmeme izin vermezdi. Pencereye baktım. Banyo bir kat yukarıdaydı. Atlayamayacağım kadar yüksekti ama belki yangın çıkışı olabilirdi. Bir dakika beni yalnız bırakmasını isteyip kaçabilirdim.

Ama sonra ne olacaktı? Annem telefonuna cevap vermiyordu. Taksiye binip havaalanına gidemez, pasaportsuz eve uçamazdım. Belki Amerikan elçiliğine gidebilirdim?

Ama elçilik bir devlet kurumuydu. Muhtemelen Çember'e bildirirlerdi.

Tanrım. Bu, her şeye inandığım anlamına mı geliyordu? Merdivenlerde iki sıra ayak sesi duyuldu. Çok geç kalmıştım.

Jack kapıyı açtı. Stellan'ı üstünde dar kesim pantolon, gömlek ve koluna atılmış ceketle görünce şaşırdım. Gözlerindeki kızgın ışık solmuştu. Bunun yerini şüphe almıştı. Luc açık gri bir takım ve somon rengi gömlek giymişti. Sırıtiyordu. Az önce yaşananlara kıyasla çok iyi kokuyorlardı. Arkalarında Elodie, Madam Dauphin'in süper model asistanı ayağını yere vurarak bekliyordu.

Jack, bana susmamı söyleyen bir bakışla, “Gitmeye hazır,” dedi. “Ama onu Saxon’ların oteline götüreceğim. Biraz dinlenmesi ve ailesi gelir gelmez onlarla görüşmesi lazım.”

Louvre Müzesi’ndeki korumalarla bile, hakkımda hiçbir şey bilmeyen Luc, Stellan ve Dauphin’lerden kaçma ihtimalim Jack’ten kaçma ihtimalimden daha yüksekti.

“Belki onlarla kalsam ve seninle yarın buluşsam daha iyi olur,” dedim. Sesimi canlı tutmaya çalışıyordum. “Dauphin’lerde zaten bir odam var. Böyle daha kolay olur.”

Bakışları beni yakacak gibiydi ama bir şey söyleyemeyeceğini biliyordum.

Luc ince kollarından birini omzuma attı. Eflatun gözlerine bakmadan edemedim. “Kal. Bizimle kulübe gelersin,” dedi sanki az önce bütün dünya değişmemiş gibi. Onlara göre değişmemişti herhalde.

Stellan kapıyı açtı. Jack’le birlikte dışarı çıktılar. Luc’un kolunun altından çıktım. Luc da dışarı çıktı ve beni banyoda bıraktı. Hızlı hareket edersem kapıyı çarpabilir ve onlar neler olduğunu anlamadan kaçma şansını yakalayabilirdim.

“Nereye gidiyorsunuz?” Sesimi normal tutmaya çalıştım ama elim kilitteydi.

Luc, “İstanbul’a,” dedi.

“İstanbul mu?” dedim. “Bu bir kulüp mü?”

Elodie aşağıdan, “Bu bir *şehir*,” dedi. Bu sözcükleri gözlerini devirerek söylediğinden emindim.

“Şehir olduğunu biliyorum,” dedim. Luc kıkırdadı. “Bir dakika. İstanbul’a gidiyoruz demeyin bana. Türkiye’deki İstanbul’a. Bir kulübe gidebilmek için.”

Jack, “Bu yüzden gitmemelisin işte,” dedi. “Çok yorgunsun.”

Öyleydim ama çok çok daha ümitsizdim. Aklıma da bir fikir gelmişti.

İstanbul. Yarısı Asya'da, yarısı Avrupa'da. Dünyadaki en etkileyici bazı sanat ve mimari eserlerin yuvası. Bay Emerson'ın son kartpostalı İstanbul'dan gönderilmişti. Jack onun orada bir dairesinin olduğunu söylemişti. Anneme ulaşamazsam belki ona ulaşabilirdim. Şu anda bu dünyada sadece bu ikiliye güveniyordum.

Elim kapıdan düştü.

Luc, "Uçak yarım saat içinde kalkacak. Akşam yemeğini de yolda yiyeceğiz," dedi. "Bu yüzden bizimle geliyorsan hadi gidelim."

Elodie, "Bizimle geliyorsa ona bir elbise almamız lazım," diye seslendi. "Bu mağazadaki elbiselerden çok daha ilginç bir elbise."

Merdiven sahanlığına adım attım ve banyonun kapısını arkamdan kapattım.

Jack'in ölümcül bakışlarını görmezden gelerek, "İstanbul kulağa harika geliyor," dedim. "Hadi gidelim."

16. BÖLÜM

Prada'da alışveriş yapmakla İstanbul'da kulübe gelmek arasında bir yerde, adrenalin tükendi ve gerçekler kendini göstermeye başladı. Luc kulübün güvenlik elemanı ile konuşurken omzumdaki bandajı çekiştirdim. Yüzlerce insan, Golden Gate Köprüsü'nün beyaz versiyonunun altına kadar uzanan bir sırada bekliyordu. Paranoyaklaşmış bir halde insanları izledim. Düzen beni Prada'da bulabiliyorsa, burada da bulabilirdi.

Her nasılsa Jack'in Çember konusunda söylediklerine inanmaya başlamıştım. Hiç mantıklı değildi. Mantıklı olması da bu sebeptendi. Avrupa'yı özel bir jetle geçtikten sonra, burada üstümde çok pahalı bir elbiseyle dikiliyordum. Ölmemi isteyen birtakım çok güçlü ve gerekçeleri olan insandan kaçmak zorundaydım.

Tabii ki Stellan, Luc veya Elodie kim olduğumu anlayıp beni rehin almazlarsa.

Uçakta Bay Emerson'ın –onu farklı bir isimle düşünemiyordum– yaşadığı yeri bilmediğimi de fark etmiştim. Adresi, telefon numarası yoktu. Yalnız başıma kalma fırsatı bulur bulmaz, onu Google'da araştırarak ve bir şeyler bulmaya çalışacaktım.

Elodie, “O bandajı çıkarırsan yaran mikrop kapacak,” dedi. Sıçradım. Reflekslerim hâlâ savaş ya da kaç planına göre işliyordu.

“Sorun değil.” Kollarımı kavuşturdum.

Elodie mandalina rengi tırnaklarını incelemeye geri döndü. “*Bıçaklandın*. O bıçak kim bilir nerelerde kullanıldı.” Hafif Fransız aksanıyla ve gırtlaktan gelen sesiyle bıçaklanmam hakkında konuşurken kulağa öldüren cazibe gibi geliyordu.

Stellan yanıma geldi. Bu sabahki iğneleyici ve alaycı sohbetimizin aksine, Prada'dan beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı ama bütün yol boyunca beni dikkatle *incelemişti*. Gerçeği henüz kavrayamamıştı ama benim Düzen'in dikkatini çekmem konusunda Luc'un “yanlış yer yanlış zaman” açıklamasını yemediğini biliyordum. En sonunda bağlantıyı kuracak ve gerçeği anlayacaktı. O bunları anlamadan önce buradan ayrılmak zorundaydım.

“Elodie doğru söylüyor, *kuklaçka*,” dedi. Takma isim bile şakacı yanını yitirmişti. “Düzen ve silahları tiksindiricidir. Sıradan, *masum* bir insanın bunlara bulaşmış olması büyük ayıp.”

Gerildim ama çekimser olduğunu umduğum bir tarzda omuz silktim. Elbisemdeki görünmez bir iplikle ilgilendim. Elodie bunun Herve Leger markasından bir bandaj elbise olduğunu söylemişti. Uzaktan şampanya rengi gibi görünüyordu ama yakından beyazdı. Gümüş rengi ve altın

sarısı ipliklerle parlıyordu. Elbise, Krissy Silver'ın birkaç ay önce Grammy töreninde giydiği elbisenin aynısıydı. Elodie, şarkıcıyla aynı soluk ten rengine ve koyu renk saçla sahip olduğumdan özellikle bu elbiseyi seçtiğini söylemişti. Bunun bir iltifat mı, hakaret mi olduğunu anlayamadım.

Elodie bu elbiseyi on santim topuğu olan bakır bir Louboutin'le kombinlemişti. New York'ta okulumdaki bütün kızlarda Louboutin takıntısı vardı. Bir gün bu ayak-kabılardan giyebileceğimi hiç ummazdım. Uçakta aynanın önünde durmuştuk. Elodie saçlarımı vahşi, dağınık dalgalara dönüştürmüştü. Bu sırada, bunu yapmasının sebebinin kendi başıma yapabileceğime güvenmemesi olduğunu da söylemişti.

Elodie suni deriden mini bir elbise giymişti. Sarı saçlarını yarı yarıya toplamıştı. Stellan kulağına bir şeyler fısıldadığında kulağındaki sallantılı küpeler parladı. Sonra bana baktı ve badem gözleri kısıldı. Fark etmemiş gibi yaptım ama midem kasılmıştı.

Luc'tan işaret gelince daha fazla sorgulanmaktan kurtuldum. Üçünün peşinden içeri girdim.

Bay Emerson İstanbul'un tarihiyle büyülenmişti. Daha küçükken bana da şehrin tarihini öğretmişti. İlk kurulduğu zaman adına Bizans denmişti. Şehri Konstantin ele geçirdiğindeyse Konstantinopolis adını almıştı. Burası politik ve coğrafi olarak o kadar önemli bir şehirdi ki birçok değişik imparatorluklar fethetmiş, üstünde hak iddia etmişti. Resmen İstanbul adını alması çok yakın zaman önce, 1930'lu yıllarda gerçekleşmişti.

İstanbul her zaman bir kavşak şehir niteliğinde olmuştu. Avrupa ve Asya'nın bir araya geldiği bir kavşak. Ayasofya gibi Hristiyanlıkla İslamın bir araya geldiği bir kavşak.

O müze gibi eski zamanlarla muhafazakârlık arasında, bu kulüp gibi modernlikle muhafazakârlıkla alakası olmayan her şey arasında bir kavşaktı.

Çantamın askısını sıktım. Bu şehrin bu gece benim için nasıl bir kavşak olacağını merak ediyordum.

Luc ve Stellan kalabalığa karıştılar. Ben de aynısını yapmayı düşünüyordum. Düzen'in beni *takip* etmiş olması ihtimaline karşı bu gece yalnız olmak istemiyordum. Ama Elodie'yle de olmak istemiyordum. Ayrıca Bay Emerson'ı da aramam lazımdı. Ancak bu şüpheli bir hareket olabildi. Bu yüzden Elodie'nin peşinden dans pistine doğru ilerledim. Küçük bir alanda bir sürü insanın olmasından kaynaklanan nemli ve ağır havayı soludum. Elodie ve Luc uçakta bir şişe şampanya açmıştı. Hiç içmemiş olmama rağmen bir kulüpte insanın kendini tamamen ayık hissedebileceğini sanmıyordum. Işıklarla düğmeleri açık gömlekler, parlak çıplak omuzlar, dans etmesen bile tenine işleyen müzik arasında, ışıkların biraz daha az parladığı uzun bir bar masasına ulaştığımızda sallanmaya başlamıştım.

Kulübü inceledim. Kusurlu görünen birisi var mı diye... Kaçış yeri bulabilmek için... Stellan'dan gelen şüpheli bakışlar yüzünden... Stellan'ı dans pistinin yakınında buldum. Çok güzel, koyu tenli bir esmerle flört ediyordu. Ben onu izlerken o da çevreyi inceledi ve bakışlarımla buluştu. Gülümsemesi soldu.

"Gördüğün gibi, senin bir özelliğin yok." Elodie de onu izliyordu.

Titreşimli tekno müziğin arasında onu duyabilmek için masaya doğru eğildim. "Ne?"

"Zaferlerinin listesi kilometrelerce sürer. Senin şu masumluk olayı sadece bir değişiklik, o kadar." Çanta-

sından aynasını çıkardı ve rujundaki olmayan kusuru düzeltti. “O seni sırf eğlence olsun diye baştan çıkarır.”

Benim onu izleme nedenimin bununla *uzaktanyakından* ilgisi yoksa da Stellan’ın beni *baştan çıkarışının* neler içerebileceğini düşününce yanaklarım yanmaya başladı. Belki de Elodie ondan hoşlanıyordu ve bütün bu düşmanlığın sebebi benim Stellan’ı çalmaya çalıştığımı düşünmesiydi.

“Bu gerçekten de...” Durdum. Bunu olabildiği kadar açık bir şekilde söylemek istiyordum. “Stellan o açıdan hiç ilgimi çekmiyor. Hem de hiç.”

Elodie gözlerini devirdi ve gözkapaklarındaki bronz far parladı. “O *herkesin* o açıdan ilgisini çeker.”

Cevap vermeye fırsat bulamadan bir kol omzuma dolandı. Luc kocaman sırıtarak, “Ne konuşuyoruz kızlar?” diye sordu. Ceketini çıkardı, pembe gömleğinin yakasını kaldırdı ve yeşil, neon bir kolye buldu.

Elodie bana nazik bir biçimde gülümseyerek, “Bugün yaşanan talihsiz saldırıyı,” dedi.

“İyy.” Luc omzumu sıktı. “Şu anda eğleniyoruz hatırladınız mı?”

Prada’dan sonra kendimi nasıl hissettiğimi sorma zahmetine katlanan tek kişi Luc’tu. Uçakta yanıma oturmuş, benimle filmler, Paris ve gideceğimiz kulüp hakkında çene çalmıştı. Bu nezaketi onun birini *öldürdükten* sonra bu kadar kolay bir şekilde hayatına devam etmesi gerçeğini daha da rahatsız edici hale getirmişti.

Bütün akşam yaptığım gibi yine gözlerine bakmadan edemedim. Benimkilere çok benziyorlardı.

Elodie, “İşimi yapmamın zamanı geldi,” dedi. Kulaklarım dikildi. Ben buraya dans etmeye geldiklerini sanıyordum.

Luc, “Hemen mi?” diye surat astı. Omzuyla Elodie’nin omzuna vurdu. Kız yüksek topuklu ayakkabılarıyla Luc’tan daha uzundu.

“Beni seninle görmesini istemiyorum. Seni tanıyacağını sanmıyorum ama...” Elodie odayı sakın bir şekilde inceledi. Ensesindeki saçların altından dövmesinin bir kısmı göründü. Stellan’ın güneş sembolüne benziyordu.

“Biliyorum.” Luc onu yanağından öptü. Kız somurtmuş gibi yaparak öptüğü yeri başparmağıyla sildi. Luc, “Kendine iyi bak,” dedi.

“Sıradan bir iş.”

Luc çarpık bir gülümsemeyle, “Gitme zamanı geldiğinde emirle ilgili yeni ipucunu almış olarak geri dönmüş olmanı bekliyorum,” dedi.

Aldığım derin nefesi öksürükle kapattım.

Luc bana, “Hemen dönerim,” dedi ve Elodie’nin koluna girdi.

Uzaklaştılar. Kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra uzun bar taburelerinden birine oturdum ve telefonumu çıkardım. Stellan uçakta telefonumun uluslararası dolaşımını açmış, Elodie’nin, Luc’un telefon numaralarını ve kendi numarasını telefonuma kaydetmişti. Onlar da benim numaramı kaydetmişlerdi. Her ihtimale karşı demişti. Ama sebebi muhtemelen beni takip etmek istemesiydi. Tam Google’ı açmak üzereydim ki annemden bir cevapsız aramanın olduğunu gördüm. *Tanrı’ya şükür.*

Telesekreteri açtım ve müzik sesini bastırmak için öteki kulağımı parmağımla kapattım. “Avery. Tatlım.” Annemin sesi gergin geliyordu. “Evet, konuşacağımız çok şey var. Keşke sana daha önce söyleseydim. Lütfen olduğun yerde kal ve çok dikkatli ol. Seni almaya geliyorum.”

Hayır. Telefonu sımsıkı tuttum. Fransa'da olduğumu sanıyordu. Bu da Dauphin ailesinin nerede yaşadığını bildiğini ve oraya gittiğini gösteriyordu. Numarasını çevirdim ama yine telesekreterine bağlandı. İncecik sesi, "Ben Carol West," diyordu. "Şu anda müsait değilim..."

Küfrettim. Dauphin ailesine gidemezdi. Düzen ona da zarar verecek olabilirdi. Veya babam her kimse annemi tanıyabilirdi.

"Anne," dedim. "Sakın..." Bütün hikâyeyi mesajda anlatacaktım ama durdum. Ya Stellan telefonuma bir şey yapmışsa, dinleme cihazı filan yerleştirmişse? Kulübü şöyle bir inceledim ve sesimi alçalttım. Artık kimseye güvenmiyordum.

"Anne, sakın gelme," dedim. Sesim gergindi. "Beni ara. Ya da ben seni arayayım. Ama *Fransa'ya gelme.*"

Telesekreterin ilk çalışta çıkması telefonunun kapalı olduğu anlamına geliyordu. Belki de çoktan uçağa binmişti. Eğer durum böyleyse ona ertesi sabaha kadar ulaşamazdım.

Tekrar omzumun üstünden baktım. Yan masadaki çok fazla saç jölesi kullanan ve bana yılışık bir şekilde gülümseyen birkaç çocuktan başka kimse bana bakmıyordu. Google'a "Emerson Fitzpatrick" yazdım.

Çok fazla sonuç çıkmıştı ama hiçbirisi o değildi. Aramaya "İstanbul"u da ekledim. Bir sayfada, Bay Emerson'ın gülümseyen yüzüyle birlikte "Emerson Fitzpatrick, Ayasofya'da gönüllü doçent," yazıyordu. Kartpostalı hatırladım. Bay Emerson bana gerçekte kim olduğuna dair ipuçları göndermeye çalışıyor gibiydi.

Ama bundan başka bir bilgi yoktu. Rehberde adı, numarası filan yoktu. Omuzlarımı kamburlaştırdım ve İstanbul haritasını buldum. Mecbur kalırsam Ayasofya'ya gider,

sabaha kadar saklanır ve onu tanıyan birini bulurdum. Hatta belki orada olurdu. Ama bunu yapacaksam kulüpten erken kaçmasam daha iyi olurdu. Uzun süre sokakta kalmak istemiyordum.

Kafamı kaldırınca Stellan'ın masaya doğru geldiğini gördüm. Bir heyecan dalgası hissettim ve telefonu çantamın dibine soktum. Prada'dan beri ilk kez yalnız kalacaktık ve söyleyeceği şeylerin hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum.

“Tek başına mı kaldın, küçük bebek?” Stellan bardağını koydu ve dirseklerini uzun bar masasına dayadı. Sesini yükseltmemişti ancak aksanının düz, alçak tonları müziğin elektronik ritminde kolayca duyuluyordu. “Şaşırdım. Başka bir şey olur diye korkmuyor musun?”

Evet, korkuyorum. Yumruklarımı sıktım ve omzumun üstünden bakmamak için kendimi tuttum. En azından iyi olan bir şey vardı. Stellan'ın yanındayken öldürülme ihtimalim daha azdı.

Gergin bir şekilde gülümsedim. “Hayır,” dedim. “Endişe etmiyorum. Luc hata olduğunu söyledi ya.”

Duvara sıralanan neon ışıklarının karşısında duran DJ havaya bir yumruk salladı. Stellan onu izliyordu. “Düzen ajanından bu kadar kolay kurtulabilmen *etkileyici*,” diye alay etti. “Belki de gerçekten endişe etmen gereken bir şey yoktur.”

Bandajlı omzuma dokundum. Bu durum kolayca uzaklaşmak oluyorsa “zor” olanın nasıl olacağını öğrenmek istemiyordum.

“En azından toplantı ve partilerden oluşan bir haftasonu neden silaha ihtiyacım olduğunu anladın.” Stellan'ın yüzü, gölgeler ve neon mavisi ışık arasında yarı yarıya gizlenmişti. Bıçağını aradım ve barut rengi ceketinin sağ tarafında bir

kabarıklık fark ettim. Sol tarafta bir tane daha vardı. Baktı-ğımı gördü ve ceketini açtı. Bu bir silahtı.

Yutkundum. “İkisi neden lazım ki? Silah oldukça etkili gibi görünüyor.”

“Bıçakla öldürmek daha çok çaba gerektiriyor.” Ceketini kapattı ve düğmeledi. “Kasten yapman gerekiyor. Silah bu işi çok kolaylaştırıyor.”

Bu konuyu kafasına takmasına bir hayli şaşırmıştım. “Prada’da Frederic’i öldürmek sana zor gelmiş gibi görünmüyordu.”

Stellan içkisini hafifçe döndürdü ve bir yudum aldı. Sonra bana küçük bir gülümseme gönderdi. Prada’daki öfkesini hatırladım.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Onu neden öldürdüğünü hâlâ anlayabilmiş değilim. Beni o kadar önemsemediğini biliyorum.”

“Ama *misafirimizin* başına bir şey gelirse bu yüzden cezalandırılmayı önemsiyorum.”

Hımm.

Stellan diğer bar taburesini çekti ve oturdu. Benim ayaklarım sallanıyordu, onun ayakları yere sağlam bir şekilde basıyordu.

Ölüm konusunda daha fazla konuşmak istemediğim için, “Elodie ne yapıyor?” diye sordum.

“Burada, İstanbul’da eski Yunan sanat koleksiyonuna sahip zengin bir işadamı var. Ondan bilgi sızdırmaya çalışıyor.”

Bu, kıtanın diğer ucundaki bir kulübe neden geldiğimizi açıklıyordu. Elodie’nin ne sıklıkla “bilgi sızdırdığını” merak ettim. İşte bu saçma derecede güzel olmanın dezavantajıydı.

“Onun Madam Dauphin’in asistanı olduğunu söylememiş miydin?” dedim. “Bu, işinin olağan bir parçası mı?”

Stellan bir yığın peçeteye başparmağıyla dokundu. “Kadın Koruyucu diye bir şey yok. Ama bazen kadınlara daha uygun bir görev çıkabiliyor.”

Bir öfke hissettim. “Yani önemli işleri erkekler yapıyor. Ama birini ayartmanız gerektiğinde kızları mı çağırıyorsunuz? Bunun biraz cinsiyetçi olduğunu düşünmüyor musun?”

Stellan ağzını çarpıtarak gülümsedi. Ağzından çıkmak üzere olan kırıncı sözcükleri bekleyerek çenemi sıktım.

“Tabii ki, biraz,” dedi.

Şaşkınlıkla bir an sessiz kaldım. “Ama bunu yaparken seksi görünüyor. Bu yüzden de sorun olmuyor, değil mi?”

“Sanırım öyle ama konu bu değil. İçeri sızmada benim kadar zorlanmayacağı doğru. Ama Elodie’nin bunu yapmasının sebebi çoğunlukla sanat hakkında daha çok şey bilmesi *ve* zor güvenlik sistemlerini ailemizdeki herkesten daha kolay aşabilmesi.”

“Gerçekten mi?” Şaka yaptığına dair bir işaret aradım.

Sırıttı. “Şimdi cinsiyetçi olan kim?”

Tam o sırada Luc gelip aramıza girdi ve ellerini çırpıttı. “Akşamımız nasıl gidiyor?”

Stellan ayağa kalktı. “Ben çevreyi kolaçan edeceğim.” Bana uzun uzun baktı. Tekrar kalabalığa karışmasını izledim.

Luc kolunu uzattı. Bar taburesinden indim. Kulüpte birilerini gördü ve hevesli bir şekilde el salladı. “Liam ve Collette burada,” dedi. Beni dans pistini çevreleyen kalabalığın arasından yarımay şeklindeki bara sürükledi. Barın arkasında parlak mor şelaleler, duvara kazınmış alanı gizli-

yordu. Her bir şelalenin arkasında bir kız dans ediyordu. Yerden sis yükseliyordu.

Onu takip ederken, “Elodie’nin emirle ilgili yeni bir ipucu aradığını söyledin?” dedim.

“Seçilmiş’le ilgili sırları çözmek için. Anlarsın ya.” Bir elini havada salladı. “Somewhere Over the Rainbow” şarkısının tekno remiksi eşliğinde dans eden bir çifte doğru ilerledik.

Seçilmiş kişi ve eflatun gözlü kız. “Çözmek derken tam olarak ne kastediyorsun?” dedim. Bilmiyordum ve kaçmayı planlıyor olsam bile kaderimin ne olacağını öğrenmek güzel olurdu.

Luc döndü ve dans pistinin ortasında durdu. Kaşları saç hizasına kadar kalkmıştı. Gür ve kabarık açık kahverengi saçlarıyla anime karakterlerine benziyordu. “Bilmiyor musun?”

Ovvv. “Ben aslında... Ben pek...”

“Bu emir konusunda *hiçbir şey* bilmediğin anlamına mı geliyor?”

Yalan söylemeyi düşündüm ama bunun bana faydası dokunmazdı. Kafamı salladım. “Çok az şey biliyorum. Annem bana hiçbir şey anlatmazdı.”

Gergin bir an boyunca birbirimize baktık. Luc birkaç içeceğin endişelerini hafifletmesine izin veren birinin gülümsemesiyle gülümsedi. Bana doğru parmağını salladı. “Kimseler böyle konuştuğunu duymasın, *chérie*. Çember’deki *birinin* bu kadar bilgisiz olması çok tuhaf. Ama senin durumunu anlıyorum.”

Soluk verdim.

Tekrar kolumu tuttu. “Emri çözmeye çalışıyoruz çünkü bir şey arıyoruz. Çok önemli olan bir şey.”

Beni durdurdu. Bakışları, sormamı ister gibi meydan okuyordu.

“Ne arıyorsunuz?” diye sordum.

Dramatik bir ara verdi. Sonra kulağıma doğru eğildi.
“Hazine arıyoruz.”

17. BÖLÜM

Geri çekildim ve kaşlarımı çattım. Stellan da uçakta böyle söylemişti. Ama ben şaka yaptığını düşünmüştüm. Kuşkulu bir şekilde, “Hazine mi?” diye sordum.

“Hazine!” Luc kollarını açtı. Yüzünü disko topuna doğru kaldırdı. “Zenginlik! Güç!” Döndü, arkama geçti ve fısıldadı. “Ölüm.”

Olduğum yerde hızla döndüm. Luc yüzümdeki şaşkınlığı fark ederek güldü. Solgun ışık yüzünün hatlarını ortaya çıkarmıştı. “Seleflerinin mezarında olmak Çember üyelerinin doğuştan hakkı.”

“Selef?” Sormamı beklediğini biliyordum.

“Tabii ki Büyük İskender! Mezarında onu Büyük İskender yapan her şey var. Bu, Çember’i ve birlikteki aileleri çok daha güçlü bir hale getirecek.” Sırıttı ve burnumun ucuna vurdu. “Bunu bilmemen çok tuhaf, *chérie*. Şu tapılası güzel yüzün şu an paha biçilemez.”

Luc elimi kaptı ve beni resmi bir şekilde tuttu. Sanki bir kulüpte insanı kendinden geçiren müzikte dans etmiyorduk da, bahçe partisinde vals yapıyorduk. “Liam ve Lettie biraz daha bekleyebilir. Soruların olduğunu görebiliyorum.”

“Yani emir, Büyük İskender’in mezarını aramak için yapılan dünya çapında bir hazine avı mı?” diye sordum. Bu saçma topukluların içinde bu vals yapılamayan müzikte adımlarımı ona uydurmaya çalışıyordum. Bir iki üç bir iki üç.

“Evet ve hayır.” Luc beni döndürdü. “Emir bir kehanet gibi. Çember’in çok uzun yıllardır sahip olduğu eski bir kitaptan geliyor. Kitabın adı Emirler Kitabı. Bu bir dizi tahmin. Çoğu gerçek oluyor. ‘Birinin hatası ve diğerlerinin sadakatiyle dünya ikinci kez yanacak.’ Bu İkinci Dünya Savaşı’ydı. Birinci Dünya Savaşı’yla ilgili de bir kehanet vardı. Haçlı Seferleri’yle ilgili de. Tarih boyunca bunlar hep gerçek oldu. Bizim bahsettiğimiz kehanetse ‘Seçilmiş’le eflatun gözlü kız’ arasındaki birleşmeden bahsediyor. En önemli satır bu. Elimizde bir tane eflatun gözlü kız olacağı için, ki kendisi benim küçük kız kardeşim olacak, şimdi *Seçilmiş*’in kim olduğunu bulacağız.”

Birisi bana arkadan çarptı ve Luc’a doğru yalpalamama sebep oldu. “Pardon,” dedim. Müzik sesinin arasında bağır-maktan boğazım acımaya başlamıştı. “Bulmak derken neyi kastediyorsun?”

Luc kollarımı ince boynuna doladı. Kollarım, neon kolyesi yüzünden yeşil yeşil parlıyordu. “Seçilmiş’in kim olduğuna veya hangi aileden geldiğine dair bilgiler belirsiz ama sadece *Seçilmiş*’in –tek bir kişinin– bu kehaneti tetikleyeceğini düşünüyoruz. Emirler Kitabı tahminlerin temel

kaynağı ama Kehanetlerin zaman içinde kaybolan başka yazıtları da var. Bunlar dünyanın dört bir yanında müzelerde, arkeolojik kazılarda veya aile hatıralarında bulunuyor. Seçilmiş kişinin kim olduğuyla ilgili daha fazla bilgi verecek şeyler bulmayı umuyoruz. Bulamazsak eflatun gözlü kız bizde olduğu için birleşme adına Seçilmiş'i kendimiz seçeceğiz ve en iyi şekilde sonuçlanmasını umacağız. Yani kısaca söylemek ve senin esas sorunu cevaplamak gerekirse Elodie emirle ilgili bir şeyler arıyor.”

Kızı kullanmadan önce başka şeyler bulmak zorunda olmaları kendimi bir nebze olsun iyi hissetmemi sağlamıştı. “Mezardaki hazine paradan da mı fazlası?”

Bir sonraki şarkı başladığında siyah ışıkları yaktılar. Luc bana kocaman sırıttı. Dişleri Cadılar Bayramı süsü gibi parlıyordu. “Çok daha fazlası,” dedi. “Emir, bu hazinenin sahibini *yenilmez* yaptığını söylüyor.”

İşte bu kafama takılmıştı. Geçen haftaki Eski Çağ Uygarlıkları çalışmamı hatırladım. Jack'in benim açığımı kapattığı o dersin daha dün olduğuna inanmak zordu. Tasarımcı elbiseleri ve eski çağ kehanetleri yüzünden milyonlarca yıl önce gibi geliyordu.

O gün unuttuğum ve Diodokh'larla ilgili olan kısımda bu yenilmezlikle ilgili bir şeyler vardı. Kitabımız bir yazıttan alınan kehanete atıfta bulunuyordu. Bu kehanet, İskender'in haleflerinden, yani Diodokh'lardan İskender'in bedenine sahip olanın asla fethedilemeyeceğini söylüyordu. Yani bu kişiler *yenilmez* olacaktı. İskender'in bedeni ve mezarı için yaptıkları bu rekabet, Diodokh'lar arasında yüzyıllardır devam eden savaşların sebebiydi.

“Bir dakika,” dedim. “Çember, *Diodokh'lar* mı? İskender'in halefleri?” İki bin yıl önce dünyadaki en güçlü

insanların, bugün gizli gizli dünyanın en güçlü insanları olan torunları mı vardı? Tarih dersinde öğrendiğimiz kehanet Çember'in emrinin bir parçası mıydı? Jack'in Bayan Lindley'in sorusuna cevap vermesine şaşmamalıydı.

"Zeki kız!" Luc yeni bir numara öğrenen köpekmişim gibi kafama hafifçe vurdu. "Birçok dünya dilinde on iki sözcüğünün nereden geldiğini düşünüyorsun? *Dodici*, İtalyanca'da 'on iki' demektir. *Duodecim*. *Doce*. *Dodeka*. Diodokh'a benziyor, değil mi?"

"Vay be," diye fısıldadım.

Luc'un sırtışı genişledi. "O zaman şimdi söyleyeceğim şeyden gerçekten etkileneceksin. Takvimin on iki ayı. Bir fitin uzunluğu. Bir günün saatleri. Zodyak sembolleri. Bütün bunlardaki 'on ikiler' MÖ 300 civarında, yani Diodokh'lar başa geçtiğinde ortaya çıkmış."

Kulübü inceledim. Bütün bunları halka açık bir yerde bu kadar açık ve yüksek sesle söylediğine inanamıyordum. Birisi duyabilirdi. Gerçi duysalar ne olacaktı ki? Buna kimse inanmazdı. *Ben kendim* bile zor inanıyordum.

"Yani Düzen de mi hazinenin peşinde?" dedim. Çünkü bunun geri kalanı kafa yorulamayacak kadar fazlaydı.

"Yine evet ve hayır diyeceğim. Hazinedeki serveti istiyorlar. Ama zenginlik ve gücün yanı sıra, hazinede bir silah olduğu da söyleniyor. Emir bunun 'en büyük düşmanları yok edecek' kadar güçlü olduğunu söylüyor."

Jack'in Prada'da söylediği gibi.

"Düzen, hazineyi almak *ve* bu silahı Çember'den uzak tutmak istiyor." Şimdi anlamaya başlıyordum. "Düzen'in Çember'e saldırması olayı neyin nesi?"

Luc'un belimdeki kolları kasıldı. "Dünkü son suikast. Japonyada Sony Şirketi'nin başkanının en büyük oğlunun o otel yangınında ölmesi. Çok kötü."

Suikast mı?

"Rusya başbakanının oğlu. Sergei'yi pek tanımıyordum ama uçak kazası tam bir trajediydi. Malik Emir'in ölümü de öyle. O iyi bir adamdı. İyi bir arkadaştı." Luc'un bakışları parlıyordu. "Bütün dünyanın militanların önemsiz bir Suudi prensi öldürdüğünü düşündüğüne inanamıyorum."

Suudi prensin ölümüyle ilgili bir şeyler, evden ayrılmadan önce, annem bana yeni emri söylemeden hemen önce haberlerde çıkmıştı. "Onu *tanıyor* muydun?" Şimdi hafif hafif dans ediyorduk. Sahnenin hemen altına kadar gelmiştik. Bir yığın kol tam tepemizdeydi. Birden kendimi küçücük hissetmişim.

"Onu Düzen mi öldürdü?"

Luc başıyla onayladı. "Seçilmiş'in kim olduğunu bilmediğimiz için Düzen Seçilmiş olabilecek herkesi ortadan kaldırmaya çalışıyor."

Demek Luc Prada'da Düzen'in *kendisinin* peşinde olabileceğini bu yüzden söylemişti. "Yani ailedeki herkes bir ihtimal mi? Hepsini tek tek öldürmeyi mi planlıyorlar?"

"Sanırım ailedeki bütün erkek üyeler bir ihtimal. Her terörizm eylemi gibi bu da kısmen korkutma taktiği," dedi. "Kısmen de şantaj. Birliği sürdürmemeyi kabul edersek ailelerimizi öldürmeye son verecekler."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Luc, "Biliyorum," dedi. Boynundaki kollarımı çözdü ve bizi dans pistinin kalabalık olan kısmından uzaklaştırdı. "Haberlerin, bunun kazadan daha ciddi bir şey olduğunu söylemesine izin veremezdik."

Hafifçe, “Evet,” dedim. Haberlerin içeriklerini belirlemeleri beni pek şaşırtmamıştı.

Luc omzunun üstünden konuşmaya devam etti. “Annemin hamileliği yüzünden Düzen daha çok çaba gösterecek gibi görünüyor,” dedi. “İkizlerden birinin kız olduğunun öğrenilmeyeceğini umuyorduk ama bilgi sızdı.”

Bunu tıpkı benimle ilgili bilgileri öğrendikleri gibi öğrenmişlerdi belki de. Seçilmiş kişi olması *olası* olan kişileri öldürmek için bu kadar zahmete giriyorlarsa *benim* de öylece gitmeme izin vermezlerdi. Elbisem veya tenim birden dar gelmeye başlamıştı. Çevremdeki eğlence düşkününü insanları göz ucuyla görebiliyordum. Demek doğrudu. Savaşları başlatan ve dünya liderlerine suikast düzenleyen bu iki grup da *beni* istemek için geçerli nedenlere sahipti.

Kendimi Stellan’ı ararken buldum. Bunun sebebi ondan mı, yoksa onun dışındaki herkesten korkmam mıydı, bilmiyordum.

Luc garsonun tepsisinden neon mavi renkte bir içecek aldı. “Birkaç Düzen üyesi öldü diye neden yas tutmadığımı şimdi anlıyor musun?”

Evet, biraz anlıyordum. Üstelik sokakta birkaç saat daha fazla kalmanın burada kalıp Düzen’in beni bulmasını veya Dauphin’lerin kim olduğumu anlamasını beklemekten daha iyi olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Çıkış aramak için çevreme bakındım ama Luc elimi tuttu. “Artık bundan konuşmayalım.” Bana doğru eğildi. “Bu konudan sıkıldım, tatlım. Hadi eğlenelim.” Sırıltısı öncekilerine göre çok daha zorlamaydı.

Dans pistinden uzaklaşırken kulübü tekrar inceledim. İçeri girdiğimiz ön kapılar vardı. Ayrıca yan tarafta kulübün

arkasına açılıyor gibi görünen başka bir kapı daha vardı. Bar kısmına vardığımızda Luc beni bıraktı.

Amerikan aksanlı biri, "Clancy Campbell'i aldığımızı gördün mü?" dedi.

Luc, "Evet evet. Biz de Brezilya'dan on üç yaşında bir tanesine diktik gözümüzü," dedi. Göz ucuyla Luc'un adamla el sıkıştığını ve sırtına hafifçe vurduğunu gördüm.

Bara doğru eğildim ve avuçlarımı serin, parlak yüzeye yapıştırdım. Nefes al. Düşün. Yakın zaman içinde herhangi bir tehdit görmüyordum. Hemen kaçmamam lazımdı. Buharlı bir pembelik, barın orta yerinde süzülüyordu. Parmaklarımı buharın çıktığı soğuk buzun üstünde gezdirdim ve soğuğun beni zihnimden çekip çıkarmasını bekledim.

Amerikan olan, "Bu size Şampiyona'yı kazandıramayacak bu sene," dedi.

Luc sert bir şekilde güldü. "İddiasına var mısınız?"

"Siz sadece Guam'ı geri almak istiyorsunuz."

Luc, "O benim favorimdi," diye yakındı. "O iddia adil değildi."

Guam mı? Olduğum yerde döndüm. Kalbim tekledi. Luc, adı Liam olan sıradan bir arkadaşıyla konuşmuyordu. Liam Blackstone'la konuşuyordu. Ve evet... Orada barda pembe bir şeyler sipariş eden kadın da Colette LeGrand'dı. Meşhur kıvrımları, göğüslerini açıkta bırakan bohem dantel elbisesinde açıkça belli oluyordu. Luc'un arkadaşları Liam ve Colette, Liam Blackstone ve Colette LeGrand'dı. Nam-ı diğer *Li-ette*. *Us Weekly* dergisi onları kapağına taşıdığı her seferde bu ikiliden bu adla bahsediyordu.

Luc, "Aaa, bu Avery," dedi. "Saxon'ların bir akrabası. Bu haftasonu hepimiz güzel bir şeyler yaptığımız için o da bizimle geldi."

Kendimi zorlayarak Liam'a gülümsedim. Onu kıyafetlerin içinde görmeye alışkın değildim. Genelde karın kaslarının başrolde oynadığı filmler yapıyordu. "Eee... fantezi futbol mu oynuyorsunuz?" Okulumdaki bütün erkekler fantezi futbol oynuyordu. Luc ve dünyanın en ünlü aktörlerinden biri için ne tuhaf bir sohbet konusuydu.

"Keşke." Colette LeGrand bir kolunu Liam'ın ceketinin altına uzattı. Onun hafif, hareketli Fransız aksanı yakından çok daha güzeldi. "Takımları satın aldılar. Bu küçük oyunları Liam'ın *bütün* zamanını alıyor."

Tabii ki profesyonel futbol takımlarını satın alacaklardı. Bu, bütün gün boyunca duyduğum en normal şeydi.

Liam, "Jesse geçen sene ikimizi de yendi," dedi. Erkek kardeşini kastediyordu sanırım. Jesse, Lara'nın en sevdiği grup olan Shadow Play'de solistti. "Adamda Manchester United var."

Colette LeGrand kumral dalgalı saçlarını omzunun arkasına attı ve *ne demek istediğimi anladın mı* der gibi gözlerini devirdi. Ona gülümsedim. Sadece ekranda ve gazetelerde gördüğüm insanlarla konuşuyor olmak bende küçük bir şok yaratmıştı. Onları incelemeden edemiyordum. Anladığım kadarıyla herkes casus olabiliirdi.

Birkaç dakika barda durduk. Bütün kulübü görebilmek için özellikle ayakta dikildim. Colette elbiseme iltifatlar etti. Ben de söyleyecek normal bir şeyler düşündüm. En sonunda buklelerinin her zaman mükemmel görüldüğünü söyledim. Ben kendi saçımı dalgalı yaptığımda top gibi oluyordu. O bana kendi yöntemini anlatırken, ben de Luc'un telefonundaki bir videoya gülen Liam'ı inceledim. Colette'le ikisi normal görünüyordu. Ben de biraz rahatlardım ve çevreye etraflica bakmaya başladım. Luc'un

hafiften çakırkeyif gibi göründüğünü fark ettim. Artık bana hiç dikkat etmiyordu. Aslında barmene kaçamak bakışlar atıyordu. Çok tatlı ama aynı zamanda çok *erkek* olan barmene. Bir an onu izledim. Adamın bakışlarıyla buluştuğunda yüzünde beliren şey kesinlikle küçük bir gülümsemedir. Daha önce de yanımızda oturanları incelediğini gördüğümü hatırlamıştım. Şimdi düşününce o masada hiç kız olmadığını hatırladım. Ve Luc diğer erkeklerden... biraz daha enerjikti. Vay. Yüzümde beliren ani sırıtışı kimse görmesin diye kafamı çevirdim. Tabii ki benim üstüme vazife değildi. Bunu daha önce anlamadığıma inanmıyordum. Bir sebepten, Luc'un bana nazik davranmasının da ötesine, sır olduğunu sandığım bu duruma bir an olsun şahit olmak, burada yanlarında olduğum için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Sonuçta hepsi kendi hayatlarını yaşayan insanlardı.

En azından Luc öyle yapıyordu. Gözlerim Stellan'ı aradı.

Colette çevresine bakındı. "Masamız açıldı. Hadi gidip oturalım." Gülümseyerek kolunu koluma doladı. Belli ki kendimi rahat hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Luc'la neden arkadaş olduklarını görebiliyordum.

Luc koyu renk deri koltuğa otururken, "Siz ikiniz bu gece niye geldiniz ki?" diye sordu. Liam'ın kum sarısı saçları masanın loş kırmızı ışıkları altında parlıyordu. Colette bir sigara yaktı ve dumanı tavana doğru üfledi. Kendine özgü dudakları büzüşmüştü. "İnsan içine çıkmak hepimiz için tehlikeli."

Colette omuz silkti. "Sen de buradasın."

"Ama benim burada olmak için bir nedenim var. Ayrıca ben sizin kadar tanınmıyorum *ve* Koruyucum benimle birlikte. Bıçaklarıyla birlikte," diye yumurtladı. "Ve silahları."

Colette kalabalığın içinde bize doğru gelirken birden duran ve telefonuna bakan Stellan'a göz attı. "Silahları' olduğu kesin..." Luc'a hınzır hınzır sıırttı.

Liam boğazını temizledi.

"Ne? Bakmak da mı yasak?" Colette kirpiklerini kırptırtırdı ve onu yanağından şapır şupur öptü. Liam iyi niyetle gözlerini devirdi.

Luc, "Geldiğinizi muhabirler gördü mü?" diye sordu.

"Bir iki tanesi." Colette kolyesiyle oynadı. Sonradan bu kolyenin Dauphin ailesinin sembolü olan güneşin eski bakır bir versiyonu olduğunu fark ettim.

Luc'un neşeli yüzü gölgelendi.

Colette, "Tehlikeli yaşamayı seviyorum, Lucien," dedi. "Herneyse, zaten Liam, Frederick ailesinin ikinci dereceden kuzeni sadece. Ben de senin gibiyim. *Sen* bizden daha büyük tehlikedesin."

Luc başka bir içki istemek için garsona doğru parmağını kaldırdı. Liam'a döndü. Masamızın yanında yeşil kısa saçlı bir kız, uzun pembe peruklu bir kızla dans ederken ve bir parmağını sırtındaki ejderha dövmesinde gezdirirken Liam pek de gizlemeden onları izliyordu.

Luc, "Koruyucularınızdan birinin işinin sonlandırıldığını duydum," dedi.

Liam döndü ve kaşlarını çatıttı. "Evet. Xan iyi bir adamdı. Amcamın onu bu kadar kötü bir şekilde cezalandırması gerekmeseydi keşke."

Kasvetli suratlara baktım. "Ne yaptı?"

"Kesin bir emre karşı geldi." Luc içkisinden bir yudum aldı.

Dirseklerimi parlak siyah masaya dayadım. "Onu sadece bir emre karşı geldiği için mi kovdular?"

Üçü bakıştılar. Colette temkinli bir şekilde, “Kovuldu da diyebiliriz,” dedi.

Bir dakika. Adamın bir emre karşı geldiği için *ölüme mahkûm edildiğinden* bahsetmiyorlardı herhalde? Sormaya fırsat kalmadan Stellan kalabalığın içinden çıktı. Liam ve Colette’e başıyla selam verdi. Luc hıçkırırken elindeki içkiye baktı.

Luc gözlerini kıstı ve içkiyi bir dikişte bitirdi. “Sigara içeceğim.” Masadan kalktı ve barın önündeki bir tabureye oturdu.

Colette, “Bugün nesi var?” diye sordu. “Tuhaf davranıyor.”

Stellan, Luc’un sigara yakışını izledi. “Bebeklerin doğacak olması ve emirle ilgili şeyler ağır geldi biraz.”

Üçü konuşmaya başladılar. Bar kısmında Luc eliyle kafasını ovuşturuyor, saçlarını dağıtıyordu. Ben de masadan kalktım, sürekli yukarı çıkmaya çalışan elbisemi çekiştirdim ve Luc’un yanındaki tabureye oturdum.

“Hey,” dedim. Kafasını kaldırıp bakmadı. Çenesindeki keskin kıvrımı, köşeli yüzünü ve uzun vücudunu inceledim. Gözler dışında bana benzemiyordu. Ama ya Dauphin’ler benim gerçek ailemse? Mösyö Dauphin benim gerçek babamsa? Bu Luc’un benim üvey de olsa kardeşim olduğu anlamına geliyordu. Bir şefkat dalgası hissettim.

“Her şey yolunda mı?” dedim. Sanki içtiği birkaç kadeh içindeki bir şeyleri tetiklemişti. Bardağına köpek yavrusu gibi iri, zavallı gözlerle baktı.

“*Chérie*, o kadar şanslısın ki.” Müzik sesi arasında sesini duyurmaya bile çalışmıyordu. Sigara kokusunun arasında bile nefesindeki ekşi likörü duyabiliyordum. “Sen, Colette,

Liam. Siz ikramiyeleri... *görev* olmadan alıyorsunuz. Gerilim olmadan.”

“Emri yorumlama konusunda başarılı olamamaktan mı korkuyorsun?” dedim.

“O ve diğer her şey.” Elini ensesine attı. “Bu şey. Bu dövme.” Konuşmaları sarsaklaşmaya başlamıştı. Beceriksiz bir şekilde gömleğinin yakasını çekiştirdi. “Bu dövme çok... *ağır*.”

Stellan’inkiyle aynı yerdeki, omurgasının en üstündeki güneşin bir kısmını görebiliyordum.

“Hatta kanımdan bile,” diye mırıldandı. “Bu şey, ailemin ağırlığı, bölgemizin ağırlığı hepsi sırtıma bindi. Gerçekten.”

Kendi esprisine alaycı, sarhoş bir kahkahayla güldü. Ama yüzü hemen düştü.

Nazik bir şekilde, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Sigarasını bir küllükte söndürdü. Dumanın son parçaları da barın üstündeki ışıklara doğru yükseldi.

“Çember’deki herkese, on yedinci doğumgünlerinde ailelerinin dövmesi yapılır. Aile üyelerine, Koruyuculara, evde çalışan personele... Herkese.” Bütün çizgileri ezbere biliyormuş gibi dövmesini parmakucuyla takip etti. “Bunlar bizim *fidélité*’mizin, yani sadakatimizin fiziksel bir işaretidir. Bunlar tereddütsüz bağlılık anlamına gelir. Ölümüne.”

“*Ölümüne* mi?” Yani Liam’ın ailesi için çalışan adam hakkında doğru tahminde bulunmuştum.

Uykulu bir halde başını salladı. “Ailemiz için öleceğimize yemin ediyoruz. Hainliğin ölümle cezalandırılacağını biliyoruz. Bizimki kadar çok sorumluluğun olduğunda, düzeni sürdürmek için bir teşvik olması şart. Bir sürü hikâye var.”

Dövmeye baktım. Tıpkı Stellan'ınki gibiydi. Jack'inki gibi. Benim onunla birlikte Saxon'lara gitmem için yalvaran Jack'i düşündüm. "Ne gibi?" dedim.

"Çeşitli şeyler." Gürültülü bir grup erkek hemen yanımda bara doğru eğildi ve içki istedi. Luc'a daha çok yaklaştım. O bunu fark ediyor gibi görünmüyordu. "Grant Frederic... toleranslı değildir. Koruyucusu bir öldürme emrine karşı gelmiş olabilir. Ya da susması gereken zamanda ona karşılık vermiştir," dedi. Sözcükleri birbirine karışmaya başlamıştı. "Fazlası var. Rajesh Koruyucusunun bilgiyi bizim kontrolümüzde olmayan bir basın kuruluşuna sızdırması gibi. Veya aile üyelerinden biriyle ilişkisi olan Emir Koruyucusu gibi. Yakalandılar. Anlarsın ya. *Birlikte*. Hemen ortadan kaldırıldı."

Düşüncelerim Jack'in beni baloya davet ettiği zamana kaydı. Bir aile üyesiyle birlikte olmak ortadan kaldırılmak için bir gerekçeyse, o zaman *gerçekten* hiçbir anlamı yoktu.

Luc, "Bazı aileler diğerlerinden daha katı tabii ki," diye devam etti. "Ama bunu test etmek istemezsin. Bazı aile üyeleri için dövmeler ailedeki yerimizi gösteren bir hatırlatıcıdır. Ve tabii dünyadaki yerimizi." Luc boş bardaktaki buzu ve limon dilimini döndürdü. "Bütün bu güce rağmen hiçbir şey yapamıyorum. Düzen'i durdurmak için, emirle ilgili yeni ipuçları bulmak için, hatta küçük kız kardeşimin evlendirilmesine engel olmak için."

"Evlendirilmek mi?" Bu çok ani bir konu değişimi olmuştu.

Luc tekrar kıkırdadı ama bu aldatıcı bir sestti. "Tabii ki kimse bir bebekle nişanlanmanın tuhaf olduğunu düşünmüyor. Ben bunu tiksindirici buluyorum ama emir bunu söylüyor. Bu yüzden bunu yapacağız."

Artık dinlemiyordum. Kalbim kulaklarımda atıyor, müzik sesini bastırıyordu.

Evli. Emir. Nişanlanma.

Seçilmiş ve eflatun gözlü kız. Bu ikisinin birleşmesi.

Artık bar taburesinde sallanan tek kişi Luc değildi.

18. BÖLÜM

Luc cevap bekleyerek bana bakıyordu. “Çünkü emirdeki *birleşme* ‘evlilik’ anlamına geliyor,” diye açıkladım. Yanlış yorumladığımı umuyordum. “Öyle mi? Seçilmiş’in kim olduğu ortaya çıkınca eflatun gözlü kızla Seçilmiş evlenecek.”

Luc, “*Merde*. Ben niye böyle şşşeyler söylüyorum?” diye ağzında geveledi. “Bu şekilde konuşmamam lazım. Emir iyi bir şey. Ayrıca bu *destinée*,” dedi. Havada tırnak işareti yaptı. “Onların kaderleri birlikte yazılmış.”

Kaderleri birlikte yazılmış. Emirden başka bir satır daha. Kaçırılmıştım ve neredeyse öldürülecektim ama masallar-daki prensesler gibi *evlenecektim*, öyle mi?

Tekrar titremeye başladığımı hissettim. Sanki Prada’dan beri şok yüzeye çıkmak için bekliyordu. Şoku engelleyen iplik az önce kopmuştu. Nemli parmaklarımı çıplak bacak-larıma geçirdim.

* Fransızca, kader. (ç.n.)

Luc geçirdi ve bardağını bıraktı. Müzik henüz büründü. Dans pistindeki herkes eller havada bir halde hep birlikte zıplamaya başladı.

Yani ben Çember'in Seçilmiş olduğunu düşündüğü erkekle evlenecektim. Emrin ne olduğunu anlayamazlarsa Saxon'lar beni hangi oğulları boştıysa onunla evlendirecekler gibi duruyordu. Dauphin ailesindensem onlar da benimle evlenmesi için birini seçecekti. Onların ailesinden değilsem kız bebeklerinin doğuştan kazanacağı hakkı elinden almamam için beni öldürebilirlerdi.

Annem bu durumdan her zaman haberdardı. Artık onun tam olarak neler hissettiğini anlıyordum. Kapana kısılmış gibi. Ele geçirilmiş gibi.

Arkama döndüm ve masaya baktım. Stellan hâlâ Liam ve Colette'le çene çalıyordu. Colette elinde sigarasıyla bir işaret yaptı. İri, uyku gözleri sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi gülüyordu. Halbuki daha birkaç dakika önce personellerinden birinin "işinin sonlandırılmasından" bahsediyorlardı.

Müzik çok gürültülüydü. Sigara kokusu çok yoğun.

Luc bir gözünü kısarak baktı. "Sssorun ne?"

Bar taburemden indim. "Lavabo," dedim ve oradan uzaklaştım.

Dans pistinde kıvranan, ışıklardan, ağır müzikten ve sıcaktan sersemlemiş vücutların arasından geçtim. Bir yerlerde bir acil çıkış kapısı olmalıydı.

Herkesten bir kafa uzun olan Stellan barın yanında göründü.

O an donup kaldım ve yüzünün ışıkların altında bir aydınlanıp bir kararmasını izledim. Döndü ve beni gördü. Yüzümden bir şeyler anlamış olacak ki gözleri kısıldı.

Topuklarımın üstünde döndüm ve daha önce gördüğüm yan kapıya doğru atıldım. Kapıyı sert bir şekilde açtım.

Önce yüzüme buhar vurdu. O kadar yoğunlu ki bayılacağım sandım. Bakışlarımın solgun pembe ışığa alışması vakit aldı. Oda, duvar boyunca gizli odaları olan uzun, dar bir mağaraydı. Her birinde bardan gördüğüm dansçı kızların önünde akan buharlı, fuşya şelaleler vardı.

Kulağında kulaklık olan, somurtan kısa bir kadın bağırarak bir şeyler söyledi ve kolumu tuttu. Beni kızı olmayan bir şelaleye doğru itiyordu.

Benim işine geç kalmış dansçı kızlardan biri olduğumu sanmıştı.

Odadan çıkıp gerçek bir çıkış aramak üzereydim ki kapı açıldı. Stellan kafasını uzattı. Onunla gidebilirdim. Lava-boya giderken kaybolduğumu söyleyebilirdim. Ama bu yaptığımı gördükten sonra gözünün önünden ayrılmama bir daha asla izin vermezdi.

Kürsüye çıktım ve ince taş duvarın üstünde dengede durdum. Saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim ve kalçalarımı müziğe uygun bir şekilde salladım. Müzik, sanki kulaklarıma pamuk tıkamışım gibi boğuk geliyordu. Aklımın içinde ona *yürümeye devam et*, dedim. *Benim buraya girdiğimi görür gibi oldun ama yanıldın. Yürümeye devam et.*

Omzumun üstünden bir bakış atmaya cesaret ettim. Stellan ilerlemeye devam ediyordu. Buharların içinde bir siluetti.

Tam arkamda ayak sesleri durdu. Bir kez daha arkama baktım. Bakışları benimkilere kilitlendi.

“Ne yapıyorsun?” Bana doğru uzandı.

Başka bir şarkı başladı. Arkamda bir duman belirdi ve Stellan'a engel oldu. Kaçmak istiyorsam bu şansı kullanmalıydım. Şelalenin içinden geçtim. Su saçlarımı ıslatıp omuzlarıma dökülürken soluk soluğaydım.

Barın ucunda dikiliyordum. Yüzlerce şaşkın yüz bana bakıyordu. Gözlerimdeki suyu temizledim ve delirmiş gibi çevreye bakındım. Bir anlık sessizlikten sonra çevreden ısıklar ve tezahüratlar gelmeye başladı. Bir bar taburesine inmeye çalıştım. Aşırı derecede bronzlaşmış ve playboy tipli birisi martini bardağını bırakıp beni belimden tutarken halinden çok memnun gibi görünüyordu. Beni, kötü niyetli arkadaş grubunun ortasına yerleştirdi. Onların arasından çıkmaya çalışırken birkaç ağgözlü ele vurdum.

Arkada, köşede bir çıkış tabelası göründü. Elinde bardaklarla dolu bir tepsi olan garsonun yanından geçtim ve daha fazla dikkat çekmeden elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerledim. Kapı karanlık bir sokağa açılıyordu. Soğuk hava yüzüme vurdu.

Kapıyı kapattım ve koştum. Çok yakındaki saklanma yerlerini geçtim. Köşeyi döndüm ve caddedeki dar bir ara sokağa girdim. Uyuyan kediler, gri, beyaz ve turuncu görüntüler halinde kaçıştılar. Kedilerin boşalttığı yere, çöp bidonunun arkasına saklandım. Soluk soluğaydım, ıslaktım ve titriyordum.

Kapı açılıp bir dakika sonra tekrar kapanırken sessiz gecede bir yankı duyuldu.

Kafamı soğuk tuğla duvara doğru yasladım ve madalyonumu tuttum. Aman Tanrım. Çember, emir, birleşme, evlenmek filan derken her şey boyumu o kadar aşmıştı ki yüzeyi zorlukla görüyordum. Tekrar tekrar nefes aldım.

Bir buçuk yıl önce. On beş yaşındaydım ve New Orleans'ta yaşıyordum. O yılki boşluk çok fenaydı. Lane siyah saçları ve gülümsediği zaman ağzına gizlediği bir dudak pirsingi olan bir son sınıf öğrencisiydi. Tedbirli davranıyordum, beni tek başıma dairesine götürdüğünde bir grup arkadaşıyla görüşeceğimizi sanıyordum. "Çok taşınan kızların" sürtük olmasını beklerken ben ona hayır demiştim. Bana kendimi rahat bırakmamı söylemişti. Bundan bir yıl önce, Kansas'taydık. Mila Anderson ve arkadaşları beni öğle yemeğinde masalarına çağırmışlardı ve bir partiye davet etmişlerdi. Koridorda benimle kol kola yürümüşlerdi. Ta ki New York'lu her genç kızın sahte kimliği olmadığını fark edip gecenin bir yarısı beni tekel bayiinde bırakana kadar.

Çok daha öncesi. Beş yıl önce. Chicago. İki komşu, yangın çıkışındaki yuvadan mavi benekli kuş yumurtası çalmam için bana meydan okumuşlardı. Pencereden dışarı çıktım. Onlar da arkamdan pencereyi kapattılar. Yer o kadar uzaktaydı ki. O zamandan beri yüksekten korkuyordum. Alçıdan duvara dayanmıştım ve madalyonumu elime alıp sıkıca tutmuştum. Annem gelmişti. Beni kollarına almış ve kurtarmıştı. O gün nasıl koktuğunu çok iyi hatırlıyordum. Lavanta ve gün ışığı gibi kokuyordu. Ev gibi kokuyordu.

Bir keriz gibi hevesle dünyanın öbür ucuna gelmiş ve kim olduğumu keşfederlerse ailemin benden faydalanacağını öğrenmiştim. Hatta muhtemelen babamın bile. Tabii onu bulabilirsem.

Telaşlı bir nefes daha aldım, büzüşmüş dudaklarımın arasından verdim. Sonra madalyonu elimden bıraktım. İstanbul'da, gecenin bir yarısında, üstümde ıslak bir kokteyl

elbisesi ve topuklu ayakkabılarla tek başımaydım. Belki paniklemek ve kaçmak en iyi fikir değildi ama olmuştu bir kere. Dağılacaksam da bunu başka bir zaman yapmam gerekecekti.

Caddede bir motor durdu. Gölgelelin arasına iyice saklandım. Tekrar kaçmaya hazır bir halde kafamı uzattım ve hizmetli girişinin önünde kaldırıma park edilmiş bir motor gördüm. Sürücüsü kaskını çıkardı.

Gelen Jack'in ta kendisiydi.

19. BÖLÜM

Kendimi durdurmaya fırsat bulamadan bacaklarım beni caddede taşımaya başlamıştı bile.

“Burada ne işin var?” Ellerim hâlâ titriyordu. Artık bu zehirli hisse öfke ve ihtiyat da eklenmişti.

Jack döndü. Islak saçlarımı ve ıslak beyaz bir elbise olduğunu fark ettiğim kıyafetimi inceledi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bakışları hafiften irileşmişti ama olması gerektiği kadar şaşkın değildi.

“Bin.” Bana bir kask uzattı ve arkasındaki koltuğu gösterdi.

Kaskı ittirdim. “Beni evlendirmeyi mi planlıyordun?”

İç geçirerek kolunu indirdi ve motordan indi. “*Ben* şahsen böyle bir şeyi planlamıyordum ama evet, emir böyle söylüyor. Sana söyleyecektim ama Prada’dan sonra Stellan’la birlikte gittin.” Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bu beni daha da rahatsız etti.

Nemli saçlarımı kulağımın arkasına attım. “Yani buraya beni Saxon’lara götürmek üzere kaçırmaya mı geldin?”

“Avery, Tanrım, hayır.” Duraksadı. “En azından hemen değil...”

“Harika. Mükemmel.” Karanlığa doğru ilerledim. Topuklarım asfaltta ses çıkarıyordu. Jack peşimden geldi. Omzumun üstünden, “Beni rahat bırak,” dedim.

Sonra kulübe, çıkmaz sokağa, terk edilmiş, bilmediğim caddeye baktım. Yutkundum.

“Kızdığını biliyorum.” Jack ellerini barış önerir gibi uzatmıştı. “Sana her şeyi hemen anlatamadığım için özür dilerim. Hatırlarsan zaman sıkıntımız vardı. Ama buraya Fitz’i bulmaya geldiğini düşünüyorum. Ben de oraya gidiyorum.”

Bana doğru bir adım daha attı. Bir adım geriledim. Boş sokakta bir çöp kamyonu durmuştu ve mekanik koluyla çöp bidonunu kaldırıyordu.

“Beni nasıl buldun?”

Hiç tereddüt etmeden, “Baloda çantana koyduğum iz sürücüyle,” diye itiraf etti. “Prada’da da bu şekilde bulmuştum.”

Ellerimi kaldırdım. “Bu sayede sana duyduğum güvenimin artması mı gerekiyor?”

Duymazdan gelerek dönüp kulübe baktı. “Haline bakılırsa buradan çıkmaya çalışıyorsun. Hadi gidelim.” Motora doğru yürüdü ve kaskı tekrar bana uzattı. “Doğrudan Fitz’in yanına gitmem gerekirken iki kez senin hayatını kurtardım. Bu yüzden oraya en kısa zamanda gitmem gerçekten iyi olur.”

Sanki tokat yemişim gibi irkildim. “Git o zaman. Senden beni *kurtarmanı* hiçbir zaman istemedim.”

Bunu söylerken beni bırakmasına izin vermenin saçmalık olduğunu biliyordum. Jack benim Bay Emerson'a ulaşmak için sahip olduğum en iyi fırsattı.

Jack kaskı motorun üstüne koydu ve sokak lambasının ışığına doğru gitti. "Dinle," dedi. "Özür dilerim. Bu ikimiz için de zor ama sana doğruyu söylüyorum: Seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Hâlâ Saxon'lara gitmenin en iyi plan olduğunu düşünüyorum ama..." Elini ensesine götürdü. "Onlara senin kim olduğunu henüz söylemedim. Tamam mı? Senin hâlâ uzak bir akraba olduğunu sanıyorlar. Şu anda seni bir gecelik gece kulübü macerasından kurtarıyorum. Şimdilik benimle Fitz'e bakmaya gelmeni istiyorum. Onun iyi olduğundan emin olmak ve seninle ilgili ne demek istediğini anlamak istiyorum. Bundan sonrasına daha sonra bakarız. Şimdilik hepsi bu."

Motosiklete doğru dönerken botları asfaltta ses çıkarıyordu. Onlara anlatmamış mıydı? "Bay Emerson başının belada olduğunu açıkça söyledi mi?"

"Hayır. Ama hâlâ telefonuna cevap vermiyor ve bana birkaç tuhaf mesaj bıraktı." Jack'in çenesi, üzgün olduğunu fark etmemi sağlayacak şekilde kasılmıştı. Bay Emerson'ın başı gerçekten beladaysa bu işin daha büyük bir önceliği vardı.

"Bana tek bir şey söyle." Huzursuz bir şekilde ağırlığımı başka tarafa verdim. "Babam. Onunla ilgili bir şey bilmediğine emin misin?"

Jack tereddüt etti. "Hiçbir şeyden emin değilim."

Jack kulübe doğru kaşlarını çatarak baktı. Parmaklarını motorun kontak kısmına hafifçe vuruşunu izledim.

Jack'le gitmek elimdeki sınırlı seçeneklerin en iyisiydi. Bay Emerson'la konuşurduk. Annemi bulmam için Paris'e

dönmeme yardım ederdi. Annem de belki babamla ilgili bir şeyler anlatırdı.

“Sana inanıyorum,” dedim. “Sana hâlâ güvenmiyorum ama inanıyorum. Seninle geleceğim çünkü Bay Emerson’ın iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Durum bu.”

“Durum bu,” dedi.

Kaskı elinden aldım ve kafama geçirdim. Motorun arkasına bindim.

İstanbul gece vakti tıpkı Bay Emerson’ın kartpostalında söylediği gibi renkliydi. Deniz boyunca akan kan kırmızısı ışıklar sol tarafımızda kalıyordu. Sağ tarafımızda yükselen caddeler bir tepeye tırmanıyordu. Uzaktaki bir caminin soğuk beyaz parıltısı, daha kapanmamış dükkânların neon ışıkları görünüyordu.

Bu kısa, dar elbiseyle motora binmek kolay olmamıştı, Jack ceketini çıkarmış ve bacaklarımı örtmüştü. Kalçalarım onunkilere bastırılmıştı ve kollarım beline dolanmıştı. Bu ilk başta çok tuhaf gelmişti. Bunun sebebi çoğunlukla aramızdaki gerilimin hâlâ devam etmesi ve Başka Bir İnsanın Bedeninin benim bedenime dokunmasına pek alışık olmamamdı. Jack dönünce göğsündeki kasları hissediyor, kürek kemiklerinden gelen erkeksi kokuyu duyabiliyordum. Bu da bana Jack’in sadece hoşlandığım çocuk olduğu zamanları hatırlatıyordu. Bu çok uzun zaman önce gibi görünüyordu ama aslında çok da yakındı.

Jack meyveyle dolu bir kamyonun çevresinden dolaştı. Ona daha da sıkı tutundum. Motor sürmenin çok hızlı bir bisiklete binmeye benzer olduğunu hayal etmiştim ama değildi. Her hızlanışında düşecekmişiz gibi hissediyordum.

Sanki uçuyor gibiydik. Hava kıyafetlerime, saçıma ve tenime işliyordu.

Bir trafik ışığında durduk. Yakındaki bir restoranda şişin üstünde pişen etin kokusu duyuluyordu.

Yüksek sesle, “*Birleşmenin* neden ‘evlilik’ anlamına geldiğini düşünüyorlar?” dedim. Hareket etmediğimiz zaman ortalık daha sessizdi ama kasklarımız seslerimizi boğuyordu. “Hata yapıyor olamazlar mı?”

“Çeviri konusunda oldukça eminler,” dedi.

“Oldukça emin olmak birinin hayatını mahvetmek için yeterli bir sebep değil.” *Benim* hayatımı mahvetmek için.

Jack döndü. Kaskı, kof bir ses çıkarak benim kaskıma çarptı.

“Uff. Pardon.” İkimiz de geri çekildik. İnce pamuk tişörtünün üstünden kaslarını net bir şekilde hissedebiliyordum. Ellerimi yumruk yaptım. Ama bu daha da tuhaf olmuştu. Bu yüzden hafifçe serbest bıraktım. Ne tam tutunuyordum ne tam serbest bırakıyordum.

Tekrar, “Pardon,” dedi. Duymak için kaskımdaki kulak deliği kısmını ona doğru eğdim. “Duyarsız davranmak istemedim. Daha önce gerçek gibi gelmiyordu. Emrin orijinal dilinde, yani Yunanca’sında, sözcük *gamos* olarak geçiyor. Bu sözcük ‘birleşme’ olarak çevrilebilir ama aynı zamanda ‘evlilik’ olarak da çevirmek mümkün.”

Ah.

Işık değişti. Hareket etmeden önce ona tekrar tutunmak zorunda kaldım. Bir sürü dükkân ve restoranın dizildiği geniş bir sokaktan geçtik. Bir sonraki ışıkta insanlar sokağa akın etti. Kendini baştan ayağa saran bir kıyafet giymiş bir kızın bakışlarıyla karşılaştım. Sadece gözleri görünüyordu. Omzuna astığı Louis Vuitton çantayı görünce bana

ilginç bir zıtlık olarak görünen ama onun için normal olan bu duruma gülümsemeden edemedim. Burada kendimi Paris'tekinden de *yabancı* hissediyordum.

Motor gürültüsü, uzaktan gelen hafif davul ve yaylı çalgı sesleri arasında, "Emirler Kitabı tam olarak nereden geliyor?" dedim.

Jack kaskını benimkinden uzak tutmaya dikkat ederek geriye yaslandı. "Kehanetler İskender'in zamanında önemliydi. Delfi Kehaneti'ni duymuş muydun?"

Elbisemi çekiştirerek kıpırdandım. "Evet."

"O kehanet, diğerleri, çeşitli kâhinler yüzlerce öngöründe bulundular," diye devam etti. "Gelecekle ilgili olanlar toplandı ve Emirler Kitabı oluşmuş oldu."

Denize baktım. Aydınlatılmış iki tekne birbirinin yanından geçti. Yansımaları karanlık suda dalgalanıyordu. "Bu özel emrin hikâyesi nedir?" dedim.

Cevap vermesine fırsat kalmadan ışık tekrar değişti. Birkaç blok sonra yoğun bir kavşakta trafiğe takıldık. Yakındaki bir barın avlusu, gülen ve nargile içen iyi giyimli insanlarla doluydu. Nargilelerden çıkan tatlı koku havayı doldurmuştu.

Jack omzunun üstünden, "İskender ölmeden önce Diodokh'lara ülkesini bölmelerini emretti," dedi. Tarihle ilgili konuşmaya başladığı zaman o profesör sesini takındığını fark etmeye başlamıştım. Sanki normal ve on yedi yaşında biri olarak bunları söylemesi çaba gerektiriyor gibiydi. "Ama onları şaşırttı. Krallığının tamamını on iki Diodokh'a eşit olarak bıraktığını söylemek yerine '*Krat'eroi*' dedi. Yani 'en güçlü olana'."

Trafik birkaç metre ilerledi. Jack bizi ileri doğru hareket ettirirken motor gürledi. Uzun bir kıyafet giymiş

ve kollarına astığı battaniyeleri satmaya çalışan iri bir adamın sesini bastırmak için Jack de sesini yükseltti. “O zamandan beri Çember, on ikilik bir grup olarak birlikte hüküm sürüyor ama yine de aileler bireysel olarak kimin en güçlü olduğunu belirlemeye çalışmaktan asla vazgeçmediler.”

Sanki büyük harflerle söylüyormuş gibiydi: En Güçlü Olan. Sonra anladım ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Seçilmiş. Tıpkı emirdeki gibi.”

Jack kafasını çevirdi. “Kesinlikle,” dedi.

“Çember kadar güçlü insanlar, kehanetlere inanan eski bir kült grup gibi görünmüyor,” dedim.

“Evet, kesinlikle böyle değiliz.” Birkaç dakika hareket etmedik. Jack doğruldu ve trafiğe baktı. Sonra iç geçirerek yerine oturdu. “Ama söz konusu yeni güç kaynakları olunca altına bakmadığımız taş bırakmayız. İskender’in mezarını bulmak sahip olduğumuz her şeyden daha fazlası olacak. Bunun zenginlikten de öte bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu İskender’i İskender yapan şey. Bunun bir silah mı, yoksa ondan gelen bir talimat mı olduğunu bilmiyoruz. Ama çok büyük bir şey olması gerekiyor. Gerçek olan bu kadar çok emir varken denemek zorundayız.” Konuşmaya devam etti. “Ayrıca birleşmeyi yerine getirmek, Seçilmiş kişi olmak, o kadar önemli ki, ne olursa olsun her iki aileyi de Çember’de baskın bir güç yapacak. Mezar asla bulunamasa bile. Kimse emirle ilgili bir şey bulamazsa Dauphin ailesi birleşme için kız bebekle birlikte birini seçecek ve herkesin onu Seçilmiş olarak kabul etmesi için uğraşacak. Böylece her iki aile de bu gücü kazanacak.”

Luc’un söylediği gibi. Seçilmiş’in kim olduğunu anlayamasalar bile ben hâlâ yırtmış sayılmazdım.

Işık değişti. Tekrar hareket ettik. Bu kez daha sakin bir caddeye döndük. Jack uyarır gibi elime dokundu ve denizdeki ışıklar bulanık bir hale gelene kadar hızlandı. Hiç durmadık. En sonunda bir dizi apartmanın önüne park ettik.

Jack elini uzattı. Ben de elimden geldiği kadar dikkatli bir şekilde motordan indim.

Jack her iki kaskı da koltuğun altındaki bir bölmeye koydu. Ben de bu sırada saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Beyaz yüksek bir binaya doğru yürüdük ve karşıdan karşıya geçtik.

“Düzen, İskender’le ilgili hususlara uyuyor mu, yoksa bu konudan ayrılır mı?” Topuklarımın takılmamasına dikkat ederek kaldırımın kırık olan kısmına adım attım.

Jack dikkati dağılmış bir şekilde, “Onların da bizim kadar tarihi var,” dedi. Telefonunu cebinden çıkardı ve kontrol etti. Apartmana giden yolda yürümeye devam ettik. “İskender’in varisi olabilecek bir oğlu vardı ama çocuk genç yaşta ölmüştü. Bazı insanlar, özellikle de İskender’in annesi Olympias’la işbirliği içinde olan insanlar tahtın İskender’in ailesinden bir üyeye geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu kişiler Diodokh’ları sevmiyordu. Bu yüzden onları devirmek için harekete geçtiler. Düzen’i oluşturdular ve bizden giderek daha çok nefret etmeye başladılar. Çember dünya için en iyi olacağına inandığı şeyi yapar. Düzen ise daha fazla özerklik olması gerektiğini düşünüyor.”

Düzen ne kadar kötü olsa da bir noktada haklı olabilirdi. Jack, Çember hakkında hiçbir zaman kötü konuşmazdı ama bu kadar küçük bir grup insanın dünyada yaşanan şeyleri bu derece kontrol etmesi bana hâlâ yanlış

geliyordu. Sanırım. Bütün bunlar hakkında hâlâ çok az şey biliyordum. Ne düşüneceğimden emin değildim.

Jack beni boş ama sevimli bir lobiye doğru götürdü. Topuklarım zeminde tıkırdıyordu.

Merdivenlere doğru ilerlerken bitkilere, oturma yerlerine, posta kutularına baktım.

Bay Emerson postalarını burada kontrol ediyordu. Burada ve Paris'te. Sekiz yaşındaki benim, okuma gözlüklerini takmasına izin veren, unla kaplı sayısız öğleden sonrayı annemle bana kurabiye, kek ve el yapımı makarna sosu yapmayı öğretmek için harcayan benim tatlı sözde büyükbabam. Küçük Avery'yle boyundan büyük kitaplar hakkında konuşan ve bana hiçbir zaman bir çocukmuşum gibi davranmayan büyükbabam.

Yıllardır kim olduğumu ve içinde olduğum tehlikeyi bilen büyükbabam. Birden onu göreceğim için gerilmeye başlamıştım. Bu ne demek oluyordu? Jack'e attığı mesajlar ne anlama geliyordu? Kalbinde benim için her zaman en iyisini istediğinden şüphem yoktu ama onu yıllardan beri ilk kez göreceğim zamanın böyle olacağına inanamıyordum. Tabii ki iyi olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu varsayıyordum. Onu gördüğümüzde kendimi çok daha iyi hissedecektim. Bunun pek çok sebebi vardı.

"Onun senin akıl hocan olduğunu mu söylemiştin?" Merdivenleri çıkmaya başladık. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmayı düşündüm. Ayaklarımın arkasını çok acıtıyorlardı. Ama neredeyse geldiğimizi düşündüm.

"Fitz, Koruyucuların eğitmenidir." Jack bir sahanlıkta durdu ve beni bekledi. "Bütün bunları bilmediğini unutup duruyorum. Stellan ve ben Koruyucuyuz. Teknik olarak Anahtarların Koruyucusuyuz. Bu bizi daha sonra Gözcü-

lerin Koruyucusu olmaya hazırlıyor. Gözcülerin Koruyucusu ailenin başının sağ koludur. Güvenliktir, danışmandır, mülklerini işletilmesine yardım eder.”

Başımla onayladım. Stellan’ın dediği gibi hepsi erkekti. Çember dünyasında eflatun gözlü kızlar çok değerli olsa da, kadınlar genelde evlenmek, çocuk doğurmak, personel olmak için var gibiydiler; tabii Elodie’nin bu akşam yaptığı gibi çok özel bir konuda kendilerine ihtiyaç duyulmadığı sürece.

Jack geride kaldığımı fark etti ve yavaşladı. “Kusura bakma, beş kat çıkacağız. Herneyse, her aile Koruyucuları için bir eğitmen tutar. Fitz de bunlardan biri ama zamanla benim için daha çok bir akıl hocası haline geldi.”

Bay Emerson’ı tanıdığım için buna şaşırmadım.

Jack koridorun sağ tarafındaki kapıya vurdu. İkinci çalıştan sonra cevap gelmeyince bir anahtar çıkardı, kilide soktu ve kapıyı açtı.

Gördüğüm ilk şey, kandı.

20. BÖLÜM

Jack beni tekrar koridora doğru itti ve belinden bir silah çıkardı. “Burada kal.”

Kana bakakaldım. Bir elimi ağzıma kapatmıştım. Prada’daki sahne kafamda canlandı. Bütün o kan. Katilin kanı. Benim kanım.

Bay Emerson’ın kanı.

Daireye girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim. “Bay Emerson!” diye bağırmaya başladım ama kanın kuru olduğunu fark ettiğimde sözcükler dudaklarımda donup kaldı. Bu olay yeni olmamıştı.

Kan lekesinin yanında bir cep telefonu parçalara ayrılmıştı. Delirmiş gibi çevreye bakındım, ilk bakışta oda Bay Emerson’ın evinin her zamanki hali gibi, el değmemiş görünüyordu.

Kusursuz çizgiler ve koyu renkler, Boston’da yaşadığı zamankiyle aynıydı. Sehpanın üstündeki dergiler bile

bozulmamıştı. Demek ki çok bir mücadele olmamıştı ama onu incitmişlerdi. O artık yoktu. Tanrım, bunu kim *yapardı* ki?

“Fitz!” Dairedeki bütün kapıların açıldığını duydum. Bir dakika sonra Jack odaya döndü. “Sana dışarıda kalmanı söyledim,” diye çıkıştı. “Tehlikeli olabilirdi.”

“Koridor da tehlikeli olabilirdi,” diye cevabı yapıştırdım. “Bunu kim yapmış olabilir?”

“Düzen. Onlar olmalı, değil mi?” Jack başını ellerinin arasına alarak gri koltuğa oturdu, ayağa kalktı, sonra tekrar oturdu. “Bunu anlamam lazımdı. Buraya daha çabuk gelmem lazımdı.” Bakışları vahşileşmişti. Yastıklardan birini aldı ve duvara fırlattı.

İrkildim. “Hey. Dur artık.” Yanına oturdum. Kollarından tuttum ve bana bakmaya zorladım. Kolundaki kaslar gerildi ve kendi titreyen parmaklarımın altında tekrar gevşedi. “Düşün. Onu nereye götürmüş olabilirler? *Neden* götürmüş olabilirler?”

Göğsünün kalkışı ve inişi düzene girdi. “Nereye götürdüklerine dair hiçbir fikrim yok. Nedenine gelince...”

Bakışlarını bana çevirdi. Tokat yemişim gibi hissettim. Tabii ya.

Jack avuçlarını gözlerine bastırarak, “Senin hatan değil,” dedi. “Ben öyle demek...”

“Bay Emerson’ı bana ulaşmak için götürdüler.” Ellerimi dolaşmış saçlarımdan geçirdim. “O zaman teslim olmamı mı istiyorlar? Fidyeye notu filan bırakmamışlar mı?”

Jack başını salladı. “Ben de bunu düşünüyordum. Ya da...” Doğrudu. “Gönderdiği mesaj.”

Haklıydı. Mesajı kelimesi kelimesine hatırlıyordum. *En kötüsü olursa sana bıraktığım şeyi uygula.*

“Birilerinin onun peşinde olduğunu biliyordu,” dedim. “Mesaj bize bir şey bıraktığını söylüyor. Sana yani. *Sana* bir şey bıraktı.”

“Bize.” Jack koltuktan kalktı. Bacağım birden üşüyünce az önce bacaklarımızın birbirine değişiyor olduğunu fark ettim. “Bence artık bu işte birlikte olduğumuz çok açık. Hoşumuza gitse de gitmese de.”

Derin bir nefes aldım. Koltuktan kalktım.

Bir fidye notu nereye bırakılırdı ki? Görünen yerlerde yoktu. Odada gezindim ve koyu renk ahşaptan modern bir sehpanın üstündeki kâğıt yığınlarını inceledim. Üstünde şiir okuma ve şarap tadımıyla ilgili broşürler olan mantar panoyu inceledim. Herhangi bir not yoktu. Yanında kitaplarla, vazo ve fotoğraf çerçeveleriyle dolu bir raf vardı. Bay Emerson’ın Boston’daki evinde de olan bu eşyaları görünce tuhaf bir duygu hissettim.

Jack sehpanın üstündeki bir yığın derginin altına baktı. Sonra kurumuş kanın yanında diz çöktü ve telefonu inceledi.

Mutfağa doğru yöneldim ama bir rafın önünde durdum. Çocuklar için hazırlanan numaralandırılmış *boyamalardan* bir günbatımı resmine uzandım. Renkler boşlukları tam olarak doldurmuyordu. Turuncuların, kırmızılarının, sarıların ve morların arasında maviler ve siyahlar da vardı.

Parmağımı küçük resimde gezdirdim. Bu renkleri eklememin sebebi gördüğüm bütün günbatımlarının sadece turuncu olmamasıydı. Koyu renkler de vardı. Bu renkler günbatımlarını daha da mükemmel yapıyordu. Bay Emerson buna bayılmıştı. Ben de taşınırken bu resmi ona vermiştim.

Yutkundum. Ya hiçbir şey bulamazsak? Ya ona yardım edemezsem? Teslim olur muydum? Beni öldürürlerdi. Ama teslim olmazsam onu öldürürler miydi? Yumruğumu ağzıma kapattım.

“Avery?” Jack’in sesi beni içinde olduğumuz ana döndürdü. Benimle konuştuğunu fark ettim. “Bir şey var mı?” diye sordu. Ne yaptığımı merak ederek beni izlediğini biliyordum.

Kafamı salladım ve resmi raftaki yerine koydum. Mutfakta boş bir kahve cezvesi ve boş bir fincan tezgâhın üstündeydi. Bulaşıklıkta beyaz bir kâse duruyordu. Burada da not veya herhangi bir mücadele belirtisi yoktu.

Jack, “Ofisini kontrol edeceğim,” diye seslendi.

Derin bir nefes aldım ve odayı son bir kez taradım. Sehpanın altında bir şey gördüm.

Bir saat. Odanın içinde koştururken topuklarım tıkırdadı. Saatin yüzeyi çatlamıştı, üstünde kan lekesi vardı.

“Jack,” diye seslendim.

Jack oturma odasına döndü. Kanlı camın altındaki ibrelerde parmağımı gezdirdim. Saat neredeyse altıyı gösteriyordu.

“Durmuştur muhtemelen, onlar...” Jack yutkundu. Yerdeki kan lekesine baktı. “Yani kırıldığı zaman.” Saati aldı ve sehpanın üstüne bıraktı.

“Biliyorum. Saat burada sabah 05.47’yi gösterirken Lakehaven’da saat kaçtı? Sana saat kaçta mesaj attı?”

Jack’in jetonu düşmüştü. Telefonunu çıkardı. “21.43’tte. Minnesota saatine göre.” Kafadan hesap yaptığını görebiliyordum. “Bu saat durmadan birkaç dakika önce.”

“Mesajı bu olay olmadan birkaç dakika önce attıysa,” dedim, “sana bıraktığı şey de buradadır.”

“Haklısın.” Jack’in sesinde yeniden ortaya çıkan umudu duyabiliyordum. Koridorda ilerledik. Ofise gitmeden önce gördüğümüz her şeye hızlıca baktık.

Ofisinde, masanın arka tarafına bir dizi kitap –tarih, felsefe ve şiir kitapları– dizilmişti. Kitap desteklerinin arasında düz ve düzenli bir şekilde duruyorlardı. Onların hemen önünde, üç tane kalem, hazır olda duran askerler gibi mükemmel bir şekilde dikiliyordu. Masanın üstünde bir ajanda vardı. Ajanda yan duruyordu ve en üstteki sayfa yırtılmıştı.

Bay Emerson bu ajandayı tesadüfen bu şekilde bırakmış olamazdı.

Hemen masaya gittim ve ajandayı elime aldım. “On üç ocak. Senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Jack kafasını salladı. Yakındaki sayfalara baktım. Dışçı randevusu. 19.30’da akşam yemeği.

“Belki de not bırakmak için rastgele bir sayfayı yırtmıştır. Aslında bu da notun buralarda bir yerlerde olduğu anlamına gelir.” Koridora baktı ve durdu. Tereddüdünü anlıyordum: İpucu arıyor olsak bile Bay Emerson’ın yatak odasına girmek yanlış bir şey yapıyormuşuz hissi uyandırıyor. Yutkundum ve koridora çıktım. Kapının önünde durdum. Kapı kolunun kenarları parçalanmıştı.

Jack’in bakışları irileşti ve yanımdan geçerek odaya girdi. Kapıyı daha yakından inceledim. Kapının arkadan kilitli olduğunu ve zorlanarak açıldığını anlamak için uzman olmaya gerek yoktu.

“Bak.” Jack yere çömelmişti. Elinde üç tane fotoğraf vardı.

Odaya girdim. Bana içinde kendisinin ve Bay Emerson’ın, sonra o kadar insanın içinden Stellan’ın

olduğu dövme bakırdan bir çerçeve uzattı. Bir de benim katlanmış bir fotoğrafım vardı.

“Bu çerçeveler genelde oturma odasında durur.” Jack odayı inceledi. Kitap rafını, art deco şifonyeri ve komodini araştırdı.

“Neden Stellan’ın fotoğrafı var?” Fotoğrafta, Stellan şimdikine göre daha genç ve daha ciddiydi. Saçları daha açık bir sarıydı.

Jack’in dudakları ince bir çizgi halini aldı. Kısaca, “Fitz bazen Dauphin ailesiyle de çalışır,” dedi ve döndü.

Hafifçe, “Bu benim fotoğrafım,” dedim. Dokuz yaşındaydım. Yemek pişiriyorduk ve ben una bulanmıştım.

Jack’in fotoğrafını tersine çevirdim. Not, ipucu tarzı bir şey arıyordum. Tıpkı saatteki gibi camın üstünde de kan lekesi vardı. Lekeyi başparmağımla temizledim ve ayağa kalkmaya başladım ama durdum. “Kan,” dedim.

Jaluzilerin arasından bakan Jack bana döndü. “Ne?”

“Kan.” Ayağa kalktım. “Orada. Yerde.”

Döşemenin üstünde görmek zor olmuştu ama kan damlaları olduğumuz yerden başlayıp yatak odasının kapısına doğru gidiyordu, bir kısmı da dolaba yöneliyordu.

Hemen dolaba koştuk. Kanı takip ettik ve gömleklerin arkasında gizlenmiş bir kasa bulduk. Kan lekesi, beyaz bir gömlek kolunu lekelemişti.

Soluk soluğa bir halde, “Şifreyi biliyor musun?” diye sordum.

Jack başını salladı. Ben dirseğine yapışırken o da şifreyi girdi. Kasa açıldı.

Kasanın içinde, ön tarafında kırmızı bir parmak izi olan katlanmış bir kâğıt parçası vardı. Ajandadaki kâğıt. Kâğıdı aldım, açtım ve okudum:

Üç şeyi diğerlerinden önce bul. Kimseye söyleme. Benim sergilenen koleksiyonum. Oradan başla.

Sonra şöyle diyordu:

Emir konusunda yanıltıyorlar.

21. BÖLÜM

“Emir mi?” dedim. “Nasıl yani yanılıyorlar?”

Jack omzumun üstünden eğildi ve nota baktı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Belki de onu bir tek benim yüzümden götürmediler.” Suçluluk biraz hafıflemişti. Döndüm ve Jack’in yanından geçerek dar dolaptan çıktım. “Belki daha fazlasıdır. Emirle ilgili ne biliyor olabilir? Seçilmiş’le ilgili bir şeyler mi?”

Jack peşimden geldi ve notu aldı. Işığa tuttu, sağdan sola çevirdi. “Böyle bir şeyi bilseydi bana söylerdi.”

Beyaz bir pufun üstüne oturdum. Bay Emerson kaç sır saklıyordu? “Emir tam olarak ne söylüyor? Tamamı.”

Jack bakışlarını nottan ayırmadan konuştu:

Seçilmiş ve eflatun gözlü kız.

Ateşten geçen ve yanmayan Seçilmiş.

On ikiden doğan kız.

*Birlikte yazılan kaderleri Çember'in de kaderi.
 Birleşmeleriyle Diodokh'ların doğuştan kazandığı haklar
 açığa çıkacak
 İskender'in hazineleri, Zeus'un gücü, en büyük düşmanları
 yok edecek yollar
 Seçilmiş, bunları aldığı anda yenilmez olacak.*

Parmaklarımla pufun üstünde ritim tuttum. “Tekrar eder misin?” O kadar hızlı söylemişti ki sözcükler birbirine girmişti. Sanki daha önce binlerce kez tekrar etmiş gibiydi.

Emri tekrar etti. Bu kez daha yavaştı.

“Emir konusunda yanılmak,” diye tekrar ettim. “Eflatun gözlü kızda bir yanlışlık yok gibi görünüyor. Diğer satırlar?”

Jack ensesini ovdu. Hâlâ emir konusundaki *herhangi bir şeyin* belirsiz olması konusunu anlamaya çalıştığını biliyordum. “En büyük düşmanları yok edecek’ kısmı da açık görünüyor. Birleşmenin de ne olduğunu biliyoruz.”

“En azından sen bildiğini *düşünüyorsun*,” dedim. Hatalı olan kısım burası olsa benim için harika olurdu.

Jack bana yan yan baktı. “Dediğim gibi, çevirimizin doğru olması çok yüksek bir olasılık.”

Ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı soğuk döşemenin üstüne uzattım. “Düzen Seçilmiş’le neden ilgileniyor? Çünkü onu öldürmek istiyorlar. Emir Seçilmiş’le ilgili ne diyor?” *Evlenmem* gereken biriyle ilgili konuşuyor olduğumu unutmaya çalıştım. “Ateşten geçmekle’ ilgili bir satır var.”

Jack odayı adımlayarak, “Bu pek çok anlama gelebilir,” dedi. “Ama ateş derken mecazi anlam kullanılmaya çalışıldığı varsayılır. Seçilmiş, yani en güçlümüz, zor zamanlardan geçmeyi başarabilecektir.”

Kendi kendime, “Üç şeyi bulmamız gerek,” dedim. “Bunlar emirle ilgili ipuçları olabilir. Seçilmiş’le ilgili. Belki yanıldıklarını düşündüğü nokta da bu.”

Jack kafasını reddeder gibi salladı. “Seçilmiş’in kim olduğunu biliyorsa ve gizliyorsa... Bunu neden yaptığını bilmiyorum.”

Ben de bilmiyordum. “Şimdilik ‘emir konusunda yanılıyorlar’ kısmıyla neyi kastettiği önemli değil,” dedim. “Bize bıraktıklarını takip etmemizi söyledi. Bir şeyler bulursak emirle ilgili hususları sonra da düşünebiliriz ama önce ipuçlarını takip etmemiz lazım.”

Jack’in bakışları bana kaydı. Gözlerindeki tereddüdü görebiliyordum. Beni Saxon’lara götürmesi gerektiğini biliyordum. Beni teslim etme süresini uzattıkça her şey ortaya çıktığında başı da daha çok belaya girecekti. Onlara bunu hemen söylemek beni hemen istemeleri anlamına gelecekti ve Fitz’e yardım edemeyecektik.

Dövmesindeki noktaları buldum. Jack ayağa kalkarken pusulanın kuzey ucu beni gösterdi. Bunda güzel bir taraf vardı ama şimdi ne anlama geldiğini bildiğimden uğursuz bir görünümü de vardı. Ortaya çıkan bu sonuçlarla ona güvenebilir miydim?

“Sergilenen koleksiyon derken Ayasofya’yı mı kastediyor sence? Orada gönüllü olarak çalışıyordu, değil mi?” dedim ve tepkisini izledim.

Birkaç saniye için başparmağını dudağına vurdu. Sonra elini indirdi. Uzun bir nefes verdikten sonra omuzlarını dikleştirdi. “Evet. Oradan başlasak iyi olur.”

Başka bir şey yoksa bile onun Bay Emerson için endişelendiğine ve ona yardım etmek için her şeyi yapacağına inanıyordum. Sadece gardımı düşürmemem gerekiyordu.

Başımı salladım ve acıyan ayaklarımı tekrar ayakkabıya geçirmeye çalıştım.

Jack aynalı dolaptan koyun derisi kilimin üstüne yerleştirilmiş deri koltuğa kadar odayı adımlayıp duruyordu. Sonra geldi ve önümde durdu. “Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Emir konusunda. Bütün olanlar konusunda.”

Kafamı kaldırdım. “Şu anda bu konuda endişeli bile değilim. Sadece Bay Emerson’a yardım etmek istiyorum.” Kucağımda kavuşturduğum ellerime baktım. “Ayrıca bu konuda nasıl hissettiğimi anlayabileceğini düşünmüyorum.”

Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. “Çember’deki birisi için birleşme çok büyük bir onurdur,” dedi. “Ama senin için... bu senin dünyan değil.”

Bakışlarını benimkilere çevirdi. Midemdeki o eski kelebekler, kanat çırpıma başladılar. Jack ellerimi bıraktı.

Yutkundum. Sonra yüzümü ovuşturdum. Parmaklarıma maskara bulaşmıştı. Bunca zaman boyunca muhtemelen boğulmuş gibi göründüğümü fark ettim.

“Gitmeden önce yüzümü yıkayacağım,” dedim. Bütün bunları düşünmeyeceğim bir ana ihtiyacım vardı.

Jack başını salladı. Omuzlarını silkerek, “Benim de Fitz’den bir gömlek ödünç almam gerekecek,” dedi. Prada’dan aldığı gömlek biraz dardı ve omuzlarının orada kasılıyordu. Kelebekler daha şiddetli kanat çırpıtlar ama onlardan kurtuldum. Benim neyim vardı böyle? Şu an bu dar gömleğin içinde ne kadar iyi göründüğünü nasıl düşünabiliyordum?

Jack banyoyu gösterdi ve dolaba doğru ilerledi. Şifon-
yerin yanında durdum. Burada Jack’le çekilmiş fotoğraflar

vardı. Bay Emerson'ın bakışları gözlüklerinin arkasında parlıyordu. Jack'in ifadesi de her zaman alışkın olduğumdan daha az ciddiye. Karla kaplı bir dağın eteğine benzeyen bir yerde dikiliyorlardı.

"Bu fotoğrafta kaç yaşıydın?" dedim. Jack'in ve benim Bay Emerson'ı aynı anda tanımamız o kadar ilginçti ki sanki paralel hayatları yaşıyor gibiydik.

"On dördüncü doğumgünümdü." Jack'in sesi boğuktu. "Fitz her zaman doğumgünlerinin en önemli tatiller olduğunu ve onun yanıdaysam canım ne isterse yapabileceğimi söylerdi."

Bay Emerson bunu bana da söylerdi. Dokuzuncu doğumgünümde beni ve annemi *Oz Büyücüsü*'nü, yani en sevdiğim filmi izlemeye, peynirli makarna servis eden o küçük bağımsız sinemaya götürmüştü. Bu bütün hayatım boyunca yaşadığım en güzel doğumgünüydü.

Banyoya adım attım ama tam zamanında arkamı döndüm ve Jack'in beyaz gömleğinin kapı eşiğinde yere düştüğünü gördüm. Uzun bir an boyunca baktıktan sonra lavaboya döndüm ve yanaklarıma soğuk su çarptım.

"Bütün gün kanepede oturup televizyon izlemek istesem bile izin verirdi," diye devam etti. "Ama on dört yaşına bastığımda Mont Blanc'a tırmanmak istedim."

Yüzümü yıkadım ve çantamdan lens damlalarımı çıkardım. Yorgun gözlerimin her birine birer damla damlattım. "Orası Alpler'deydi, değil mi?"

"Alpler'in zirvesidir. Saxon'lara bunun bir eğitim gezisi olduğunu söyledi. Torunu olsaydı onu da götüreceğini söyledi. Günler boyunca güneş yanığıyla gezsem de buna değmişti."

Kapının dışındaki fotoğrafın kenarını görebiliyordum. İkisinin de burunları pembeydi ama Bay Emerson'ın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Jack dolaptan çıktı. Temiz beyaz bir V yaka tişörtü kafasından geçirdi. Saçlarımı atkuyruğu yaparken bir an durdum. Bakışlarım kalça kemiklerinin üstündeki kasların çıkıntılarını buldu. Hemen kafamı çevirdim ve saçımı bağlamaya odaklandım.

Yine de göz ucuyla beni incelediğini görebiliyordum. Dolaptan siyah bir ceket çekti. Benim için de krem rengi bir ceket seçti.

“Bunu giysen iyi olur,” dedi.

Kısa elbiseme baktım ve artık gece kulübünde olmadığımızı fark ettim. Elimi uzatarak, “Tabii,” dedim. “Müslüman ülke filan.”

Kızardığına yemin edebilirdim. “Aslında burası oldukça gelişmiş bir yer ama işte sen...” Ayakkabılarına baktı ama eliyle vücudumu gösterdi. “Ve bu elbise... Dikkat *çekmemeye* çalışıyoruz... Sanırım böylesi daha iyi olacak. Herneyse.”

Ceketi elime tutuşturdu.

Onu o kadar da kendinden emin halde görmediğim son seferde beni baloya davet ediyordu. O davetin *tamamen* yapmacık olmaması mümkün müydü?

“Teşekkürler,” dedim. Ceketi giydim ve uzun gelen kolları ellerimi kapatmayacak şekilde kıvırdım.

Jack lavaboya eğildi. Birlikte temizlenmek tuhaf bir samimiyet hissettiriyordu. Arkadaşlarımda yatıya kaldığımda bunu yaşamıştım ama Jack yüzünü daha değişik bir şekilde, daha dikkatsiz yıkıyordu. Tıpkı bir *erkek* gibi. Suyu her tarafa sıçratışına, ıslak parmaklarını saçlarının

arasından geçirilişine, kirpiklerinde duran su damlalarına bakmamaya çalıştım.

Aynada tekrar kendi gözlerime baktım. “Gözler niye? Diodokh’lar İskender’in generalleriyse, akrabaları değilse, bütün aileler nasıl eflatun gözlü olabiliyor?”

“Genetik olarak tuhaf ama baskın olan teori, başlangıçta hepsinin uzaktan da olsa akraba olduğunu ve zaman içinde ırkların karışmasının geni gözlere odakladığını söylüyor.”

Ona temiz bir havlu uzattım. Jack saçlarını kuruladı. Dört bir yana dağıldılar. O anda her nedense fotoğrafla ilgili söylediği şeyin neden yanlış gibi geldiğini fark ettim.

“Bir dakika. Bay Emerson’ın torunu olsaydı onu götüreceğini söyledin. Ama onun bir torunu *var*,” dedim. “Adı da Charlie.”

Jack durdu ve havluyu indirdi. Koyu renk saçları alnının üstünde nemli bir şekilde duruyordu. “Sen Charlie mi dedin?”

Meşhur Charlie Emerson. “Bana torunuyla ilgili şeyler anlatırdı.” Şifonyerin olduğu yere döndüm ve fotoğrafı elime aldım. “Aynı yaştaydık. Uzaktan da olsa arkadaş olmamızı istiyor gibiydi...”

Biz taşındıktan birkaç sene sonra, Bay Emerson’ın Charlie konusunda söylediği son şey Charlie’nin on dördüncü doğumgünü için uzun bir yürüyüşe gittikleri ve güneşten yandıkları yönündeydi.

Fotoğrafta Jack’in pembe tenine baktım. Gerçek Jack bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı.

Hayır.

Jack havluyu lavaboya doğru atarak, “En sevdiğin dondurma bir ihtimal de olsa fıstıklı olabilir mi?” dedi.

Evet, her zaman en sevdiğim dondurma fıstıklı olmuştu ve Bay Emerson önerimin Charlie'nin fikrini değiştirmesini sağladığını söylemişti. "En sevdiğin film *Baba* mı?" diye karşı atak yaptım.

"Evet. Ben..."

Fotoğrafı çarparak yerine koydum. "*Sen* Charlie Emerson mısın?"

Benim yanımdan geçerek yatak odasına girdi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Nasıl olur? Sana hayatımı anlattıktan sonra nasıl olur da beni tanımazsın?" O cevap veremeden sormaya devam etmiştim.

"Jack benim göbek adım. Ben..." Boğazını temizledi. "Charles babamın adıydı. Ama Jack olarak bilinmeden önce de Fitz'i tanıyordum. O bana Charlie derdi. Bana senin fotoğrafını göstermedi. Adının *Allie* olduğunu söyledi."

Charlie Emerson gerçekte, karşımda duruyordu ve adımın Allie olduğunu sanıyordu. "Bana senin onun torunu olduğunu söyledi," dedim.

"Bana da senin onun yeğeni olduğunu söyledi." Jack döndü. "*Baba* serisinin en iyisinin birinci film olduğunu düşünen kızla tanıştığıma inanamıyorum. Birçok insan ikinci filmi seçer ve tabii ki yanılıyorlar."

"Nee? Hayır! İkincisi çok daha iyiydi. Sana birinci film konusunda aynı fikirde olduğumu mu söyledi?"

"Evet."

"Dondurmamı seviyor muydun bari?"

Jack gülümsemesini yuttu. "Ben her zaman kahveli dondurmadan yana olmuşumdur."

Ağzım açık kaldı.

“Özür dilerim!” dedi. Neredeyse gülecekti. “Sanırım Fitz ikimize de yalan söylemiş.”

Boğazımdan bir kahkaha çıktı. Hafifleme duygusu o kadar beklenmedik biçimde güzeldi ki ağlayabilirdim. “Senin o olduğuna inanamıyorum... Bizim...”

Duvarın diğer tarafından sesler geldi ve Jack’in kafası hemen kalktı.

“Komşulardır,” diye başladım ama Jack parmağını dudaklarına götürdü.

“İngilizce konuşuyorlar,” dedi.

Tabii ki. Bana tuhaf gelmemişti ama burada tuhaf gelmesi gerekirdi. Bunlar, bu binaya ait olmayan insanlardı.

Sesler yakınıımızda durdu. Koridorun diğer ucundan Bay Emerson’ın kapı kolu sarsıldı.

Jack notu aldı. Fotoğrafları çantama koymam için uzattı. Yatak odasından çıktık.

Koridorun ucundan bir ses, “Burada olmalı. Bir şeyler kaçırmış olmalıyız,” dedi. Kapı kolu daha şiddetli bir şekilde sarsıldı. “Kapıyı açık bırakmamış mıydın?”

“Düzen’in adamları.” Jack kapıya doğru hamle yaptı ve silahını ceketinden çıkardı.

Onu tuttum. “Ne yapıyorsun?”

“Onları yakalıyorum.” Benden uzaklaştı. “Fitz’i nerede tuttuklarını öğrenene kadar işkence yapacağım. Ne gerekirse.”

Gözlerinde beliren öfke beni hem şaşırtmış hem de biraz rahatsız etmişti. “Yapamayız,” dedim. “Bay Emerson bize kesin bir dille bunları bulmamızı ve başka kimseye vermememizi söylemiş. Yakalanırsak...”

Jack tereddüt etti. Arkasına dönüp kapıya baktı ve bir elini yüzünde gezdirdi. En sonunda silahını indirdi. “Haklısın. Ben sadece...”

Başımı salladım. “Biliyorum.”

“Buraya seni bulmaya geldiler.” Mantıklı tarafının tekrar devreye girdiğini görebiliyordum. “Kim olduğunu anlamalarına izin veremeyiz. Hadi gidelim.” Odaya göz gezdirdi ve küçük bir pencereye koştu. Pencereyi açtı. Her nedense buradan çıkış yolumuzun pencere olacağını düşünmemiştim.

Aşağı inmeye başladı. Hemen yanına gittim. “Başka bir yol var mı?” Baş dönmesiyle mücadele ederek aşağıdaki dört kata baktım.

Koridordan bir gümbürtü duyuldu. Kapıya tekme atıyorlardı. Jack her iki bacağını da yangın merdivenine doğru salladı ve bana elini uzattı. “Buradan canlı çıkmak istiyorsak başka yol yok,” dedi.

22. BÖLÜM

Jack beni külüstür yangın merdiveni boyunca sürükledi. Adrenalin damarlarıma dolmuştu. Her şeye odaklanabiliyordum. Gece havası serindi. Başka bir apartmandan buruk bir tütsü kokusu geliyordu. Topuklu ayakkabılarımdan biri metal ızgaraya sıkıştı. Sendeledim. Ayakkabılarımı çıkardım ve korkuluğun üstünden aşağı fırlattım. Meşhur kırmızı tabanların havada dönüşünü izledim. Ayakkabıların yere çarpmasının ne kadar uzun sürdüğünü fark etmemeye çalıştım.

Jack omzunun üstünden, “İyi misin?” diye seslendi.

Sıktığım dişlerimin arasından, “İyiyim,” dedim. Aşağı kesinlikle bakmıyordum. Kaldırımda koşuyorduk. Yerde koşuyorduk. Okuldaki parkurda koşuyorduk. Yerden on beş metre yüksekte değil. “İyiyim. Sorun yok.”

Attığımız her adımda yangın merdivenleri sallanıyordu. Çamaşır ipine asılmış ıslak çorapların altından

geçtik. Apartmanın penceresinden bir bağırış geldiğinde sadece bir kat yüksekteydik. Jack paslı bir metal merdiveni çekti. Merdiven, bir gıcırtı ve ardından hiç de güven verici olmayan bir sarsıntıyla düştü. Sonra tümenden işe yaramaz hale geldi.

Jack küfretti.

Yukarıdan gelen bağırışlar daha da heyecanlı bir hal aldı. İki kişi pencereden eğildi. Birincisi, kırmızı saçları olan solgun bir adamdı. İkincisinin teni daha koyuydu ve elinde parlak, siyah bir tabanca vardı.

“Atlamamız lazım.” Jack kenara tutundu, ayaklarını salladı ve kendini bıraktı. Yere düştüğünde tostoparlak olmuştu. Ama sonra hemen kalktı ve doğruldu. “Seni tutacağım!” diye bağırdı.

Hayır. Bunu yapamazdım. Yangın merdiveninde koşturmak bir şeydi. Kendimi aşağı bırakmaksa başka bir şey. Korkuluğa tutundum ve başka bir merdiven, başka bir yol araştırdım.

Elinde tabanca olan adam, “Ah, küçük kız!” diye bağırdı. Kim olduğumu bilmediğini fark ettiğimde rahatlayacak zaman bile bulamamıştım ki sözlerine devam etti. “Bu daireden ne aldıysan geri getirmen için sana on saniye veriyorum. Yoksa seni oradan iteceğim ve gelip kendim alacağım!” Buradan bile eğlendiğini gösteren sırıtışını fark edebiliyordum.

Bu iyi değildi. Hem de hiç, hiç iyi değildi.

Jack, “Atla!” diye bağırdı.

Bir silah sesi geceyi yarıdı.

Omzumun yanından bir soğuk hava dalgası geçti. Siz kaldırımda dikilirken otobüsün yanınızdan hızla geçmesi gibiydi. Yüzümü buruşturdum. Kurşun Jack’in ayağının

dibine isabet etti ve bir toz bulutu kaldırdı. Jack kenara çekildi. Aklımdaki tek düşünce, adam ıskalamasaydı düşünceye kadar bile zamanımın olmayacağıydı.

“Avery!” Jack’in siniri paniğe dönüşmeye başlamıştı.

“Sen git!” diye bağırdım. “Saklan! Ben kendim inerim!”

“Delirdin mi sen?” diye bağırdı. “Seni bırakmıyorum.”

Serin havadan derin bir soluk aldım.

Yukarıda adam pencereden inmeye başlamıştı.

Jack tekrar, “Atla!” diye bağırdı.

Beni bırakmayacak olsa bile, onun beni yakalayacağına güvenmem mümkün değildi. Birkaç metre uzakta, yere kadar inen bir destek direği vardı. Ona doğru koştum. Metalin üstündeki ayak seslerini duymamaya çalışıyordum.

“Hayır!” Jack bağıırıyordu. “Atla!”

Bacaklarımı kenardan sarkıttım. Bu kısa, dar elbiseyle çok tuhaf oluyordu. Jack hâlâ bağıırıyordu. Ayak seslerinin yaklaşımaya devam edip etmediğini bilmiyordum. Hepsini duymazdan geldim. İtfaiyeci direğine benzeyen direğe bacaklarımı doladım. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve inleyerek kendimi yavaş yavaş bıraktım. Ta ki terden kayganlaşan ellerim kaymaya başlayana kadar. Direktten çıkan sivri bir parça bacağıma çarptı.

Düştüm.

“Jack!” diye bağırdım. Biraz sonra Jack kollarını bana dolamıştı. Pat diye yere düştük. Ama Jack beni iyice sardığı için sadece dirseğim yere çarpmıştı.

Jack’in kollarından kurtuldum ve esmer tenli adamın silahını kaldırdığını gördüm. “Dikkat et!” Jack’in üstüne doğru atıldım ve adam ateş ederken ikimizi de onun yolundan çektim. Yine ıskalamıştı. Metalik ses çıkaran çöp bidonlarının yanına gittik ve mahalledeki her kedinin

tuvalet olarak kullandığı terk edilmiş bir kanepenin yanına çöktük. Her iki adam da pencereden içeri girdi.

Jack, “Teşekkürler,” diye soludu.

“Aynen,” diye soludum.

İşte o zaman bacağımdaki acıyı hissettim. Dizimin tam üstündeydi. Kırmızı bir nehir bacağımdan akmış ve asfalta damlamıştı. Dişlerimin arasından tısladım.

“Al.” Jack ceketinin ceplerini karıştırdı ve bir peçete buldu. Yaranın üstüne bastırdı.

Peçeteyi elinden aldım ve yaraya bastırmaya devam ettim. Bu sırada Jack de beni ayağa kaldırıyordu. Yalın ayak bir halde yanında topallamaya başladım.

“Oradalar!” Tanıdık bir ses duyuldu. Döndüm ve dört adamın sokağın köşesinden döndüğünü gördüm.

Jack’in kaldırıma park edilmiş motoruna koştuk. Arkasına atladım. Kaldırımdan çıkıp da İstanbul trafiğine karışırken vücudumu onunkine bastırdım. Arabalar yanımdan vızır vızır geçiyordu. Farları ve stop lambaları, kornalarının yarattığı müzikle şık bir vals oluşturuyordu. Hayatım buna bağılıymış gibi Jack’e tutundum. Çünkü gerçekten de öyleydi.

Takip edildiğimizi anlamamız sadece birkaç saniye sürdü.

Jack bir kamyonu solladı. Motor yalpaladı. Koltukta tehlikeli bir biçimde kaydım. Parmaklarımı Jack’in göğsüne saptırdım. O da bacağımdan tuttu. Beni dik tutmaya çalışıyordu. Motoru dizlerimle sıkı sıkı tuttum. Dengemizi tekrar sağladığımızda yeniden hızlandı. Rüzgâr yüzüme o kadar şiddetli bir şekilde vuruyordu ki Jack’in kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa saklandım. Yanağımda ve avuçlarımın altında çılgınlar gibi atan kalbini hissedebili-

yordum. Bir döner kavşaktan geçti. Beş şeritli yoldan geçip geldiğimiz yola geri döndük. Arkamızda tiz bir ses ve çatırtı duyuldu. Dönüp baktığımda zincirleme bir trafik kazası olduğunu gördüm.

Bizi takip eden araba kazanın etrafında dolaştı.

Jack kaldırımın üstüne doğru sürdü ve yayaları dağıttı. Sonra karanlık bir yola döndü. Altımızdaki kaldırım taşları motoru o kadar şiddetli bir şekilde sarsıyordu ki dişlerim birbirine vurdu. Sonra başka bir caddeye döndük. Burada iki tramvay birbirlerine zıt yönlerde hareket ediyordu. Jack motoru hızlandırdı ve onlara doğru sürdü.

“Jack,” dedim. Hayır. Bunu deniyor olamazdı. Bu intihardı. Parmaklarım tişörtüne yapıştı. “Jack!”

Son anda tramvayların arasından geçtik. Kondüktörlerden birini görebileceğim kadar yakından geçmiştik. Karşı tarafa ulaşmıştık. Tramvaylar arkamızda bir engel oluşturmuşlardı.

Jack motoru bir ara yolda durdurdu. İndik. Atkuyruğumdan ağzıma gelen saç tutamlarını çektim. Alçak bir kapıdan geçtik. Başka bir renk ve ses dünyasına adım attık. Boğulacaktım. Kokular çok yoğundu.

Burası büyük bir pazardı. Şal, kilim, gümüş incik boncuk satan tezgâhların üstünde alçak ve kemerli tavanlar vardı. Renkli baharat yığınları, onları taşıyamayacak kadar küçük görünen bir yere yığılmıştı.

Saat geç olmasına rağmen yüzlerce kişi hâlâ dolaşıyor ve alışveriş yapıyordu. Binlerce fenerin altında, tezgâhlarının yanında bacak bacak üstüne atarak oturan iki esnaf biz geçerken çaylarından başlarını kaldırdılar. Jack elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde ilerlememe yardım ediyordu.

Dar bir yan koridorda ilerleyince kokunun kaynağını buldum. Bir tezgâh ölü balıklarla kaplıydı.

Jack beni oraya doğru çekiştirdi. Öğürdüm. Ama çevredeki tek boş tezgâh burasıydı. İçeri girdik ve satış tezgâhının arkasında çömeldik. Bacağımı tekrar inceledim. Kanama hiç azalmamıştı. Peçete iyice ıslanmıştı. Bacağım kandan yapış yapış olmuştu.

Jack, "Bacağını kaldırıp üstüne baskı uygulamamız lazım," diye fısıldadı. "İşte."

Bıçak çıkardı ve tişörtünün bel kısmından uzun bir parça kesti. Bacağımı dizine yasladı ve kumaş parçasını etrafına sarıp bağladı.

Soluklanmaya çalışırken başımı salladım. Çıplak bacağımın kucağında durduğunun ve bu durumun zaten çok kısa olan elbisemi ne hale getirdiğinin çok iyi farkındaydım. Cekete mümkün olduğu kadar çok sarıldım. Jack içinde balık kafalarının ve iç organlarının bulunduğu cam tezgâhtan baktı. Bakışlarını takip ettim. "Onları görebiliyor musun?" diye soludum.

Tam o anda gördüm. Yeterince hızlı hareket etmeye çok yakındık. Neredeyse, ama tam olarak değil. Sarılı bir kilim taşıyan bir grup adam bizim koridorumuzun girişinin yanından geçti.

Onların arkasında Bay Emerson'ın evindeki dört adam vardı. Doğrudan bize bakıyorlardı.

Liderleri gibi görünen bir adam beni gördü ve sıırttı. Sıçradım. Kurutulmuş balıkları, on üç yaşındayken dolap kapıma astığım boncuklu perde gibi ayırarak arka taraftan çıkarken bacağım zonkladı.

Arkamızdan ayak sesleri duyuldu. En azından ateş etmiyorlardı. Henüz.

Jack elimi tuttu. Hemen köşeden döndük. Kalbim sıkıştı. Burası çıkmaz sokaktı. Döndüm ama artık çok geçti. Liderleri, üç metreden daha az bir mesafede görüş açımıza girdi. Bu kadar yakından bakınca onun da bizden pek büyük olmadığını anlamıştım. Kısa, sivri saçları, tarçın rengi teni ve yüzünü bir gözünden çenesine kadar ikiye bölen bir yara izi vardı. Bizi görünce orantısız sırtışı, yarayı garip bir gamzeye dönüştürdü.

Jack beni arkasına çekti ve ceketinden silahını çıkardı.

Kırmızı kafalı adam ve diğer ikisi Yaralı Yüz'ü takip etti. Silahlarını çektiler.

Yaralı Yüz, "Siz aptal çocuklar o kasadan ne aldıysanız hemen bize verin," dedi.

Bize birkaç dakika kazandıracak bir şeyler aramaya başladım. Kalabalık bir yerde ateş açılması felaket olurdu. Görüş açılardan çıkabilirsek ortadan kaybolabilirdik. Burası bir labirent gibiydi.

Bir sonraki tezgâhtaki esnaf, bir yığın kavanozun yanında sarhoş bir halde dikiliyordu. Bakışları irileşmişti. Ondan birkaç adım öteye bakınca gördüm. Tezgâhında çürük, tahta bir tavan vardı ve yere bağlanan direklerle ayakta duruyordu. Zamanlamayı doğru yaparsam Düzen'in adamlarını çatının altına getirir, çatıyı üstlerine düşürürdüm. Bu da bize zaman verirdi.

Jack'e, "Notu bana ver," diye fısıldadım.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Onu almalarına izin veremeyiz," dedi.

"Bir planım var." Onu yan tarafa çektim. Böylece tezgâh bizimle Düzen'in adamları arasında kalmıştı.

Jack, "Haklı olsan iyi olur," diye mırıldandı. "Ceketin içindeki sol cepte."

Yan tarafına uzanıp elimi cebine attım. Cebi karıştırdım ve kâğıdı buldum. Jack hâlâ tabancasını onlara doğru tutuyordu. Düşüyormuş gibi yaptım ve çatıyı destekleyen ipi tuttum.

Notu onlara uzatarak, “Pekâlâ,” dedim. Onların bizi vuracağından korktuğumu göstermek için sesimi hafifçe titrettim. Jack’i dürttüm ve silahı indirmesini işaret ettim. “İşte. Alın.”

Dördü de bize doğru geldi. Bizden bir iki metre uzağa geldiklerinde ipi çektim.

Tezgâh sarsıldı. Kırmızı kafalı adam bana doğru uzanırken bütün çatı çöktü. Parmakları kolumu sıyrıyordu ki hemen geri çekildim.

Tezgâhın üstünde çatıdan daha fazlasının olduğunuysa fark etmemiştim. Burası bir baharat dükkânıydı. Herhalde yukarıyı da depo olarak kullanıyorlardı. Baharatlarla dolu çantalar yana doğru eğildi, sallandı ve en sonunda düştü. Kırmızı, sarı, kahverengi, safran sarısı baharatlar kokulu bir şelale gibi döküldüler. Bir, iki, üç kez hapşırdım ve Jack’in sırtına tutunmaya çalıştım. Diğer elimle de gözlerimi ovuşturuyordum.

Adamlar neler olduğunu anladıklarında biz çoktan diğer koridora doğru koşuyorduk. Kalbim zafer duygusuyla gümbürdedi.

Bu sefer kaçmaya çalışmadık. Jack çadıra benzeyen iki dükkân arasındaki küçük boşluğa girdi ve beni de peşinden çekti.

İzlerimizi gizlemek için kumaşı çekti. Beyaz bezle mücadele ettik. Pazarda yolumuza devam ederken bezi turuncu, sarı ve kırmızı lekelere boyuyorduk.

Jack aniden durunca ona çarptım.

“Sence...” diye başladım ama bir parmağını dudağına koydu ve kafasını yana eğdi. Bez bizi her iki taraftan sarıyordu. Çenemi kapattım.

Jack, “Sanırım izimizi kaybettirdik,” diye fısıldadı. Bunun doğru olduğunu fark ettim. *İzimizi* kaybettirmiştik. Ben ve Jack. Ben ve Charlie Emerson. Bu işi birlikte yapmıştık. Ben bunu onsuz başaramazdım. O bunu bensiz başaramazdı. Biz, ikimiz, bir pencereden atlamıştık. Motora binmiştik. Kaçmıştık. Bu sözcüğü sevmiştim. *Biz*.

Jack bana baktı. Gözleri parlıyordu ama bu kez bu gözlerde her zaman olduğu gibi endişe yoktu.

“Sen...” Sustu ve dudağını ısırdı.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Sen... Bu harikaydı. Gerçekten çok iyiydi.” O da benim kadar soluk soluğaydı. Omuzlarında ve göğsünde kırmızı-sarı-turuncu lekeler vardı.

Sırıtmadan edemedim. Sonra dirseğime doğru bir kez daha hapsirdim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Baharatlar yüzünden oluyor. Neredeyse gözlerine kadar gelmişler.” Yüzüme doğru uzandı ama durdu. Fikrini değiştirmiş gibiydi. “Hımın.” Gözlerimi gösterdi.

Yüzümü sildim ve ona baktım. Sağ yanağında bir gamze belirmişti.

Birden, kumaşın içinde birbirimize çok yakın durduğumuzu fark ettim. Neredeyse sarılacaktık.

“Buraya gel.” Tereddüt ederek yüzümü ellerinin arasına aldı. Başparmağını gözlerimin altında, elmacık kemiklerimde ve burnumun ucunda gezdirdi. O mükemmel aksanıyla, “İşte oldu,” dedi. “Çok daha iyi.”

Ellerini yüzümden çekmesini bekledim ama çekmedi. Birden Jack'in gözlerime neredeyse hiç bakmadığını fark ettim. Her şeyi çok yakından izliyor, hiçbir detayı kaçırmıyordu.

Her zaman hazırlıklıydı ama *bana* doğru dürüst bakmıyordu bile. Şimdiyse kenarları karanlık ve fırtınalı, ortası parlak bir gümüş rengi olan gözleri benimkilere mühürlenmişti. Gözlerindeki yumuşaklık, kenardaki sertliklere baskın geliyordu.

Bana doğru yaklaştığına yemin edebilirdim. Belki de ben yaklaşmıştım.

Dudaklarımı neredeyse bilinçsiz bir şekilde yaladım. Artık gözlerime bakmıyordu. Dudaklarıma bakıyordu. Şimdi ben de onun dudaklarına bakıyordum. Bu dudaklar aralıktı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Etrafımızdaki kumaş bir kez daha dalgalandı. İkimiz de irkildik. Jack'in elleri yüzümden düştü. "Tamam," dedi. Bir adım geriledi ve beyaz kumaşın içinden çıkmaya biraz fazla odaklandı.

"Evet. Tamam," diye tekrar ettim. Cekete iyice sarındım. Az önce gerçekten öpüşmek üzere miydik? Tekrar Jack'in ağzına baktım. Hemen kafamı çevirdim. Bunlar adrenalin yüzünden oluyordu. Başka sebebi yoktu.

Ayrıca, *ölümle cezalandırılır* sözcükleri hâlâ kafamda çınılıyordu. Liam'ın Koruyucusu'nu, Emir'in Koruyucusu'nu ve ailelerine karşı gelmelerinin sonuçlarına katlanan diğerlerini düşündüm. Jack beni onlara teslim etmeyerek sadece işini riske atmıyordu. *Hayatını* da riske atıyor olabilirdi. Ama bunu Bay Emerson için yapıyordu, benim için değil. Değil mi?

Hemen, "Şimdi ne yapacağız?" dedim.

Jack boğazını temizledi. “Sanırım Ayasofya’ya gideceğiz. Yarın sabaha kadar bekleyelim derdim ama zaman azalıyor. Ben ve dolayısıyla sen yarın baloya katılmak üzere zamanında orada olduğumuz sürece Saxon’lar İstanbul’da gece kulübünde eğlenmeni, benim de sana göz kulak olmamı umursamaz.”

Çantamı düzelttim. “Yani, Bay Emerson’ın ne söylemek istediğini ve bunun dünyadaki en güçlü insanların yüzyıllardır bulmaya çalıştığı şeyle ne gibi bir ilgisinin olduğunu bulmak için on iki saatimiz var diyorsun.”

Jack bir elini saçlarından geçirdi. “Aynen.”

Gözlerimi kırptırdım. “O zaman gidelim. Gecenin bir yarısı da olsa bizi buradan aldırarak bağlantıların olduğundan eminim ama dikkat çekmesek daha iyi olur diye düşünüyorum.”

Jack kafasını yana doğru eğdi. “Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Çember’deki birileri neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse saniyeler içinde buraya gelirler ve bu durumdan hiç memnun olmazlar. Ama nasıl...”

Elbiseme baktım. “Bir fikrim var.”

23. BÖLÜM

Ayasofya'ya giden geniş, laleli yolun ucunda oturduk. Kartpostal bu devasa yapıya haksızlık etmişti. Bina, karanlık gecede turuncu bir şekilde parlıyordu. Dört minaresi, tıpkı muhafızlar gibi gökyüzüne uzanıyordu.

Arkamızda Ayasofya'nın ikizi Sultanahmet Camii aynadan görünen bir yansıma gibi parlıyordu. Biçilmiş çimenler ve alttan aydınlatılan palmye ağaçlarıyla, bu sahne beni Disneyland'den bir görüntüymüş gibi şaşkınlığa uğrattı.

' Keşke Disneyland'de olsaydık.

Bacağımdaki yeni bandajı dikkatli bir şekilde çekş-tirdim. Pazardan çıkarken yara bandı, ağı kesici ve parmak arası terlik almıştık. Jack bana kesici nasıl kapatacağıını gösterdi. Bütün bu olaylar bittiğinde ilkyardıını öğrenmiş olacağımı söyleyerek alay etti. Bacağıma dokunuşu, daha önce omzuma dokunuşundan daha çekingendi.

Şimdi de saatine bakıyordu. “03.32,” dedi. İki güvenlik görevlisinin Ayasofya’nın ön girişinden geçip yollarına devam etmesini izledik.

Jack aramıza belli bir mesafe koyarak oturmuştu. Bu mesafe, pazarda neredeyse gerçekleşecek olan şeyi hâlâ düşündüğünü gösteriyordu. Ağzına tekrar bakmadan edemedim. Jack’te, insanın kendi ağzının farkına varmasına sebep olan türde bir ağız vardı. Dolgun, yumuşak, neredeyse somurtkan bir ağız. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kafamı çevirdim.

Taş çeşmenin kenarındaki taşların soğukluğu ince elbisemden içime işliyordu. Titredim ve ellerimi buraya gelirken bir sokak satıcısından aldığımız folyoyla kaplı sıcak dürüme doladım. Şu anda yemek yemeyi düşünmek zordu ama çok uzun zamandır hiçbir şey yememiştim. Belki de en son evde bir şeyler yemiştim ve Jack’in çoktan yemeye başladığı düründen gelen inanılmaz kokular midemin guruldamasına sebep oluyordu.

Kendi dürümümün folyosunu açtım. Ama telefonum titreyince çantama uzanmak için ayağa kalktım. Annemin yarın sabaha kadar uçakta olacağını varsaymışım ama umut etmeyi bırakmıyordum. Ama arayan annem değildi, Stellan’dı. Bu sekizinci arayışıydı.

Telefonu tekrar çantama attım. “Dauphin ailesi kim olduğumu bilmiyorsa Stellan neden bu kadar endişeli?”

Jack gerildi. Ne zaman Stellan’ın adı geçse böyle oluyordu. Bu ikisinin karmaşık bir hikâyesinin olduğu belliydi.

“Sen onun görevisin. Misafir olduğunu düşünse bile,” dedi. Düründen bir ısırık daha aldı. Etek kısmı kesilmiş ve göğüs kısmına baharat bulaşmış beyaz tişörtü sokak lamba-

sının altında turuncu görünüyordu. “Rusya’daki bir pozisyona aday, kendini kanıtlaması gerekiyor. Hata yapma lüksü yok.”

“Rusya mı? Ailesinin yanında mı?”

Bir dondurma satıcısı, sokaktan aşağı doğru bir tezgâhı itiyordu. Hoparlörlerinden hafif bir müzik duyuluyordu.

“Kız kardeşinin yanında. Anne babası öldü.”

Stellan bundan bahsetmemişti. Çember ve Koruyucular hakkında daha çok şey öğrendikçe onun normal, mutlu bir çocukluğu olmadığına şaşırmıyordum. Daha biz tanışmadan önce *toska* kavramını düşündüğü belliydi. *Bir şeyler eksik*, demişti. *İliklerine kadar özlüyorsun*.

Jack’in Stellan hakkında konuşmak istemediğini fark etmiştim ama nasıl öldüklerini sormadan edemedim.

“Gaz sızıntısı olmuş ve bina havaya uçmuş. Stellan ve kız kardeşi kurtulmuşlar,” dedi. “Çember’e olması gerekenden sonra katılmasının sebebi bu. Uzun hikâye.”

Bu çok kötüydü.

“Bunu Düzen mi yaptı?”

Jack kafasını salladı. “Hayır, kazaydı.”

“Düzen’den neden bu kadar nefret ediyorsun?” dedim. Bu Bay Emerson’ın dairesinden beri beni düşündürüyordu. Oradayken Jack çıplak elle birilerinin kafasını koparacak gibi görünmüştü. Bu, Bay Emerson’a olanlar yüzünden duyduğu öfkeden fazlasıydı.

Jack bir elini yüzünde gezdirdi. “Saxon ailesinin başına Alistair Saxon geçmeyecekti. Abisi geçecekti. Neredeyse yirmi yıl önce Düzen onu ve babasını öldürdü. Bu çok büyük bir kargaşaya sebep oldu. Bu yüzden Saxon’ların onlara karşı duyduğu düşmanlık... özel. Son zamanlarda gerçekleşen saldırılardan önce de böyleydi.”

Yani Jack Düzen'den nefret etmek üzere eğitilmişti. Haksız da değildi.

Bir an sessizlik içinde oturduk. Sonra Jack dürümünden bir ısırık daha aldı. Ben de onu takip ettim. Baharatlı kuzu eti, sıcak lavaş ekmeği ve kremamsı sosa bayılarak gözlerimi kapattım. Bu kadar acıktığımı fark etmemiştim.

Bir ısırık daha alarak, "Ne kadar süredir Saxon'larlasın?" diye sordum.

Jack dürümünü bitirdi ve folyo kâğıdını ikiye, sonra tekrar ikiye katladı. Bir an cevap vermedi. Parmaklarımı peçeteye sildim. Belki de bu sorulmaması gereken bir soruydu.

Folyo parçasını tekrar açtı ve boğazını temizledi. "Dört yaşından beri Saxon'larlayım."

Ona bakakaldım. Böyle bir şeyi tahmin etmeliydim. Bay Emerson bana Charlie'yle ilgili bilgiler vermeye başladığında Jack muhtemelen on yaşındaydı. Çember'in küçük çocukları eğitmesi fikri beni şaşırtmıştı. Özellikle de onları Koruyucu olmak için yetiştirmeleri. Stellan'ın birini öldürdüğünü görmüştüm. Jack'in silahı tutuşundan bu duruma alışık olduğu belli oluyordu. Ama bu konuyu düşünmek istemiyordum. Onların *eğitimi* bir çocuğun görmesi gereken şeylerden çok daha fazlasını içeriyordu belli ki. "Dört yaşından beri mi?"

"Evet." Jack dirseklerini dizlerine dayamış, doğruca karşıya bakıyordu. Meltem, palmiye ağaçlarını hışırdatıyordu.

"Neden?.." Durdum. Bunu sorduğuma çoktan pişman olmuştum. Cevap ne olursa olsun iyi bir şey olmayacağı kesindi.

"Annem beni doğururken öldü. Babam da beni verdi." Bir sonraki soruyu tahmin etmişti. "Parası iyiydi ve babam zaten hiçbir zaman çocuk istememişti."

Ağzımı açtım. Sonra tekrar kapattım.

Jack doğrudu ve tişörtündeki kan lekesini sildi. Benim kanım. Yine. “Aileler için çalışan herkes onlarla akrabadır. Genelde üveyler... Doğrudan kan bağı yok. Kökleşmiş bir bağlılığa sahip olmamız için yetecek, onlar tarafından işe alınmayı uygunsuz kılmayacak kadar bir kan bağı,” dedi. Bana kendini kanıtlamak zorundaymış gibiydi. Kendi yapmadığı seçimlerin açıklamasını yapıyordu.

Hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, kendini savunur gibi, “Benim için üzölmene gerek yok,” dedi. Folyoyu elinde buruşturdu. “Hiç sıkıntı çekmedim.”

Ağzımda kupkuru hale gelen kuzu etiyle boğulacaktım. Buna gerçekten inanıyorsa benden bile daha kederli, yalnız bir hayatı var demekti.

“Beni hiç kimse istemezken Saxon kabul etti,” dedi. “O benim sahip olduğum ve bir babaya yakın olan tek şey. O ve Fitz. Bu da yeterli.”

Ayağa kalktı ve çöp tenekesine doğru seğırtti. Sırtına baktım.

Jack kendine o kadar çok güveniyordu, o kadar güçlü ve olgundu ki yakından bakmazsanız eskiden olduğu o küçük çocukla hiçbir benzerlik göremiyordunuz. Ama ben fark edebiliyordum. Gözlerinden veya omuzlarından belliydi. Gardını hafif düşürdüğü o nadir dakikalarda, yitik bir şeyler vardı.

Jack yanıma döndüğü zaman, “Ben hiçbir zaman bir babaya sahip olmadım,” dedim. “Aslına bakarsan bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum.”

Jack biraz sonra, “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?” dedi. “Fotoğrafını görmedin mi?”

Madalyonumu kavradım. “Tek bir fotoğraf. O da çok eski ve bulanık.” Doğrudum. “Bana benziyor. Koyu renk saçlar, koyu renk kaşlar. Aralarında böyle birisi var mı?”

Jack başparmağıyla çenesine dokundu. “Bilmiyorum ki. Daha doğrusu çoğunun saçları koyu renk.”

Babamla ilgili düşüncelerimi içime attım ve uzaklaştırdım. Onunla ilgili bir şeyler öğrenme konusundaki çaresizliğimin kararlarımı etkilemesine izin vermeyecektim.

Tıpkı Fransa’ya gelmeyi kabul ettiğim gibi. Bunun bir daha olmasına izin vermeyecektim. Şu anda aldığım kararsa Bay Emerson’a yardım etmek, sonra Çember’den elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde ve elimden geldiği kadar uzağa kaçmaktı.

Jack saatine baktı. Bakışlarını güvenlik görevlilerinden meydanın diğer tarafına, sokakta gezinen bir grup sarhoş turiste çevirdi. Arada bir fiskiye den çıkan buharlar sırtımıza vuruyordu.

Sıkılmış gibi görünen güvenlik görevlileri yine önümüzden geçti ve binanın yan tarafında kayboldu. Diğer görevli ön kapıların orada durdu, buradaki nöbetçiye bir şeyler söyledi ve yoluna devam etti. Hesaplamalarımız doğruysa bu kapıdaki nöbetçi on üç dakika boyunca yalnız olacaktı.

Jack, “Hazır mısınız?” dedi.

Başımı salladım ve Jack’in gözlüklerini taktım. Altın çerçeveli pilot gözlükleri yüzüme göre çok büyüktü. Aslında amaç da buydu.

Jack ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Bir dakika sonra kapıdaki görevli bana baktı. Nefesimi tuttum. Bu sıradan güvenlik görevlisinin tanınması için Amerikalı bir pop starın dünya çapında yeterince popüler olmasına güveniyorduk.

Jack bana işaret etti. Kalbim göğüs kafesimde gümbürdüyordu. Kapılara doğru yürüdüm. Binanın ne kadar büyük olduğunu anlayınca kendimi minik, çok minik hissettim. Ama bunu göstermemeye çalıştım. Krissy Silver olsaydı burada olmaya hakkı olduğunu düşünürdü. Geçen sene Billboard hitlerinde altı şarkısı bir numara olmuştu. En azından üstümdeki elbiseyi giydiği ödül gecesinde böyle söylemişlerdi. Elodie ona benzediğimi söylemişti. Bu yeterince doğrudu. Stellan olsaydı ona da porselen bebek derdi. Görevlinin de buna inanmasını umuyordum. Omuzlarımı geriye ittirdim ve yüzüme sıkkın, mağrur bir ifade yerleştirdim.

Görevli gözlerine kadar inen asi kaşların arkasından bana şüpheyle baktı. Küçümser gibi gülümsedim.

Jack adama Türkçe olarak sadece bu geceliğine İstanbul'da olduğumu, çok dindar biri olduğumu ve Hristiyan fresklerini görmek istediğimi söyledi. Kirpiklerimi kırıştırarak, "İçeri girmemize izin verirsiniz, değil mi?" dedim. Gözlüklerin arkasında kirpiklerimin görünmeyeceğini sonradan fark etmiştim. Kadına gözlükleri çıkarabilecek kadar çok benzemiyordum.

Jack söylediklerimi çevirdi. Görevli kaba bir şekilde yanıt verdi. Bıyığını ovuşturdu. Nefesimi tuttum. Adam cebine uzandı. Jack'in kolunu tuttum. Kaçmaya hazırdım ama Jack elini benimkinin üstüne koydu ve görevlinin eline doğru işaret etti. Adam cep telefonunu çıkarıyordu.

Jack, "Kızı için bir fotoğraf istiyor," dedi. "Ve bir imza."

Dişlerimin arasından nefes verdim. Telefona doğru gergin bir biçimde gülümsedim. Kızı ona benim sahte pop star olduğumu söylediği zaman biz çoktan gitmiş olacaktık.

A. Ö. II Halk

Binayı göstererek, "Hadi içeri girelim dedim. Jack görevliyle konuştu. Adam da kapıları açtı.

Eşikten geçerken titredim. Gece havası ne kadar sıcak olursa olsun, binanın içi taş yapılarda olduğu gibi soğuktu. Sanki sıcaklığın içeri geçmesine izin vermiyor gibiydiler.

Görevli bizi takip etti. Bu planın bir parçası değildi.

Adamın heyecanlı konuşmaları devasa alanda yankı yapıyordu. Jack umutsuz bir şekilde omuz silkti ve söylediklerini çevirdi. İstanbul 15. yüzyılda Sultan Mehmet tarafından fethedildiğinde, Sultan Ayasofya'ya o kadar çok hayran kalmış ki binaya zarar verilmesine izin vermemiş ve onu kiliseden camiye dönüştürmüştü. Bina 1930'lu yıllarda müze haline getirildiğinden beri restorasyonlar İslami sanatlarla gizlenen Hristiyan fresklerinin bir kısmını açığa çıkarmış. Bu yüzden artık ikisi de sergileniyormuş.

Eşiği geçtik ve merkez odaya girdik. Bakışlarım yukarı çevrildi. Ayasofya her ne kadar dışarıdan kocaman görünse de, bu içeridekiyle kıyaslanamazdı. Tepemizdeki kubbe o kadar yüksek ve genişti ki bakarken başım döndü. Görevli, yapının neredeyse bin yaşında olduğunu ve dünyanın en büyük katedrali olduğunu söyledi.

İstanbul'un geri kalanı gibi buranın da bir kavşak olduğu belliydi. Pencerelerden süzülen ayışığı huzmeleri altın bir yaprağın üstündeki İsa freskine vuruyordu. Bunun üstünde, bu eski binaya göre çok yeni ve modern görünen altın sarısı Arap harfleriyle süslenmiş dev yuvarlak madalyonlar vardı. Sanki birisi bunları fotoşopla koymuş gibiydi. Yüksek kemerlerden pek görünmeyen ve kenarlar boyunca devam eden ikinci kata daha iyi bakabilmek için güneş gözlüklerimi kafamın üstüne ittim.

Adam bana doğru döndü. Ona gülümsedim ama o kaşlarını çattı.

Gözlüklerim. Gözlükleri tekrar yüzüme indirdim ama elleri çoktan telsizine uzanmaya başlamıştı. Göz açıp kapayınca kadar Jack'in elleri adamın boynuna gitti. Görevli yere yığıldı.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım.

Jack adamı yere yatırdı. "Kalıcı bir şey değil. On dakika içinde baş ağrısıyla uyanacak. Hadi gidelim."

Görevlinin sesi olmadan içerisi ürkütücü derecede sessizdi. Bu, binayı daha da büyük gösteriyordu. Parmak arası terliklerim zeminde ses çıkarıp bizi ele vermesin diye onları çıkardım ve elime aldım. Müzenin karanlık kısmında ilerledik.

"Fitz'in sergilenen koleksiyonu ne?" Fısıltım bile yankı yapıyor gibiydi.

"Bazı parçaları bir araya getirmiş olmalı. İşte." Şu anki sergileri listeleyen bir panonun yanında durdu. "Birinci Kat. *Ming Hanedanlığı Bronzları*. Muhtemelen bu değil."

Solgun ışıktaki yerimde durabilmek için parmağımı panoda gezdirdim. "Art deco, Japon hat sanatı..."

"Peki ya bu?" Jack omzumun üstünden konuşuyordu. Nefesi saçıma vuruyordu. Ensem ürperdi ama önemsemedim.

"*Napolyon Döneminde Fransa mı?* Sanki daha çok eski Yunan dönemiyle ilgili şeyler arıyoruz gibi geliyor."

"Baksana." Jack üstümden uzandı ve panoyu, tam da benim baktığım yerin altını gösterdi.

"*Gönüllü doçent Emerson Fitzpatrick tarafından sergilenmektedir.*" Listenin geri kalanını inceledim. "Kuzey Gale-risi."

24. BÖLÜM

Bayılmış görevlinin yanından geçtik ve geniş, karanlık merdivenlere doğru ilerledik. Sendeledim. Jack dengemi sağlamam için kolumu tuttu. Sonra eli kolumda gezindi ve elime sarıldı.

“Bu kadar önemli bir şeyi gerçekten de böyle bir kamusal alana koymuş olabilir mi?” diye fısıldadım. Onun elini tutmak için elimi çevirdim. Parmaklarımız birbirine dolandı. Karanlığın içinde sıcak bir nokta oluşturmuşlardı. Merdivenlerde koşarken ayak seslerimiz birbiriyle uyumluydu.

“Düzen’in ilgisini çekecek bir şeyse onu herkesin görebileceği bir yerde bırakmak, saklamak için en iyi yol olabilir,” diye fısıldadı. “Dünyada bilinen bütün müzelerdeki koleksiyonları çoktan kontrol ettiler. Düzen burayı da kontrol ettikten sonra böyle bir ekleme yapmış olabilir. Aslına bakarsan dâhice.”

“Tabii koleksiyondaki hangi parçadan söz ettiğini anlayabilirsek.” İleride hafif bir ışık göründü. Aşağıdayken gördüğüm ikinci kat balkonundaydık. “Emirle ilgili bir şeyler arıyorlar, değil mi? Kitap gibi?”

“Ya da yeni bir emrin bulunduğu başka bir sanat eseri veya bu emirle ilgili başka hususlar barındıran bir şey... Her şey olabilir. Bildiğimiz kadarıyla, bu emirlerden tamamen farklı bir şey.”

Jack kafasıyla solu işaret etti. Ben de sağa gittim. Tek ışıklandırma, üstümüzdeki pencerelerden gelen ayışıydı. Bu yüzden sütunlardaki cam kutuların içinde ne olduğunu ve bunlarla ilgili bilgi veren plaklarda ne yazdığını görmek için iyice eğilmem gerekiyordu. Porselen bir büst, dekoratif bir levha, bir kolye.

“Bir şey var mı?” Jack’in fısıltısı sessizlikte yankılandı.

“Hayır.” Sonraki birkaç parçaya da bakıp hayal kırıklığı içinde nefes verdim. “Bunların hangisi olduğunu nereden...” Durdum.

Bir sonraki levhada, sağ alt köşede diğerlerinde bulunmayan bir şey vardı. “Bu da ne?..”

Jack odanın karşısından yanıma geldi. Adımları sessizdi.

“Ne oldu?” diye fısıldadı. Eğildi, camın altındaki yastığın üzerinde duran kalın altın bandı inceledi. Ama benim ilgilendiğim şey bilezik değildi.

“O sembol,” dedim.

Levhaya gözlerini kısarak baktı. Aklıma bir şey geldi. Çantamda hâlâ ev anahtarlarım vardı. Anahtarlığın üstünde küçük bir ışık vardı. Bu ışığın bize yardımı dokunabilirdi.

Jack tekrar, “Nedir bu?” dedi. Cevap olarak göğsümdeki madalyonumu çıkardım. Işığı önce madalyonun üstüne sonra levhanın üstüne tuttum.

Orada, J-13 parçasının, yani *Bakır Bileziğin* levhasında madalyonumdaki sembol duruyordu. Ben her zaman bunu bir Kelt düğümüne benzetmiştim. Ama bunun aynısını hiçbir zaman başka yerde görmemiştim. Şimdiye kadar.

Jack madalyonu elimden aldı. “Bunu nereden buldun?”

“Küçükken annem vermişti,” diye fısıldadım.

Madalyonu göğsüme bıraktı. Işığı aldı ve bileziğin üstüne tuttu. Bilezik kanatlı yaratık biçimindeki taşlarla süslüydü ve...

Jack, “Bir yazıt,” diye fısıldadı. “Aradığımız şey bu olmalı.”

Bay Emerson’ın bu bilezikle ne yapmamızı istediğinden emin değildim. Ama ortada bir yazıt varsa eninde sonunda bunu öğrenecektik. “Pekâlâ, onu oradan nasıl alacağız?”

Jack sütunun çevresinde dolanarak, “Alarmı vardır,” dedi.

İçeri baktım. Tuzak teli göremiyordum. “Bir şey görüyor musun?” dedim.

Jack bir sonraki sütunu kontrol etti. “Bunda açık bir güvenlik tertibatı var. Belki de Fitz bileziği kasten alarmsız bırakmıştır.”

Merdivenlere doğru baktım. Her an bir görevlinin ayak seslerini duymayı bekliyordum. “Deneyelim mi?”

Jack başıyla onayladı.

Otuz santim genişliğindeki cam küpü tuttum.

Kolayca kalkınca şaşırdım. Jack bileziği aldı ve cebine attı.

Camı hafif bir *pat* sesiyle yerine bıraktım ve nefesimi tuttum. Hiçbir şey yoktu. Alarm yoktu. Jack’in ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Sonra karanlık, bir siren sesiyle yarıldı. Ses o kadar tizdi ki ellerimi kulaklarıma bastırdım. Yine de Jack'in ne dediğini biliyordum.

Koş.

Geldiğimiz merdivenlere doğru koştuk ama yarı yolda ayak sesleri ve bağırışlar duyduk. Galeride üç metre ilerleyememiştik ki o taraftan da sesler gelmeye başladı.

Jack elimi tuttu. Donup kaldık. Yerdeki ışıklar ilgiyi üstümüze çekiyordu. Tuzağa düşmüştük.

Bağırışlar merdivenlerin en üstüne ulaşmıştı.

Jack tekrar harekete geçti, beni de peşinden sürükledi. Ana kata bakan korkuluklara doğru koştuk.

Elini çekiştirerek durdum. "Oradan atlamayacağım. Başka bir yol olmak zorunda."

Jack beni kendine doğru çekti. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Gözleri parlıyordu. "Bana güven."

Korkuluğa çıktı ve bir sütunun arkasına saklandı. Kendi bildiğini okumam, yangın merdivenlerinde pek işe yaramamıştı. Bu yüzden vücudumdaki her bir parça hayır dese de bana uzattığı eli tuttum ve ona güvendim.

Beş altı metre uzaktaki ikinci korkuluk bizi güvende tutuyordu ama oradaki turuncu uyarı bandı burada korkuluk olmadığını açıklıyordu. Sadece aşağı bakmamam gerekiyordu. Aşağı bakmazsam sorun kalmayacaktı. Sadece bakma... Aşağı baktım.

Aramızda hiçbir şey yoktu. Otuz santimlik bir çıkıntının üstünde tostoparлак olmuştuk. Soğuk mermer zemin üç kat aşağıdaydı. Jack'e iki elimle sarıldım. Dengesini kaybedince ayaklarından biri havaya kalktı.

Çığlığımı yuttum ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Bundan sonra farkına vardığım ilk şey, Jack'in göğsüne bastırduğım

yüzümdü. Çılgınca atan kalp atışlarını duyabiliyordum. Kollarından bir tanesiyle beni sımsıkı tutuyordu. “Kıpırdama,” dedi.

Zaten öyle bir planım yoktu. Saniyeler, bana saat gibi gelen bir yavaşlıkta geçiyordu. Sesler saklandığımız yeri çevreledi. El fenerleri, tekrar tekrar yerleri ve duvarları inceliyordu.

Bir dizi ağır ayak sesi, birkaç metre uzaktaki korkuluğun orada durdu. Jack’in sırtımdaki parmakları gerildi. Ona doğru iyice yaklaştım ve daha da küçülmemizi sağladım.

Bir gözümü açtım ve çok aşağıımızdaki zemini inceleyen el fenerlerinin bize doğru geldiğini gördüm. Jack’in bütün bedeninin gerildiğini hissettim.

Yaptığım şeye kendim de inanamayarak Jack’i bıraktım. Bir adım attım, sonra bir adım daha. Jack de beni takip etti. Işık bizim saklandığımız yere vurmadan önce sütunun diğer tarafına geçmiş ve gizlenmiştik.

Jack tekrar kolunu uzattı. Minnettar bir şekilde ona doğru yaslandım.

Sesler en sonunda uzaklaştı. Tam rahat bir nefes alacaktım ki devasa alanda silah sesleri yankılandı. O kadar şiddetli bir şekilde sıçradım ki neredeyse düşecektim.

Jack neler olduğunu görmeye çalışarak sütuna doğru eğildi.

Anlamadığım bir dilde daha fazla bağırtı koptu. Ağır bir şey yere çarptığında çıkan ses. Başka bir boğuk silah sesi. Camın kırılma sesi.

Yoğun ve bariz bir İngiliz aksanıyla konuşan yeni bir ses, “Burası! Bu kutu boş,” diye bağırdı. Jack sessizce küfretti. Her nasılsa Düzen’den adamlar bizi takip etmişti ve bütün görevlileri öldürmüşlerdi. Şaka yapmıyorlardı.

Başka bir ses, “Pekâlâ, çocuklar,” dedi. Bu Yaralı Yüz’dü. “Şimdi hepimiz mantıklı olalım. Kim olduğunuzu bilmiyorum, umursamıyorum da. Aslında bu da her şeye karışan o küçük kafalarınıza kurşun sıkmaktan geri durmayacağım anlamına geliyor. Yaşlı adamın bir şey bildiğini biliyoruz. Sadece Seçilmiş’in kim olduğunu bilmek istiyoruz.”

Cevap vermemizi bekliyormuş gibi durdu. Kafamı kaldırıp Jack’e baktım. Gözlerimi irileştirdim. Bay Emerson’ın demek istediği *buydu*. Bütün Çember’in ve Düzen’in ne aradığını biliyordu.

“Peki o zaman,” dedi. “Bu işi kolaylaştıralım. Buradan ve yaşlı adamın dairesinden aldığınız şeyi verin yoksa o ölür.”

Jack gergin bir şekilde nefes aldı. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Onu gerçekten öldürürler miydi? Hayır. Bundan emindim. Bilgi almak veya pazarlık etmek için canlı tutarlardı. Ya da gerçeği öğrenirlerse benimle takas etmek için.

Dişlerimi sıktım ve Jack’e doğru kafamı salladım. O da omzumu sıktı. Aynı fikirde olduğumuzu biliyordum. Bay Emerson bunun onların eline geçmesini istememişti. Bu yüzden vermeyecektik. En azından şimdi vermeyecektik.

Kırmızı kafalı adama ait olduğunu düşündüğüm ses, “Aşağı katı tekrar kontrol edeceğim,” dedi. “Bunları birkaç velde kaptırırsak Komutan bizi öldürür. Gerçekten öldürür.”

Komutan mı? Kaşlarımı kaldırıp Jack’e baktım. Kafasını salladı.

Yaralı Yüz, “Bir şeyi kaptırdığımız yok,” diye çıkıştı. “Chaz, sen ön girişe bak. Jer, yaşlı adamın ofisini bul. Ben de aşağı bakacağım.”

Ayak sesleri duyulmayacak hale gelinceye kadar bekledik. Sonra, “Hadi gidelim,” diye fısıldadım.

Jack ellerini belime koydu ve beni korkuluğun üstünden kaldırdı. Peşimden geldi. Bu sefer merdivenlerden inerken ve gördüğümüz ilk acil çıkış kapısından çıkarken birbirimizin eline aynı anda uzandık.

25. BÖLÜM

Birkaç sokak uzaklaşınca Jack karanlık bir caddede bir tuğla duvarın dibine çöktü. Ben de soluk soluğa bir halde yanına oturdum. Her nasılsa tekrar yapmıştık. Kaçmış ve Bay Emerson'ın ilk ipucunu bulmuştuk. Elimde olmadan gülmeye başladım. Bu adrenaline, bu rahatlamaya, dehşete, bütün bunların saçmalığına.

Jack bir an bana baktı. Sonra ağzı seğirdi. Sırıtmaya başladı. Ben o kadar şiddetli bir şekilde gülüyordum ki yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

‘Zor koşullar insanları birbirlerini yıllar boyu tanımalarından daha çok yakınlaştırır derlerdi. Şimdi bunun ne demek olduğunu anlıyordum.

Her şey keskinleşti, güçlendi. Daha yoğunlaştı. Belirginleşti. Tıpkı Prada'dan sonraki gibiydi. Neredeyse ölecek olmam, şu anda ne kadar canlı olduğumu fark etmemi sağlamıştı. Şu anda o kadar canlıydım ki canım

yanıyordu. Kahkahalarım bittikten sonra yaşlar bir süre daha aktı.

Kafamı sert taşa dayadım ve gökyüzüne baktım. En sevdiğim takımyıldızım İstanbul silüetinde yerini almıştı. Gerçek adı Pleiades'ti ama ben ona minik ayı derdim. Çünkü Büyükayı ile Küçükayı'nın minik bir versiyonu gibi görünüyordu.

Mitler, Pleiades'in Zeus'un kızları olduğunu ve yedi kız kardeş olduklarını söylüyordu. Orion bu kızların hepsini seviyordu ama Zeus böyle basit bir avcının onlara sahip olmasına izin vermemiş ve kızlarını yıldızlara dönüştürmüştü. Orion kızları çok sevdiği için onları hâlâ her gece gökyüzünde takip ettiği söylenirdi. Orion takımyıldızı gökyüzünde minik ayıdan fazla uzakta değildi. Evdekine göre ufukta daha aşağıda bir yerde duruyordu ama yine de oradaydı.

Yıldızları her zaman sevmiştim. Özellikle de minik ayıyı. Çünkü nerede olursam olayım, nereye taşınırsam taşınayım, değişmiyorlardı. Onu en son gördüğümde Lakehaven'daydım. Yaklaşık bir hafta önceydi. Ya da bir yüzyıl.

Jack yanımda derin bir nefes aldı.

"Bizi nasıl buldular sence?" diye sorarken, ben de ona, "Yıldız dileğin ne?" diye sordum.

"Ne?" dedi.

"Ne?" dedim. "Pardon. Evet. Bizi nasıl bulduklarına dair hiçbir fikrim yok."

Jack bir an sessiz kaldı. Ona bakınca yıldızlara baktığını gördüm. "Yıldız dileği ne demek?" diye sordu. Sokağın aşağısında bir garaj kapısı açıldı. Beyaz bir araba çıktı. Yanımızdan geçerken farları beni bir an için kör etti.

İpucu konusuna geri dönelim diyecektim ama Jack hâlâ yıldızlara bakıyordu. "Eskiden tanıdığım birisi bana yıldız

dileğinin dünyada en çok istediğin şey olduğunu söylemişti, ” dedim. “Her zaman dilediğin tek dilek. Yıldızlarda, doğumgünlerinde, saat 11:11’i gösterdiğinde.”

Jack kafasını soru sorar gibi kaldırdı.

“Senin yok mu yoksa?” dedim. Duvardan uzaklaştım. Eğri tuğla duvar ellerimin altında buz gibiydi.

Kafasını salladı ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Bakışları hâlâ gökyüzündeydi.

Ben de kollarımı göğsümde bağladım. “Benim de yok,” diye fısıldadım.

Bir an sonra, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şeyi hayal etmek ve hayal kırıklığına uğramak, hiçbir şey dilememekten daha kötü,” dedim. Bir yandan da ayak parmaklarımdaki çıkmış ojeleri inceliyordum.

“Balo için bana hayır demenin sebebi de bu muydu?”

Hemen kafamı kaldırıp baktım. Bakışları irilemişti. Sanki benim duyduğuma şaşırdığım kadar o da sorduğuna şaşırmıştı. “Yani,” dedi. “Ben... neyse boş ver. Pardon.”

Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. “Peki ııı. Nasılsın? Bütün bu olanlardan sonra sana nasıl hissettiğini sormadım? Bütün bunları ve Fitz’i bir gün içinde öğrenmek, Prada’da olanlar...”

Tutarsız konuşmalarına ve merakına gülümsemeden edemedim.

Otomatik olarak, “İyiyim ben...” diye başladım ama iyi değildim. Ne kadar “iyiyim” dersem diyeyim, hiçbir zaman gerçekten iyi olduğum için söylemiyordum. Gerçekten çok yalancıydım.

“Hayır,” dedim. “İyi değilim. Bu gerçekten çok kötü.” Tanrım. Bunları söylemek rahatlatıcı olmuştu. “Buraya bir

aileye sahip olduğumu düşünerek geldim ama sonra az daha ölüyordum. Saçma bir ritüel için kullanılacağımı ve gerçek ailemden çok daha fazla değer verdiğim birinin kaçırıldığını öğrendim. Aslında çok kötü bir gündü.” Dudağımı ısırdım. “Bu yüzden, hayır iyi değilim.”

Sözcükler gecenin sessizliğinde yankılandı. Caddede dolaşmaya başladım. Umursama. İsteme. Bağlanma. *İyiyim*.

Jack bana yetişti. Hiçbir şey söylemeden elini uzattı. Durdum ve eline baktım.

Stellan’a hiçbir şeyi özlemediğimi söylemiştim ve bu bir bakıma doğrudu. Ama belki de eksik olan şey buydu. Kendime bir şeyi özleme izni *vermeliydim*, mutlu sonla bitmesi garanti olmasa bile. Bunları istemediğimden değildi. Ama her zaman kendimi tutmaya çalışmıştım. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlamak için her zaman kendimi zorlamıştım.

Ama böyle devam edemezdim. *Umursuyordum. İstiyordum*. Bay Emerson’ı kurtarmak istiyordum. Annemin sesini duymak istiyordum. Jack’in yeniden *biz* demesini istiyordum. Bir “biz”in parçası olmak istiyordum. Bunları istememem gerektiğini biliyordum. Babamla, ailemle buluşmak istiyordum. Bunları istememem gerektiğini biliyordum. Tıpkı Jack’in yanaklarındaki kızarmayı fark etmemem ve orada kolları arasında dururken kendimi ne kadar güvende hissettiğimi hatırlamamam gerektiğini bildiğim gibi. Bütün bu istekler bana bir dalga gibi çarptı.

Madalyonumu tuttum ve çevirdim. İçinde annemle benim küçük fotoğraflarımız vardı. Sadece ikimiz, her zamanki gibi yalnızdık. İyiydik. *İyiydi*. Kolyeyi çekiştirerek bu sözcüğü telaffuz ettim. Sonra bir *çıt* sesi duydum.

Kolye elimdeydi. Narin kopçası kırılmıştı.

Altın sarısı filigrana baktım. Neredeyse bütün hayatım boyunca boynumdaydı. Birden kendimi hafıflemiş hissetmiştim. Madalyonu çantama koydum ve Jack'in elini tuttum.

Toska. Anlamayı bile başaramadığın bir şeyi istemek. Diğer dillerin bazı şeyleri bizim dilimizden daha iyi açıklayabilmesi nasıl oluyordu? Ve benim bile bilmediğim bir şeyi, o kadar insanın içinden, Stellan nasıl bilebiliyordu?

Jack yanımda yürüyordu. Elini, nefes alıp verişim normale dönene kadar benimkine sıkıca doladı. Kısa bir süre sonra sessiz mahalleden çıkmış ve kendimizi daha geniş bir yolda bulmuştuk. Burada kaldırımın üstünde her yerde kurumuş sakızlar ve kepenkleri indirilmiş dükkânlar vardı. Sokak lambasının turuncu ışığında bir fare yola fırladı. Boğazımı temizledim ve boştaki elimle gözlerimi sildim. Ağladığımın farkında bile değildim. "Düzen'in bizi nasıl bulduğunu merak ediyorum. İz sürücü yerleştirecek kadar yaklaşmadılar ki bize."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi. "Belki telefonlarımız sayesinde? Numaralarımızı bilmeleri gerekir diye düşünmüştüm ama sonuçta bir sürü başka teknoloji var."

"Bu hiç iyi değil. Bu telefonlarımızı atmamız gerektiği anlamına mı geliyor?" Aramızda sallanan ellerimiz şu an göze tuhaf geliyordu. Telefonumu çantamdan çıkarma bahanesini kullanarak elimi çektim.

Jack de kendi telefonunu cebinden çıkardı. "Muhtemelen. Bizi şu an bile izliyor olabilirler."

Omzumun üstünden bir bakış attım. Ama sabah trafiğinin sakinliğinden faydalanarak hızlanan arabalardan başka bir şey yoktu. Ön duvarında çeşmesi olan yüksek bir binanın önünde durduk.

Anneme artık telefonumun olmadığını bildiren bir mesaj attım ve telefonu gönülsüz bir şekilde Jack'e uzattım. Bu telefon son üç taşınmamız boyunca benimle birlikteydi.

"Kusura bakma," dedi ve iki telefonu da hızlı bir şekilde yere attı. Telefonlar çeşmenin kenarına çarpıp suya düştüler.

Bir dakika sonra, "Umarım sebep gerçekten telefonlardır," dedi. "Onu konuşturmaya başlamaları değildir."

Bunu düşünmek istemiyordum. "Onu konuşturdularsa her şeyi biliyorlar demektir. Bize ihtiyaçları kalmaz."

Jack başıyla onayladı. Çok da uzak olmayan bir yerden, alçak, melodik bir ses duyuldu ve sessiz şehirde yankılandı. Jack, "Ezan," dedi ve saatine baktı. "Saat gerçekten de beş buçuk mu olmuş? İşe koyulmamız lazım."

Başımı salladım. "Şimdi bilezik o üç şeyden birincisi mi?"

Jack bileziği cebinden çıkardı ve incelemeye başladı. "Öyle görünüyor."

"Bakabilir miyim?" Bileziği avucundan aldım. Ağır ve sıcaktı. İki sıra küçük taşlı böceğin arasına kazınmış sarmal sözcüklerle süslenmişti.

"Sanırım Fransızca. Ne yazıyor?" diye sordum.

Jack bileziği geri aldı ve okudu: "*O, kutsal alanın üstünde, hanımımıza göz kulak olur. Onun baktığı yerde, bulunacaktır. Bulunduğunda ikizim ve ben her şeyi sadece doğru olana göstereceğiz.*"

Gözlerimi ovuşturdum. Ne kadar yorgun olduğumu fark etmeye başlıyordum. "Emirle ilgili bir şey varmış gibi gelmiyor. Bir ipucu gibi sanki, bizi üç şeyden diğerine götürmeye çalışıyordur belki."

Jack bileziğe gözlerini kısarak baktı. "Ama 'bulunduğunda' diyor, sanki bunu anlamak için önce bir şeyi bulmamız gerekiyor."

Bay Emerson'a bu şeyleri kasaya koymak ve bize ne anlama geleceklerine dair bir not bırakmak yerine böyle bir kovalamacaya gönderdiği için bir kızgınlık duydum. Ama hemen kendimi kötü hissettim. Kasayı herkes açabilirdi. Bu önemli bir şey olmasaydı bize asla böyle riskli bir şey yaptırmazdı.

Jack'in bileziği elinde tekrar tekrar çevirişini izledim ve ipucunu aklımdan tekrar ettim. Birden jetonum düştü. Heyecanlı bir şekilde, "Ya da," dedim. "'O' bir sonraki ipucudur, baktığı yer de üçüncüdür. Bunun bizi *bir yere* götürdüğünü düşünmemiz lazım, değil mi? 'O' derken kimi kastettiğini anlarsak belki neresi olduğunu da anlayabiliriz."

Jack durdu. "Haklısın."

"'Hanımımız,'" dedim. "Sence bu Meryem Ana'ya mı gönderme yapıyor? Ayasofya'da muhtemelen Meryem Ana'yla ilgili şeyler vardır. Belki de üstünde başka sanat eserleri vardır? Ona göz kulak olan?"

"Ayasofya'da olup olmadığını bilmiyoruz. Meryem Ana eserlerinden *her yerde* var. Hatta belki İstanbul'da bile değildir." Jack iç geçirdi. "Yazıt Fransızca. Yani..."

Tekrar yürümeye başladık. Bir dükkânın arkasındaki açık pencereden tütsü kokuları ve sitar müziğinin hafif, tutkulu ezgileri duyuluyordu.

"Bilezik eski görünüyor," diye yüksek sesle düşündüm. Aniden gelen tuzlu melteme karşı cekete daha sıkı sarındım. "Oymalar bile öyle. Bunları Fitz'in kendisi yapmadı ya. Bunu kazıyan her kimse bir sonraki şeyin buralarda bir yerde olduğunu varsaymıştır. Bu yüzden de bir müze parçasından daha kalıcı bir yerde olması lazım."

Jack bileziği elinde tekrar tekrar çevirdi. Bileziğin, yanımızdan geçen bir arabanın farlarıyla aydınlanmasını izledim.

“Tekrar çevirir misin?” dedim.

Jack yazıyı tekrar çevirdi. Sonra, “Fransızcası: ‘*Il veille sur notre dame, au-dessus du site sacre. Où il regarde, il se trouve. Quand il est constaté, mon jumeau et je vais révéler tous, pour le vrai,*” dedi.

“Bir dakika.” Sözcükleri kafamda tekrarladım. “Notre-Dame. Paris’teki kilise gibi mi?”

“‘*Notre dame*’ hanımımız anlamına geliyor. Kilise anlamına gelecek şekilde büyük harfle yazılmamış...” Jack ensesini ovuşturdu. “Ama Fitz’in Paris’teki dairesi Notre-Dame’a yakındır.”

“Eh, bu da bir şeydir ama ipucunu o yazmadıysa bir şey ifade etmez.”

“Haklısın ama...” Jack’in kaşları çatılmıştı. Kafasında çarkların döndüğünü görebiliyordum. “Bir dakika. Şimdi aklıma bir şey geldi. Bileziğin üstündeki böcekler. Arıya benziyorlar mı?”

Böcekler küçük ve kanatlıydı. Bundan daha fazlasını söyleyemiyordum. “Galiba.”

“Biz bunu bir Napolyon sergisinden aldık. Arılar Napolyon’un sembolüydü. Bunu kıyafetlerinde kullanırdı, evlerini bunlarla süslerdi...”

“Üstünde taşıdığı ve her yerde kullandığı bir sembol mü? Bu bir yerden tanıdık geliyor.” Dövmesini gösterdim.

“Ah,” dedi. “Evet. Napolyon bir Dauphin’di. Ama o Çember’deki diğer kişilerden farklı olmayı severdi. Bu yüzden Dauphin’lerin güneş sembolüyle birlikte arıları da sembol olarak kullanırdı.”

“Bunun yazıyla ne ilgisi var?” dedim.

Jack bileziği tekrar eline aldı. Yazıyı tekrar okudu ve kafasını salladı. “Tabii ya. Sana ‘kutsal alan’ dediğimi hatırla-

lıyor musun? *Sacré*, e'nin üstünde aksan olan, 'kutsal' anlamına geliyor. Ama aksansız *sacre*, yani buradaki gibi, 'taç giyme' anlamına geliyor. Yani aslında 'taç giyme yeri'ni kastediyor."

"Yani?"

"Yani, Napolyon Notre-Dame'da taç giymişti."

Kalbim tekledibir an. "Notre-Dame. Paris'e geri dönüyoruz."

Paris'e dönmek demek Çember'e dönmek demekti. Kim olduğumu öğrenirlerse beni anında ele geçirecek olan güçlü grubun pençelerine geri dönmek demekti.

Ama aynı zamanda annemi bulmak anlamına da gelebilirdi. Tabii gerçekten oraya gidiyorsa. Ayrıca bu Çember'in hangi ailesi benim akrabamsa onlara yakın olmak anlamına da gelecekti.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Eskiden bir yıldız dileğim vardı," dedim.

Jack de kafasını kaldırıp baktı.

"Babam. Onun geri dönmesini dünyada her şeyden çok istiyordum. Annem, ben bebekken onun bizi bırakıp gittiğini söylemişti. Ama yine de küçükken her zaman bunu dilerdim."

Denize doğru gittik. Yalnız bir balıkçı, denizin üstündeki korkuluklara dayanmıştı. Oltası da yanındaydı.

"Alistair Saxon ve Bay Emerson'ın senin baban gibi olduklarını söylemiştin." Tereddüt ettim. "Bu nasıl bir his?"

Jack başparmağını taşlı oymanın üstünde gezdirdi. "Benim de normal bir deneyimim yok. Gerçek babam benimle hiç ilgilenmedi ama ben bunun insanın her zaman yanında olacak birine sahip olması hissi olduğunu düşünüyorum. Seni korumak isteyen birine."

Bir an için Jack'in sert dış tabakası ufalandı. Bu tabakanın altındaki insana dair başka küçük bir ipucu daha elde etmiştim. Onun gerçekten kim olduğunu gösteren yap-bozda bir parça daha. Bir an için kendime bu kişiden hoşlanmaya başladığımı itiraf ettim. Çember'e geri dönme konusunda kendim dışında onun için de endişeleniyordum.

Sol gözünün altındaki çürüğe baktım. Bu, baloyla Prada arasında bir yerde olmuştu.

Bunun benim Stellan'la gitmeme izin verdiği için aldığı bir ceza olduğu konusunda her türlü iddiaya girmeye hazırdım. Gece boyunca resmi gibi görünen aramalar da gelmişti. Sanki bir şeylerden şüphelenmeye başlıyor gibiydiler.

"Luc bana 'işine son verilmesinin' ne demek olduğunu söyledi," dedim. "Frederick'lerin Koruyucusu'na, Rajesh'in ve Emir'in Koruyucusu'na neler olduğunu söyledi."

Jack bileziği cebine koydu.

"Saxon yapmaz..." Konuşmaya devam ettim. "Sen benimle birlikteyken yakalanırsan... Yani bana *yardım ederken* yakalanırsan..."

Boğazını temizledi. "Emir ailesi diğer aileler gibi Koruyucularının aileye yaklaşmasına izin vermez. Ama Rocco farklıydı. Onların içindeydi. Yaptığı işin en iyisi olarak bilinirdi. Yine de öğrendikleri anda... Emir'in tetiği onunla birlikte yakalanan kızına çektiirdiği söyleniyor."

Yutkundum. "Her aile böyle değildir."

Jack başparmağını kolundaki dövmede gezdirdi. "Yaptığım her şeyin sonuçlarının bilincindeyim."

Başka bir şey söylemeyeceği anlaşılınca uzun bir nefes verdim. Sanırım bu onun seçimi idi. "Çember'in tamamı

bu baloda olacaksa,” dedim, “sence babam da orada olacak mıdır?”

Jack tereddüt etmeden, “Evet,” dedi.

Ellerimi yumruk yaptım ve ilk güneş ışıklarının İstanbul limanını aydınlatmasını izledim. “Hadi Paris’e gidelim.”

26. BÖLÜM

Esnedim ve sabah güneşine gözlerimi kısarak baktım. Güneş gözlüklerimi bulmak için çantamın altını üstüne getirdim. Paris'te uyuşuk ve puslu bir sabahtı. Lalelerle dolu bahçede dolaşarak, ardından Seine Nehri'nin kenarındaki arnavutkaldırımlar boyunca bir yürüyüş ve piknikle geçirilecek sabahlardan biriydi. Île de la Cité bölgesine, yani Notre-Dame'ın gökyüzüne yükseldiği yere doğru köprünün üstünden geçerek yürürken aşağımızdaki kalabalık, Paris'in yarısının benimle aynı fikirde olduğunu açıkça gösteriyordu.

Bay Emerson'ın ceketine daha sıkı sarıldım. Çok yorgun olmama rağmen, Jack'in İstanbul'da beklettiği küçük özel uçakta pek uyuyamamıştım.

Çember'deki her ailenin kaçar tane uçağı olduğunu sormak zorunda kalmıştım. Jack'in tek söylediğiyse "yeteri kadar" olmuştu.

Jack de uyumamıştı. Ceketini çıkarıp uçağın dolabına asmış ve uçağa bıraktığı temiz bir gömleği giymişti. Ama bu rahatlamak için verdiği tek tavizdi. Bütün yolculuk boyunca bileziği ve Bay Emerson'ın notuyla uğraşmıştı.

Yol boyunca kafasını kaldırıp baktığı her seferde beni kendisine bakarken yakalamıştı. Bakışlarımız kısa bir an için buluşuyordu. Sonra ben uyuyor gibi yapmaya devam ediyordum. Nedenini bilmiyordum ama birdenbire Jack'i aklımdan çıkaramaz hale gelmiştim. Belki de beynim artık gerçek, korkunç ve tehlikeli şeyleri düşünemeyecek kadar rükendiği içindi. Üstelik ben farkına varmadan Jack bana kendimi güvende hissettirmeye başlamıştı.

İşte tekrar bana bakıyordu. İkimiz de kafamızı çevirdik ama ben bakışlarının hemen bana çevrildiğini hissetmiştim. Gömleğini değiştirmesine rağmen tenindeki baharat kokusunu duyabiliyordum.

Bakışlarımı Notre-Dame'a çevirdim. Düşüncelerimi bastırarak, "Taştan muazzam bir senfoni," dedim.

Jack, "Victor Hugo," dedi. Bana tekrar bakmadı. Meydanı inceledi. Yolun karşısından bir çığlık duyulunca hemen kafasını çevirdi ama bu sadece anne babası elinde harita taşıyan küçük bir çocuktu.

Notre-Dame fotoğrafta olduğundan daha etkileyiciydi. Kare şeklindeki ön cephesi, pencereler, kemerler, heykeller ve daha bir sürü detayla süslenmişti. Bunların tamamını görmek yıllar sürebilirdi.

"Biliyor musun, *Notre-Dame'in Kamburu* olmasaymış katedral bugün var olmayabilirmiş," dedim. "1800'lü yılların ortasında harap haldeymiş. Kitap, halkın ilgisini tekrar buraya çekmiş. İşte o sayede onu bugünkü haline getiren bir sürü restorasyon yapılmış."

Jack başını salladı. “*Gargoyle*’lerin bir kısmı da bu esnada eklenmiş. Önceden var olanlara da pek çok restorasyon yapılmış.” Ön cepheden sarkan taşın yaratıkları işaret etti. Bunu bilmesine şaşırmamıştım. *Notre-Dame’in Kamburu* Bay Emerson’ın en sevdiği kitaplardan biriydi. Bu kitabı mutlaka “Charlie” de okumuştum. “Napolyon’un taç giymesinin üstünden çok zaman geçmemişti. Tahmin edebileceğin gibi, Fransa ve Dauphin ailesinin aklında bir sürü şey vardı. Ama Notre-Dame onlar için her zaman önemliydi. Çember’in Katolik Kilisesi’yle olan işbirliğini abideleştirmek için inşa edilmişti. Buraya inşa edilmesinin sebebi de buranın Kuzey Avrupa’da Çember’in ilk yerleşim yerlerinden biri olmasıydı. Burası Paris’in tarihi merkezidir.”

Kafamı kaldırıp kiliseye baktığımda, kulede çanlar çalmaya başladı. Saat sabah on olmuştu. Çok fazla zamanımız kalmamıştı. Çevreme bakındım. Dauphin ailesinden bahsedilmesi, İstanbul’da tanınmadığımızı ama burada insanların kim olduğumuzu bildiğini aklıma getirdi. Çember’in tamamı iki kilometreden bile daha yakında, Louvre Müzesi’nde idi.

Bir kez daha, “Burada benimle görülmen senin için güvenli mi?” diye sordum.

“Sol taraftaki kapının nasıl farklı olduğunu gördün mü?” dedi. Sanırım cevabımı almıştım.

Gösterdiği kapıda, diğer iki kemerli kapıda olmayan üçgen bir oyma vardı. “Bu oyma, Çember’in normal insanları onlar farkına varmadan izlemesini sembolize ediyor.”

“Buna inanıyor musun?” dedim. “Dünyanın Çember sayesinde daha iyi bir yer olduğuna?”

Tereddüt etmedi. “Elbette.” Onlara, bir bütün olarak Çember’e ve özellikle de Saxon ailesine bu kadar çok güveniyor gibi görünmesi inanılmazdı. Bu bana kendini bile bile ateşe atmak gibi geliyordu. “Sanırım sen inanmıyorsun?” dedi.

Açıkçası artık neye inandığımı bilmiyordum.

Jack bizi giriş boyunca uzayan bir turist sırasına doğru yöneltti. Birkaç dakika bekledik. Opera söyleyen bir sokak sanatçısının şapkasına bir avro attı. Dün gece yaşadığımız onca şeyden sonra, ağlayan iki çocuğu olan bir ailenin arkasında sıra beklemek aşırı kolay geliyordu.

Kilise sessiz bir şekilde konuşmaya çalışan yüzlerce insanın sesiyle dolup taşıyordu. Okullardan gelen öğrenci grupları sanat eserlerini dikkatle inceliyor, ellerinde kamera taşıyan turistler lekeli camların fotoğraflarını çekiyor, yaşlı kadınlar mumlar yakıyordu. Jack onların yanında durdu ve yardım kutusuna birkaç bozuk para attı. Kendine bir mum yaktı ve karanlık giriş salonunu aydınlatan turuncu alev sıralarının arasına koydu.

Kafasını yana çevirdi. Onu takip ettim. “Sanırım Napolyon’la başlayacağız,” diye mırıldandı. “İpucu ‘taç giyme yerinin üstünde’ diyor. Aslında burası da adak taşı oluyor. Bu yüzden orayı kontrol edeceğiz.”

Adak taşına elimizden geldiği kadar yaklaştık ama onun hemen çevresindeki alan güvenlik çemberiyle ayrılmıştı. Temel odak noktası, mermer bir heykelin üstündeki devasa altın sarısı haçtı. Çevresinde de bir ipucunu barındırabilecek sayısız kuytu köşe vardı. Ben İngiliz bir grubun yanında dikilip taşı önden ve yanlardan elimden geldiği kadar iyi bir şekilde incelerken, Jack de etrafında dolaştı. Koridorlardan birini gösterdim ve incelemek için

oraya doğru seğırttim. Jack de başını salladı ve diğer koridora geçti.

Jack tekrar bir araya geldiğimizde, “Hanımımıza göz kulak olur,” dedi. Katedralin bu tarafındaki her bir santime odaklanıyordu. “Yanlış yorumluyor olabilir miyiz? *Burada* diye bir şey demiyor. ‘Göz kulak olur’ diyor. Fitz bu kiliseyi bilirdi. Bizi doğru dürüst arama yapamayacağımız bir yere göndereceğini sanmıyorum.”

Telsizini dinleyen bir güvenlik görevlisi yanımızdan geçerken sessizleştik. Adam gittikten sonra, “Buna bakan bir heykel var mı?” diye mırıldandım. “Ya da bunu koruyan?”

Jack gözlerini kısarak kilisenin arkasına doğru baktı. “Buna uyan birkaç tablo var.”

Dakikalar sonra, İsa’nın Çarmıha Gerildiği, St. Peter’in hastaları iyileştirdiği ve St. Paul’un halka vaaz verdiği zamanın resmedildiği tabloları kontrol etmiştik. Ona bakıyormuş gibi görünen her heykeli inceledik. Hiçbir şey yoktu.

Pencerelerdeki lekeli camdan sızan renkli güneş ışığı altında bir sandalyeye çöktüm. Jack de yanıma oturdu. Ceketinin düğmelerini açtı. Bir kolunu sandalyemin arkasına, diğerini de diğer tarafa attı. Derin bir şekilde iç geçirdi ve bir an kafasını kaldırıp tavana baktıktan sonra kiliseyi incelemeye geri döndü. Gardını bir dakikadan uzun bir süre için asla düşürmüyordu.

“Belki hepsini tekrar denesek iyi olur,” dedim. “Bir şeyleri gözden kaçırmış olabiliriz.”

“Olabilir,” dedi, ayağa kalkma belirtisi göstermeyince sandalyeme yerleştim. Kürek kemiklerim koluna dayanınca hareket etmedi. Ben de kımıldamadım.

Kilisenin heybetine baktım: goblenler, altın yapraklar, avizeler. Bakışlarım sürekli tepemizdeki lekeli camlı pence-relere kayıyordu.

Jack çenesini baktığım pencereye doğru uzatarak, “On iki temel bölme olduğunu görüyor musun?” dedi.

Sayarak başımı salladım.

“Bunlar on iki aileyi temsil eder. Ortadaki şeyi görüyor musun? Burası, Zodyak sembollerini bir araya getiren az sayıdaki kiliseden biridir.”

“Aslında bunlardan da on iki tane var.” Luc’un Zodyak sembollerinin Çember’le bağlantısını anlatışını hatırlı-yordum.

Kendimi bildim bileli sırf eğlencesine her sabah burcumu okurdum. En son okuduğumda, yani balo sabahında, burcum, *Yeni ay seni ihtiyaçlarını karşılamak için fevri hareket etmeye sevk ediyor*, diyordu. Bunun bu kadar doğru çıkacağını hiç tahmin etmemiştim.

“Burcun ne?” dedim. Bana boğaymış gibi geliyordu. Güçlü, sessiz bir tip.

“Balık.” Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “23 Şubat. Senin?”

“Hımm. Sakin, mantıklı, özverili. Hem duygusal hem mantıklı,” dedim. Aslında bu ona daha çok uyuyordu. Her iki açıdan da: özgüvenli, gururlu bir dış kabuk ve altında daha hassas kısımlar. “İkizler. 14 Haziran.”

“İkizler. Oldukça bağımsız.” Jack manşetlerinin düğmelerini ilikledi ve açtı. “Zeki, Meraklı.” Hafifçe gülümsedi. “Bazen ikiyüzlü veya kararsız.”

“Öyle mi?”

“Aşçılardan biri bu astroloji işlerine pek meraklı da,” dedi. Yanaklarının kızardığına yemin edebilirdim.

Jack'in astrolojiyle ilgilenmesini hiç beklemiyordum. Özellikle de ikimizin arasında ikiyüzlü ve kararsız olan tarafın *ben* olduğumu söyleyen türde bir astrolojiyle. Evet, Fransa'ya gelmem konusunda heyecanımın temkinli tarafıma baskın çıktığını biliyordum ama bir kızı baloya davet edip ondan sonra onun sadece bir görev olduğunu anlatan, sonra da ona göz kulak olmak için sürekli çaba harcayan ben değildim. Fitz'in ipuçlarını takip etmemiz gerekmeseydi beni onlara teslim eder miydi? Ben neden bunu bu kadar önemsiyordum ki?

Ama neden olmasındı ki? Doğru veya yanlış, belki de onun beni umursamasını istediğimi kendime itiraf edebilirdim.

Bir grup turistin önümüzden geçmesine müsaade edebilmek için ayağa kalktık.

Tuhaf bir biçimde, "İşe koyulsak iyi olur," dedim. "Bir şeyi mi atlıyoruz acaba. 'Göz kulak olmak' balkonda olduğu anlamına gelebilir mesela." Katedral boyunca her iki tarafta uzanan ikinci katı gösterdim. "Orada bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla sanat eseri veya heykel yok."

Elinde kamera olan tombul bir turist yanımdan geçti. Yoğun Güney aksanıyla, "*Gargoyle*'lerin fotoğrafını çekelim," dedi. "Filmdeki gibi."

Jack'in gözleri irileşti. "*Gargoyle*'ler. Ben kiliseye gelmeyi sevmiyordum. Bazen Fitz bana çan kulesine çıkabileceğimizi söyleyerek rüşvet verirdi... *Gargoyle*'lerin yanına yani." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Aralarından bir tanesinin bekçi köpeğine benzediğini, katedrale *göz kulak* olduğunu söyleyip dalga geçerdik. Sence bunu demek istiyor olabilir mi?"

"İpuçlarının eski olduğu konusunda haklıysak, bunları bırakan da o değilse, bilemiyorum..." Durdum. "Ama kim

bilir. Belki de seni uzun zamandır buna hazırlıyordu. Bekçi köpeği olayını bu yüzden söylemiş olabilir. Öğrenmek için bir yol var.”

Jack yüksekten ne kadar korktuğumu bildiği için tek başına çıkmayı teklif etti. Ama takip edilmiyorsak ve gözle görülür bir korkuluk varsa sorun değildi. Bir dizi merdivenden sonra hediye dükkânını geçtik! Sonra uzun bir yolculuğa çıktık. Jack bana bunun baş döndürücü darlıkta ve dönemeçli 444 basamak olduğunu söylemişti. Merdiven boşluğundan çıkıp da dar balkona adım attığımızda soluk soluğaydım. Bir esinti ensemdeki teri serinletti. Paris ayaklarımızın altındaydı.

Birkaç turist, balkonu bir güvenlik ağı gibi çevreleyen tel örgünün arasından bakmak için eğilmişti. Balkonda Jack'i takip ettim. Seine Nehri şehri dolambaçlı bir şekilde sarıyordu. Sabah güneşi, uzakta, bir kubbenin tepesinde, evin çatısında altın sarısı huzmeler halinde parlıyor ve bunların diğer bütün krem rengi ve gri şeylerden ayrılmasını sağlıyordu. Daha uzakta, Eyfel Kulesi sabah sisini delip geçiyordu.

Jack, “İşte orada,” dedi. Balkonun altını, *gargoyle*'lerden birini gösterdi. Bizim yaşlarımızdaki bir çift, önünde birbirine sarılmış öpüşüyordu. Bu sırada, çocuk telefonunu kol boyu uzatmış, bu anların fotoğrafını çekiyordu.

Önce onlara, sonra birbirimize baktık. Aramızda yaşanmak üzere olanları düşündüren ne kadar çok şeyimin olduğunu bilmediğini umuyordum. Onunla öpüşmenin nasıl bir şey olacağını düşündüren şeyler.

Jack dudaklarıma baktı.

Yanaklarımdaki kızarıklık iyice belli olmadan başımı çevirdim.

Jack boğazını temizledi. “Evet. Biraz bekleyelim...”

Hemen, “Tabii,” dedim. “Tamamdır.”

Çift gittikten sonra *gargoyle*’ye doğru ilerledik. Katedralin ana kısmının sivri çatısının üstünden geçiyorduk. Jack *gargoyle*’yi ve çevresini araştırdı.

Omuzları gerildi. Yakından baktım. “Sembol.”

Sembol siyah keçeli kaleme benzeyen bir şeyle *gargoyle*’nin pençeli ayaklarından birine çizilmişti. Temizlik ekibinin dikkatinden kaçmasına yetecek kadar gizliydi. Heyecanlı bir şekilde Jack’in kolunu sıktım ama hemen bıraktım.

“Bize *gargoyle*’yi çalmamızı söylüyor olamaz,” diye fısıldadım. “Oralarda gizlenmiş bir şey mi var?”

Sonraki birkaç dakika boyunca çevreyi araştırdık. Ta ki bir güvenlik görevlisi gelip birkaç metre uzaktan bize şüpheyile bakıncaya kadar. Adama gergin bir şekilde gülümsedim. Biz de meraklı turist çiftlerden biriymişiz gibi yapıyordum. “İpucunda ‘göz kulak olur’ diyor. Peki ya gözleri?” diye fısıldadım.

Görevli arkasını döndüğünde Jack yerden bir çakıl taşı aldı ve kulenin diğer tarafına doğru attı. Taş bir su borusuna çarptı. Görevli hemen kendine geldi ve araştırma yapmak üzere o tarafa doğru seğirtti. Yakındaki tek turist, kameralı telefonlarına barış işaretleri yapan Japon gençlerdi. Jack kenara tırmandı ve katı metal telin arasından kolunu uzattı, *gargoyle*’nin gözlerine ulaştı. Kafasını salladı. Hevesim söndü. Hiçbir şey yoktu. İpucu, sembol, hiçbir şey yoktu.

Jack hızlı bir şekilde yanıma geldiğinde sessiz bir şekilde, ““O taç giyme yerinin üstünde hanımımıza göz kulak olur. Onun baktığı yerde bulunacaktır,” dedim. “Onun baktığı

yerde.” Anlamıştım. “Jack, baktığı yerde bulunacaktır, diyor. *Gargoyle* nereye bakıyor?”

Gargoyle’nin baktığı yöne doğru baktık.

“Tanrım,” dedim. “Tüm şehir aynı görünüyor.” Uyumlu krem rengi ve gri binalar, aralarından herhangi birini seçmeyi imkânsız kıldıklarında o kadar da çekici görünmüyorlardı. Kulenin diğer tarafında, görevli bizi izlemek için bir kez daha köşeyi döndü. Yüzünde yaptığımızı onaylamadığını gösteren bir bakış vardı.

Gargoyle’nin tam arkasına geçtim ve elimden geldiğince nereye baktığını görmeye çalıştım. Jack de arkama geldi ve omzumun üstünden baktı.

O anda katedralin çanı tekrar çaldı. Yuvarlak çanlar *tam* arkamızda çalışıyordu. Nefes aldım ve sıçradım. Doğrudan Jack’e çarptım. Dengemi sağlamama yardımcı oldu. Bir anlığına, tek farkında olduğum şey sabah melteminde vücudunun sıcaklığı, omuzlarımdaki elleriydi. Bu olana kadar ona ne kadar çok dokunmak istediğimi görmezden gelmiştim. Olunca da başka bir şey düşünemez olmuştum. İstemsizce göğsüne yaslandım. Beni durdurmadı. Aslında hayal kurmadıysam beni daha da yakına çekti. Bunun kendimi bu kadar güvende hissettirmesi tehlikeliydi. Tehlikeliydi. Ayrıca insan içindeydik ve birisi görebilirdi. Ellerrinden kurtuldum ve *gargoyle*’nin diğer tarafına geçtim.

‘ Sonra kafamı kaldırdım ve gördüm.

“Orada beyaz dönme dolap.” Gösterdim. “*Gargoyle* oraya bakıyor. O doğrultuda önemli olabilecek başka bir yer var mı?”

Jack dönme dolabı fark etti ve Paris’i inceledi. “Evet,” dedi. Sesinden gülümsediği belli oluyordu. “Orası Louvre.”

27. BÖLÜM

Neyseki Louvre birkaç blok uzaklıktaydı. Seine Nehri boyunca parlak Eyfel Kulesi kartpostalları, kullanılmış eski kitaplar ve klasik posterler satan satıcılar tezgâhlarını kuruyorlardı. Trafik havayı dumanla doldurmuştu.

Trafik ışığının değişmesini bekledik. Sonra kalabalık bir caddeden geçtik ve Louvre avlusuna doğru ilerledik. Avlunun ortasındaki cam piramit, sabah güneşinde göz kamaştırıcı şekilde parlıyordu. Bu, müzenin klasik ön cephesine karşı modern bir tezattı.

“Dur tahmin edeyim,” dedim. Parmak arası terliklerim güneşle yıkanmış betonda ses çıkarıyordu. “Piramit, Dauphin ailesine nispet yapmak için başka bir aile tarafından yapıldı.”

Güldüm ama Jack kaşlarını çattı. “Nereden bildin?”

Durdum. Ellerimi kalçalarımaya koymuştum. “Sahiden mi?”

Jack sırtıttı. Omzunun üstünden, “Sahiden,” dedi.

Kafamı salladım ve ona yetişmek için acele ettim. Binanın Dauphin kanadına çabucak göz gezdirdim. Kimse izlemiyor gibiydi. Jack bir telefon görüşmesi yaptı. Uçaktan yeni bir telefon almış, bana da bir tane vermişti. Sanki bir yerlerde ekstra malzeme deposu vardı. O tanıdığı bir güvenlik görevlisiyle konuşurken, ben de annemi aradım. Hâlâ cevap yoktu.

Avludaki bir sürü havuzdan birinin kenarına oturduk, güvenlik görevlisinin gelip bizi ve Jack’in silahını dedektörden geçirmesini bekledik. Müzenin internet sitesini açtım. Bunun aradığımız şey konusunda bize ipucu vermesini umuyordum. *Mona Lisa*’nın fotoğrafını görünce durdum. Dünyadaki en ünlü tablolardan birine bu kadar yakın olmamız ama gidip göreceğimizin olmaması ne kadar ironikti.

Jack aklımı okuyarak, “Gerçek hayatta o kadar etkileyici değil,” dedi. “Düşündüğünden çok daha küçük. Ama neye gülümsediğini hep merak etmişimdir.”

Parmaklarımı havuzda gezdirdim ve yüzeyini dalgalandırdım. “Rol yapıyor,” dedim. “Bu gerçek bir gülümseme değil. İnsanların öyle görmesini istiyor. Bu şekilde yaşıyor.”

Jack uzun bir an fotoğrafa baktı. “Neden?” dedi. “Neden gülümsüyormuş gibi yapmak zorunda?”

“Çünkü böylesi daha kolay,” dedim. Bana göre bu çok açıktı. “O zaman insanlara bulaşmak zorunda kalmaz.”

Jack bir anlığına yanımdan geçen herkesin yüzünü incelemeyi veya tehlike işareti var mı diye kalabalığı taramadı. Telefona bakmayı sürdürdü. Sonra bana baktı. “Ben böyle düşünmüyorum,” dedi. “Bence o özgürlüğün her zaman tek başına olmak anlamına gelmesi gerekmediğini biliyor.”

Saçlarımın dolaşmış uçlarıyla ilgilenmeye başlamıştım. Alaycı gibi görünmeyi umarak, “Ee, sen ve Mona arkadaş mısınız yani?” dedim. “Onu en gizli sırlarını bilecek kadar iyi tanıyor musun?”

Alt dudağını ısırды. “Sanırım onu daha iyi tanımaya başlıyorum.”

Louvre’un maviler içindeki güvenlik görevlisi gelince kurtuldum. Sıradan geçip piramite girerken bize eşlik etti.

Bu şekilde görünmesini beklemiyordum. Piramit dev bir tavan penceresi gibiydi. Müzenin lobisini güneşle dolduruyordu.

Aldığımız broşüre baktım. Üç temel kanat vardı, bazı-
larında kalıcı, bazılarında dönüşümlü koleksiyonlar, artı
geçici bir sergi vardı.

“Bilezikte ‘ikizim’ dediği için yine bir mücevher mi
aramamız gerekiyor?” dedim. “Bu, ipucunun yine *Napolyon*
döneminde bir şey olması anlamına gelir. Ama ipucu Fitz’deyse
ve bunu *sonradan* bizim için yerleştirmişse her şey olabilir.”

Jack’in bakışları koleksiyon listesinde gezindi. “Olması
muhtemel olan her şeyi elimizden geldiği kadar hızlı bir
şekilde araştırmamız lazım.”

Geniş sarmal merdivenden başlamıştı ki gözüme bir şey
takıldı. Kalbim boğazımdan çıkacaktı sanki.

Yaralı Yüz, kırmızı kafa ve Düzen’in diğer adamları dışa-
rıda piramidin yanından geçmişlerdi.

Jack’e uzandım. Kaskatı kesildi.

“Bizi nasıl buldular?” dedim. “Telefonlarımızı attık.
Başka bir *şehirdeyiz*.”

Bir öğrenci grubu yanıımızdan itişerek, kıkırdayarak
geçti ve merdivenlerden indi. Jack beni yana doğru çekti.
Yüzünde endişeden çok şaşkınlık vardı.

“Ne?” dedim ama sonra aklıma bir şey geldi. “Bir dakika. Bir aile diğerinin uçağını takip edebilir mi? Ya bunlar Düzen’den gelmiyorsa?”

Jack sessiz bir şekilde, “Evet, takip edebilir,” dedi. “Bunlar Düzen’den. Ama uçağımızı takip edebiliyorlarsa... bu hiç iyi değil demektir. Bilemiyorum. Bunu düşünecek zamanımız yok.”

Lobiye doğru hızla ilerledik. Jack merdivenlerin dibinde durdu. “Belki de buraya gelmeleri sadece şanslı bir tahmindir.” Avluya doğru sarkan siyah, beyaz, kırmızı bir afişi gösterdi.

NAPOLYON KORİDORU

GEÇİCİ SERGİ:

BÜYÜK İSKENDER VE ESKİ YUNANLAR

Jack, “Gitmemiz gereken yer burası olabilir mi?” dedi.

“Değilse de çok kötü ve büyük bir tesadüf gibi görünüyor.” Dışarı doğru baktım. Düzen’in adamları sıradan geçiyordu.

Jack, “Olmak zorunda,” dedi. “Paris’te. *Napolyon* koridorunda. İskender sergisinde, Tanrı aşkına. Dauphin’ler bu sergiyi emir hakkında daha çok şey öğrenmek için bir araya getirdiler. Eski Yunan eserlerini bulmaya çalışmaktansa dünyadaki her bir küçük müzeyi bu eserleri Louvre’a sunmaya teşvik etmek ne kadar iyi bir yol. Fitz Ayasofya’da yaptığı gibi burada da ipucunu gizlemiş olabilir.”

Çevreme bakındım. Afişle ilgili bir şey yapamazdık ama merdivenlerin dibindeki tabelada serginin olduğu doğru yönü gösteren bir ok vardı. “Bu gerçekten en sıradan, en klişe dikkat dağıtma yöntemi ama bize birkaç dakika

kazandıracağını umuyorum.” Oku aksi yönü gösterecek şekilde çevirdim. “Hadi gidelim.”

Aceleyle merdivenlerde ilerledik ve kalabalığa karıştık. Sürekli arkamıza bakıyorduk. Sergiye vardığımızda birbirimizden ayrıldık.

Büyük İskender’in bir büstünü buldum. Kalın cam bir levhanın altında mermer bir tabaka, altın sarısı yapraklardan yapılan bir taç vardı. Bundan sonrakiler çeşitli metal araçlardı. Bir mücevher teşhiri görünce heyecanlandım ama tanıtıcı levhalarında olağandışı bir şey yoktu. Bilezikte ve *gargoyl*’de sembol çok açıktı.

Jack’i görmek için odanın karşı tarafına baktım. Ellerini cebine sokmuş eski bozuk paralara, taş duvarın bir kısmına bakıyordu. Bana dönünce kaşlarımı kaldırdım. Kafasını salladı.

Bir sonraki parçayı kontrol etmek uzun sürebilirdi. Bu yüzden önce levhasını okudum. *Büyük İskender’in hayatından sahneler resmeden Fildişi Sanduka. İstanbul Arkeoloji Müzesi’nden ödünç alınmıştır.*

İstanbul. Levhanın sağ alt köşesinde artık çok iyi bildiğim o sembol vardı.

Yüksek sesle, “Jack,” diye fısıldadım. Normal turistlermişiz gibi yanıma geldi ama bakışlarında heyecan vardı.

Resimleri inceleyerek sandukanın önünde eğildim. Jack de yanımda çömeldi. “İskender. Ve Aristoteles. Sanırım İskender’in akıl hocasıydı.”

Omzumun üstünden baktım. Her an Yaralı Yüz’le karşılaşacakmışım gibi geliyordu. Onun bizi bu kadar insanın içinde öldürmeye kalkmayacağını düşünmek istiyordum ama bu, İstanbul’daki pazarda onu durdurmaya yetmemişti.

Jack sandukanın arkasına baktı. Güvenlik görevlisi odanın karşısından uyarıda bulununca gerilemek zorunda kaldı.

Daha önce gördüğümüz öğrenci grubu odaya girdi. Heyecanlı sesleri, kemerli tavanda yankı yapıyordu. Yaralı Yüz'den henüz iz yoktu.

“Buraya kazınmış sahnelerden fazlası olmalı.” Jack levhaya baktı. “Bir dakika. İstanbul Arkeoloji Müzesi. Fitz burada da gönüllüydü. Bütün bilgi kısmını okudun mu?”

“Hangi bilgi?”

Jack parçayla ilgili bilgileri altı dilde sunan bir stanttan bir kâğıt aldı. İkimiz de kâğıdı inceledik.

“İşte,” dedim. Paragrafın ortasında şunlar yazıyordu: *Gönüllü doçent Emerson Fitzpatrick, ‘Bu gerçekten çok ilginç bir sanduka,’ diyor. ‘Gizli bölme o zaman için bir ilkti ve muhtemelen bir cenaze töreni bahanesiyle mal kaçırmak için kullanılıyordu.’*

“Gizli bölme,” diye fısıldadım.

Sanduka dört alçak yuvarlak bacağın üstüne oturtulmuştu. Yani altında yaklaşık 45 santimlik bir alan vardı. Louvre da Ayasofya kadar boş olsaydı bu iş daha kolay olabilirdi.

Ama burada kolay olmayacaktı.

Bir cevap düşünürken çevreyi inceledim. Bir grup çocuk altın taca doğru ilerliyordu.

“Bana güveniyor musun?” diye sordum Jack’e. Hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı.

Birine bu kadar kolayca güvenebilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Güvenilen kişi olmanın çok iyi bir his olduğunu söyleyebilirdim. Şimdi bu işi gerçekten berbat etmek istemiyordum.

Çocuklar karşıdaki güvenlik görevlisiyle aramda ilerlerken yere yattım ve sandukanın altına girdim.

Klostrofobim olmadığı için şanslıydım. Tepemde dikilen tonlarca ağırlığındaki taşlar yeterince kötüydü. Bir de aşırı karanlık olması vardı. İncelerken sert taş, parmak-uçlarıma değdi. Şu ana kadar bölme köşedeki yapışkan bir örümcek ağı dışında düzgündü.

Ama burada. Merkeze yakın bir yerde. Uzun bir çatlak vardı. Parmağımla takip ettiğimde kare şeklinde olduğunu fark ettim. Bir kenarında sığ bir çukur vardı. Bu bendeki eski bir mücevher kutusuna benziyordu. Kapak menteşelerle değil, kayarak açılıyordu.

Bütün parmaklarımla tuttum ve elimden geldiği kadar kuvvetli bir şekilde çektim.

Kıpırdamadı.

Gölgeler değişti. Yan tarafa baktım ve bir yığın minik ayağın benim saklanma yerime doğru geldiğini gördüm. Kapağı tekrar çektim.

Hiçbir şey yoktu.

Parmaklarımı kenarda gezdirdim. Burada bir sürgü mü vardı?

Evet. Burada bir şey vardı. Taş parçasını gittiği yere kadar hareket ettirdim ve küçük kapıyı tekrar tuttum.

Bir çocuk sesi, "*Regardez!*" dedi. "*Que fait-elle?*"

Jack Fransızca bir şeyler söyledi ve önümde çömelerek ayak bileğimi tuttu.

Sürgüyü çektim. Bu sefer tiz bir ses çıkararak açıldı.

Jack gürültülü bir şekilde, "Kız arkadaşım yaralandı!" diye bağırdı. Artık İngilizce konuşuyordu ve belli ki çıkan sesi bastırmaya çalışıyordu. "Düştü!"

* Fransızca, "Bakın, ne yapıyor?" (ç.n.)

Her şeye rağmen, onun *kız arkadaşım* deyişini fark etmeden edemedim. Arkadaşım veya kız kardeşim de diyebilirdi.

Birkaç küçük yüz, sandukanın altına doğru bakındı.

Elimi girişe soktum. Sağ tarafta soğuk, sert taştan başka bir şey yoktu. Parmaklarım sola doğru gitti.

Yerde ayak sesleri duyuluyordu.

Parmaklarım bir şeye ulaştı. Deri keseyi delikten çektim. Bir yığın tozla birlikte çıkmıştı. Keseyi çantama sokuşturdum ve hapşırılmamaya çalıştım.

Işığın karşısında bir yetişkin yüzü belirdi. “*Mademoiselle!* Bayan. İyi misiniz?”

Sandukanın altından çıktım. Kalbim iki kat hızla atıyordu. Jack yanımda çömeldi ve oturmama yardım etti. Ben de sanki az önce bayılmışım gibi ona tutundum. İyice yaklaştı. “Bir şey buldun mu?” diye fısıldadı. Mükemmel ve endişeli bir erkek arkadaş gibi tozlu saçlarımı yüzümden çekti.

Başımınla onaylayınca bütün yüzü ılık saçmaya başladı. O kadar ki koca bir sınıf öğrencinin ve öğretmenlerinin bize bakıp fısıldaştığını doğru dürüst fark etmiyordum. Sonra güvenlik görevlisi geldi ve Fransızca bir şeyler söyledi.

Jack bir kolunu bana doladı ve cevap verdi. Başımı tuttum ve elimden geldiği kadar inandırıcı bir şekilde yüzümü buruşturdum.

Jack, “Dediğim gibi, kız arkadaşımın bir *kalp rahatsızlığı* var,” dedi. Elimini hemen göğsüme indirdim.

Jack, “İyileşecek,” dedi. “Yardımanız için teşekkürler.”

Görevli kaşlarını çatarak baktı ve sandukayı gösterdi. Beni süzüp duruyordu. Üstümde beni saran bir ceket olma-

sına rağmen hâlâ küçük bir kokteyl elbisesi giyiyordum. Bacaklarım da çizikler ve kanlı bandajlar vardı.

Jack İngilizce, “Onun altına nasıl düştü bilmiyorum,” dedi. Az önce bayıldığımı düşünürsek biraz sert bir şekilde ayağa kalkmama yardım etti. “Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Onu otelimize götüreyim. Hayır! Doktora gerek yok.”

Görevli kaşlarını çattı ve telsizini kaldırdı. Odanın diğer tarafından tanıdık bir aksan duyuldu.

Yaralı Yüz, kırmızı kafa ve diğerleri İskender sergisine o kadar gürültülü bir şekilde doluştular ki görevli dönüp baktı. Jack elimi tuttu ve tam ters istikamete koşmaya başladık.

“*Arrêtez!*” Görevlinin bizi kaçarken gördüğünü anlamak için arkamı dönüp bakmama gerek yoktu.

“İşte oradalar!” Tabii Düzen de görmüştü.

* Fransızca, durun! (ç.n.)

28. BÖLÜM

Jack, beni çok kısa şortlar giymiş uzun, kırmızı kafalı iki turistin yanından müzenin uzak köşelerine doğru çekti.

Bağırışlar bizi takip ediyordu.

Çıkışı gösteren yeşil SORTIE tabelalarından var mı diye bakındım ama burada lavabolardan başka bir şey yoktu.

Jack, “Hemen bulurlar,” dedi. Keskin bir sola dönüş yaptı ve kapısı açık bir ofise girdi. Kapıyı kapattı ve kilitledi.

Birkaç dakika sonra, kapı kolu sallanmaya başladı. Yumruklamalar kızgın bir ritim oluşturuyordu. Yaralı Yüz, “Açın şu kahrolası kapıyı!” diye bağırdı. Geriledim ve başka bir çıkış bulmaya çalıştım.

Dışarıdan Yaralı Yüz’ün boğuk sesi geliyordu. “Almışlar belli ki, yoksa kaçmazlardı.”

Daha fazla yumruklamalar. Kapının alt tarafının içe göçmesini sağlayan bir tekme. Tek kapı burasıydı ama bir de pencere vardı.

Bize doğru gelen başka ayak sesleri. Mırıltılar, küfürler. Düzen'in adamlarından birinin "Güvenlik görevlileri," dediğini duydum. "Komutanla" ilgili başka bir şeyler daha duydum gibi geldi. En sonunda Yaralı Yüz sesini duyabileceğimiz kadar yükseltti.

"Yaşlı adamın ölmesine izin verme konusunda fikrinizi değiştirirseniz bir gününüz var," dedi. "Önümüzdeki yirmi dört saat içinde Seçilmiş'in adıyla birlikte bu numarayı arayın. Yoksa adam ölür. Size bu şansı bir daha vermeyeceğim." Bir numara sıraladı. Numarayı çantamda bulduğum bir kâğıda yazdım.

Ayak sesleri uzaklaştı. Elimdeki telefon numarasına baktım ama başka bir dizi ayak sesi bize ulaştı ve kapı kolu daha yavaş bir şekilde sallandı. "*Sécurité!*"

Jack kafasını salladı ve pencereyi gösterdi. Kâğıdı çantama tıktım. Neyseki birinci katta bir tür çalışan çıkışının yakınındaydık. Jack dışarı çıkmama yardım etti ve peşimden geldi. Elimi tuttu ve bir rampadan yukarı koşmaya başladık.

Jack soluk soluğa bir halde, "Sandukada ne vardı?" diye sordu. Louvre'dan dışarıya açılan dövme demir kapıyı açtı.

"Bir tür deri kese. İçinde bir kitap olabilmemiş gibi geldi..."

Aşağı tarafta bir acil çıkış kapısı açıldı. Düzen'deki adamlar dışarı fırladı. Durduk.

Yaralı Yüz, "Şunları arayın, aptallar!" diye bağırdı. "Biriniz öne gidin, diğerleri yana gitsin. Kız beyaz bir ceket giyiyor, çocuk da siyah ceket. Bulmak o kadar zor olmasa gerek."

* Fransızca, güvenlik. (ç.n.)

Parmaklarımı Jack'in koluna geçirdim. Yolda karşıya geçemeyeceğimiz kadar çok trafik vardı ve bizi her an görebilirlerdi.

Yaralı Yüz dönmeye başladı.

Jack beni az önce çıktığımız rampaya doğru çekti. Kendince bir eğimi vardı. Bu yüzden kendimizi sokakta ama biraz aşağıda, bir bisiklet park yerinin yanında bulduk. Binadaki gömme kapıya yöneldik. Kapı koluna deli gibi asıldım ama kilitliydi.

Jack ceketimi çıkarmamı işaret etti. Ceketini bisikletlerin önündeki sepete, kaskın altına koydum. Kendi ceketini çıkarıp omuzlarımın üstüne attı ve yerden hasır bir şapka aldı. Turistlerden biri düşürmüştü benziyordu. Jack yüzünü buruşturdu ama şapka kirli değildi. Kafasına geçirdi ve gözlerine doğru indirdi. "Saçlarını aç," diye fısıldadı. Tokamı çektim ve saçlarımı açtım. Az önce gördükleri kıza mümkün olduğunca az benzemeye çalışıyordum.

Yaralı Yüz ve diğer adamların sesleri iyice yaklaştı. Geçerken kafalarını eğip baksalar işimiz bitmişti. İyice gizlenememiştik. Jack beni elinden geldiği kadar gölgelere itti. Beni duvarla vücudu arasına sıkıştırmıştı. "Kımıldama," diye fısıldadı. Bakışları arkasına doğru kaydı. "Bizim şey yaptığımızı sanacaklar..."

Başımınla onayladım. Günün bu saatine göre oldukça tuhaf giyinmiştim ama akşamdan kalmışız da öpüşmeye yer arıyormuşuz gibi görünebilirdi.

Jack o kadar yakınımdaydı duruyordu ki kolları omuzlarıma değiyordu. Bu kadar korkuyor olmasaydım parfümü, teni veya boyun çukurundaki o koku her neyse beni ele geçirebilirdi.

Ayak sesleri daha da yakına geldi. Gerildim. Bunları alabilmek için bizi öldürmeleri beni şaşırtmazdı. Nabzım delice atıyordu. Caddeye baktım.

Jack'in dudakları neredeyse şakağımdaydı. Nefesi kulağımın dibinde sıcacıktı.

"Sorun yok," diye mırıldandı. "Bir şey olmayacak. Neredeyse gittiler."

Titrememin sebebi kısmen korkuydu.

Sesler arttı. Bizim saklanma yerimizin yanına geldi, durdu ve yoluna devam etti. Derin bir nefes verdim, Jack'in omuzlarının üstünden görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Hiçbir şey yoktu. Gitmişlerdi. Sendeledim ve Jack'in kollarına düştüm. Takıldığım bira şişesi gürültülü bir şekilde arkamdaki kapıya çarptı.

Sesler sustu. İki elimle Jack'in tişörtüne tutundum. Bir an için, onlar kımıldamadılar, biz kımıldamadık. Bütün dünya nefesini tuttu. Sonra bizim saklanma yerimize doğru gelen ayak sesleri duyuldu. Jack bakmak için döndü. Benim görüş açım daha uygundu. Bir gölgenin rampadaki başka bir kapıya düşüşünü izledim. Jack daha fazla dönerse onu göreceklerdi.

Jack boynunu döndürmeye başladı. Yüzünü tuttum ve bana doğru çevirdim. Teni sıcaktı. Kirli sakalları parmaklarımın altındaydı.

Ağzını açtı ama ben kafamı şiddetli bir şekilde salladım. Sadece bir köşede öpüşen iki çocuk. O zaman bizi umursamazlardı.

Gölge durdu. Dövme demir kapı menteşeleriyle gıcırdadı ve gölge korkuluğun üstünden baktı.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Jack'i öptüm.

Yüzünü benimkine doğru çektim, ellerimin arasında tuttum ve şapkasının ikimizin yüzünü de gizlediğini umdum.

Tanrım, lütfen o rampadan inmesine izin verme. Tanrım, lütfen Jack'in korkup geri çekilmesine izin verme.

Tanrım. Jack'i öpüyordum.

Öpüyor sayılırdım. Dudaklarımız birleşmiş ama donup kalmıştı. Gözlerimiz irileşmişti ve dehşet içinde birbirine bakıyordu. Nefesimi tutuyordum. Onun da aynısını yaptığından emindim.

Bir saniye, bir dakika veya bir hafta geçti. Bakışları karardı ve parlamaya başladı.

Tıraşın gürültüsü arasında, bir burun çekme sesi duydum. Uzaklaşan bir ses, "Pis merdivenlerde öpüşen bir çift çocuk," dedi. Kırmızı kafa gibiydi. "Onlar değil."

Yaralı Yüz, "O zaman git de bul onları, serseri," dedi. Sesler uzaklaştı.

Ellerim Jack'in yüzünden düştü. Dudaklarımız ayrıldı. Rahatlayıp gevşeyerek duvara yaslandım.

Jack hâlâ tepemdeydi. Omzunun üstünden bakıyordu. Gittiklerinden iyice emin olunca arkasını döndü. Hiçbir şey söylemeden, hatta bana bakmadan, uzun, titrek bir iç geçirmeyle gözlerini kapattı.

Bunu bizi kurtarmak için yaptığımı biliyordu, değil mi? İstemediğimden değildi ama ben onun başını daha fazla belaya sokmaya veya işleri daha fazla karıştırmaya çalışmıyordum. Duvarlardan yankılanan sarsak nefesim duyabildiğim tek sestir ve çok gürültülüydü. "Jack..." dedim ve gözlerini açtı.

Hiddet göreceğimi düşünüyordum ama gözlerinde hiddet dışında her şey vardı. Vahşi bir şeyler vardı. Dudak-

larını aralayışında umutsuzluk vardı. Ama üzgün değildi. Kesinlikle değildi. Sustum.

Yüzlerimizin arasında santimler vardı. Donup kalmıştık ama mıknaatlara benziyorduk. Birbirimizden uzak durabilmemiz için kendimizi elimizden geldiği kadar geri çekmemiz gerekiyordu.

Bir şey söyleyecek oldu ama durdu. Gözlerindeki korku, hayal kırıklığı, özlem dolu bakışla, mıknaatın benim tarafındaki ucunu tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

Sonra birimiz ya da ikimiz birden kendimizi bıraktık.

Dudakları benimkilere mühürlendi.

Bu bir dakika önceki sahte öpücük gibi değildi. Dudakları hemen benimkilere karıştı. Her zaman temkinli olan elleri beni kendine öyle sert bir şekilde bastırıyordu ki vücudunun şeklini almıştım.

Beni öpüyordu. Jack Bishop beni öpüyordu. Ben de onu öpüyordum. O havaymış ve ben boğulmak üzereymişim gibi öpüyordum. Hasır şapkanın ucu alnıma değdi. Jack şapkayı aldı ve yere attı.

“Avery, Tanrım,” diye mırıldandı. Dudaklarımdan ayrıldı ama ben yakasından tuttum ve onu daha yakına, daha yakına çektim. Son birkaç günün sebep olduğu bütün hisler; acı, tehlike, arzu, karmaşa ve ihtiyaç, hepsi bu öpüşmede, ağzımın, köprücük kemiğimin üstündeki ağzında birbirine karışmıştı. Parmaklarım gömleğinin altına doğru kaydı.

Kafamı geriye yatırdım. Dudakları boynumdan aşağı doğru iniyordu. Onun boynundaysa tuz ve baharat tadı vardı. Onun elleri, benim ellerim her yerdeydi. Bense düşüyor, düşüyor, düşüyordum. Beni bir tek Jack’in kolları tutuyordu.

Sokaktan sesler gelmeye başladı. Bunların Düzen'den olduğunu düşünmüyordum ama trafik ve duvarlardan yankılanan soluk seslerimiz yüzünden anlamak zordu. Tek bildiğim umurumda olmadığıydı. Hiçbir şey umurumda değildi. Beni öpmeyi kesmesini istemiyordum.

O da öyle yaptı.

Bu ilk öpüşmem değildi ama öyle hissettiriyordu. Film-lerdeki öpüşmeler gibiydi ve onların sadece kurgu olduğunu sanıyordum. Ama bu gerçektir. Mantıksız bir an boyunca, emri, Düzen'i ve dünyanın geri kalanını öpüşerek halledebileceğimizi düşündüm. Böyle bir öpücük bunu yapabilirdi.

En sonunda geri çekildik. Öpüşmenin artçı sarsıntıları her yanıma sardı.

Jack'in titrek nefesi benimkine karışıyordu. Parmakları, onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi kalçama dolanmıştı. Ona doğru uzandım. Dudaklarım kendiliğinden onun dudaklarına giden yolu bulmaya çalışıyordu.

Bir kez daha bana doğru eğildi ve dudaklarını benimkilerle sürttü. Bu öpücük, dudaklarının bu son fısıltılı nefesi vücudumdaki bütün tüyleri diken diken etmişti.

Jack birden ellerini çekti ve derin, titrek bir nefes aldı. Hiç düşünmeden kollarına uzandım. Ona dokunmamak yanlış geliyordu. Ama düşündüğümü yapmadı. Beni kollarıyla sarmak yerine geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi. Ellerini yumruk yapmıştı. "Tanrım, özür dilerim. Bunu yapmamam gerekiyordu. Yaptım ve durumu daha da kötüleştirdim."

Kolum yan tarafıma düştü. Hayır. Öpüşmek durumu daha da kötüleştirmiyordu. Öpüşmek durumu daha da iyi bir hale getiriyordu. Özellikle de bu şekilde öpüşmek.

Herkes böyle öpüşüyor olsaydı dünyada hiçbir sorun kalmazdı.

Jack normal bir yeni gelen öğrenci olsaydı, Çember ve Düzen olmasaydı, Saxon'lar olmasaydı, emrin mecbur kıldığı kader olmasaydı her şey nasıl olurdu diye düşündüm.

Hiçbir zaman gerçekleşmemiş bir şeye özlem duymak mümkün müydü? Eğer öyleyse bu da *toska'nın* bir haliydi. Anlamanın bile mümkün olmadığı bir özlem. En sonunda kendime hissetme izni verdiğim ama pişman olduğum bir özlem.

Jack bana sırtını döndü.

Gömleğini düzeltti. Geri verdiğim ceketini giydi. Parmaklarımı içine daldırınca dağılan saçlarıyla o kadar acı verici bir biçimde yakışıklıydı ki nefes almam zorlaşıyordu.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi saçlarını düzeltti.

Ona bir süre daha baktım. Benden yayılan özlemi muhtemelen hissediyordu. Sonra geri çekildim. Kalbim o kadar şiddetli bir şekilde içine kapandı ki titredim.

Elimden geldiği kadar yavan bir sesle, "Ben de özür dilerim," dedim. "Bu belli ki bir hataydı."

Bana döndü. Bakışları bunun bir hata olduğunu söylemiyordu. "Ben sadece doğru şeyi yapmaya çalışıyorum," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tabii ki biliyordum. Ben ne hissedersen hissedeyim onun her zaman doğru şeyi yapmaya çalıştığını biliyordum. Kafamı çevirdim. Saçlarımı atkuyruğu yaptım. "Doğru şeyin ne olduğunu nerden biliyorsun?" diye fısıldadım.

"Sorun da bu zaten, değil mi? Artık bilmiyorum. Doğru hissettiren şey..." Bakışları bana kaydı, sonra hemen uzaklaştı. "Bana doğru hissettiren tek şey bir o kadar yanlış."

29. BÖLÜM

Müzenin arka tarafına seğırttik. Krebin üstüne çikolata süren bir sokak satıcısının yanından geçtik. Jack bizi Seine Nehri boyunca taş basamaklardan indirdi.

Bana doğru hissettiren tek şey, demişti. Ona doğru hissettiren şey bendim.

Böyle şeyler söylememesi gerekiyordu.

Bir köprünün altından geçip nehir boyu yürürken güneş tam tepemizdeydi. Pazar pikniğine gelen insanların yanından geçtik.

Çevremiz trafik gürültüsü, birbirini kovalayan çocukların kahkahaları, bisiklet kornalarıyla sarılıydı ama aramızdaki sessizlik gittikçe daha şiddetli bir hal alıyordu. En sonunda, “Bu asma kilitler de neyin nesi?” diye sordum. Korkuluklarına binlerce asma kilit takılmış köprüyü gösterdim.

Jack ellerini cebine soktu. “Orası aşk kilidi köprüsü. Bir çift oraya bir kilit takıp anahtarı nehre atarsa sonsuza kadar birlikte olur. Güya.”

“Keski diye bir şey duymamışlar mı?” dedim. Jack göz ucuyla bana baktı.

Uzakta bir bank gördüm ve oraya doğru ilerledim. Oturmadan önce üstündeki ağaçtan dökülmüş pembe yaprakları süpürdüm.

Jack benden bir otuz santim uzağa oturdu. Aslında bu çok yakındı. Biraz ileri kaydım.

Öpüşmek, gerçekten de durumu kötüleştirmişti.

Sanki aklımdaki tek şey buymuş gibi çantamdaki deri keşeyi çıkardım. En azından yalan söylemekte ustaydım.

İçinde eski, deri kaplı bir kitap vardı. Çıkarırken Jack’in omzumun üstünden baktığını hissettim. Kapaktan beyaz elbisemin üstüne siyah parçalar döküldü. Kitabı dikkatle dizlerimin üstüne yerleştirdim. Ellerimdeki ağırlığı, aşk işlelerinden çok daha önemli olan şeylerin ağırlığını hissettim.

Bay Emerson çok daha önemliydi. Burada ellerimde nasıl bir tarihi tutuyorsam, o çok daha önemliydi.

“Bu kitap Seçilmiş’in kim olduğunu söylüyorsa ve o kişiyi Düzen’e söylersek onu ölüme mahkûm etmiş olacağız,” dedim. Bu benim yaşımda biri olabilirdi. Luc gibi biri olabilirdi. Hatta küçük bir *çocuk* olabilirdi.

“Bunu yapmazsak da *Fitz*’i ölüme mahkûm edeceğiz.” Jack ceketini çıkardı ve gömleğinin kollarını kıvırdı. Sabahtan beri hava oldukça ısınmıştı. “Üstelik Düzen zaten Seçilmiş olabilecek kişileri öldürüyor. Sadece bir kişinin ölmesi hayat *kurtaracak*.”

Buna karar vermenin bize bağlı olduğu bir noktaya geldiğimize inanamıyordum.

Güneş nehrin üstünde parlıyordu. Bir dizi yavru ördek, düzenli bir sıra halinde annelerini izliyordu. İki küçük sarışın kız onlara ekmek parçası atıyordu.

“Ayrıca emrin uygulanmasını da engellemiş olacağız,” dedim. “Emrin ön şart olduğu ortaya çıkarsa Çember mezarı hiçbir zaman bulamayacak.”

Jack burnunun kemerini ovuşturdu. Bu sorun onu öldürüyor olmalıydı.

“Üstelik Bay Emerson *kimseye* söylemeyin dedi,” diye devam ettim. “Bu eşyaların nerede olduğunu sana mesaj atabilirdi veya kasasına bırakabilirdi ama bunu sadece, sadece bizim görmemizi istedi.”

Jack çenesini eline dayadı ve bana baktı. “Fitz’i kurtarmak için Seçilmiş’i Düzen’e teslim etmememiz gerektiğini düşündüğünü mü söylüyorsun?”

Meltem atkuyruğumdan çıkan koyu renk saç tutamlarını savuruyordu. “Sence onu gerçekten öldürürler mi? Ayasofya’da da böyle söylediler ama yapmadılar. Onu istediklerini alana kadar bilgi elde etmek amacıyla hayatta tutmaları daha mantıklı değil mi?”

“Bu riski almak istiyor muyuz?”

Geri çekildim. “Hayır, sanmıyorum.” Günün sonunda, Bay Emerson için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım. Birinin kaderini belirleme düşüncesi midemi bulandırsa da. “Sadece bu durum hoşuma gitmiyor, o kadar.”

“Benim de öyle.” Jack dirseklerini dizlerine dayamış, omuzları çökmüş bir halde oturuyordu. “Ama Çember’in bir parçası olunca, doğru olan şeyin genelde hoş giden şey olmadığını öğreniyorsun.”

Güneşin vurduğu kitaba baktım ve ön kapağını açtım. Bir günlüğe benziyordu. Fransızca’ydı.

Jack elini uzattı. “Alabilir miyim?”

Sayfaları çevirişini izledim. “Çoğu savaşlarla ilgili.” Başka bir yere baktı. “Sonra yazar hastalanmış gibi görünüyor.”

Bunlar bize faydalı gibi görünmüyordu. İnsanların tepemizdeki süslü köprüden geçişini izledim. Düzen’in buraya bakmayı akıl edememesini umuyordum.

Jack gözlerini kısarak bir sayfaya baktı. “Bu savaşlardan çoğu Napolyon’un yaptığı savaşlar.” Başka bir sayfayı çevirdi. Sonra bir diğerini, diğerini. İşaretparmağını her birinde gezdiriyordu. “İlk başta bunun onun askerlerinden birinin yazısı olduğunu düşündüm ama konuşma tarzına bakılırsa... Bu *Napolyon*’un kendi günlüğü olabilir.”

“Taç giyme yeri” ipucundan sonra bunun mantıklı olduğunu düşünüyordum.

Jack birkaç sayfa daha çevirdi ve derin bir nefes aldı. Doğrudum. Nereye baktığını gösterdi.

Madalyonumdaki Kelt düğümü, en arkadaki kâğıda kalemle çizilmişti.

Jack kitabı yüzüne doğru iyice yaklaştırarak inceledi.

“Bir şeye bakacağım.” Kitabı aldım. Parmakları benimkilere değince vücuduma kıvılcımlar yolladı. Elimi çektim ve günlüğe doğru eğildim. Yakından bakıldığında, Dauphin’in güneş sembolüyle birlikte, kenarlarda küçük arılar olduğunu görebiliyordum. Kesinlikle Napolyon’undu. Ama kitabın dışındaki deri şey kitaba ait değildi. Sadece bir kılıftı.

Deri kılıfı çıkardım. Kitabın kapağının bir köşesi gevşekti.

Açmaya çalıştım. Bir an sonra, parmaklarım kapağın içine gizlenmiş bir şey buldu. Kâğıdı çıkardım ve açtım. Kâğıdın kenarlarından biri yırtıktı.

“*Le trésor...*” Çevirmeye çalıştım ama sonra Jack’e uzattım. “Ne diyor?” Kâğıtta iki sıra yazı vardı. Biri normal günlük yazısına benziyordu ama onun altında daha titrek bir şekilde yazılmış bir mesaj vardı. Sanki yazarı kalemi tutmakta zorlanmıştı.

Ellerinde çizgili bir piknik örtüsü olan bizden yaşça büyük bir çift, boş şarap şişesini bankımızın arkasındaki çöp kutusuna atarken sessiz kaldık.

Jack tekrar konuşmaya başlayana kadar nefesimi tuttum. “Diyor ki, ‘*Hazine, olduğunu düşündükleri şey değil. Birleşme konusunda yanılıyorlar.*’”

Kalbim gümbürdedi. Jack kafasını kaldırıp baktı. Sonra okumaya devam etti.

“*Seçilmiş’in gerçek kimliği Çember’i parçalayacak.*

“*Seçilmiş, gerçek hâkim, yeni Aşil. Hatalı olan on ikiden daha üstün.*

“*Herkesin iyiliği için, bunların hiçbirini bulmamış gibi yapmalıyım.*”

Hafifçe, “Bütün bunlarda emirden çok daha fazlası var gibi görünüyor,” dedim.

“Evet. Öyle.” Jack titrek elyazısına baktı. Ben de omzunun üstünden eğilerek daha yakından baktım. “Bu kısım şöyle diyor:

“*Bunu kabre götüremem. Mezarlığa giden ipuçları bıraktım. Benim soyumdan gelen kişilerden biri, kaderlerimizi yeniden belirleyecek bir yola girmeyi seçerse, o benden daha cesur bir adamdır.*”

“Onun mezarından mı bahsediyor?” diye soludum.

“Çember’in dışında, normal dünya tarihinde bile her zaman Napolyon’un İskender’in mezarını bulduğu iddia

* Fransızca, hazine. (ç.n.)

edilir.” Jack’in sesinde dehşet vardı. “Ama o bunu reddetmişti. Zaten Seçilmiş’le kız arasındaki birleşme hiçbir zaman gerçekleşmedi. Mezarı nasıl bulmuş olabilir ki?”

“Birleşme konusunda *yanıldıklarını* söylüyor,” diye hatırlattım. “Bu hiçbir anlama gelmiyor olsa bile, belki de bunu sadece geleneksel bir yöntemle yapmıştır. Bakarak.” Güneş ayaklarıma vuruyor, parmaklarımı ısıtıyordu. “Bay Emerson da ‘emir konusunda yanılıyorlar’ demişti ve bunu her kim yazmışsa, ister Napolyon olsun ister olmasın, o da *yanıldıklarını* düşünüyor.” Kâğıdı almak için elimi uzattım. “Sence mezara ulaşmak için verilen ipuçları Bay Emerson’ın bulmamızı istediği üç şey olabilir mi? Ya da günlük Bay Emerson’ın üç şeyinden biri olduğu için belki de sadece *bilezik* Napolyon’un ipucudur?”

Jack alnını ovuşturdu. “Bu eninde sonunda düşünülecek bir şey ama şimdi amacımızdan sapamayız. Öncelikli işimiz Seçilmiş’i bulmak. Bu sır gerçekten emirle ilgiliyse bize Seçilmiş’in kim olduğuyla ilgili daha fazla detay verir...”

Bu bizim Bay Emerson’ı alabilmemiz için anahtarımızdı. “Seçilmiş’le ilgili bir şeyler söylüyor ama onun kim olduğuyla ilgili yeterli bilgi vermiyor.” Cekete sarınarak kıpırdandım. Jack’in göz ucuyla beni izlemiyormuş gibi yaptığını fark ettim. Ben de fark etmemiş gibi yaptım. “Mezar veya emirle ilgili başka şeyler de var mı?”

“Görmedim. Yırtık sayfa da yok gibi.” Gizlenmiş kâğıdı kaldırdı. “Bu bir yerden gelmiş.”

Doğrudum. “Başka bir günlükten mi?”

“Napolyon’la ilgili başka günlükler varsa Dauphin’lerdedir.”

Omzumun üstünden Louvre’a baktım. Bu duvarın diğer tarafındaydı.

“Düşünüyorum da.” Jack ayağa kalktı. “Belki de oraya gitsek daha iyi olur. Fitz, Stellan’ın fotoğrafını da bıraktı.”

Kaskatı kesildim. “Oraya dönmenin benim için iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Özellikle *de* Stellan’la konuşmanın.”

“Düşündüğün kadar şüphelendiğini sanmıyorum...”

“Bütün gece beni aradı durdu.” Kollarımı kavuşturdum. “Baloda bile, *hiçbirimiz* benim ne olduğumu bilmeden önce, o benim daha önemli bir şey olduğumu düşünüyordu. Prada bunu daha beter yaptı. Sonra İstanbul’da kaçıp gittim...”

Jack ceketini alarak, “Tuhaf olduğunu düşünebilir,” dedi. “Ama Dauphin’ler bu gece baloya ev sahipliği yapacağı için endişeleneceği başka şeyleri olacaktır. Hepsinin.”

Ben hâlâ ayağa kalkmamıştım. “Birlikte görülmemiz şüpheli olmaz mı?”

“Orada kalan bir sürü aile üyesi ve Koruyucu var. Aslına bakarsan orası birlikte olmak için en güvenli yerdir muhtemelen.”

Nihayet ayağa kalktım. Hoşuma gitmiyordu ama Dauphin’lere dönmem için bir sebebim daha *vardı*. Annem orada olabiliirdi.

“Tamam,” dedim.

İşleri düzgün bir şekilde yapmak için nehirden yukarı çıkan basamakları tırmanıp Louvre’un avlusuna doğru yürürken Luc’u aradım. Uzakta, beyaz Dönme Dolap toplanan bulutların arkasında tembel tembel dönüyordu.

Luc telefona cevap vermedi ama önceki gece kaçtığım için özür dileyen bir mesaj bıraktım. Jack ve ben turistlerin arasından Dauphin kanadına doğru ilerledik. İşte o zaman aramızda güvenli bir mesafe bıraktığını fark ettim. Kendini

tuhaf ve kötü hisseden bir tek ben değildim. Bunu fark etmiş olmam da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Jack haklıydı. Kimse bize bakmamıştı. Oturma odasındaki kanepelerde konuşan insanlar, kulaklıklarına konuşan Koruyucular ve ellerinde kuru temizleme çantaları olan görevliler vardı. Neyseki Stellan'ın balonun güvenliğiyle ilgilenmek üzere dışarıda olduğunu söylemişlerdi.

Doğrudan kütüphaneye gittik. Sadece Jack'in Amerikalı bir kadının kızını aramaya gelip gelmediğini sorması için durduk. Kadın gelmemişti. Endişelenmemeye çalıştım. Uçak bağlantıları, rötarlar, telefonunun yurtdışında çekmemesi gibi ayrıntılar vardı, henüz panik olma zamanı değildi.

Dauphin'lerin kütüphanesi aslında puro kokmuyordu ama koyu renk döşemeler ve derin deri koltuklar bu kokunun buraya yakışacağını söylüyordu. Alt katı çabucak aradık ama çoğunlukla sanatla ilgili kitaplar ve romanlar vardı. Odanın dört bir yanını saran ikinci kattaki kitaplara ulaşmak için birkaç yıpranmış basamağı çıktım ve tavandan sarkan lambaya çarptım.

Eski kâğıt kokusu havayı doldurmuştu. Tarih bölümünde durdum. Jack de balkona tırmandı. Yanımdan geçebilmek için omzuma dokundu. Dönüp ona baktığımda o da bana bakıyordu. İkimiz de hemen önümüzdeki raflara döndük.

Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra, "İşte," dedi. Balkonun diğer tarafında çömelmişti, önünde bir yığın kitap vardı. Yırtık siyah kaplı bir kitabı adı görünecek şekilde tuttu. Başlık sayfasına şüphe götürmez bir şekilde ve çantamda duran günlükteki elyazısının aynısıyla, *Napoléon Bonaparte* yazılmıştı. Jack, "Bunların hepsi ona aitmiş gibi görünüyor," dedi.

Elindeki kitabı bana uzattı. Kendi de üç kitap daha aldı. İlk kata indik. Ağır, meşeden yapılmış bir masaya oturduk.

Jack, “Sen yırtık sayfayı ara, ben de Seçilmiş’le ilgili bir şeyler var mı diye bakayım,” dedi.

Başımınla onayladım. İlk kitabı açarken kütüphanenin kapısı açıldı. İçgüdüsel olarak kitapları arkama sakladım ve bir duvar oluşturarak Jack’le omuz omuza durdum. Ama siyahlar giymiş, elinde bir toz bezi olan kadın Fransızca bir şeyler mırıldandı ve kapıya doğru koştu.

Soluk verdim. “Belki de başka bir yere gitsek daha iyi olur. Burada bir odam var.”

Jack dudaklarını büzdü. “İnsan içinde birlikte görünmemiz sorun değil ama senin odanda olmam? O kadar iyi değil.”

Benim odamda olmasıyla ilgili aklıma gelen düşünceleri ve bunlarla birlikte gelen acıyı uzaklaştırmaya çalıştım. “Bir Koruyucu ve sıradan bir kuzenin elinde bir yığın Napolyon günlüğüyle Seçilmiş hakkında konuşurken yakalanması? Bu da pek iyi olmaz,” dedim.

“Tamam. Doğru.” Jack koridorda peşimden geldi.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra onu içeri aldım ve kapıyı kilitledim. Koridordan gelen gürültüler olmadan oda çok sessizdi. “Kitaplardan birini ver,” dedim.

En üstteki günlüğü aldım ve yatağa oturdum. Bu yatakta bir kez bile uyumadığımı fark etmiştim. Jack diğer kitapları sehpanın üstüne koydu. Günlüğün incecik sayfalarını çevirirken bariz olan bir şeyi farkettim.

Sıçradım. “Yırtık sayfayı bir göreyim.”

Jack deri keseyi ceketinden çıkardı ve bana uzattı. Kâğıdı açtım. “Diğer kâğıtlardan uyan var mı diye bakalım.”

Jack'in bakışları aydınlandı. Dört kitaptan ikisini hemen eledik. Boyutları uymuyordu. Son ikisi benzerdi ama ikisinin de kenarına parmağımla dokundum, en eski görünen günlüğe birebir uyuyordu.

Jack günlüğe göz gezdirirken ben de odada dolandım. Aynada yansımamı gördüm. Kokteyl elbisemin her tarafında lekeler ve ucunda da bir kan lekesi vardı. Ceket kırışmıştı ve kirlenmişti. Aynada kendime bakarken gözlerimin altındaki koyu halkaların daha da koyulaştığına yemin edebilirdim.

Jack, "Gel de şuna bak," dedi. "Burada emirle ilgili konuşmaya başlıyor. Eflatun gözlü bir kız olduğundan ve Seçilmiş'in kim olduğunun bilinmemesinden. Kendisi kadar önemli birinin, hazineye giden bilindik yola bağlı kalmaya zorlanmaması gerektiğine ve daha kestirme bir yol tercih etmeye karar vermiş." Jack sayfayı çevirdi. Kendi kendine okuyordu. "Birliklerini araştırma yapmak üzere nerelere gönderdiğinden bahsettiği birkaç sayfa var ama sonra birden duruyor. Tekrar savaşlara ve stratejilere dönüyor. Bir daha mezardan, emirden, *hiçbir şeyden* bahsetmiyor."

Koltukta Jack'in yanına ilıştim. "Mezardan bahsettiği son sayfa neresi?"

Jack o sayfaya geri döndü. Cildi dikkatli bir şekilde ittirdim. "İşte!" Neredeyse gizliydi ama yırtık sayfanın bıraktığı tırtıklı kısımlar ordaydı.

Jack kaşlarını çatarak, "Sanki bunu bulmuş, bulduğu şey hoşuna gitmediği için hemen bu gerçeği gizlemeye karar vermiş ve bir daha ağzını açmamış gibi," dedi.

"Ta ki ölüm döşeğindeyken bu sayfayı günlüğe gizleyene kadar," dedim. "O günlüğün geri kalanına dikkatli bir şekilde baktık mı?"

Jack kafasını salladı. “Hayır, daha değil.”

Jack günlüğü incelerken tuvalet masasının üstündeki küçük not defterine Seçilmiş’le ilgili bildiğimiz şeyleri listeledim. “Seçilmiş ailelerden birinin bir üyesi,” dedim yüksek sesle. “Kızla evlenmesi gerekiyor. ‘Ateşten geçiyor ve yanmıyor,’ emirde böyle yazıyor.”

Bunları yazdım ve yanına (*Kriz anlarında başarılı olduğu anlamına mı geliyor?*) yazdım. “*Yeni Aşil*” —*Napolyon’un günlüğünden. (Yenilmez? Bir kusuru dışında yenilmeze yakın? Emirdeki satır, Seçilmiş’in “yenilmez olduğundan” bahsediyor.)*

Jack ayağa kalktı ve odada gezinmeye başladı. Günlük bir elinde açıktı. Diğer eliyle sayfaları çeviriyordu. En sonunda, “Ah,” dedi. “Bu *yeni* mi bilmiyorum ama en azından bu da bir şey.”

İkimiz de yatağın kenarına oturduk. Kitabı, neredeyse okunmaz halde olan karalama ve çizimlerle dolu bir sayfada bıraktı. Fransızca bir yazıyı gösterdi. “*Ateşten geçen. Yanmayan. Hayatta kalan.*” Bunun altında aceleyle çizilmiş alevler vardı. Sözcüklere değiyordu.

Başka bir çizimi gösterdi. “*Aşil’in Varisi.*”

“Varis mi?”

Jack omuz silkti. “O satırdaki ‘yeni Aşil’ gibi? Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum. Benzetme gibi duruyor.”

Gerçekten öyleydi.

“Sanki o da Seçilmiş’in kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş. Mezarı çoktan bulduysa bunu niye umursasın?”

Jack, “Bunların ölmek üzere olan birinin iddiaları olduğunu aklımızda tutmak zorundayız,” dedi. “Ama bir şeyler bulduğu kesin gibi görünüyor.”

Aşil’in Varisi’ni listeme ekledim. Jack günlüğü kapattı. Midem kasıldı.

Not defterindeki sayfayı kopararak, “Eğer hepsi buysa Seçilmiş’i bulmaya öncekinden daha yakın değiliz,” dedim.

Jack bir elini saçlarından geçirdi. Usulca, “Düzen Fitz’e dokunursa onları kendi ellerimle öldürürüm,” dedi. Sonra yüksek sesle konuştu. “Stellan’la konuşmak zorundayız. Baloya gidip onu bulmak zorundayız.”

“Balo mu?” Babamın baloda olacağını daha önce *düşünmüştüm* ama artık kaderi çok zorlamaya başlamıştık. “Bizim anlayamadığımız neyi anlayabilecek ki?”

Jack günlükleri düzgün bir şekilde yığdı. “Açıkkası bilmiyorum. Ama sence de denemek zorunda değil miyiz? Söz veriyorum seni orada kimse tanımayacak. Sorun olmayacak.”

Eskiden madalyonumda olan küçük fotoğrafı hatırladım. Koyu renk saçlar, koyu renk kaşlar. Tıpkı benimki gibi. Fransa’ya gelmek istememin gerçek sebebi.

“Ona göstermek...”

Kapı vurulunca ikimiz de donduk.

Jack pencereye doğru fırlarken ben, “Bir dakika!” diye bağırdım.

“Dışarıdaki hizmetli kapısına gideceğim,” diye fısıldadı. “Kitapları sakla. Seni baloda bulurum. Lütfen.”

“Git hadi!” Ben sözümü bitiremeden çıkmıştı.

Deli gibi etrafıma bakındım ve en sonunda kitap yığınlarını yatağın altına koydum. Kapıyı açtım. Kalbim kaburgalarımın arasında gümbürdüyordu.

Luc elinde bir elbise çantasıyla karşımda duruyordu. “Merhaba, *chérie*.” Eğilip iki yanağımı da öptü. “Mesajını aldım ve elbiseni balo için getirttim.”

Çantayı bana uzattı. Üstteki fermuarı açtım ve Prada elbiseyi gördüm. Askısında gümüş rengi, kanatlı, parlak bir

maske duruyordu. Balonun maskeli balo olduğunu unutmuştum. “Bunca şeyden sonra elbiseyi benim için ayırdılar mı?”

Luc hafifçe gülümsedi. İşte o zaman onun hâlâ geçen geceki kıyafetleriyle olduğunu fark ettim. Saçları bozulmuştu, bakışları kararmıştı. Elbise çantasını yatağın üstüne bıraktım. “Her şey yolunda mı?”

Kafasını salladı. “Dün gece bir saldırı daha yapıldı. Colette LeGrand’la Liam Blackstone’un limuzinleri havaa-lanından buraya gelirken kaza geçirdi.”

Gürültülü bir nefes aldım.

“Colette kurtuldu.” Luc’un sesi çatladı. “Liam kurtulamadı.”

“Ne?” Yatağa çöktüm. Düzen Liam Blackstone’u öldürmüş müydü? Onun kahkahalarını, futboldan konuşurken Luc’un sırtına hafifçe vuruşunu ve Luc’un utangaç gülümsemesini hatırladım. İzlediğim son filmde komik derecede kötü, beyaz bir makyajla vampir rolü oynamıştı.

“Luc,” dedim. Boğulacak gibiydim. “Çok üzüldüm.”

Kısaca başını salladı ama çenesi titriyordu. Ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım. Tereddüt etti ama sonra bana sıkı sıkı sarıldı. Yüzünü boynuma gömdü.

Bir dakika sonra derin bir nefes alıp geri çekildiğini hissettim. “Colette’i görmeye hastaneye gidiyorum. Baloda sana eşlik etmek için döneceğim.”

Kafamı kaldırıp baktım. “*Dün gece* bir saldırı gerçekleşmişken balo hâlâ yapılıyor mu?”

Luc dudaklarını büzdü. “Onların korkutma taktiklerine boyun eğemeyiz. Teröristler bunu istiyor. Gösteri devam etmeli, *chérie*. Tabii fazladan güvenlikle. Colette ailemizin bir parçası olmasına rağmen, baloya ev sahipliği yapan

biziz, bu yüzden benim de orada olmam gerek.” Omzumu sıktı. “Akşam görüşürüz.”

Başımı salladım ve kapıyı arkasından kapattım. Sonra yatağın üstüne oturdum. Elbise çantasının fermuarını açtım ve elbiseye tek parmağımla dokundum. Cazibesinin, bu dünyanın en olağanüstü kısmı olduğunu düşündüğüm zamana geri dönmüştüm.

Liam Blackstone’un öldüğüne inanamıyordum.

Jack ve benim, onu öldüren insanlara bir başkasını öldürme yetkisi vermeyi düşündüğümüze inanamıyordum.

Bay Emerson’ın ipuçlarının sonuna gelip de hâlâ ne demek istediklerini anlamadığımıza inanamıyordum. Onun hayatını kurtarmak için zamanımızın azaldığına inanamıyordum. Baloya gitmemin gerçekten bir faydası olacak mıydı?

Gözlerimi ovuşturdum. Her şeyden öte, çok uzun süredir taktığım için lenslerim beni öldürüyordu. Onları çıkarıp uyumak istiyordum ama yapamazdım. Birinin gerçek göz rengimi görmesi riskini göze alamazdım. Bu küçücük detay bile beni çileden çıkardı. Boğazımın arkasında yılgın gözyaşları birikti.

Hepsini geri yuttum. Ağlamanın acıyan gözlerime bir faydası dokunmazdı. Bay Emerson’a da faydası olmayacağı kesindi. Derin bir nefes aldım, gözlerime damla damlattım. Yatağa, Prada elbisenin yanına kıvrıldım ve huzursuz bir uykuya daldım.

30. BÖLÜM

Luc bir Dauphin olmasına rağmen, içeri girmek için güvenlik sırasında bekledik ve metal dedektörden geçtik. Ağzına kadar dolu olan asansörümüz durdu ve kapılar açıldı.

Luc, “*Alors*, balo zamanı,” dedi ama sesi benimkinden bile daha heyecansız çıkıyordu. Bakışları hâlâ yitikti. Solgun teninde koyu renk lekeler vardı.

Uyandığımda, kafam birkaç saatlik uykudan sonra biraz daha berraklaşmıştı ve Jack’in haklı olduğunu fark etmiştim. İkimiz elimizden geleni yapmıştık ve yeterli olmamıştı. Stellan’a her şeyi anlatmak zorundaydık. Bay Emerson’ın hayatı buna bağlıydı.

Ayrıca bu, dikkatimi annemden hâlâ herhangi bir iz olmadığı gerçeğinden uzaklaştırmama yardımcı olacaktı.

Gri maskeyi yüzüme taktım. Bu gizlilikten oldukça emnundum.

“Sana ne kadar nefes kesici görüldüğünü söylemiş miydim, *chérie*?” Luc beni etrafımda döndürdü. Elbisem ayaklarımın dibinde hışırdadı. “Bu ipek, üstünde mükemmel duruyor.”

Her şeye rağmen, elbiseyi giyince tıpkı Prada’daki gibi nefesim kesilmişti. O zamanlar ne düşündüğümü hatırladım. Ne kadar farklı görüldüğümü anımsadım. Belki de bu elbiseyi giyen insan neyin eksik olduğunu bulabilirdi.

Madalyonuma uzandım ve mağazanın gönderdiği gözyaşı şeklindeki gümüş kolyeye dokundum. Madalyonum kırılmıştı. Ben de onu çantama koyup odamda bırakmıştım. Keşke tekrar takmış olsaydım. Artık madalyonum olmayınca kendimi özgür hissetmiyordum. Çıplak hissediyordum.

Gergin bir şekilde, “Teşekkürler,” dedim. “Elbise...”

Asansörden çıktık ve balo salonuna adım attık. Karşımdaki manzara nutkumun tutulmasına sebep olmuştu. Avizeler ve dans eden mumlar ortama romantik bir parıltı vermişti. Tavandan sarkan kâğıt süslemeler, altın yağıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu. Dışarıdaki çapraz metal kirişler de ışıklandırılmıştı. Parlak bir ağın içinde yüzlerce ayakla havada süzülüyor gibiydik. Bunun neredeyse doğru olduğunu düşündüm. Balo Eysel Kulesi’nin üçüncü katındaydı.

“Elbise muazzam,” diye sözümü tamamladım. Bu kadarı doğruydı. Elbise muhteşemdi. Balo muhteşemdi. Paris’teydim, Eysel Kulesi’ndeydim. Üstümde Prada marka bir elbise vardı. Buna hâlâ inanamıyordum.

Bir grup insan Luc’u durdurdu. On dakika boyunca onlarla sohbet etti ve beni olmam gerektiği gibi uzak bir kuzen olarak tanıttı. Dün gece birisi ölmüşken bunların

hepsi uygunsuz geliyordu. Kutlamada üzgün bir hava vardı. Kahkahalar normalden daha sessizdi. Herkes Luc'a baş sağlığı diliyordu ama hiçbiri, aileleri ve arkadaşları devam eden bir savaşın son kurbanlarıymış gibi davranmıyordu. Belki de Çember o kadar çok şey atlatmıştı ki biraz kan dökülmesi artık onlar için bir şey ifade etmiyordu. Ya da belki de Luc'un dediği gibi görüntüyü kurtarmaya çalışıyorlardı.

Bu konuda daha fazla düşünürsem delirecektim. Bunun yerine yüzlere bakmaya başladım. Maskelerin gizliliğinin bir dezavantajını bulmuştum bile. Tam olarak neye benzediğini bilsem bile babamı bulabilmemin hiçbir yolu yoktu. Koyu renk saçlar ve eflatun gözler tek başına bir anlam ifade etmeye yetmiyordu.

Tekrar Luc'un koluna girdim. "Ailen burada mı?" En azından Mösyö Dauphin'i maskesiz görebilmeyi umuyordum.

"Annemin gelmesi çok tehlikeliydi." Luc dikkati dağılmış şekilde çevresine bakındı. "Geri kalanımız risk alabilir ama emrin kız çocuğunu taşıyan hamile bir kadın? Bu parti aslında onun için düzenlendi ama kendisi evde. Babamın da henüz geldiğini sanmıyorum."

Bir tutam saçımı parmağımın arasında çevirdim. Belki herkes bir noktada maskelerini çıkarırsa o zaman babamın kim olduğunu düşünebilirdim. Şimdi Jack'i bulmam gerekiyordu. İkimiz birlikte Stellan'ı bulmalıydık.

Luc'a, "Seni daha sonra bulabilir miyim?" dedim.

Başıyla onayladı. "Jack'i mi arıyorsun? Onunla çok takılıyorsun."

Kaskatı kesildim. Luc fark ettiyse diğerleri de fark etmişti. Saxon'larla konuşmakla ilgili bir şeyler mırıldandım.

Luc abartılı bir iç geçirmeyle, "Peki," dedi. Buklelerimin uçlarını okşadı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Beni burada *yapayalnız* bırak." Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle iki yanağımdan öptü. "Ama bana bir dans ayır."

Ona söz verdikten sonra kalabalığa karıştım ve Luc'u birkaç diplomata bıraktım. Dans pistinin çevresinde, mum ışıklarıyla aydınlatılmış bir düzine küçük masa vardı. Girişin karşısında, odanın diğer ucunda küçük bir orkestra vals çalıyordu. Viyola ve çelloların sesi, yüzlerce pembe şakayığın kokusuna karışıyordu.

Stellan'ı gördüğümde dans pistinin yanından geçerek daha iyi görüş açısına sahip olacak şakin bir köşeye doğru ilerliyordum. Camdan bir duvarın yanında tek başına duruyor, telefonda konuşuyordu. Karanlığa karışmıştı.

Ona yaklaşabilirdim ama önce Jack'i bulmak ve planı uygulamak istiyordum. Stellan'dan gözümü ayırmazdım. Böylece onu kısa süre içinde bulurduk. Gitmek için döndüm ama sonra onu duydum. Durdum. Onu tanımasaydım Stellan'ın neredeyse *tatlı* bir şekilde konuştuğunu söylerdim.

Merak edip yaklaştım. İşte o zaman Madam Dauphin'in Stellan'ın sessiz köşesine ters istikametten yaklaştığını gördüm. Elini karnına koymuştu.

Stellan telefonu kapattı ve hazır ola geçti. Alnındaki altın sarısı maske düşünüldüğünde bu çok komik görünüyordu.

Ne yazık ki şimdi doğrudan Stellan'ın görüş açısında duruyordum. Sırtımı camdan duvara dayadım. Sütunlardan biri beni yarı yarıya gizliyordu.

Stellan, "Madam," dedi. Omuzlarını özellikle daha güzel gösteren dar kesim, siyah bir takım elbise giymişti. "Bu gece gelmeyeceğinizi sanıyordum."

Madam Dauphin, “Hugo ve güvenlik ekibi gelmememe karar verdi,” dedi. “Ama *benim* her şeyi kendi yöntemle-
rimle yapmayı tercih ettiğimi biliyorsun.” Dökümlü siyah
bir elbise giymişti. Sarı saçları ve kırmızı dudaklarıyla hem
korkutucu hem güzel görünüyordu. Disney filmlerindeki
kötü kraliçeler gibiydi.

Madam sabırsız bir biçimde, “Ee?” dedi. “Ne buldun?
Gün içinde kızla ilgili bir rapor bekliyordum.”

Kız mı?

Stellan odanın ortasına doğru bir bakış attı. Sanki başka
bir yerde olmayı diler gibiydi. Onu böyle huzursuz görmek
tuhaftı. “İlgi çekici bir şey bulamadım.”

Madam Dauphin daha da yaklaştı. Stellan geriledi. “Sen
de ben de *bir şeylerin* döndüğünü biliyoruz. Düzen sadece
önemli olan kişilere saldırır. Sana ona göz kulak olmanı
söyledikten sonra sen onun kaçmasına izin verdin. Şansına,
bugün Saxon Koruyucusu ile birlikte geri döndü.”

Stellan irkildi. Ben de öyle. Haklıydım. Sadece Stellan
değil, *Madam Dauphin* de beni izliyordu. Jack’le beni fark
etmişti. Karanlığa doğru iyice geriledim.

Stellan, “Herhangi bir şey bulduğumda hemen bildire-
ceğimi söylemiştim,” dedi.

“Öyle umuyorum. Benden bir şey saklamanın senin
için ne demek olacağını biliyorsun.”

Stellan kafasını eğdi. “Evet, Madam. Bunun oldukça
farkındayım.”

Madam Dauphin çevresine bakıp sesini iyice alçaltarak,
“Aslında,” diye söze başladı. Onu duymak için iyice kulak
kesilmek zorunda kalmıştım. “Emin olmak için kızı yaka-
lasak mı diyorum. Daha yakından araştırma yapana kadar
yanımızda tutabiliriz.”

Buz gibi oldum.

Stellan arkasına, neredeyse bana baktı. Nefesimi tuttum. “O başka bir aileye ait. Bunun hoş karşılanacağını düşünmüyorum.”

Madam Dauphin küçük elini şöyle bir salladı. “Saxon’lar onun varlığından doğru dürüst haberdar değil. Onu alıp gözetim altında tutmanı istiyorum. Şimdilik. Uygunsuz bir şeyler olmadığından emin ol.”

Stellan ağzını açtı ama Madam Dauphin konuyu kapattı.

“Senatör. Merhaba.” Madam Dauphin’in sesi bir oktav yükseldi. “Gelmenize çok sevindim.”

Takım elbiseli bir adam Madam Dauphin’in koluna girdi. İkisi birlikte uzaklaştılar. Stellan onların gidişini izledi. Sonra kalabalığa karıştı.

Onu göremeyeceğim kadar uzaklaşınca saklandığım yerden çıktım. Stellan beni bulmadan önce Jack’i bulmam gerekiyordu. Ona anlattıklarımıza çok dikkat etmeliydik. Sonra buradan çıkmam lazımdı.

Dans pistinin çevresinde gölgelere gizlendim. Maske yüzünden çevreyi doğru düzgün göremediğim için delirmeye başlıyordum ama maskeyi çıkarma konusunda öncekinden de az istekliydim. Madam Dauphin’in her yerde casusu olabilirdi. Kısıtlı perspektifimle yapabildiğim kadarıyla Jack’i aradım.

Dünyadaki en büyük yazılım şirketlerinden birinin CEO’su bir kanepede ve kalabalığa bakarak kaşlarını çatı. Bir Victoria’s Secret mankeni uzun sarı saçlarını savurdu ve tırbanlı kısa, tombul bir adamın omzuna yaslandı. Küçük, beyaz saçlı bir kadın, hiç basketbol izlememe rağmen benim bile tanıdığım bir basketbol oyuncusuna gülümsedi. Kadın şampanya bardağını almak üzere dönünce emin

olmak için iki kez bakmak zorunda kaldım. Kadın, İngiltere Kraliçesi'ydi.

Jack'ten hâlâ iz yoktu.

Şık bir tavuskuşu maskesinin tüyleri omzuma değdi. Sıçradım. Maskeyi takan kadın sarhoş bir halde kahkaha attı.

Dudaklarımı büzerek nefes verdim. Sakin ol. Düşün. Jack buradaysa o da beni arıyor olmalıydı. Sütunun yanında boş bir yer buldum ve kimsenin bana bakmadığından emin olunca maskemi alnıma ittim. Odanın çevresinde, hepsi de aynı siyah takım elbiseler içinde bir sürü Koruyucu ve güvenlik görevlisi vardı ama siyah maskelere rağmen hiçbirinin o olmadığını anlayabiliyordum.

Bakışlarım odanın çevresinde gezindi. Sonra on metreden bile daha yakında onu gördüm. Müzisyenlerin yanındaki bir sütunun orada ayakları açık, elleri ceplerinde dikiliyordu. O da benim gibi kalabalığı inceliyordu.

Bakışlarım, takım elbisesinin ceketinin omuzlarını saran ve beline doğru daralan kesimine kaydı. Onu her görüşümde daha yakışıklı görünmesi ve ne kadar fark etmemeye çalışsam da *yine de* bunu fark etmem nasıl oluyordu? Yüzümü avuçlayan ellerinin verdiği hissi, ellerimi saçlarından geçirmemin verdiği hissi düşünmeden edemiyordum.

Bana doğruymuş gibi hissettiren tek şey bir o kadar yanlıştır, demişti.

Kızgın olmamam beni deli ediyordu. Bir yanımla elimi ellerine ve yüzüne götürmek, yeniden *biz* olmak istiyordu. Ama diğer yanımla aramızda geçebilecek her şeyi unutmak istiyordu. İstemek –ve sahip olamamak– çok acı vericiydi ve böyle şeyleri her zaman engellemeye çalışmamın nedeni de buydu.

Jack'e doğru ilerledim. Yanına vardığımda müzik sesi iyice yükselmişti.

Döndü. Maskenin arkasındaki bakışları tetikteki halinden rahatlamaya geçti. Elbisemi incelediğinde bundan da ötesini gördüğüme yemin edebilirdim.

Karnıma bıçak yemiş gibiydim. "Merhaba," dedim.

"Merhaba." Keman sesleri Jack'in sesini neredeyse bastırmıştı.

Müziğin normal bir sese inmesini bekledim ve tekrar dans pistine baktım. Jack burayı iyi seçmişti. Şu anda kimse bizi izliyor gibi görünmüyordu. "Madam Dauphin, Stellan'dan beni rehin alıp sorguya çekmesini istedi."

"Ne?" Jack maskesini alnına itti ve beni karanlık bir köşedeki küçük bar masasına çekti.

Ben de maskemin ipini saçlarımdan dikkatle çekerek çıkardım. "Tam olarak *neden* şüphelendiğini bilmiyorum ama bir şeylerin döndüğünü biliyor."

Jack maskesini masanın üstüne attı ve kaşlarını çatı. "Şimdi bana söylediğine göre bunu başaramayacaklar. Ama denememelerini tercih ederim. Stellan'la Fitz konusunda kendi başıma konuşmamı ister misin? Ben dönene kadar güvenlik görevlilerimizden birine sana göz kulak olmasını söyleyebilirim."

Orkestra vals çalmaya başladı. Buklelerimden birini kulağımın arkasına attım. Tekrar arkama baktım. "Hayır," dedim. "Söyleyeceklerini ben de duymak istiyorum. Onunla konuşuruz, bana bir şey yapamaması için sen yanımda kalırsın, sonra ben buradan çıkarım."

"Babanı bulmaya çalışmayacak mısınız?" Masanın ortasındaki mumlar Jack'in yüzünde titrek gölgeler yaratıyordu.

Kaşlarımı çattım. Bu planımdan haberi olduğunu fark etmemiştim. Ayrıca herkes maskelerini çıkarmadığı sürece bu imkânsız bir şey gibi görünüyordu. “Bunun bu gece gerçekleşeceğini sanmıyorum.”

Jack derin bir nefes aldı. “Avery, sana bir şey...”

Alaycı bir kız sesi, “Jack Bishop,” dedi. Jack döndü.

Benim yaşlarımda genç bir kız kat kat dantelli ve deniz-kızı etekli kırmızı elbisesiyle bize doğru geliyordu. Koyu renk kâküllerini tüylü kırmızı maskeden çıkardı. Jack ellerini arkasında kavuşturdu.

Kız düzgün ve mükemmel İngiliz aksanıyla, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Jack bana baktı. “Lydia,” dedi. “Ben... Lydia, bu Avery West. Avery, Lydia Saxon’la tanış.”

Elimdeki maskeyi tutan parmaklarım kasıldı. Lydia Saxon. Alistair Saxon’un kızı, diye düşündüm.

“Avery West mi? Yani duyduğumuz ama henüz görmediğimiz kuzenimiz mi? Onu nerede saklıyordun?” Jack’i alaycı bir şekilde itti ve bana döndü. “En sonunda tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum.” Bu kızda beklenmedik bir şeyler vardı. Tam olarak çıkaramıyordum ama onun da bana aynı şekilde baktığına yemin edebilirdim.

Lydia, “Jack,” dedi. Beni o kadar hızlı bir şekilde baştan aşağı süzdü ki onu izlemiyor olsam fark etmezdim. “Babam seninle konuşmak istiyor. Cole ve o, Avery’yle tanışmak isteyeceklerdir.”

“Teşekkürler, Lydia.” Jack ona gergin bir şekilde gülümsedi. Stellan ve Elodie, Luc’a öyle davranmasa da, Jack, Lydia’ya gerçekten işvereni gibi davranıyordu. “Hemen geliyoruz.”

Lydia parmaklarını salladı ve dans pistine geri döndü. İzlemeyi kesmem gereken uzaklığa ulaştığında omzunun üstünden son bir kez baktı ve kaşlarını çatı.

Jack, “Hadi Stellan’ı hemen bulalım,” dedi. Her zamanki gibi çalışkandı ama yüzündeki gerilimi görebiliyordum. “Saxon’lar beni arıyormuş gibi görünüyor. Cole, Lydia’nın ikiz kardeşi. İkisi de Alistair Saxon’un çocuklarıdır.”

Jack yalnızca gergin olduğu zamanlarda böyle mırıldanıyordu. Lydia’nın gidişini izledim. “Ona benim hakkımda bir şey anlatmadın, değil mi?”

Jack dikkati dağılmış bir halde dans pistine baktı. “Ne?”

“Bana nasıl baktığını gördün mü?”

“Avery.” Maskesini cebine koydu ve bana döndü. “Hayır. Ona hiçbir şey anlatmadım.”

Dişlerimin arasından soluk verdim. Orkestra hızlı bir parça çalmaya başladı. Stellan’ın ortadan kaybolduğu yeri gösterdim ve maskemi tekrar taktım. “Onu en son gördüğümde ordaydı. Bunu gerçekten yapacaksak hadi başlayalım.”

Jack tekrar birlikte görülmeyelim diye aramızda biraz mesafe bıraktı. Dans pistinde onun peşinden gidiyordum ki bir adam önümü kesti. Orta yaşlıydı, kırmızı bir yüzü, mavi maskesi, sarı bukleleri vardı. Sırtarak elimi tuttu ve beni dans pistine çekti.

Direnerek, “Yok,” dedim. “Hayır ben...”

Adam, “Ne?” diye bağırdı. Bizi çiftlerin olduğu bir sıranın sonuna götürdü. Üç çift aşağıdaydı, kar beyazı saçlı ve kuş maskeli yaşlı bir kadın, Jack’in ellerini tutmuştu. Bakışlarıyla buluştum ama o anda çevremdeki herkes iki kez el çırpı ve sarışın adam beni döndürdü. Jack’i kalabalığın içinde kaybettim.

Yıllar önce beni salon dansları kursu almaya zorladığı için anneme sessizce teşekkür ettim. Pistte fokstrot yapıyorduk. Bütün çiftler daire oldular. Kalabalık tekrar el çırpı ve partnerim beni bıraktı.

Jack'i bulmaya çalıştım ama bütün takım elbiseler aynı görünüyordu. Dairedeki bir sonraki adam, gökyüzü rengindeki maskesinin arkasında gülen gözleriyle elini çoktan uzatmıştı. Gönülsüzce elini tuttum ve dans devam ederken adamın omzunun üstünden bakarak kalabalığı inceledim.

Sonra yeni bir eş, başka biri daha, takım elbise yerine koyu renk kaftan giymiş bir adam, elimi öyle bir sıkmıştı ki parmaklarımı kıracağından korkmuştum.

Bir sonraki benden daha gençti ve insanların elleriyle oluşan bir kemerden koşarak geçerken elbisemin eteğine basmıştı. Her eş değişiminde kaçmaya çalışıyordum ama sürekli dansın içine çekiliyordum. Bu böyle ne kadar sürecekti?

Bir sonraki eş değişiminde, beni tam olması gerektiği gibi ama normalden biraz daha yakın tutan birinin kollarına düştüm. Adamın elleri terli bile değildi.

Kulağıma, "Her zamanki gibi tatlı görünüyorsun, *kuklaçka*," dedi.

Bakışlarım Stellan'inkilere çevrildi. O da altın sarısı maskesinin altından bana bakıyordu. Geri çekilme dürtümü bastırdım. Kendime zaten onu *bulmak* istediğimi hatırlattım. Onu dans pistinden çıkarabilirsem Jack'e işaret edebilir ve bu işi halledebilirdim.

"Balonun tadını çıkarıyor musun?" diye sordu. Dans ve sinirler, kanımı iyice alevlendirmişti. Elini belimden, elbisemin açık sırtına götürünce tenim karıncalandı.

Gergin bir şekilde, “Çok güzel bir balo,” dedim. Kala-balık iki sıra oluşturmuştu. Stellan iki elimi de tutarak beni sıralardan birinin sonuna götürdü.

Tekrar bir araya geldiğimizde ellerimiz başlarımızın üstündeydi. “Bir sorum daha var,” dedi. Kulağıma iyice yaklaştı. “Az önce ne duydun sen?”

Demek ki Madam Dauphin’le birlikteyken beni görmüştü. Beni tekrar vals pozisyonuna getirdi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim.

Bana dik dik bakarken bir tutam sarı saç alnına döküldü. “Kimsin sen?”

Kalbim tekledi. Gerçekten bilmiyordu. Salağa yatarsam sorun kalmayacaktı. “Ne demek istiyorsun?”

Stellan bir parmağını çenemin altına koydu. “Eninde sonunda öğreneceğim,” dedi. “Bana şimdi söylemek istersin belki.”

“Ben...” Çenemi başparmağıyla okşadı. “Hiçbir şeyim.” Dişlerimi sıktım. “Hiç kimse değilim. Hiçbir şey değilim. Kes şunu.” Kafamı çevirdim. Ayağımın altında kalp gibi atan müziğin fazlasıyla farkındaydım.

Stellan bir metal gıcırtısıyla bıçağını çıkardı ve belime dayadı.

Alçak, ölçülü bir sesle, “Sana soruyorum,” dedi. “Kimsin sen?”

31. BÖLÜM

“Ne yapıyorsun?” Çıglık atamazdım. Bu, istediğimden daha çok dikkat çekerti. “Her şeye vereceğin cevap bu mu, bıçak çekmek?”

Bıçağı tutmayan kolunu bana daha sıkı sardı ve bizi kalabalıktan uzaklaştırdı. Herkes eş değişimi için el çırpmasına rağmen beni bırakmak için herhangi bir hareket yapmıyordu. “*Qui êtes-vous, kuklaçka?*”

“Ne?” Deli gibi arkama baktım. Neredeyse dans pistinden çıkmak üzereydik. Jack neredeydi?

“*Quien es? Ni shi shui? Kto ty?* Başka dillerde de söyleyeyim mi?” Bıçak solgun ışıktaki parlıyordu. Bıçağın üstündeki işlemler, kan sızıntıları gibiydi.

Elimden geldiği kadar geri çekildim. Elbisemin kumaşı, belimi sıkı sıkı saran kolunun yanında gerilmişti. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

* Fransızca, kimsin sen? (ç.n.)

“Sen söylemezsen ben tahminde bulunayım. Sen bir casussun.”

“Ne?” Bakışlarımı ona çevirdim. “Hayır!”

Bıçak göğsüme dokundu. Derin bir nefes aldım. Bana zarar vermezdi. Veremezdi.

“İlk başta senin Düzen’in bir casusu olduğunu düşündüm, suikastlerinden biri için seni kullandıklarını, Luc’un peşinde olduğunu sandım ama Prada böyle olmadığını gösterdi. Ee, Saxon casusu musun?”

“Hayır!” Benim bir *casus* olduğumu mu düşünmüştü? En baştan beri şüphelenmesine şaşmamak gerekti. “Ben sadece bir... akrabayım.” Bu tamamen yalan da sayılmazdı.

Bıçağı tenimde küçük bir yara bırakacak kadar sert bastırdı. Bıçak şiddetli soluk alıp verişlerimle birlikte yükselip alçalıyordu. “Birinin seni öldürmek için bir *profesyonel* gönderdiğinin farkında mısın?” Stellan sözcüğü yayarak söylemişti.

“Bu sadece bir...”

“Prada’nın bir hata olmadığını biliyorum. Sen de biliyorsun.” Beni aniden durdurdu. Hâlâ yakınında tutuyordu. “Sonra, kulüpte Luc’un sarhoşluğundan faydalanarak ona kim bilir neler söyledikten sonra delirmiş gibi kaçtın.”

“Luc’tan faydalanmadım,” diye çıktım. Madam Dauphin’e neden hiçbir şey söylemediğini anlamıştım. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden yanılmak istemiyordu.

Kafamı kaldırıp bakarak, “Senin başka bir ailenin üyesini tehdit ettiğini bilseler Çember’dekiler ne yapar?” dedim. Parmaklarım ceketinin omuzlarına batıyordu. “Bırak beni. Hemen.”

Gözleri parlayarak bana baktı. Birkaç saniye sonra bıçağı göğsümden çekti.

Kolunu belimden çektim ve döndüm. Neredeyse aceleyle bize doğru gelen Jack'e çarpacaktım. Müziğin sesi azalıyor, dansçılar dağılıyordu. Kafasıyla işaret etti. Dans pistinden çıkıp gölgelere doğru ilerledik. "Neler oluyor?" dedi. "Söyledin mi ona?"

Titreyen parmaklarla göğsümdeki bir damla kanı sildim. Stellan'a Bay Emerson konusunu anlatacağımızı tamamen unutmuştum. "Hayır, beni tehdit etti," dedim. Jack gerildi. "Sorun yok, iyiyim ben. Dikkatim dağıldı sadece."

Jack'i bıraktım ve Stellan'ın uzaklaştığı tarafa doğru gittim. "Bekle," dedim.

Onu uzun bir kokteyl masasında yakaladık. "Bana doğruyu söylemek konusundaki fikrini değiştirdin mi?" dedi. "Yoksa siz ikiniz İstanbul'un görülmesi gereken yerleri hakkında bir slayt gösterisi mi yapacaksınız?"

Kaskatı kesildim. Jack onların bizi her yerde takip edebileceklerini söylerken şaka yapmıyordu. "Daha önce açıklamama izin verseydin sana kulüpte panik atak yaşadığımı, hava almak için dışarı çıktığımı ama kaybolduğumu söylerdim. Jack de İstanbul'daydı ve beni aldı."

Sesimde titreme bile olmadığı için gurur duyuyordum.

Jack, "Konuşmamız gereken mesele zaten İstanbul," dedi. Bizi izleyen birileri var mı diye baktım. Yalnızdık. "Konu Fitz. Onu görmeye gidiyordum. Avery'ye denk geldim, onu da yanıma aldım. Ama Fitz evinde yoktu. Düzen onu almış gibi görünüyor."

Stellan'ın kaşları kalktı.

"Fitz üç... ikimizin, senin ve benim fotoğraflarımızı bırakmış ve ona yardım etmemizi istemiş." Söylemek üzere

olduğu şeyi duyunca dişlerimi gıcırdattım ama Jack konuşmaya devam etti. “Bununla ne demek istemiş olabileceğini biliyor musun?”

“Tabii ki hayır.” Stellan maskesini çekip masanın üstüne fırlattı. “Bana gerçekten Fitz’in kaçırıldığını mı söylüyorsunuz? Düzen neden gidip bir *eğitmeni* kaçırsın ki?”

“Emin değiliz. Senin bir şeyler bileceğini umuyorduk.”

“Ama bilmiyorum.” Bakışları Jack’le benim aramda gidip geldi. “*Onun* bütün bunlarla ne ilgisi var?”

Kalbim yine gümbürdemeye başladı. İşte böyle bir soruyu hiç istemiyordum. “Benim hiçbir ilgim...”

Gözümün önünde binlerce ışık dans etmeye başlayınca durdum. Belki de gerçekten panik atak *geçiriyordum*.

Ama hayır, insanlar kulenin dışını gösteriyordu. Tabii ya, Eyfel Kulesi ışık gösterisi. Her saat Paris’in üstünde ışıklar parlıyordu. Turist olsaydım bunu kesinlikle görmek isterdim, şimdi bunu içeriden izliyorduk.

Stellan, “Bana anlatmadığınız şey ne?” dedi.

Jack, “Sana göstermemiz gereken şeyler var...” diye başladı ve günlüğü ceketinden çıkardı ama Stellan omzumun üstünden bakıyordu. Yüzü sertleşti. Bir elimi Jack’in koluna koydum. Takım elbiseli uzun bir adam dans pistinden geçerek fırtına gibi yanımıza geliyordu. Jack kitabı sakladı.

Adam, Stellan’a, “Sen ve güvenlik ekibinin onu bu gece evde tutmanız gerekiyordu!” diye bağırdı. Yüzü ve açık kahverengi saçları parlayan ışıklar altında pusluydu. “Şimdi burada, Tanrı bilir ne yapıyor.”

Stellan, “Evet, Mösyö Dauphin,” dedi. Kafamı kaldırıp baktım. “Madam’ın bu gece gelmemesi gerekiyordu ancak...”

“Canı ne isterse onu yapıyor.” Mösyö Dauphin masaya bir yumruk vurdu. Sıçradım.

Luc’a çok benziyordu. Sadece onun iki katı kadardı. On kat daha zalimdi. *Bana* hiç benzemiyordu. Hem de hiç.

Jack’in koluna dokundum ve oradan uzaklaşmaya çalıştım. Bunu şimdi yapamazdık. Ama Mösyö Dauphin’in bakışları bana kaydı ve gözleri kısıldı. Kafasında çarkların döndüğünü görebiliyordum. Madam şüphelerinden ona da bahsetmişti mutlaka. Stellan’a Fransızca bir şeyler söyledi. Stellan da bana baktı.

Jack’in kolundan çekiştirerek döndüm, Lydia Saxon’un yanında abisi Cole olması gereken koyu renk saçlı ve kaşlarını çatan bir çocukla bize doğru geldiğini görünce şaşırdım. Onların arkasında da maskeli bir adam vardı. Şimdi de Jack hazır ola geçmişti. Jack’in kolundan elimi çektim.

Işıklar devam ediyordu. Parlıyor, parlıyordu. Her saniye daha da ışıltılı hale geliyorlardı sanki.

Flaş. Jack’e döndüm. Yüzünde okunamayan bir dizi duygu vardı. Maskesini çıkararak öne çıkan adama başını salladı.

Flaş. Işıklar daha da hızlandı. Belki de her şey gerçekten *kafamdaydı*.

Flaş. Hareket edemez bir halde gözlerimi kırıştıtarak bakakaldım. Adamın yüzü milyonlarca küçük ışık huzmesiyle aydınlanıyordu. Bir karanlık bir aydınlık, bir karanlık bir aydınlık.

Flaş. Bakışlarımı ondan ayıramadım. Dünya başıma yıkılırken adam da hareket etmedi.

Kendi gözlerimin aynadaki bir yansımasına bakıyordum.

32. BÖLÜM

Benim gözlerim.

Üstelik Luc'un ki gibi sadece rengi aynı değildi. *Her şeyi* aynıydı. Birbirinden biraz fazla ayrı, yoğun, koyu eflatun gözler. Gür koyu kirpiklerle ve koyu renk kaşlarla çevrelenmiş. Yüzünün geri kalanı tamamen farklıydı. Kare çenesi, belirgin elmacık kemikleri. Araştırmıyor olsaydım uzak bir akrabanın sahip olması gerekenden daha fazla benzerliğim olduğunu fark etmezdim. Ama *biliyordum*. Onlar benim gözlerimdi.

Lydia elini babasının koluna koyarak yanında durdu. O da maskesini çıkarmıştı. Göz rengi bizimle aynı değildi ama kızın ve ikizinin ayrı gözlerinin benimkilerin bir yansıması olduğunu görebiliyordum. Daha önce onunla ilgili beni rahatsız eden şey *buydu*. Maskenin altından bile kendi yüzümün hatlarını görebiliyordum. Lydia ve Cole Saxon. Bu demektir ki...

Bir şeyler dikkatimi Alistair Saxon'un ceketine, göğüs cebinden çıkan mendildeki nakışlı sembole çekti. Bu bir pusulaydı. Jack'in dövmesi gibi. Her zaman bir yerden tanıdık geldiğini düşündüğüm sembol gibi. Şimdi bu sembolü daha önce de gördüğümü anımsıyordum.

Beş yaşındaydım. Annemin çekmecesini karıştırıyor ve oynayacak bir şeyler arıyordum. Çekmecelerden birinde bir dizi kâğıdın üstünde madalyonum duruyordu. Kâğıtlar mektuptu. Anladığım kadarıyla aşk mektuplarıydı. Her birinin üstüne bir pusula işlenmişti.

Gözlerim üçü arasında gidip geldi. Bütün bunların kesinliği nerdeyse nefesimi kesti.

Bu adam benim babam, aynı zamanda Jack'in patronu Alistair Saxon'du.

Jack ellerini cebine soktu. Hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. Belli ki bunu şimdi öğrenmemişti. En sonunda bakışlarını bana çevirdi, sonra tekrar ayaklarına bakmaya başladı. Ağzını okuyarak, "Özür dilerim," dediğini anladım.

Jack bana yalan söylemişti. Babamın kim olduğunu biliyordu.

Babamın.

Jack muhtemelen sadece birkaç saniye süren ama bana bir ömür gibi gelen sessizliği bozdu. "Efendim, bu Avery West. Kendisi, Amerika'da bulduğumuz *kuzen*." Birkaç metre uzağımızda durup konuşan ve bizim tarafımıza bakışlar fırlatan Stellan'la Mösyö Dauphin'e baktı.

Saxon, yani babam, bana doğru bir adım attı. Benim sadece bir kuzen olmadığımı biliyordu. Bunu anlamıştım. Beni yavaş yavaş tanırken bunu onayladığını görebiliyordum. Annemin hokka burnu ve yuvarlak yanakları. Kendi gözleri. Kendi kızı.

Jack'in bana ne kadar yalan söylediğini, Saxon'a neler anlattığını merak ettim. Hepsinin bunca zamandır beklediği eflatun gözlü kız olduğumu bilip bilmediğini merak ettim.

Babam nazik bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Çok güzel. Seninle tanıştığıma memnun oldum, genç hanım."

Sanki sıkılmış gibi arkasına döndü.

Bir an tokat yemişim gibi sendeledim. Sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldım. Dışarıdaki ışık oyunları sona ermişti. Babam benim olduğum tarafa tekrar bakmaya zahmet etmedi.

O zaman Jack ona gözlerimden bahsetmemişti. Onu ne kadar güçlü bir hale getirebileceğimi bilmiyordu. Bu yüzden çocuğu olup olmamamı önemsememişti. Bunca şeyden sonra o sadece vefasız bir babaydı. Belki de dünyanın dört bir tarafında gayrimeşru çocukları vardı ve yeni birini daha bulmuş olmak onun için önemli değildi.

Babam, Mösyö Dauphin'e, "Uzun bir gece oldu, Hugo," dedi. "Misafirimizin sizinle kaldığını biliyorum. Ama sanırım onu otelimize alacağız. Daha konuşma fırsatı bulamadık..."

Kafamı kaldırıp baktım. İçimde bir umut belirmişti.

Mösyö Dauphin, "Saçmalık," diye kestirip attı. "Neredeyse gece yarısı oldu. Ailenin çoğu zaten bizimle kalmıyor mu? Sabah halledersiniz. Aileden bahsetmişken karımı gördün mü? Dik başlı kadın..." Sessizce mırıldanmaya devam ederek sustu.

Babam önce bana, sonra Jack'e baktı. Umut içimde bir çiçek gibi açmıştı. Sonra umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Tamam. Olur. Harika."

Çiçek öldü. Elim göğsüme gitti. Sanki kırık kalbimin parçalarının dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyordum.

Babam varlığımdan haberdardı ve biraz bile umursamıyordu.

Onların önünde ağlamayı gerçekten hiç istemiyordum. Sessizce, "Gitmeye hazırım," dedim. Sesim çatlamamıştı bile.

Jack bir adım öne çıktı. "Ben seni..."

"Hayır." Geri çekildim. Nefesim göğsümde tıkanıyordu. "Başka birinin de halledebileceğinden eminim."

"Ben götürürüm."

Stellan yanıma gelirken gözlerimi kapadım. İki şeytandan hangisi daha iyiydi?

Jack bana yalan söylemişti. Ona sürekli babamı sormuştum. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Ona utanç verici kişisel şeylerimi anlatmıştım. Patronunun babam olduğunu biliyordu ama bana söylememişti. İhanet bir asit gibi kanımı yakmıştı.

Evet, Stellan'ın beni sorgulaması gerekiyordu ama Saxon'larla tanıştığıma ve Jack de Madam Dauphin'in mesajını bildiğine göre beni kilitleyip anahtarı bir yere atamazdı. Zaten bu gecenin Dauphin'lerden başka bir yerde sonuçlanmayacağı belliydi.

Stellan'ın peşinden gidip balo salonundan çıkarken ve asansöre binerken Jack'e veya babama bakmadım.

Kendime kimseyi önemseme izni vermememin nedenini bana bir kez daha hatırlattığı için dünyaya teşekkür ettim.

Dışarıda bekleyen uzun siyah arabalara doğru gittik. Parlayan kuleye baktım. Gri-mor geceye neredeyse bin mükemmel ayak sunuyordu.

Stellan beni izliyordu. En sonunda, "Senin hikâyen ne, *kuklaçka*?" dedi.

Gözlerimi kırptırdım. Eyfel Kulesi'nin turuncu parlaklığı suluboyaya dönmüştü.

Stellan odamın önünde durdu.

"Ee," dedi. "Bana hiç kimse olmadığını söylüyorsun ama bir butikte ölümden dönüyorsun, İstanbul'da bir kulüpten kaçırıyorsun, şimdi de bir balo elbisesi içinde ağlıyorsun. Bana anlatmak istediğın bir şey olmadığını emin misin?"

"*Anlatacak* hiçbir şey yok." Sesim pürüzlü çıkmıştı. "Gerçekten inanmıyor musun?"

Stellan kapımı açtı. "Uzun zaman önce güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğunu öğrendim. Bu yüzden hayır, inanmıyorum. Sadece neyi gizlemeye çalıştığını anlamıyorum."

Yanından geçtim. "Ben de senin neden bu kadar sinirli olduğunu anlamıyorum. Birkaç saat önce beni öldürmekle tehdit ediyordun, şimdi de arkadaşınmışım gibi davranıyorsun."

Stellan peşimden odaya girdi. "Seni gerçekten ölümle tehdit ediyor olsaydım şimdiye ölmüştün."

"Uyuyacağım. Git lütfen." Banyoya girdim.

Aynada Stellan görüş açımaya girdi. Kapıya yaslanmıştı. Musluğu açtım ve ellerimi yıkadım.

"Biliyor musun ajanlar çok iyi yalan söyler, güzel kızlar da," dedi.

Lavantalı sabunu sabunluğa öyle hızlı bir şekilde attım ki oradan sekti ve lavabonun dibine düştü. Ona döndüm.

"Gerçekten mi?" Su kollarımdan sızıyordu. Bir havlu aldım. "Bazen beni sorgulamaya mı çalışırıyorsun, öldürmeye mi, yoksa benimle sevişmeye mi anlayamıyorum." Ağzımı kapattım. Bütün vücudumun kızardığını hissetmişim.

Ağzının köşesi kıvrıldı. “Açıkçası, buna ben de karar veremiyorum.”

“Çık dışarı.”

Yavaş yavaş kapı çerçevesinden uzaklaştı ve yolumu kapattı. “Bir ajan *olsaydın*, gerçekten etkilenirdim. Hiçbir şey yetenekli bir kızıdan daha seksi olamaz. Tabii seni öldürmek zorunda kalırdım. Ama öldürmeden önce...”

“Git artık.” Gözlerimin arkasında yaşlar birikmeye başlamıştı. Hayal kırıklığı, yorgunluk ve iliklerime işleyen keder. Havluyu lavabonun üstüne attım ve yüzümü elimin tersiyle sildim. “Gerçekten git artık.”

Stellan beni inceledi. “Seni bu kadar üzen *ne?* Prada mı?”

Prada’dan önceki o ilk sabahı hatırladım. O zaman üstümde sadece bir bornoz vardı ve en büyük problemim Stellan’ın ne kadar çekici olduğunu unutmaya çalışmaktı. Bu başka bir hayatta yaşanmış gibiydi.

“Hiçbir şeyim yok. İyiyim ben. Gitmeni istiyorum. Git de uyuyayım.” Kapıdan geçmek için ona sürtünmem gerekiyordu. Bir eliyle yolumu kapattı.

Pek de sert olmayan bir şekilde, “İyi olan bir kıza göre gözlerini çok fazla ovuşturuyorsun,” dedi. Kalçamdaki eli sıcacıktı.

‘Gözyaşları yüzeye çıkmaya daha da yakındı. Onları engelledim ve kapıdan geçtim. “Ben *iyiyim*. Lenslerim kaşındırıyor o kadar.”

Durdu. “Sen lens mi takıyorsun?”

Yüzümdeki somurtmayı hissedebiliyordum. Tanrım. Kendimi dönüp ona bakmaya zorladım ama tereddütümü gizleyememiştim. “Gözlerim pek iyi görmez.”

Dudaklarını büzdü. Kapıda bir tıkırtı oldu. Elodie kafasını içeri soktu ve bana bakmadan Stellan'a Fransızca bir şeyler söyledi.

Stellan iç geçirdi. "Bana ihtiyaç varmış gibi görünüyor. Güzel uyu, küçük bebek. Bu gece sana bir şey olmaması için dışarıda korumalar olacak."

Rahatlamamı esnemeyle kapatmaya çalıştım. Sadece başka bir eflatun gözlü kızın olasılık dışında olduğunu düşünmesini umuyordum. Böylece şüpheleriyle lenslerimi bağdaştıramazdı.

Acele etmeye çalışmadı. Ben de onu kapıya kadar ittim. Arkasından kapıyı kapattım ve kilitledim. İki çift ayak sesinin koridorda uzaklaşmasını dinlerken alnımı soğuk ahşaba dayadım.

Mavi kadife yorganın üstüne çöktüm. Elbisemin kumaşı altımda buruşmuştu.

Bir an boş boş yattım. Sonra telefonumu çıkardım ve annemi aradım. Cevap yoktu.

Telefonu tekrar çantama koydum ve madalyonumu çıkardım. Prada'dan gelen kolyeyi komidinin üstüne koydum. Madalyonumun iki kopuk ucunu birbirine bağlayıp boynuma taktım ve yüzümü yorgana gömdüm. Birkaç gün öncesine göre yüz yıl daha yaşlı hissediyordum. Asla bilmek istemediğim bir sürü şey biliyordum. Aynı zamanda kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Dünyaya, kendine ve her şeye çok daha az güvenen bir çocuk.

Babam beni önemsememişti. Kısa bir süre sonra annemin *kayıp* olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktım. Jack bana yalan söylemişti. Ona güvenmiştim. Ona *en sonunda* güvenmiştim ve o bana yalan söylemişti. Yaşadı-

ğımız onca şeyden sonra. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Saxon'lara ne zaman söylemişti? Onların da beni gizli tutmayı içeren bir planı mı vardı? Babam, beni böyle bir plan yapacak kadar önemsiyor gibi görünmüyordu.

Sırtüstü döndüm ve yatağın üstündeki örtüye baktım.

Şu anda bir erkek yüzünden üzgün olmam çok saçmaydı. Diğer her şeyle, Bay Emerson gibi, kıyaslandığında Jack'in bana yalan söylemesi beni bu kadar üzmemeliydi. Tekrar çantama uzandım ve Düzen'in numarasını yazdığım kâğıdı buldum. Numarayı o gün Eski Çağ Uygarlıkları dersinde Jack'in dövmesini çizdiğim kâğıdın arkasına yazmıştım. Çizimi bir parmağımla takip ettim. Neredeyse bende de böyle bir dövme olmasını diliyordum. Biraz yönlendirme iyi olabilirdi.

İstersem on yedinci doğumgünümde bu dövmeden yaptırabileceğimi hatırladım. Ben bir Saxon'dum.

Kafamı salladım. Düzen'in verdiği sürenin dolmasına sadece on iki saat kalmıştı. Kâğıdı tekrar çevirdim ve gözlerim acıyana kadar numaraya baktım. İpuçları konusunda çıkmaza düşmüştük. Belki de babam Düzen'i bulmamıza ve Bay Emerson'ı zorla almamıza yardım edebilirdi. Tabii ki beni yeterince önemsemesini sağlayabilirsem.

Yataktan indim ve pencereye doğru yürüdüm. Her şeyi bırakıp Jack'i arasam ve Saxon'u bir araştırma başlatmaya ikna etmesini söylesem nasıl olurdu? Onunla gerçekten hiç konuşmak istemiyordum.

Pencereyi açtım. Öğleden beri başlaması beklenen fırtınanın kokusunu içime çektim. Uzaktan hafif bir gök gürültüsü sesi duyuldu. Pencere pervazına doğru eğildim ve Louvre avlusuna baktım.

Hemen yanımdan boğuk bir ses, “İşte buradasın,” dedi.

Döndüm. Balkonda, penceremin dışındaki duvara dayalı olarak duran kişi Jack’ti.

33. BÖLÜM

“Burada ne işin var?” diye sordum. Bu sorunun bir kısmı kızgın, bir kısmı rahatlamış ama büyük çoğunluğu da endişeli bir tavırla söylenmişti.

Ayağa kalktı. “Lütfen açıklamama izin ver.”

“Gecenin bir yarısı *odama* geliyorsun. Sen delirdin mi?” diye fısıldadım. Yatak odasının kapısını gösterdim ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. Ayakkabılarımı çıkardım ve pencereye tırmanıp balkona indim. Jack’in yardım için uzattığı elini kabul etmedim. Arkamdan pencereyi kapattım.

Ona dik dik baktım. “Bana neden yalan söyledin?” Esinti elbisemi hışırdatıyordu.

“Avery, çok özür dilerim.” Gerçekten üzgün görünüyordu. O da en az benim kadar kırgın duruyordu; yalvaran bakışlarından, gevşemiş ve belli ki unutulmuş papyonuna kadar. “Yanlış yaptım. Pek çok kez sana söylemeye çalıştım.”

“Ne zamandan beri biliyorsun?”

Bakışlarını kaçırmak istediğini biliyordum ama yapmadı. “Prada’dan beri. Ona tam olarak benzemiyorsun ama babanın on iki kişiden biri olması gerektiğini fark ettiğim an anlamıştım.”

Yutkundum. “Yani sen ve Saxon’lar beni bunca zamandır kandırıyor muydunuz? Neden?”

“Onun bu geceye kadar haberi yoktu.”

“Ne?” Kafamı kaldırıp baktım. Bakışlarım dolu doluydu.

“Baloda öğrendi. Ona söyleyen ben değildim,” dedi. “Lydia anlamış. Her nasılsa seni tanımış.”

Benim onu tanıdığım gibi. *Kız kardeşime* benziyordum. Bunu hâlâ sindirememiştim.

Korkuluğa doğru yürüdüm. Müze uzun zaman önce kapanmış olmasına rağmen insanlar hâlâ avluyu dolaşıyor, Louvre’un taş cephesindeki yumuşak ışıklara karşı parlayan piramidin fotoğraflarını çekiyorlardı.

Jack sessiz bir şekilde, “Seni incitmeyi hiçbir zaman istemedim,” dedi. “Bu konuda bana güvenmelisin.”

“*Güvenemiyorum!*” Arkamı döndüm. “Sorun da bu. Sana güvenemiyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun ve tekrar tekrar kim olduğunu bilmediğini söyleyerek bana yalan söyledin.”

Balkonda birkaç adım attı. “Sana söylemedim çünkü sen tehlikeli bir şeye bulaşmadan önce Fitz’in ne demek istediğini anlamak istiyordum. Belki de kaçabileceğini düşündüğüm için söylememişimdir... Bilemiyorum. Sana söylemem gerekirdi.” Koyu renk saç alnına düştü. Sanki o bir tutam saç bile hezimete uğramış gibiydi. “İkiniz de aynı yerde olduğunuzda söylersem ve ona senin yaklaşmana izin verirsem herkes için daha iyi

olacağını düşündüm. Çok meşguldük. Balo bunun için ilk fırsattı.”

Sanırım Lydia sözünü kesmeden önce söylemek istediği şey buydu. “Ya onunla konuşmak istemeseydim?”

“Gitmene izin verecektim.”

Şakayla karışık, “Gitmeme izin mi verecektin? Bunu yaptığın için seni öldürürlerdi. Özellikle de benim gerçekte kim olduğumu öğrendikten sonra,” dedim. Harika, ölümcül dövmesinin olduğu koluna baktım.

Hiç de şaka olmayan bir şekilde, “Biliyorum,” dedi.

Korkuluğa dayandım. Kendimi daha iyi mi daha kötü mü hissettirmeye çalıştığını anlayamıyordum. “Böyle şeyler söyleyip, sonra bambaşka bir şey yapıp sana inanmamı bekleyemezsin. *Güvenmemi* bekleyemezsin.”

Bir kez daha kırılırsam parçaları toplayamayabilirdim.

Jack sessiz bir şekilde, “Biliyorum, özür dilerim,” dedi. “Buraya bunu söylemeye geldim.” Ceketinin göğüs cebine uzandı ve üstünde benim adım yazan bir zarf çıkardı. “Saxon bunu sana yazdı. Buraya gelmem için bahanem buydu.”

Avery,

Bunun bir şoke olduğunu anlıyorum. Benim için de öyle ama beni memnun eden bir şok. Keşke seninle bu gece konuşabilseydim ama gereksiz yere şüphe uyandırmamak en iyisi. Sabah gelip seni alacağım. Dauphin ailesinin güvenliği sıkıdır. Güvende olacaksın.

Sevgilerimle, Alistair Saxon

Notu tekrar okudum. “Ee sabah biriyle evlenmemi isteyecek mi?”

Jack kafasını salladı. “Gözlerini bilmiyor. Ona söylemem lazımdı ama en azından *bunu* senin söyleyebileceğini düşündüm.”

Notu o kadar kuvvetli bir şekilde sıktım ki parmaklarımın arasında buruştu. Jack’e döndüm. Huzursuz bir şekilde ensesini ovuyordu.

Tekrar, “Bana neden söylemedin?” dedim. Sesim çatlamıştı.

Jack’i görünce hissettiğim karmaşa, belirsizlik, rahatlama hâlâ üzerimdeydi. Babamın beni *önemsediğini* bildiğim için kalbimdeki coşku. Prada’dayken katilin yere düşen kafasının çıkardığı ses. Anneme söylediğim son şey. Baloya gitmeyip evde eşyalarımı toplayacağım yalanı.

Düşüyordum. Düşüyor, düşüyor, düşüyordum. Ağzımdan kaçan bir hıçkırığı tutmak için elimi ağızıma kapattım.

Jack’in çenesi kasıldı. Bir adımda balkonu geçti.

Beni kollarına aldı.

Onu itmeye çalıştım ama beni bırakmadı. Beni çenesinin altına bastırdı ve kollarını sıkıca doladı. İşte o zaman paramparça oldum. Sahip olduğum her şeye ona tutundum. Gömleği yumruk olmuş ellerimin arasında top gibi olmuştu. Günlerdir tuttuğum hıçkırıklar büyüktü. Beni boğacaktı.

Gözyaşları hiçbir zaman durmayacak gibiydi.

Jack beni sımsıkı tuttu. Yanağımın altındaki kalp atışlarını ve göğsünün kalkıp inişini hissediyordum. Teninin belirsiz, mis kokusunu içime çekiyordum. Gözyaşlarımın arasından teninin elma gibi koktuğuna karar vermiştim. Sonbahar, güz güneşi ve kırmızı elma kokuyordu. En sonunda omuzlarımı gevşettim. Hıçkırıklar gitgide azaldı.

Başımı göğsüne yanaştırdım. Parmaklarını saçıma doladı. “Özür dilerim,” diye fısıldadım ama doğru sözcükler bunlar değildi. “Teşekkürler,” dedim. Ama bu da doğru değildi. Birkaç santim geri çekildim ve göğsüne baktım. Gözyaşlarım ıslak ve maskaralı bir leke bırakmıştı.

Başımın üstünde, “Saxon’lara ve Çember’e ihanet edemem,” diye mırıldandı. “Ama sana da edemem, etmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Böyle söylediğini duymak, tanıştığımızdan beri dans ettiğimiz sınırdaki olduğumuzu hissetmeme sebep olmuştu.

“Bunların ikisi birbirine engel mi?” diye fısıldadım.

“Umarım değildir,” dedi. “Sanmıyorum.”

Onu istemek istememiştim. Parmaklarımı saçlarından geçirmeyi, yanağındaki yeni keşiğe dokunmayı hayal etmek istememiştim. Onu affetmek istememiştim ama şu anda deli gibi istiyordum.

“Beni bırakmadın,” dedim. Bakışlarıyla buluşmayarak parmağımı gömleğindeki düğmelerden birinde gezdirdim. “Bay Emerson’ın balkonunda beni bırakıp kendini kurtarmadın. İşleri kolaylaştırmak için beni onlara teslim etmedin. Bu gece beni yalnız bırakmadın. Sana kızgın olduğumu bilmene rağmen.” Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Saçlarımı okşayan parmakları durdu. “Tabii ki bırakmadım.”

Ne kadar yanlış olursa olsun, Jack yaptığı şeyleri, beni korumak için yapmıştı. Bunca yıllık ailesi Saxon’larla bana olan bağlılığı arasındaki savaşta benim kazanıyor olmam nasıl mümkün olabiliyordu?

En sonunda kollarından çıktım. Ellerim ceketinin altındaydı. Avuçlarım vücudunun yan taraflarındaydı. Lekeli beyaz gömleği parmak uçlarımda kırıyordu.

Derin bir nefes aldı. Bu, vücudumun ürpermesine sebep oldu. Bakışları gümüş rengi Prada elbisemin kıvrımlarında gezindi. Elbise gerçekten onun göz rengindeydi. Ayışığı ve fırtına.

Ellerimi çektim ve bağdaş kurarak oturdum. Eteğim balkona yayılmıştı. Yanaklarımı elimin tersiyle sildim. Artan esinti geri kalan yaşları kuruttu. Fırtına gerçekten de hareket ediyor gibi görünüyordu. Jack ceketini çıkarıp omzuma koydu. Sonra yanıma oturdu.

“Ba... Saxon’a bir şey anlattın mı? Bay Emerson veya ipuçlarıyla ilgili bir şey?”

“Ona Fitz’in kayıp olduğunu söyledim ama şimdilik bu kadar. Hemen istihbarattan birilerine haber verme konusunda benimle aynı fikirde. Hâlâ annene ulaşamıyorsan onu da araştırmalarını sağlayabiliriz.”

Göğsümden büyük bir ağırlık kalktı. Uzakta, Eyfel Kulesi’nin altın rengi ışık gösterisi bulutların arasında tekrar başladı.

“Ona benziyor muyum?” Sözcükler düşünmeden ağızımdan çıkmıştı.

Jack botunun ucuyla bir çakıl taşına vurdu. “Madalyonun iki yüzü gibisiniz,” dedi. “İkinizin de gözlerinde aynı ışıltı var ama onunki... Bilemiyorum. Daha karanlık. Seninki daha aydınlık.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Bu sıradan sözler sana kızgın olduğumu unutmamı sağlamayacak.”

“Onun için...”

“Sorun değil,” dedim.

Öpüşmenin işleri daha da kötüleştirdiğini söylerken ciddi miydi, merak ettim. Ya da bu konuda ciddi olmasına rağmen bu gece gelip bu söylediklerini söylemesinin

umursamadığı anlamına gelip gelmediğini. Burada olmasının sebebi sadece iyi bir arkadaş olmak mıydı? Benim, vücudumda onun ellerini düşündüğüm kadar benim ellerimi kendi vücudunda düşünüyor muydu?

Jack boğazını temizledi. "Lakehaven'daki ikinci günümdü," dedi. "Günlerden pazartesiydi."

Yıldırım bütün geceyi aydınlattı ve gündüze çevirdi. Beklenti içinde Jack'e baktım ama o gözlerini gökyüzünden ayırmadı.

"O gün, seni sadece görevim olduğu için izlemeyi bıraktığım gündü," dedi.

Tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. Sanırım cevabımı almıştım.

"Saxon'lar bilgi toplama görevleri için genelde beni seçmezler ama bu sefer okul yaşamına uyacak biri lazımdı. Bir fotoğrafın vardı. Seni bulmanın zor olabileceğini düşünmüştüm ama sen oradaydın, bütün okul bir yöne doğru yürürken sen tek başınaydın, dışarı çıkıp kitap okumak için tam ters istikamete yürüyordun. Beni büyülemiştin."

Ona bakakaldım. "Öğle yemeğinde yanında oturacağım arkadaşlarım yok diye mi?"

Dudaklarını büzdü. "Çember'deki herkes... kendilerine söylenen şeyi yapar. *Ben* bana söylenen şeyi yaparım. Bu kulağa delice gelebilir, biliyorum ama başka bir şeyi yapmayı hiç düşünmemiştim. Ama sen oradaydın, canın ne isterse onu yapıyordun."

Dizlerimi göğsüme çektim ve elbisemi etrafıma sardım. Okulda olan her şeyi, söylediklerine göre kafamda tekrar şekillendiriyordum.

Jack papyonu boynundan çıkardı ve gergin bir yuvarlağa dönüştürdü. "Seni, ailenin bir üyesi olup olma-

dığını öğrenip hemen götürmem gerekiyordu. Ama yapmadım. Derse gitmek, seni tanımak hoşuma gitti. Saxon'lara gittiğimizde, gerçek hayata döndüğümüzde bunun sona ereceğini biliyordum ama orada olduğum kısa süre için bile olsa buna değerdi." Bir elini saçlarından geçirdi. "Bu tamamen benim sorumsuzluğum ama Stellan gelmeden önce bile seni baloya davet etmeyi planlıyordum."

Yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemedim.

"Bütün bunları yaşarken de sen bildiğim her şeyi sorgulamama neden oldun. Her seferinde kendini tehlikeye atıyordun. Üstelik bunu sana söylenen şeyi yapmak için değil, sevdiğin biri için yapıyordun. Doğru olduğuna inandığın için yapıyordun." Durdu. Papyonunun ucuna başparmağıyla vurdu. "Dövmelerin aileye bağlılık için bir yemin olduğunu biliyorsun?"

Başımla onayladım. "Ölümüne," dedim. Nasıl unuta bilirdim?

Jack başıyla hafifçe onayladı ve koluna dokundu. "Bu yemini bozmayı daha önce hiç düşünmemiştim. Hiç. Ama bunu yaptım. Senin için. Seni güvende tutmak için. Okul balosunda Stellan'la gitmene izin vermekten bu gece maskeli baloda olanlara kadar hepsi senin içindi. Her ne kadar kendime bunun Saxon'lar için olduğunu söylesem de, bu doğru değildi. İstanbul'a Fitz için gittiğimi söylesem de doğru değildi. Seninle birlikte olmadığım her saniye seni düşünüyordum. Senin için endişeleniyordum. Bu onlar için değildi." Bakışlarımla buluştu. Sesini alçalttı. "Hepsi senin içindi."

Birden, esinti olmasına rağmen, yanmaya başlamıştım. Avuçlarımı soğuk zemine bastırdım.

“Bunları neden daha önce söylemedin?” diye fısıldadım. Bütün dünya uzaklaşmıştı sanki. Fırtınayla birlikte sadece biz kalmıştık. Bir kez daha bildiğim her şey parçalara ayrılıyordu. “Benim neler hissettiğimin açık olduğundan eminim. Nasıl hissettiğimin.”

Yüzüm daha da terledi. Karanlık olduğuna şükrediyordum.

Yüzünden hafif bir gülümseme geçti. “Hayır, yani... Seni öptükten sonra, sen buna izin verdikten sonra... Belki olabilir diye düşündüm. Emin değildim.”

Bir kahkahanın göğsümdeki acıyı bastırarak şampanya köpükleri gibi kabardığını hissettim.

“Kendime senin de aynı şekilde hissedebileceğini söylüyordum. Ben sadece bir Koruyucuyum. Sen sadece bir *kuzen* olsaydın bile bu imkânsız olurdu. Sonra da senin gerçekte kim olduğunu öğrenince...”

Durdu. Emir’in Koruyucusunu düşündüm. Bir aile üyesiyle ilişkisi olduğu için yakalanmış ve ortadan kaldırılmıştı.

Başımı duvara yasladım. Kendi öz babam bu kadar katı olamazdı, değil mi? Olsa da bunu sır olarak saklayabilirdik.

Belki şimdi bir şeylere başlarsak yakalanmamak için sonradan bitirmek zorunda kalacaktık. Zamanı geldiğinde bununla başa çıkabilirdim. Jack açısından tehlike daha büyüktü. Onu tehlikeye atmak istemiyordum ama onun da benim gibi hissettiğinden emindim. Bazı şeyler risk almaya değermişti.

En azından şu an için neye özlem duyduğumu biliyordum. Reddederse de anlayışla karşılardım ama söylemek zorundaydım.

“Burada kalmanı istiyorum,” diye söyleyiverdim.

Aynı anda o da, “Burada kalsam sorun olur mu?” dedi.

“Yalnız kalmak istemiyorum. Çok dikkatli olursak kimse bilmez...”

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Her şey olabilir...”

Midemde kelekler uçuşuyordu. “Tamam,” dedim. Söylediklerime inanamıyordum. İşe yaradığına inanamıyordum. Ayağa kalktım. “Evet. İlım. İçeri gel.”

Yüzü düştü. “Ben...” Kafasını salladı. “Ben odanda yakalanmayı göze alamam.”

“Yaa.” Hissettiğim hayal kırıklığını birebir göstermediğimi umuyordum. Tabii ki bana göz kulak olmak için dışarıda durmaktan bahsediyordu. Daha fazlası yoktu. Tabii ki çok tehlikeliydi. Kararım yanlıştı.

Sonra hava resmen patladı. Yıldırım gökyüzünü yardı. Gün boyu tehdit eden bulutlar en sonunda patlamıştı.

Pencereye doğru gittim ve gözlerimdeki yağmur damllarını sildim. Jack ayağa kalktı.

“İçeri girebilirsin,” diye fısıldadım. “Burada bizden başka kimse yok.”

Jack tereddüt etti, sonra pencereden tırmandı. Dışarı çıkması daha iyi olurmuş gibi dışarı baktı. Sonra bakışları, çıkmak istemiyormuş gibi tekrar bana kaydı.

Karşısında ayakta durdum. Son kırksekiz saati Avrupa’da dolaşarak, vurularak, antika çalarak geçirmiştım ama hâlâ bir çocukla başa çıkamıyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum, tehlikeli olduğunu biliyordum ama gitmesini istemiyordum.

Kapıya doğru gittim, kilidini kontrol ettim ve sandalveyi kapı kolunun altına dayadım. Yağmur damlları çatıyı dövüyordu. Metal korkuluktaki sesler, yağmuru iyice

ortaya çıkarıyordu. Karanlıkta Jack'in yüzünde bir gülümseme görür gibi oldum.

"İçeri gel," diye fısıldadım.

Su elbisemi ağır ve hantal bir hale getirmişti. Dışarıdan gelen loş ışıktaki, Jack'in gömleğinden de sular damladığını, gömleğinin vücuduna yapıştığını gördüm. İşte şimdi hiçbir şey düşünemez olmuşum.

"Kıyafet!" Sözcük ağzımdan kaçmıştı. Kimse duyamazdı. Yağmur o kadar şiddetliydi ki kendimi zor duyuyordum. "Kuru kıyafetler! Sana kuru bir şeyler getirebilirim."

"Evet, bu harika olur. Teşekkürler." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Sesimdeki telaşı duymamasını umuyordum.

Dolabın ışığını açıp ona uygun bir şeyler ararken bakışlarını üstümde hissediyordum. En sonunda bir eşofman altı buldum. Giyebileceği kadar büyük bir gömlek bulamıştım. Bu yüzden bu konudaki kararı ona bırakacaktım.

Eşofman altını verdim ve banyoyu işaret ettim. Sonra pijama çekmecesine gittim. Gecelikler, lavanta rengi ipek şortlar, kısa pijama takımı, dantelli siyah iç çamaşırları...

İç çamaşırlarına bakmak bile yüzümü kızartmaya yetmişti. Şortu ve askılı üstü çıkardım. Çekmeceyi kapattım.

Üstümü değiştirdikten ve ıslak elbiseyi askıya astıktan sonra aynada kendime baktım. Solgun gece lambası ışığında, narin, romantik görünüyordum. Islak saçlarım karanlık tenime dalgalar halinde düşüyordu. Gözlerim her zamankinden daha iri, daha koyu renk görünüyordu. Kalbim aynı zamanda hem çok boş hem de çok doluydu.

Jack banyodan çıktığında ben de dolaptan çıkmıştım. Üstünde sadece ona verdiğim alt vardı. Banyo ışığında

vücudunun üst kısmının çıplak olduğu belliydi. Serin, yağmur kokan bir esinti açık pencereden içeri süzüldü. Tüylerim diken diken oldu.

Yan yana yatabilirdik. Böylece yalnız olmazdım.

Jack banyonun ışığını kapatmak için yana doğru uzandı.

“Yatakta benimle birlikte yatabilirsin. İstiyorsan.” Daha kendimi durdurma fırsatı bulamadan sözcükler ağzımdan fırlamıştı. “Tehlikeli olduğunu biliyorum. Tabii sana bağlı. Ama kimse yok. Bu yatak da gerçekten çok... *büyük.*”

Işığı kapatırken bir şimşek çaktı ve odayı gün gibi aydınlattı. Işıkla birlikte dudaklarının açıldığını, gözlerinin irileştiğini görebilmiştim.

Şimşegın hemen arkasından gökgürültüsü duyuldu. O kadar kuvvetliydi ki tavan sarsıldı. Hızı çoktan iki katına çıkmış olan kalbim öyle bir gümbürdüyordu ki ellerim titriyordu.

Jack banyo kapısından çıktı. “Sanırım bu evet anlamına geliyor,” dedi.

34. BÖLÜM

Örtülerin altına girdim ve çarşafın soğuşuyla titredim. Jack'in de yatağın diğ er tarafına geçtiğini görünce tekrar titredim. Jack'le birlikte yataktaydım. Ondan yatağıma girmesini ben istemiştim. Üstelik burada benimle birlikte yakalanması çok, çok kötü şeylere sebep olabilecek olmasına rağmen bunu kabul etmişti. Ölüm kalım meselesi olan bir durumda, geceyi benim yatağımda geçirecek bir erkek hayal etmemiştim.

İkimiz de pencereyi kapatmadık. Yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu. Bir rüzg ar avizeyi salladı. Kristaller tıkırdadı.

“İyi geceler?” diye fısıldadım. Sesimin soru sorar gibi çıkmasını istememiştim.

Bir an sonra, “İyi geceler,” dedi. Sesi, hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyordu. Bu da beni hayal kırıklığına uğrattı.

Lara'larda uyuduğumda yatakta başka birinin olduğunu pek fark etmezdim. Ama şimdi Jack'in vücudundan yayılan ısıyı duyabiliyordum. Örtünün her bir hareketini hissedebiliyordum.

Jack biraz daha yaklaştı. Yağmur olmasaydı vücudumdaki vızıltı sesi rahatça duyulabilirdi. Ben de yatağın ortasına doğru minik bir hareket yaparak kımıldandım. Sonra serçeparmağım bana ait olmayan bir şeye değdi. Vücudumdaki vızıltı kısa devre yaptı. Jack'in parmakları benimkilerle dolandı. Ta ki ellerimizin birleştiği yerde onun nabzını hissedene kadar.

Kalbimin gümbürtüsünü sakinleştirmeye çalıştım. Yatağında bile olsa elini tutmak hiçbir şey değildi. Ama hiçbir şey değilmiş gibi gelmiyordu. Çıplak kolunun sıcaklığı çarşafların soğuşunu bastırıyordu. Göğsümdeki gerilim azalmaya başladı. Dışarıda söylediğim onca kötü şeye rağmen, Jack ne demek istediğini anlamıştı sanki.

Sonra çarşaf hışırdadı ve kıpırdandı. Bir şimşek çaktı ve her yeri aydınlattı. Jack yan tarafına doğru dönerken omuzlarının hatlarını görebiliyordum. Bir dakika sonra parmakları kalçama dolandı ve beni nazikçe yan tarafıma doğru çevirdi. Artık yüz yüzeydik. Örtüyü kafalarımızın üstüne çekti. Dışarıdaki yağmurdan bile daha gürültülü çıkan titrek nefesim, örtülerden ve vücutlarımızdan yansıyor.

Jack'le aynı yatakta değildim. Yatakta, örtülerin altındaydım. O kadar yakındık ki dizlerimiz birbirine değiyordu. Yüzünün benimkine doğru eğildiğini hissettim. Ben de dudaklarımı onunkilere doğru yaklaştırdım.

Ama beni öpmedi. Bunun yerine, kenetlenmiş ellerimizi aramıza koydu. Parmaklarımı kendininkilerle birlikte düzeltti ve parmak uçlarını avucumda gezdirdi.

Öpüşmeyi unutacağım hiç aklıma gelmezdi ama unutmuştum. Ömrümün geri kalanında elime bu şekilde dokunmaktan başka bir şey yapmamasını istedim. Sonra parmakları bileğimde, kolumun iç tarafında gezindi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hava. Havaya ihtiyacım vardı. Ama örtüleri üstümüzden çekmedim. Hareket edersem bütün bunlar bitebilirdi. Nefes almaya değmezdi.

Jack parmaklarını kolumdan çekti. Neden durduğunu merak etmeme fırsat kalmadan, bütün sinir uçları uyarılmış elimi aldı ve göğsüne bastırdı.

Hiçbir şeyi görememek, sadece vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmek, nefes alıp verişinin yumuşak sesini duymak, açık pencereden giren tenindeki yağmur kokusunu duymakta heyecan verici bir şeyler vardı. Yağmur kokusu Jack'in sonbahar fırtınası gibi sıcak, bedensel, rahat kokusuyla karışıyor ve yüzümü boynuna gömmek istememe sebep oluyordu. Parmaklarım kalbinin üstündeki kıvrıma yerleşti. O da omzumdan tenimi gıdıklayan saçlarımı çekti. Dokunuşu ağır, temkinliydi.

Ah! Bunlara nasıl tepki vereceğimi bilmediğini unutmuştum. Kulağımın arkasındaki yumuşak teni okşarken boynumu ona doğru kıvırdım. Bunun benim için sorun olmadığını göstermeye çalışıyordum.

Kalp atışlarının hızlandığını hissedene kadar kendi elimin nerede olduğunu unutmuştum. Sonra anladım. Dışarıda konuştuğumuz onca şeyden sonra bana ona güvenebileceğimi, benim için hissettiklerinin doğru olduğunu kanıtlamaya çalışması gerektiğini düşünmüştü. Bunu sözcüklerle nasıl yapacağını bilememişti. Bu yüzden göstermeye çalışıyordu. Avucumun altında gümbürdeyen kalp atışları yalan olamazdı.

Ayrıca beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ben de ona izin veriyordum. Burada, karanlıkta, hiç farkına bile varmadan gardımı düşürüyordum.

Tek istediğim aynısını ona yapmaktı.

Parmakuçlarımı dikkatli bir biçimde hareket ettirdim. Daha önce çıplak erkek göğsüne hiç dokunmamıştım. Hem sert hem yumuşaktı. Sert kasların üstünde dümdüz bir ten vardı.

Birkaç küçük, yuvarlak yaranın olduğu yan taraflarını okşarken parmaklarım gitgide daha kendinden emin bir hale geliyordu.

Yaralardan birinde durunca gerildi. Kusurlarından birini fark etmem kendini savunmasız hissetmesine sebep olmuş gibiydi. Belki yoluma devam etsem daha iyi olurdu ama onun da kusurlu taraflarının olduğunu bilmek hoşuma gitmişti. Yarayı bir parmağımla okşadım. Bir dakika sürmüştü ama en sonunda geriliminin geçtiğini hissettim.

Bu küçük an bile, dünyadaki bütün öpüşmelerden daha yakın hissettirmişti.

Herkes öpüşürdü. Başka erkekleri öpmüştüm. O muhtemelen başka kızları öpmekten de fazlasını yapmıştı. Ama bu farklıydı. Bu daha fazlaydı. Zırhındaki çatlakları görmüştüm. Şimdi o zırhı çıkardığını hissediyordum.

Elimi kolunda gezdirdim. Gözlerim görmese de hafızam dövmesinin burada olduğunu söylüyordu. Kanın, boğazındaki şaşırtıcı derecede narin teninde attığı boynuna ulaştım.

Alnına düşen, hâlâ biraz nemli olan saç tutamını kenara çektim. Örtülerin altı ısınmıştı ama teninin her bir noktası hâlâ serindi.

Bu sırada, hiçbir zaman uyanmak istemeyeceğim tarzda bir transa girmeye daha çok yaklaşıyordum. Yarı uyuyordum ama aynı zamanda çok da canlıydım.

Jack burnumu, üst dudağımın kıvrımını keşfediyordu. Madalyonumun zincirini tuttu.

Omzuma ulaştı. Dudaklarımız birbirine değmiyordu ama ben onun havasını soluyordum. O benim havamı soluyordu.

Zihnimin çok gerilerinde bir şeyler, dışarıda yağmur yağarken nefes alıp verişlerimizin, parmaklarımızın girdiği bu transta, hazır olduğumdan emin olmadığım bir şeye kalkışmamızın çok kolay olacağını söylüyordu. Jack kolumu okşadı.

Evet, çok kolay olurdu.

Bir parmağı, avucumun içini okşadı. Vücudum yabancıydı sanki, kararsızdı.

Eli kalçamın kıvrımına yerleşti.

Büyük çaba göstererek bileğine sarıldım. Donup kaldı. Gözlerim açıldı. Karanlıkta gözlerimi kırptırıyordum. Bunların yanlış olduğunu düşünmediğini umuyordum. Hiçbiri yanlış değildi.

Bir dakika sonra hafifçe nefes verdi. Parmaklarımı bir kez daha düzelitti ve önce avucuma, sonra sırayla her bir parmakucuma öpücük kondurdu. Dudaklarımda bir gülümsemenin belirdiğini hissettim.

En sonunda örtüleri kafamızdan çekti ve vücutlarımıza serinlik geldi. Titredim. Jack beni iyice yakınına çekti. Kolunun kıvrımına yerleştim.

Dudakları alnıma dokundu, saçlarıma yerleşti. Ben de avucumu tekrar göğsüne dayadım. Dakikalar içinde nefes alıp verışı düzene girdi.

Göğsüne doğru küçük, rahatlamış bir iç geçirme koyuverdim. Yaşanan bunca şeyden sonra, şu anda bu kadar mutlu olmam nasıl mümkün oluyordu?

Uyuyabilir miyim bilmiyordum ama bir parçam uyumak istemiyordu. Bu gece bilincimi kaybetmeye hazır değildim, sabah gerçek dünyayla yüz yüze gelmeye hazır değildim. Ama Jack'in elimin altındaki düzenli kalp atışları ve yanağımın altındaki sıcak teniyle, en sonunda rüyalara daldım.

35. BÖLÜM

Uyanmanın nasıl bir his olacağını bildiğimi düşünüyordum ama daha önce hiç bu şekilde uyanmamıştım. Gözlerimi, kafamın bir başkasının nefes alıp veriş ritmine göre kalkıp indiği harika ve yabancı duyguya açtım.

Bir an için nerede olduğumu hatırlayamadım.

Kafam hâlâ Jack'in göğsündeydi. Kollarından bir tanesi beni vücudunun yan tarafına bastırıyordu. Diğer eli, kalbinin üstündeki elimi sarmıştı. Gece boyu sadece bacaklarımız hareket etmişti. Onlar da birbirlerine dolanmıştı.

Dün gece bir rüya gibi geliyordu ama Jack buradaydı işte. Teni parmaklarımın altında serindi. Nefesi saçlarıma vuruyordu.

Ben onu izlerken kaşları çatıldı. Gözleri gözkapaklarının altında sanki kötü bir rüya görüyormuş gibi hareketlendi. Parmakucumla göğsünü okşadım. Kımıldandı ve gözleri açıldı.

Avucumun altındaki kalp atışları hızlandı. Sessizce birbirimize baktık. İkimiz de hâlâ giyiniktik. Hiçbir şey yapmamıştık. O zaman ben niye her şeyi yapmışız gibi hissediyordum?

Odayı dolduran güneş ışığı yanılttı sanki. Bizi gerçek dünyaya dönmeye zorluyordu. İkimizden başka şeylerin olduğu gerçek dünyaya. Birbirimize bakmak dışında bir şeyler yapmak zorunda olduğumuz dünyaya. Dün gece yaşananları ya kabul etmemiz ya da hiç yaşanmamış gibi saymamız gereken dünyaya. Uğraşmamız gereken zaten bir sürü şey vardı. Belki işleri daha da karıştırmamak en iyisiydi.

Ama ikimiz de kılımızı kıpırdatmamıştık. Bu neden bu kadar zordu?

En sonunda parmaklarım sessizliğe isyan etti. Jack'in göğsünde sıkılaştı.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Merhaba," dedi.

Yüzümü bir sırtış kapladı. "Merhaba," dedim.

Jack'in gülümsemesi büyüdü. Kendi gülümsememin artmasına izin verdim. Belki de ilk kez göğsüm boş değildi, acımıyordu, buz gibi soğuk değildi. Aslında o kadar doluydu ki patlayacakmış gibi hissediyordum. Bu, incinme olasılığına milyon kez değerdi.

Bunu anlamamamın sebebi kendime izin vermemiş olmam mıydı, yoksa anlayacak birine sahip olmamam mıydı? Sanırım birine vurulmak hiç de vurulmak gibi değildi.

Jack kapı kolunun altında duran sandalyeye bir göz attı, sonra yerine döndü ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"İyi uyudun mu?" diye fısıldadı.

“Çok iyi uyudum.” Her şeye rağmen bu uzun zamandan beri en iyi uykumdu. “Sen?” Uyudu mu, yoksa bütün gece tetikte mi bekledi merak ettim. Aslında benim de böyle yapmam gerekiyordu.

Parmaklarını benimkilere doladı. “Çok uzun zamandır, en iyi uykumdu,” diye mırıldandı. Yüzündeki o küçük farkındalık hali yersiz görünüyordu. “Ama yine de gitmem lazım.”

Karşı çıkmak istiyordum. Hiçbir zaman gitmemesini istiyordum. Ama haklı olduğunu biliyordum.

Örtüyü çekti ve kalktı. Güneş artık kötü görünmüyordu. Artık her şey yolundaydı. Yatağımdaki yarı çıplak, yakışıklı çocuğu aydınlatıyordu.

Kıyafetlerini banyoya götürdü. Çantamdan telefonumu aldım. Önce annemi aradım. Yine yanıt yoktu. Ama uykuyla uyanıklık arasındaki o sersemlikte aklıma başka bir şey geldi.

Annemin sesli mesajlarına girmek için numarayı çevirirken Jack’in kokusuyla dolu yastığa sarıldım ve pencereden açık sabaha baktım. Sanki dünyanın köşeleri dün gece netleşmiş gibiydi. Güneş piramidin üstünde parlıyordu. Trafik sesi pencereden hafif hafif geliyordu. Ben, Jack’le benim –görünüşe göre artık *biz* olmuştuk– işleri daha da karmaşık ve tehlikeli bir hale getireceğimiz gerçeğini neredeyse unutacaktım. Yine de sırtımdan edemiyordum.

Annemin şifresini girdim ve kendimden gelen telaşlı mesajları geçtim. İşte ondan sonra içim buz kesti.

Jack odadan çıktı. Hâlâ nemli olan gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. “Saxon’larla ve güvenlik görevlilerimizle birlikte bir saat içinde...”

Bir parmağımı kaldırdım. Mesajı dinliyordum. Her geçen saniye kafam daha çok karışıyordu. En sonunda mesaj sonra erdi.

Jack, “Neydi o?” dedi. Yatakta yanıma oturdu.

“Havaalanından filan rötarla ilgili mesaj gelmiş mi diye annemin mesajlarını kontrol edeyim dedim ama sanırım bu mesaj Bay Emerson’dan.”

Mesajı tekrar dinlemek için tuşa bastım ve hoparlörü açtım:

“Benim. Beni izliyorlar. Buradalar. Ben başaramazsam sana bıraktığım şeyi bulman gerekiyor.” Bay Emerson’ın nefesi pürüzlüydü. Sözcükleri sıralıyordu. “Mezar. Yıllardır onu arıyordum.

Napolyon onu buldu ve tekrar gizledi. Bıraktığı üç ipucu elimde ama daha fazlası var. Onları gizledim. Çember’den önce onları bulmak zorundasın. Benim... Bazen seni aradığım ofisten başla. Oradan başla. Sana anlatmadığım için üzgünüm.

“Birleşme. Napolyon bazı rahatsız edici şeyler keşfetti. Daha fazlası da var. Seçilmiş’le ilgili bilgi topluyordum... Buna inanamayacaksın, Carol. Daha fazlasını söyleyemem ama birini bulup getirdiğime inanıyorum... Korumaya çalışıyordum... Her ikisi de büyük tehlikede... Sen bunları...”

Mesaj aniden kesiliyordu.

Ağzım açık kaldı. “Ne...”

Jack mesajı tekrar dinledi. “Bunların bazıları bize notta bıraktığı şeyler. Ama ona daha fazlasını bırakmış. Senin *annene*. Bu ne demek oluyor?”

Kafamı salladım. “Bilmiyorum.” Telefona baktım. Mekanik operatör mesajı silmek mi, yoksa kaydetmek mi istediğimi sorarken saniyeler geçiyordu. Kaydetme tuşuna

bastım. “Belki günlüğü tekrar inceleyebiliriz. Bağlantısı var mı diye bakarız?”

“Kesinlikle.” Jack yakasını indirdi ve ayağa kalktı. “Ama önce seni buradan çıkarmak istiyorum. Bunları daha sonra Saxon’ların yanında, güvende olduğunda konuşuruz.”

Yataktan kalktım ve ayaklarımıza baktım. O ayakkabılarını giyyordu. Benimkilerse çıplak ve soğuktu.

“Elimden geldiği kadar çabuk geleceğim.” Durdu, parmaklarını kolumda gezdirdi. “Ve... Iıı. Teşekkürler. Dün gece için. Beni yağmurda içeri aldığın için teşekkürler.” Ceketini aldı, pencereden atladı ve uzun balkona indi.

Gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Sonra pencereyi kapattım. Yatağa çöktüm. Beynim dönüyordu. Bay Emerson annemin ipuçlarıyla ne yapacağını düşünüyor olabilirdi? *Annem* bütün bunlara nasıl karışmıştı?

Pencerede bir tıkırtı oldu. Olduğum yerde sıçradım. Jack’in dışarıda beklediğini gördüm. Yataktan kalktım ve pencereyi açtım.

“Bir şey unuttum,” dedi. Pencereden uzandı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Onu sadece kısa bir süre öpmek istemiştim ama sonra ellerim boynuna dolandı, parmaklarım saçlarına uzandı. Vücudum, aramızdaki pencere pervazına doğru eğilmişti. Hâlâ biraz dün geceki yağmur gibi kokuyordu. Sonra pervazdan tırmandı, tekrar odaya girdi. Ceketini yatağa attı. Bu sırada dudakları dudaklarımdan ayrılmamıştı.

Ağızına doğru, “Bunu dün gece neden yapmadın?” diye mırıldandım.

Parmaklarını omuzlarıma, oradan kalçama kaydırды. Bakışlarının yolunu bulmasına, tenimde ateşten çizgiler

bırakmasına yetecek kadar geri çekildi. “Avery, dün gece kendime bunu yapma izni verseydim...” Parmakları tişörtünden içeri girdi. “Son kalan otokontrol kısıntılarımı da kaybedebilirdim.”

“Yaaa,” diye fısıldadım ve bütün otokontrolüm pence-reden uçup gitti.

Bana burada böyle bir şey yapamayacağımızı, gitmek zorunda olduğunu söylemesini bekledim. Kendimden aklımı başıma toplayıp ona bunun tehlikeli olduğunu, yapacak daha önemli işlerimiz olduğunu söylememi bekledim. Bunu yapamayacağımızı, yapmamamızı, yapmamamı söylemeyi bekledim.

Sandalyeye doğru geriledik. Biraz sonra kucağındaydım. Yanaklarımı, gözkapaklarımı, burnumun ucunu ve dudaklarımı öpüyordu.

En sonunda geri çekildi. “Bunu yapmamamız lazım,” diye mırıldandı. Sorumluluk alacağını biliyordum. Teslim olmuş gibi bir iç geçirmeyle geri çekilmeye başladım. Sırıtarak, “Ama umurumda değil,” diye sözünü bitirdi.

Nerede olduğumuzu, içinde olduğumuz veya olmadığımız tehlikeyi veya bunun önemli olup olmadığını unuttum. Vücudum onun vücuduna doğru erirken, gün ışığı pencereden süzülüp bizi sarmalarken hepsi uçup gitti.

Bir titreşim sesiyle sıçradım. Jack’in telefonundan geldiğini anlamam bir dakika sürdü.

“Bakmak zorunda değilim,” dedi ama gözlerinin cebine kaydığını görebiliyordum.

“Bakmak zorundasın.” Telefonu çıkarabilmesi için kucağında yer değiştirdim.

Mesaja bakarken kaşları çatıldı. Belimi saran elleri sıkılaştırmıştı. “Acil bir durum olduğunu söylüyor ve...” Küfretti.

“Dahası var. Bu sabahtan. Biz uyurken olmuş sanırım. Neyle ilgili olduğunu söylemiyor. Gitmek zorundayım.”

Elimden geldiği kadar uzun süre kucağında durdum. Parmaklarım gömleğinin üstünden vücudunu okşamaya devam ediyordu. Endişelenmesine rağmen gözleri bir gülümsemeyle aydınlandı ve son bir öpücük için bana doğru eğildi.

Koridordan gelen bir gürültü ikimizi de olduğumuz yerde dondurdu. Parmakları beni sıkı sıkı sarıyordu. Bir parmağını dudaklarına koydu. İkimiz de nefesimizi tuttuk. Gürültüye doğru eğildim.

Sonra şimdiye kadar duyduğum en korkutucu sesi duydum.

Yatak odamın kapısının kilidinde dönen bir anahtar sesi.

36. BÖLÜM

Her ikimiz de yerimizden fırladık. Kapı birkaç santim açıldı. Sonra kapı kolunun altına sıkıştırdığım sandalyeye takıldı. Jack ceketini kaptığı gibi pencereye koştu. Birisi kapıyı tekmeledi. Küçük altın sarısı sandalye paramparça olmuştu.

Mösyö Dauphin içeri girdi. Pencereden çıkmakta olan Jack'e doğru kafasını salladı. Bir sürü koruma odaya girdi. Silahları Jack'e doğrultulmuştu. Jack kıpırdamadan durdu ve ellerini başının üstünde kaldırdı. Ceketini parmaklarının arasından sarkıyordu. Korumalar onu çevrelediler ve tekrar odaya soktular.

Mösyö Dauphin'in arkasından odaya Stellan girdi.

Nereden anlamışlardı? Jack'in ellerini arkasında kelepçelediler. Kusacaktım. Ama bizi cezalandırması gerekenler Dauphin'ler değildi. Onu Saxon'lara teslim etmeleri gerekecekti. Babamla anlaşabilirdim. Değil mi?

Korumalardan biri silahını Jack'e doğru bastırdı. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değil," diye yalvardım ama aslında tam da görüldüğü gibiydi. "Bana yardım ediyordu..."

"Seninle ne yaptığı umurumda değil." Mösyö Dauphin'in buz gibi soğuk, alçak sesi omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. "Bunu tekrar yapacak kadar yaşayamayacak."

"Hayır!" Jack'e doğru atıldım ama başka bir koruma beni tuttu ve Mösyö Dauphin'e çevirdi. İkisinin arasından Luc göründü. Gözleri kırmızıydı. Sarsılmış görünüyordu.

Mösyö Dauphin aynı sakin sesle, "Benim umurumda olan şey bizden ne gizlediğin," dedi.

Midem kasıldı. Mösyö Dauphin odayı adımlayarak yanıma geldi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Korumanın kolları arasında debelendim.

Jack arkamdan, "Ona dokunmayın," diye hırladı ama sesi hemen kesildi. Döndüm ve boğazına bıçak dayadıklarını gördüm.

Tepemde dikilen Mösyö Dauphin yüzümü kocaman eliyle tuttu. Eğilerek gözlerime o kadar yakından baktı ki yüzüme vuran sıcak nefesi yüzünden geri çekildim.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ama arkamdan bir el gözkapaklarımı zorla ayırarak beni gözlerimi açmaya zorluyordu.

"Durun!" diye bağırmaya çalıştım ama Mösyö Dauphin yüzümü o kadar kuvvetli bir şekilde tutuyordu ki ses bir fısıltı olarak çıktı. Diğer elini gözümün üstüne getirdi. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum.

Kalın parmakları gözüme doğru hareketlendi. Uyku yüzünden kuru ve yapış yapış hale gelen lenslerimin gözümünden çıkarıldığını hissettim. Görüşümün yarısı bulanıklaştı. Dünya gerçek dışı görünmeye başlamıştı.

Mösyö Dauphin yüzümü bıraktı. Gönülsüz bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. Odada herkes şok içinde iç çekti.

Luc, “Doğruymuş,” diye soludu. “Niye bana söylemedin?”

Onun yanındaki Stellan olan biteni hareketsiz bir biçimde izliyordu. Ama çenesinin seğirdiğini görebiliyordum. Gerçeği anlayıp beni ihbar eden Stellan’dı.

“Sana söylemedi çünkü Saxon’un onunla ilgili planları var.” Mösyö Dauphin bana meraklı bir şekilde bakmaya devam etti. “Ama artık onun yerine bize yardım edecek.”

“Hayır.” Kafamı çaresiz bir şekilde salladım. “Plan filan yok. Saxon’un gözlerimden haberi bile yok,” dedim. Sonra ilham geldi. “Bana bir şey yapmadan önce onun iznine ihtiyacınız yok mu? Her an gelebilir. Buna izin vermez.”

“Ah, ama ona senin kaçtığını söyledik. Şu anda deli gibi seni arıyor. Ne yazık ki sen bizim olana kadar seni bulamayacak. Evet, mutlu olmayacak ama iş işten geçmiş olacak.” Mösyö Dauphin ellerini bir mendile sildi.

“Ama Seçilmiş’in kim olduğunu bile bilmiyorsunuz,” dedim. “İşe yarayacağını bilmiyorsunuz.”

Mendilini korumalardan birine uzattı. “Hiçbir zaman da bilemeyeceğiz. Bu yüzden artık bu sorunu kendi bildiğimiz gibi çözmenin zamanı geldi.”

Oda bulanık, puslu görünüyordu. Umutsuz bir şekilde, “Bana ihtiyacınız yok ki,” dedim. “Bebek var ya.”

Mösyö Dauphin elinin tersiyle yanağıma kulakları sağır eden bir şaklamayla vurana kadar ani bir hareketten fazlasını görememiştim. Dizlerimin üstüne düştüm. Hıçkırıyordum.

Luc babasının arkasından çıktı ve beni ayağa kaldırdı. Gözlerimdeki yaşları sildim. Yakından Luc’un da ağladığını

görebilmiştım. Diğerlerine baktım. Stellan'ın gözlerinin altındaki koyu renk halkalara. Mösyö Dauphin'in öfkesine.

“Luc?” diye fısıldadım.

“Düzen dün gece balo dönüşünde anneme saldırdı,” dedi. Yutkunurken âdemelması hareket etti. “İyileşecek. Erkek bebeğin durumu iyi.”

Başka bir şey söylememişti. İşte o zaman anladım. Kız bebeğin durumu iyi değildi. “Luc...” diye fısıldadım.

Mösyö Dauphin'in bir el işaretiyle Jack'i tutan korumalar onu kapıdan dışarı çıkardılar. Gözlerim yaşlarla doluydu.

Mösyö Dauphin, Luc'a döndü. “Terzi seni bekliyor, oğlum,” dedi. “Düğünün için sana yeni bir takım diktiriyorum.”

Sert tahta karyola, yukarıdaki pelüş minderin rahatlığından çok uzaktı. Yerimi değiştirdim ve tavana bakarken omuzlarımı veya kalçamı acıtmayacak bir pozisyon aradım. Birkaç saattir bu hücredeydim. Daha ne kadar kalacağım hakkında da bir fikrim yoktu.

Bir dizi odanın olduğu koridordan geçmiştik. Bunlar muhtemelen hizmetli odasıydı. Herkes gider gitmez Jack diye bağırdım ama cevap alamadım. Çok geç olmadan babamın bizi bulabilmesini umuyordum.

Duvarda asılı gelinliğe baktım. Fildişi renginde, V yakaydı. Üstünde narin, dantel bir kat vardı. Çok güzeldi. Kusmak istememe neden oluyordu.

Dışarıda, normal dünyada, bazı kızlar burayı görebilirler, elbiselerle baloları düşünebilirler ve dünyada olup bitenden gerçekten sorumlu olacaklarını görüp anlamaya varabilirlerdi.

Pencerelerin dışındaki demirlere baktım. Çember, güzel, yaldızlı bir kafes olabilirdi ama nihayetinde bir kafesti işte. Onları tanımadan önce bile hayatım sadece onlardan kaçmaktan ibaret olmuştu. Geçmişimi almışlardı, şimdi de geleceğimi istiyorlardı.

Her şeyden öte, emir yerine getirilirse, birleşme gerçekleşirse Bay Emerson'a neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fidyeye artık önemsiz bir hale gelmişse rehinelere ne olurdu? Jack ve ben ortada olmazsak babamın Bay Emerson'ı araştırması da olası değildi.

Kapı çalındı. Doğrudum.

Stellan kafasını içeri uzattı.

"Stellan. Lütfen. Gitmeme izin ver." Kalktım. "Dauphin ailesine zarar vermeye çalışmıyorum. Yemin ederim."

Stellan suratını astı. "Al şunu."

Bir kutu uzatıyordu. Gözümdeki lensleri çıkarıyorlarsa bana yeni lens getirmeleri konusunda ısrar etmiştim. Kutuyu açtım ve lensleri önce birine, sonra diğerine yerleştirdim. Gözlerimi kırıştırdım. Dünya yerli yerine oturdu.

Stellan beni izlerken yüzündeki şaşkınlığı gizleyemiyordu. Sonra yine sertleşti. "Bana söylemen gerekirdi. Sana kim olduğunu sorduğum onca zaman bana yalan söyledin."

"O zaman beni çok daha önce ele verirdin." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Üstümü değiştirmem için verdikleri pijamaların içinde titriyordum.

"Ama bilseydim, dün gece seni izliyor olmasaydım, Madam'la kalsaydım..." Yüzünü öfke bürüdü. Bir an için elleri yumruk halini aldı. Yüzümü buruşturdum. Ama hemen öfkesinin bana olmadığını fark ettim.

"Madam Dauphin'e olanlar için çok üzgünüm ama benim hatam değil. Senin de değil," dedim. İtiraz etmeye

kalktı ama ben konuşmaya devam ettim. “Sana beni izmeni söyleyen Madam Dauphin’di. Sizi konuşurken duymuştum, hatırladın mı? Üstelik doğru duyduysam sana bunu yapman için şantaj da yapmıştı.”

Alçak sesle, “Bu seni ilgilendirmez,” dedi. Gitmek üzere döndü.

“Bekle... Jack iyi mi?..”

Stellan durdu. Eli kapı kasasındaydı. “Bir hücrede. Daha sonra birisi onunla ilgilenecek.”

İçim rahatladı. Ayağa kalktım. “Nereden anladın?”

Hafifçe döndü. Üstünde sade beyaz bir tişört ve gri kot pantolon vardı. Tıpkı onu Lakehaven’da gördüğüm ilk gün gibiydi. “Fark eder mi?”

“O zaman niye söylemiyorsun?” Belli ki kendini gerçekten kötü hissediyordu. Normalde olsa beni nasıl yakalattığını böbürlenerek anlatma şansını kaçırmazdı.

İç geçirdi. “Seni Saxon’larla konuşurken gördüm. Onlara benzediğini fark ettim ama sen de bir Saxon olduğun için çok üstünde durmadım. Sonra lenslerden bahsettin. Alistair Saxon’a nasıl baktığını hatırladım. Parçalar yerine oturdu.”

Elini uzattı ve gitmek için döndü. “Dur,” dedim. Stellan’ın bana yapabileceği başka bir şey yoktu. Bay Emerson’a yardım etme şansım varsa ona tüm gerçeği anlatmam gerekiyordu. Karyolanın kenarından ayağa kalktım. “Fitz emirle ve hazineyle ilgili bir şeyler biliyor.” Stellan durdu. Ben anlatmaya devam ettim. “Düzen onu bu yüzden kaçırdı. Bize ipuçları bıraktı. Aralarında Napolyon’un günlüğü de var. Her şey orada yazıyor. Mezar, emir, Seçilmiş. Düzen, Seçilmiş’in kim olduğunu öğrenmek istiyor, yoksa Fitz’i öldürecekler.”

Stellan döndü. Eli hâlâ kapı kolundaydı. “Hiçbir anlamı olmayan bir sürü şey söyledin. Düzen, Fitz için *fidy*e mi istiyor? Sen o *mezardan* mı bahsediyorsun?”

“Evet. Sana her şeyi anlatacağım. Gidip Jack’le konuşalım.”

Stellan tekrar içeri girdi. “Fitz mezar ve Seçilmiş’le ilgili neden bir şeyler biliyor olsun ki?”

“Hiçbir fikrim yok ama biliyor. Bizden ipuçlarını bulmamızı istedi. Fotoğraflarla birlikte bir not bıraktı. Jack’e, sana ve bana...”

Stellan kaşlarını kaldırdı. Hemen devam ettim. O bariz soruyu sormadan önce, “Fitz’i çok önceden beri tanıyorum. Uzun hikâye,” dedim.

Stellan’ın gözleri kısıldı. “Benim bunlara inanmamı mı bekliyorsun? Bana tekrar tekrar yalan söyledin.”

Dışarıdan ayak sesleri duyuldu. Koridorda Fransızca konuşan sesler yankılanıyordu. Bekledim, sonra sesimi alçalttım.

“Sana yalan söyledim çünkü beni Dauphin’lere ispiyonlayacağını düşünüyordum. Aslında zaten öyle *yaptım*. Sana şu an doğruyu söylüyorum.” Bunun Jack’in bana İstanbul’da kulübün dışında söylediği şeylerin aynısı olduğunu fark ettim. O zaman ona Stellan’ın şu an bana güvendiği kadar az güveniyordum. Diğer tarafta olmak tuhaf gelmişti.

Stellan kafasını salladı. “O şey her neyse Fitz’in bunu *bana* bıraktığına inanmıyorum. O... her zaman Jack’i daha çok severdi.”

Bir an Stellan için üzölmüştü. En azından Jack, Fitz’in kendi tarafında olduğunu biliyordu. “Belli ki bu konuda sana güvenmiş.”

Stellan kapıyı kapattı. “Günlüğün şu an Jack’te olduğunu söyledin, değil mi?”

“Almadılarsa evet. Gidip görelim. Lütfen. Fitz için. Bu yeterli gelmezse bulduğumuz şeylerin geri kalanını da görmek isteyeceksin. Mezarla ilgili şeyler Dauphin’ler açısından da ilginç olabilir.”

Tereddüt etti. Bunu kullandım ve onu kapıya doğru ittim. “Düzen’le iletişime geçmek için öğlene kadar vaktimiz var. Zaten nasıl kaçabilirim ki?”

Bir elini saçlarından geçirdi. “Gidip Jack’ten günlüğü alacağım ve bir şey bulursam sana söyleyeceğim.”

“Hayır!” Günlükte birleşmeyle ilgili bir şeyler de yazıyordu. Bu ufak bir ihtimaldi ve Bay Emerson bundan Çember’e bahsetmememizi söylemişti. Ama bu evlilikten kurtulmamı sağlayacak bir şey varsa bunu kullanacaktım. Bunu Bay Emerson, annem ve *kendim* için yapacaktım. “Bunu üçümüz birlikte konuşmalıyız. Fitz’in istediği gibi. Kaçırdığımız bir şeyler olmalı.” Kafamı kaldırıp ona baktım.

“Beni onlara ihbar ederek zaten hayatımı mahvettin. Bana bu kadarını borçlusun.”

Stellan dudaklarını büzdü. “Tamam ama sadece Fitz için. Düğüne daha saatler var ama biraz sonra çalışmam için beni aramaya gelirler. Sana...” Saatine baktı. “On dakika veriyorum. Hadi gidelim.”

37. BÖLÜM

Jack zarar görmemişti. Demirden bir karyolanın üstünde oturuyordu. Ceketini de yanına koymuştu. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Hemen ayağa kalktı. Bakışları benden Stellan'a kaydı. Stellan günlüğü görmek isteyince Jack'in gözleri irileşti. Jack günlüğü ceketinin cebinden çıkardı.

Stellan şöyle bir baktı. “Pekâlâ. Kimse yanımıza gelmesin diye bir bahane uyduracağım. Bir şey denemeye kalkmayın.”

Stellan gidince Jack'in kollarına atıldım.

Saçlarıma doğru, “Ona güvenebilir miyiz?” diye mırıldandı. “Seni ele verdi.”

“Başka seçeneğimiz mi var? Bir şeyleri gözden kaçırıyoruz. Öyle değilse bile en azından Stellan'ın Düzen'i aramasını sağlarız. Biraz daha zaman ister. *Gibi.*”

Jack'in başını salladığını hissettim. Çenesi kafamın üstünde hareket ediyordu.

"Telefonunu aldıklarını varsayıyorum?" dedim. Almasalardı mutlaka Saxon'ları arardı.

"Evet."

Aşağısı daha serindi. Titredim. Jack kollarımı okşadı. "En azından günlüğü bulmamışlar."

"Silahımı ve telefonumu aldılar ama günlüğe doğru dürüst bakmadılar. Aslında bu şekilde yakalandığımız için çok şanslıyız. Bunun altında benim güzel ve yeni aile üyesinden faydalanmak istemem dışında bir şey olabileceğinden şüphelenmediler."

Dudaklarımın kenarlarının gülümsemeyle kıvrıldığına inanamıyordum ama öyle olmuştu. Sonra hemen tekrar eski halini aldılar. "Sana ne yapacaklar?"

Durdu. "Şimdi endişelenmemiz gereken şey bu değil."

Geri çekildi ve gözlerime baktı. Dudaklarında kederli, tatlı bir gülümseme belirmişti.

Kafamı çevirerek, "Bakma onlara," dedim. Eflatun gözlerim, şimdi bir ihanet gibi geliyordu. "Her şeyi mahvettiler."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve nazik bir şekilde kendisine doğru çevirdi. "Ama onlar gerçek senin bir parçası," dedi. "Çok güzeller. Çok güzelsin. İki şekilde de."

Başparmağıyla yanağımı okşadı. Eline yaslandım. Bu sabah örtülerin altında kalıp bütün dünyayı susturabilmiş olmayı diliyordum.

Koridorda Stellan'a ait olmayan bir ses duyulunca geri çekildim. Jack beni arkasına aldı. Günlüğü aldım ve çantamı araştırmaya başladım. Elimden alındığını unuttum. Kapı açılmaya başladı. Aklıma gelen ilk şeyi

yaptım. Kitabı pijama üstümün arkasından, sutyenime doğru sokuşturdum.

Kapı açıldı ve içeri Stellan girdi. “Dışarıdaki korumaya sizi sorgulama emri aldığımı söyledim. Arada bir çılgılık atmanız gerekebilir.”

Soluk verdim ve günlüğü sutyenin askısından kurtarmaya çalıştım. Takılıp kalınca suratımı buruşturdum.

Stellan tişörtümün altındaki elime baktı ve kaşını kaldırdı. “Bu buluşmanın amacı konusunda yanlış bilgilendirildim sanırım. O tarz bir şeyi kabul edeceğimden emin değilim,” dedi. Jack’e bir bakış fırlattı.

Jack de ona baktı.

Günlüğü elimde tutarak aralarında durdum. “Kesin şunu, ikiniz de,” dedim. “Dediğin gibi sadece on dakikamız var.” Kitabı Stellan’ın göğsüne doğru tuttum.

Ona bütün bildiğimizi anlattık. Bilezikten *gargoyle*’ye, günlüğe kadar. Günlükteki dizelerin –Seçilmiş, gerçek hâkim, yeni Aşil. Hatalı olan on ikiden daha üstün– emirle ilgili gibi görüldüğünü ama onları yorumlamayı bilmediğimizi söyledik. Ayrıca günlükte Seçilmiş’le birleşme yüzünden Napolyon’un Çember için endişeleniyor gibi görüldüğünü söyledik. Bay Emerson’ın mesajından anneme kadar hatırlayabildiğimiz her şeyi tekrar ettik. Düzen’in fidyесinden ve azalan süreden bahsettik.

Stellan duvara yaslandı. Günlüğün sayfalarını çeviriyordu. “Yani siz beni bulmaca çözmek için mi sorumluluklarımdan uzaklaştırdığınızı söylüyorsunuz?”

“Bunun pek bizim seçimimiz olduğu söylenemez,” dedim.

Stellan’ın hakkını yemeyelim, rahatsız edici bir eleştiride bulunmamıştı. Notu günlüğün cildinden bulduğumuz yeri

kontrol ettiğini, sözcüklere yakından baktığını görebiliyordum. Kitabı inceliyordu.

O bakarken ben de hücreyi adımlıyordum. Beş adım ileri. Çıplak ayaklarım betonu dövüyordu. Ayakkabı giymeme fırsat vermemişlerdi. Beş adım geri.

Alçak beton tavana baktım. On ikiden üstün. On İkiler Çemberi. On İki. Bir Düzine. Bir düzine yumurta. On iki ay. Burada on ikiden bir tanesinin daha *üstün* olduğu bir şey düşünemiyordum.

Madalyonumu sıkıca tuttum. Üstündeki sembolün Çember'le bir ilgisi olmalıydı. Babamdan gelen mektuplarda da bu sembol vardı. Burada bir yerde bir on iki olduğundan emindim. Düğüm şeklinde on iki ilmek olabilirdi.

Dalgın bir şekilde saydım. Sonra durdum. Tekrar saydım.

Kolyenin üstündeki parmaklarım donup kaldı. Düğümde on iki ilmek yoktu. *On üç* ilmek vardı.

Bir kez daha saydım. Sarmal Kelt düğümü, merkezdeki bir ilmeğin etrafına on iki tane ilmek geçirmişti. Hepsi birlikte. Yüksek sesle, "On üç," dedim. Jack meraklı bir şekilde baktı. Birden ilham geldi.

Demir karyolada Jack'in yanına oturdum. "Dövmene bakayım." Gömleğinin kolunu kaldırdım. Pusuladaki on iki noktayı saydım. Noktaları birleştiren daireyi daha önce hiç düşünmemiştim. On üçüncü bir şey.

Stellan'ın yanına gittim. "Tişörtünü çıkar." Tuhaf bir şekilde baktı ama üstünü çıkarıp sandalyenin üstüne fırlattı. Arkasını döndürdüm.

Güneş dövmesindeki on iki noktaya dokundum. Sonra da ortada, hepsini birleştiren daireye.

Kendi kendime, “Dövmeler on iki aileyi temsil ediyordu, değil mi?” dedim. “Aileler kendi sembollerini kendileri mi yaptı, yoksa başka birine mi yaptırmıştı?”

Stellan, “İskender öldükten hemen sonra sembolleri Aristoteles yaptı,” dedi.

Yukarı kattaki kitaplarda yer alan diğer sembolleri hayal etmeye çalıştım. Üstünde on iki tane yaprak olması gereken bir zeytin dalı vardı. Dalın kendisi on üçüncüydü. On iki tane teli olan bir tekerlek. Dıştaki jant da on üçüncüydü.

Zihnim farklı bir yöne döndü. On iki artı onları *bağlayan* bir ekstra. Zihnim o kadar karışmıştı ki daha önce görememiştim. Dize on ikinin “en iyisi” demiyordu. *Üstün* demek *ayrı* demekti.

Daha üstün on üçüncü bir şey, on ikiyi bir arada tutan bir ekstra.

Jack beni izleyerek, “Ne?” dedi.

Ona nasıl düşündüğümü anlatmaya çalıştım.

“Yani sen ‘on ikiden üstün’ derken on iki dışında birinin mi kastedildiğini söylüyorsun?” Jack duvara dayandı. Gömleğinin kolunu indirdi.

“On iki artı onları bir arada tutan bir on üçüncü şey,” dedim. “Bütün dövmelerde var.”

“On iki artı bir ekstra.” Stellan elindeki kâğıttan başını kaldırdı. “*Tek* ve gerçek hâkim.”

Derin bir nefes aldım.

Jack aniden ayağa kalktı. “Seçilmiş’in Çember’in dışından biri olduğunu hiç duymadım. Bu anlama geliyor olamaz. O zaman hiç mantıklı olmaz.”

“*Emir konusunda yanıtlıyorlar*, dizesinin az bile söylendiği anlamına gelir.” Karyolada Jack’in kalktığı yere oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim. “*İmkânsız* değil.”

“İmkânsız değil.” Jack hücreyi adımlıyordu. “Ama emir on iki Diodokh’la ilgilidir. Sıradan bir insanın olması mantıklı olmaz.”

Haklıydı. Mantıklı olmazdı.

Stellan kapıya yaslanıyordu. Doğruldu. “Ya sıradan biri değilse? Diodokh’un on üçüncüsünün Büyük İskender’in kendisi olması gibi.”

Ayağım pat sesiyle yere düştü. Sıradan bir on üçüncü kişi değil. On ikinin *hâkimi*. Onları bir arada tutan. Yuvarlak masanın çevresindeki on iki şövalyeyle Kral Arthur gibi. İsa ve on iki havarisi gibi.

Ama İskender Diodokh’ların on üçüncüsüyle, Çember’in *on üçüncü* ailesi oysa, o zaman Bay Emerson aradığımız Seçilmiş’in... İskender’in soyundan olduğunu mu söylemek istiyordu?

Jack de aynı düşünce yapısını takip ediyormuş gibi, “Ama onun varisi yoktu ki,” dedi. “İskender’in soyu hemen kurudu.”

“Emin misin?” dedim. Zihnim yeni fikirlerle dönüyordu. “Belki de eksik parça budur. Bir türlü oturtamamamızın sebebi budur.”

Seçilmiş, Büyük İskender’in soyundan biriye onu nasıl bulacaktık? Çember bu kişiyi kabul edecek miydi?

Muhtemelen etmezdi. Seçilmiş büyük tehlikedeydi... Tıpkı Bay Emerson’ın dediği gibi.

Ağır ağır, “Bay Emerson mesajında Seçilmiş’le ilgili bir şeyler bulunduğunu söylemişti. Sanki bir *kişiden* bahsediyor gibiydi?” dedim. Bakışlarım iyice solgunlaşan Jack’e kaydı. “Sanki onu korumaya çalışıyordu.”

Stellan kahkaha attı. “Siz ikiniz bile o kadar aptal olamazsınız.”

Jack'in yüzündeki şok hemen kayboldu. Stellan'ı duymazdan gelerek, "Mesajın o kısmını hatırlıyorum. Her kimse onu kendisinin *getirdiğini* söylüyordu," dedi. "Ben Saxon'ların yanına gelene kadar Fitz'le tanışmamıştım."

Başımı salladım. "Evet. Tabii ki. Zaten saçma bir fikirdi. Söylemek istediği bu olsa bile, ki olmayabilir, onu muhtemelen bir yere saklamıştır." Ama kalp atışlarım yavaşlamamıştı. Çok yakın olduğumuzu hissediyordum. Ellerimi gözlerime bastırdım.

Ateşten geçen ve yanmayan Seçilmiş... Yeni Aşıl... Tek ve gerçek hâkim...

Sürekli ateşten geçme olayına geliyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor olsaydık bu bize fikir verebilirdi. Jack bunun muhtemelen "ateşle sınav" anlamında olduğunu söylemişti. Yani kriz anlarında başarılı olmaları gibi. Ama ne tür bir kriz söz konusuydu?

Geriye yaslandım ve gözlerimi kapattım. Ateş. Ateşle sınav. Napolyon, alev çizimleriyle birlikte, hayatta kalır yazmıştı. Ateşten geçen ve yanmayan seçilmiş... Yanmak...

Gözlerimi tekrar açtığımda Jack'e değil, sırtı bize dönük halde duvara yaslanmış ve kitabı inceleyen Stellan'a baktım. Henüz tişörtünü giymemişti. Artık kollarındaki kaslara bakmıyordum. Gözlerim dövmesine ve onun altındaki yaralarına kaydı.

Ateşin sebep olduğu yaralar.

Küçükken bir sürü fantastik hikâyeye okumuştum. Bu hikâyelerden birinde, *ateşle sınav* durumu benzetmeden ibaret değildi. Bir sonraki yöneticiyi seçmek için, adaylar ateşin üstünde yürüyorlardı. Hayatta kalanın özel biri olduğuna inanılıyordu.

Gerçek anlamda ateşten geçen ve yanmayan kişi oydu.

Transtan çıktım ve Jack'in Stellan'a baktığımı fark ettiğini gördüm. "Yeni emir dizesi," dedim. "Tekrar et."

"Seçilmiş, gerçek hâkim, yeni Aşil," dedi.

Aşil.

Aşil, topuğunun arkasındaki bir nokta hariç yenilmezdi. Ama oraya denk geldiğinde yaralanabilir veya ölebilirdi. *Aşil tendonu* terimi buradan gelmişti. Çünkü burası onun tek zayıf noktasıydı.

Şimdi İskender'in soyu açısından düşününce, Büyük İskender'le ilgili efsanelerden birinde, o doğmadan bir gece önce annesinin bebeğinin alevler tarafından yutulduğu ama zarar görmeden çıktığı bir rüya gördüğünün söylendiğini anımsadım. Ateşten geçen ve yanmayan. Bütün hayatı boyunca İskender ölümü o kadar çok kez yenmişti ki insanlar onun yenilmez olduğunu düşünmeye başlamışlardı. O Aşil'in soyundan gelmişti. Müritlerinden bazıları ona Aşil diyordu.

Yeni Aşil. İskender'in soyu. Yanmayan.

Stellan'ın yaralarına tekrar baktım. Bunlar tuhaf yaralardı. Daha önce gördüğüm yanıklara benzemiyorlardı. Sanki yanık bile değildiler.

Kafamda bağırışan sesler, hepsi birbirine mükemmel derecede uyumlu bir koroya dönüşmüşler, hiçbir anlamı olmayan bir şarkı söylüyorlardı.

Yine de bu tuhaf tezimi haksız çıkarmak için kontrol etmek zorundaydım.

Stellan'a, "Çok hızlı bir şekilde ayakkabılarını çıkar," dedim. "Çoraplarını da."

Şimdi her ikisi de bana kafayı yemişim gibi bakıyorlardı. Belki de yemiştim.

Stellan, “Beni soymaya alışıyorsan bunun daha kolay yolları var,” dedi. Sonra göz ucuyla Jack’e baktı. “Bir de daha uygun bir zamanı...”

“eneni kapatıp ayakkabılarını çıkarır mısın?” Sanırım sesim ciddi çıkmıştı. Çünkü demir karyolanın üstüne oturdu ve dediklerimi yaptı. Ayağıını kaldırmasını söyledim.

Yok artık, yok artık daha neler.

Yüksek sesle, “Aman Tanrım,” dedim.

Stellan’ın bir yanığı vardı. Sırtındaki şeffaf sözde yanıklar gibi değıldi. Daha önce gördüğüm bütün eski yanıklar gibi korkutucuydu, kızgın, buruşuk bir tenden oluşuyordu. Üstelik bu yanık sağı topuğundaydı.

38. BÖLÜM

“Asla inanmam.” Jack odayı adımlıyordu.

Başka bir zaman olsa bu ironiyi kabul edebilirdim. Son birkaç günü dünyayı kontrol eden gizli bir örgütle ilgili şeyler öğrenerek geçirmiştim ve şimdi *bana* inanmayan *o* oluyordu, öyle mi?

Stellan ayağına baktı. Ağır ağır, “Doktorlar yangından sonra yaşamamın mucize olduğunu söylediler,” dedi. “Kardeşimin de öyle. Bizim yaralarımıza benzeyen bir şeyi daha önce hiç görmemişler.”

Aklıma bir şey geldi. “Annenizle babanız. Bu soyla ilgili bir şeyse ebeveynlerinden birinde de olması lazım. İkisinden birinin ölmemesi lazım.”

Yavaşça, “Annem yangında öldü. Babam yangından daha önce öldü. Trafik kazasında,” dedi.

“İkiniz de mantık kurallarını unutuyor gibisiniz.” Jack hücrede ileri geri yürüyordu. “Belirli bir soydan gelen insanlar nasıl olur da fiziksel olarak yanmaz?”

Stellan'a baktım. "Hiçbir fikrim yok. Belki bunun açıklamasını mezarda bulabiliriz. Tabii arama şansımız olursa. Sanırım Napolyon bu bilgileri oradan aldı."

Stellan alçak sesle, "Beni yangından sonra Fitz buldu. Beni Çember'e o getirdi," dedi. Omzuna doğru uzanan yaralara dokundu.

Jack kafasını reddedercesine salladı.

"Bu doğruysa, Bay Emerson bunu biliyorsa neden sana söylemedi?" dedim.

"Sanırım ilk başta daha fazla bilgi edinmek istemiştir. *Geri kalanının* doğru olup olmadığı konusunda." Stellan bana doğru başını salladı.

Jack'in omuzlarındaki gerilim kollarına da yayılmıştı. Şimdi Stellan'a öncekinden de büyük bir nefretle bakıyordu. Birden, gözümden kaçan esas önemli şeyi hatırladım.

"Ah," diye mırıldandım.

Kızla Seçilmiş. Seçilmiş'in soydan gelen bir kızla birleşmesi gerekiyordu.

Yani, benimle.

"Napolyon birleşmenin yanlış olduğundan bahsetmişti. Yani bunun şey anlamına gelmesinin gerekmediği..." Kelimeyi söyleyemiyordum.

Stellan kapıya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışları elindeki kitaptan Jack'e, sonra bana kaydı. Kaşlarını çatı.

"Unutun bunu. Bir an için haklı olduğumuzu ve burada oyun içinde oyun olduğunu varsayalım. Seçilmiş'in on üçüncü kişi olduğunu. Bunun Stellan olduğunu," dedim. "Biliyorum delice ama bir an için, *Bay Emerson* için bunu düşünmek zorundayız. Ne anlama gelirdi?"

Stellan hiçbir şey söylemedi ama kitabı kapattı ve gözlerini kısıtı.

Jack, "Luc'un Seçilmiş olmadığı anlamına gelirdi," dedi.

"Dauphin'lerin beni bırakması gerekeceği anlamına gelirdi. Sonra Düzen'le iletişim kurardık..." Ve aradıkları kişinin Stellan olduğunu söyledik. Jack'in bakışlarıyla buluştum. Bunu yapamazdık. Onu ele veremezdik.

Tekrar başladım. "En azından düğünün iptal edilmesi anlamına gelir. Düzen'e *bir şeyler* söylemek için buradan kurtulabiliriz."

Stellan birden doğruldu. "Tabii ki düğün olmayacağı anlamına gelir. Bütün bunların bu kapıya çıkacağı belliydi."

"Ama öyle..."

Stellan bir küçümsemeyle, "Ne kadar da güzel," dedi. "Bu saçma on üç teorinizle beni kendi tarafınıza çekeceğinizi sandınız."

Bakışlarım Stellan'la Jack arasında gidip geldi. "Ne?"

Stellan çoraplarıyla ayakkabılarını giydi. "Bu kadarı yeter. Ben aptal değilim. Siz ikiniz bu zavallı maskaralığı ne zamandır planlıyordunuz? Üstelik eninde sonunda yakalanmışken?"

"Hayır!" dedim. "Öyle değil..."

"Bu oyunu bu kadar sürdürmenize izin verdiğime gerçekten inanamıyorum. Seni hücrene geri götürüyorum." Stellan tişörtünü giydi, kolumdan tuttu ve beni kapıdan çıkardı.

Stellan odamın kapısını açarak, "Teşekkürler," dedi. "Debelenmeler ve hıçkırıklar gerçekten iyi oldu. Birinin sizin oyunlarınıza kandığımı düşünmemesi için yani."

“Aaahhh!” Kendimi ahşap karyolanın üstüne attım. “Bunlar oyun değil. Evet bundan kurtulmak istiyorum ama yalan söylemiyoruz.”

Stellan kapıda durdu. “On üçüncü kişi olayı, *bizim* bu... komplo teorimiz doğru olsa bile...” Kaşlarını çatı. “İnsanların buna inanacağını düşünüyor musun?”

Duvara yaslanarak oturdum. Çıplak ayağım karyolanın kenarından sarkıyordu. “Elimizde kanıt olursa kabul etmek zorunda kalırlar. Sen bana inanmıyorsan başkalarına anlatırım.”

Stellan kollarını kavuşturdu. “Mösyö Dauphin böyle şeyler söylediğini bir duyarsa bir daha aynı şeyi yapamayacağını diye dilini keser. O iyi bir adam değildir.”

İrkildim.

“Bu hikâyeyi yaymaya devam edersen Dauphin’ler ‘kanıtlarını’ hemen imha ederler. Sonra bundan haberimiz olduğu için Jack’le beni öldürürler.” Kafasını salladı. “Çok zeki olduğunu sanıyorsun ama bu dünya için çok naifsin. Bu insanlar bu oyunu senin hayal ettiğinden de uzun süredir oynuyor.”

“O zaman kaçarım.” Mücadele etmek belli ki işe yaramayacaktı. Elimde kalan tek şey kaçmaktı. “En azından kaçmama izin ver. Elinden kurtulmuşum gibi yap.”

“Hayır.” Kapı kasasına avucuyla vurdu. “Dinle. Kaçamazsın. Mösyö Dauphin sana sahip olamazsa başkasının sahip olmasına izin verir mi sanıyorsun?”

Yutkundum.

“Görüyorsun ki öldürülmeni istemiyorum, *kuklaçka*. Bu yüzden aptallık etme.”

Ağzım kurudu. Stellan gitmek üzere döndü.

Umutsuz bir şekilde, “Kız kardeşin kaç yaşında?” diye sordum. Kabul etmek istemiyordum ama Stellan bana çok

benziyordu. Bizi dinlemesinin sebebi Bay Emerson'a değer vermesiydi. Onu ikna etmek için en iyi yol sevdiği insanlardan geçiyordu.

Stellan kapıyı açtı ama tereddüt etti.

"Adı ne?" dedim.

Kapıda durdu. "Adı Anya. Yedi yaşında."

Dudağımı ısırdım. "Nasıl biri?"

Derin bir nefes alınca omuzları kalkıp indi. Kapıyı tekrar kapattı. Cüzdanından eski bir fotoğraf çıkardı. Kocaman mavi gözleri olan küçük, sarışın bir kız bir ağacın altında oturuyor, gülüyordu. Tam anlamıyla yara olmayan Stellan'inkiyle aynı izler yüzünün sağ tarafını komple kaplamıştı. Yedi yaşında. Demek ki yangın çıktığında daha küçük bir bebektir.

"Neden buradan gidip onun yanında olmuyorsun?" Bakışlarında bir keder belirdi. Rusya'ya transfer edilmek istemesinin nedeninin bu olduğunu hatırladım. Fotoğrafi uzattım. Nazik bir şekilde cüzdanına koydu.

"Ona bakmama izin veren başka bir iş bulsam bile, Çember'i öylece bırakıp gidemiyorsun. Bu istifa edebileceğin bir iş değil. Fark etmedin galiba."

Ensesine baktım. Dövmesinin bir kısmı görünüyordu.

"Neye bulaştığımı bilseydim belki bazı şeyleri daha farklı yapardım ama daha çocuktum. Ailem ölmüştü. Ya bu işe girecektim ve Anya'ya iyi bakacaktım ya da ikimiz de Rusya'da yetiştirme yurduna gidecektik ve bu bir seçenek değildi." Ahşap kapı kasasından bir kıymık buldu ve çekti. "Bu yüzden günün birinde ona daha yakın bir yere taşınabilmek için elimden geleni yapıyorum. Bu da hata yapmamam gerektiği anlamına geliyor. Hakkında özel emirler aldığım Amerikalı bir kıza kanmamak gibi."

Bana imalı bir bakış attı ama sesindeki savunmasızlığın yerini ironi almıştı bile. Ama fark etmezdi. Her nasılsa otuz saniye içinde kendi kaçırılma ve sorgulamamı zorlaştırdığımı için kötü hissetmeme sebep olacaktı.

Boğazını temizledi. “Elbiseyi giyip hazırlansan iyi olur. Töreni geciktirmen pek hoşlarına gitmez.”

Bakışlarım tekrar boynuna, yara izlerine kaydı. Birden farkına vararak, “Anlamak için bir yol var,” dedim. “En azından yanıklar konusunda. Pek hoş olmayacak ama çakmağın varsa...”

Cebine uzandı ve bir çakmak çıkardı. Yüzü ciddiydi.

Çakmağa bakarak, “Doğru olmadığını sen de biliyorsun,” dedi. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamayacak.”

Çakmağı çaktı. Ucundan iki üç santimlik mavi-turuncu bir alev çıktı. Bunu yaptığı an irkildi. Bu o kadar küçük bir hareketti ki çok dikkatli bir şekilde izliyor olmasaydım fark etmezdim.

Çakmağı söndürdü. Yutkunurken âdemelması hareket etti. Sonra suratını astı ve çakmağı tekrar çaktı. Bir an ikimiz de çakmağa baktık. Alevin serin odada dans edişini izledik.

Sonra tek ve seri bir hareketle çakmağı kolunun yanında gezdirdi, dişlerinin arasından nefes verdi. Suratını buruşturdu ve kafasını çevirdi ama alevi beş uzun saniye boyunca olduğu yerde tuttu.

Titremeye başlayınca eline vurdum. “Dur. Yeter bu kadar.”

Stellan çakmağı yere attı ve kolunu göğsüne bastırdı.

Koluna uzandım. Parmaklarımla arasında tutmama izin verdi. Yanık bir yer aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Bakakaldım. Sonra diğer kolunu tuttum. Kafasını salladı. “Bak burada. Tam burası.” Bir yeri gösterdi ve yüzünü buruşturdu. “Çok acıdı.”

Birkaç ay önce saç maşasıyla kendimi yakmıştım. Maşaya değen yer hemen kızarmıştı ve birkaç dakika içinde kabarmıştı. Parmaklarımla enseme uzandım. Şimdi bile bıraktığı izi hissedebiliyordum. Ve maşa tenime sadece bir an için değmişti.

Stellan’ın kolundaysa hiç iz yoktu. Tenine dikkatli bir şekilde başparmağımla dokundum. Sıcaktı ama kızarıklık filan yoktu. “Sırtındakiler gibi değil,” diye fısıldadım.

“O yanıklar çok daha kötüydü.” O da en az benim kadar dehşete düşmüş gibiydi. “Anya’yı kurtarıırken oldu. Üstümüze yanan bir kiriş düştü. Altından kalkmam birkaç dakika sürmüştü ve...”

Kafasını kaldırıp baktı. Gözlerinde parlayan şüpheyi görebiliyordum.

Bu belirsizliğe tutundum. “Bunu düşün. Haklıysak, Seçilmiş sensen, Dauphin’ler bizi yakalayamadan kaçarsak *ve* mezara giden diğer ipuçlarını bulursak? Hazineyi kendimiz bulabiliriz. Artık Çember’e güvenmene gerek kalmaz. Anya’yı alıp istediğin yere gidebilirsin.”

İkna olmuşa benzemiyordu. Ellerini tuttum. Bir kez daha taktik değiştirerek, “Lütfen,” dedim. “Buradan çıkmama izin ver. Araştırmak için vaktimiz olsun. Mösyö Dauphin fark etmeden gitmeme izin verirsen...”

Ellerini çekti. Ellerim yanlarıma düşmüştü. “Bunu göze alamam. Hayır. Kusura bakma, *kuklaçka*. Ama olmaz.”

Yenilgiyle gözlerimi kapattım. “O zaman en azından Düzen’i ara,” dedim.

Stellan bir elini saçlarından geçirdi. “Numaraları var mı ki?”

“Dün gece ezberlemiştim.” Gözlerimi ovuşturdum. “Bana telefonunu ver.”

Tereddüt ederek telefonunu cebinden çıkardı. “Düzen’le konuşurken yakalanırsam...”

“Konuşmazsan Fitz *ölecek!*” Telefonu kaptım ve numarayı yazdım. “Onlara hâlâ Seçilmiş’in kim olduğunu bulmaya çalıştığınızı söyle. Onun yaşamasına izin vermezlerse bize şantaj yapamazlar. Umarım.”

Stellan telefonunu geri aldı. Tekrar, “Üzgünüm,” dedi ve gitti.

39. BÖLÜM

Günün akışını izleyecek pencereler olmayınca kaç saat geçtiğinden emin olamıyordum ancak şimdiye kadar akşam olmuştu sanırım. Beni görmeye kimse gelmemişti. Belki fikirlerini değiştirip düğünü ertelemeye karar vermişlerdi. Belki de bu, Çember bile olsa bir düğünü planlamak için birkaç saatten fazlasına ihtiyaç olduğu anlamına geliyordu. Küçük aynada kendime baktım. Bir kat yukarıdaki mermer ve altın serisi banyoyla kıyaslandığında bu banyo köylü işi kalıyordu. Bana aynadan bakan kişi de tamamen farklı bir Avery'ydi.

Stellan Düzen'i arayıp da ek süre istemiş bile olsa gerçekten evlenmek üzere olduğum gerçeği kafama dank etmeye başlamıştı. Bunu benim iznim olmadan yapabilirler miydi? Bu yasal olarak bağlayıcı olur muydu? Kâğıtları imzalamayı reddederdim. Daha sonra da kaçırdım.

Ama İstanbul'da sıradan bir kızken beni takip edebiliyorlarsa birinin karısıyken onlardan kaçabilmemin imkânı yoktu.

Karısı. Bu sözcük bütün vücuduma şiddetli bir titreme gönderdi.

Tam o sırada kapı açıldı. Banyo duvarına yapışmış bir halde olduğum yerde sıçradım. Elodie hızlı hızlı Fransızca konuşan dört hizmetçiyle birlikte içeri girdi. Düğünün ertelenmesi hayallerim de buraya kadardı.

Elodie kâküllerini gözlerinin önünden çekerek, "Otur," dedi. Odadaki tek sandalyeyi aynanın önüne getirdi ve beni oturttu. Saçlarımdan bir tutamı çekiştirdi. "İğrenç. Sen bugün duş almadın mı?"

Dik dik baktım. "Ne kadar da aptalım. Bu hücrede duş almayı nasıl da unuttum."

Gözlerini devirdi ve beni aynada inceledi. Saçlarımı yüzümden çekti. Bu durum İstanbul uçağında olanları anımsatmıştı. O zaman bana bir Herve Leger elbisesi giydirmişti.

"Kalk," dedi. "Saçını yıkayacak vaktimiz yok. O yüzden önce gelinliği giyeceksin. Ondan sonra şununla ne yapabileceğimize bakarız..." "Şu" derken kafamı göstermişti.

Yaşlı hizmetçi elbiseyi kafamdan geçirip belini zarif bir dekolte oluşturacak şekilde ayarlarken sesimi çıkarmadım. Kalın askılar omuzlarıma oturdu. Kadın korse kısmını öyle bir sıktı ki nefesim kesildi. İyice ayarlamak için bir kez daha çekti. Elodie bir kez daha sandalyeyi gösterdi. Dikkatli bir şekilde oturdum. Sırtım korsenin içinde sopa gibi düzdü.

Elodie saçlarımı yapmaya başladı.

"Luc bunu gerçekten istiyor mu?" Onun kulüpte bir erkeğe gülümsediğini hatırlıyordum. Bu ve bir sürü başka

nedenden, benimle bir ilişkiye girmenin hiç ilgisini çekmediğini biliyordum ama bunun politik çıkarımları tamamen başkaydı. Aynadan kadınların arkamda fısıldaştığını görebiliyordum. Bir tanesi bir kutudan bir çift bebek pembesi ayakkabı çıkardı.

“Düğün konusunda Luc’un da en az senin kadar heyecanlı olduğundan emin olabilirsiniz.” Elodie bir tutam saçımı tel tokayla tutturmadan önce gereğinden fazla çekiştirdi.

“Bu konuda konuşabilecek hale gelene kadar ertelemek olmaz mı?”

“Hayır.”

Alaycı bir şekilde, “Çünkü *kader* böyle mi?” dedim. “Emrin de söylediği gibi kaderlerimiz birlikte yazıldığı için mi?”

“Biyolojide kader haritasının ne demek olduğunu biliyor musun?” Elodie saçımın yarısını ayırdı ve diğer yarısını kıvırmaya başladı. “Bir embriyodaki hücrelerin hangi özel yetişkin dokularına dönüşmesi gerektiğini gösteren şey. Ama *dönüşmeleri gereken* şeyler, her zaman *dönüştükleri* şeyler olmuyor. Manipüle edilebiliyor veya kendileri değişip olması gerekenden bambaşka bir şeye dönüşebiliyorlar.”

Ona bakmak için döndüm. Bunlar gerçekten çok ilginç cümlelerdi.

Kafamı tekrar önceki haline getirdi. Ela gözleri hâlâ saçlarımdaydı. Tatlı bir şekilde, “Bilimi her zaman sevmişimdir,” dedi.

Bana işkence etmeye çalışıyordu. O işini bitirene kadar sessizce oturdum. Başka bir hizmetçi ona beyaz bir dantel uzattı. Elodie danteli koluna doladı.

Danteli parmaklarıyla düzelterek, “Göz rengini gizleyebilmen inanılmaz,” dedi. “Sadece Dauphin’ler ve onların

personelinden birkaç kişi biliyor. Bu dantel gözlerini kapatacağı için şanslıyız.” Beyaz kumaşı koyu renk saçlarımın üstüne yerleştirdi. “Dauphin’lerin planı *açığa çıkarsa* tek sinirlenen baban olmayacak. Birleşme resmileşmeden önce düğündeki biri gözlerini görürse... işte o zaman isyan çıkar.”

Hemen kafamı kaldırdım. İşte buydu.

Elodie’ye baktım. Gözleri hâlâ saçlarımdaydı. Belki de Mösyö Dauphin’in beni öldürmeye bahane bulabilmesi için bir olay çıkarmamı *istiyordu*.

Elodie beni sandalyeden kaldırdı. İşte, bana aynadan bakan kişi artık bir gelindi.

Aynada kendime bakarak, “Bir kızın bu kadar çok gücünün olması ama buna rağmen başına geleceklere hayır diyememesi sence de yanlış, değil mi?” dedim. Son birkaç günün, aslında bütün hayatımın bu noktaya gelmemesi gerekiyordu. “Bu olay tam Orta Çağlık.”

“Ah, *chérie*, ondan da eski.” Elodie parmaklarını duvağın altında ve gelinliğin sırtında gezdirdi. “Şunun yeterince sıkı olduğundan emin olalım.”

Korsenin bağlarını açtı. Tam itiraz etmeye kalkışacaktım ki bağları daha çok sıkmadığını, aksine bana nefes alacak kadar yer bıraktığını fark ettim. Aynadan Elodie’ye baktım ama o bakışlarımdan kaçmaya devam ediyordu.

Gerçekten bana *yardım ediyor* olabilir miydi? Nedeni neydi?

“İşte,” dedi. “Korumalar seni kiliseye götürmek için gelip alana kadar saçını bozacak bir şey yapma. Bunu da al.” Elime büyük, siyah bir şemsiye tutuşturdu. “Yağmur yağıyor ama üzülme. Düğün gününde yağmur yağması iyi şans getirir derler.”

40. BÖLÜM

Kimse düğünün nerede yapılacağını söylememişti. Ama tahmin etmem gerekirdi tabii. Notre-Dame'a yolculuğumuz hayatımın en uzun dakikalarıydı sanki. Seine Nehri'nden yansıyan ışıkların veya nehrin üstünde alacakaranlıkta parlayan süslü köprülerin pek farkına varmadım. Arabadan çıkarken Dauphin'lerin korumaları şemsiyemi açabileceğim kadar uzağa çekildiler. Su birikintilerinden geçtim. Gelinliğin etekleri mahvolacaktı ama umurumda değildi.

Meydanın karşısında, bir grup gürültücü turist güldü ve ıslık çaldı. Bir an için bağırıp yardım istemeyi düşündüm ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Elodie'nin verdiği şemsiyenin sapını göğsüme bastırdım. Tentesine düşen yağmur damlalarının içimdeki karmaşayı bastırmasına izin vermeye çalışıyordum. İşte o an bir çıt sesi duydum. Bir saniye önce dümdüz

olan şemsiye sapı artık öyle değildi. İçinden parlak, ince bir metal çıkmıştı.

Parmaklarımla metali iyice çekmeye çalıştım ve geri kalan kısmını da çıkardım.

Bu bir bıçaktı.

Bu, yaklaşık on santim uzunluğunda küçük, ince bir çakıydı. Sapı şemsiye sapının bir parçasıydı.

Luc'un, Elodie'nin en yakın arkadaşı diye bunu yapmak zorunda kalmasını istemediği için mi, yoksa Fransa'dan gitmemi istediği için mi bunu yapıyordu bilmiyordum ama hayır demeyecektim. Korumalardan o kadar küçüktüm ki şemsiye beni sakladı. Ben de bıçağı gelinliğin korsesine, kolumun altına sıkıştırmaya çalıştım. Bıçağın ucu vücudumun yan tarafına denk gelmişti ama dimdik durursam sorun olmazdı.

Şimdi bu bıçağı ne zaman kullanmam gerektiğini bulmam gerekecekti.

Bu küçük dalavere gözlerimi açmama sebep olmuştu. Çünkü birden önümdeki korumalardan birinin kemerinde bir telefon fark ettim. Babamın telefon numarasını bilmiyordum ama Düzen'i arayabilirdim. Stellan'ın aramamış olması ihtimaline karşı. Ayrıca annemi aramayı deneyebilirdim.

Kaldırıma adım atana kadar bekledim. Sonra çığlık attım ve korumaya doğru sendeledim. Kendimi bıçaklamayacak kadar dik durmaya özen gösteriyordum. Koruma bana dönerken telefonu yerinden çekti ve kolumun altına sıkıştırdım. Tekrar doğrularak, "Pardon," dedim. "Ayağım takıldı da."

Koruma yüzünü buruşturdu ama bir şey demedi. Telefonu korsemin diğer tarafına sıkıştırdım.

Notre-Dame Kilisesi'ne vardığımızda, Jack'in üçüncü kapının ve üstündeki üçgenin, Çember'in *normal insanları gözetleyişini* temsil ettiğini söylediği günü anımsadım. Burnumu çektim. Turistlerin akın akın ana girişten girip çıktığı dünün aksine, bugün sadece soldaki kapı açıktı. İçeri girdim.

Şemsiyemdeki damlaların çıkardığı sestten sonra kilisenin içi sessizdi ve bir mağara gibi yankı yapıyordu. Girişte uzun mumlar vardı. Alevleri uzun gölgeler yaratıyordu. Kemer boyunca onlarca avize kiliseyi loş ışıklarıyla aydınlatıyordu. Kulaklarım içeriye alıştığında kalabalığın fısıldaştığını ve bize bakmak için geleneksel biçimde kafalarını çevirdiğini gördüm. Bir an için babamın bu sürpriz düğünü öğrendiğini ve durdurmak için geleceğini umdum. Ama bize doğru gelen hiçbir öfkeli Saxon yoktu. Ne kadar ironikti. Beni gerçekten dışarı çıkıp arayacak kadar önemsemesinin, ihtiyacım olduğu anda yanımda olmayacağı anlamına gelmesi ironikti.

Korumalar, beni girişin yanındaki küçük bir odaya aldılar. Kapıyı kilitledim ve telefonu çıkardım. Düzen'in verdiği numarayı tuşladım.

Ama telefon çekmiyordu. Sinyal yoktu. Sessizce küfrettim.

Bakışlarım odada gezindi. Duvarı, yukarıda küçük bir pencere vardı. Günah çıkarma kabini. Burası bir günah çıkarma kabiniydi.

Duvağımı kaldırdım ve tırmanabileceğim bir şey bulmak için odayı inceledim. Köşede eski bir tabure vardı ama çok uzun değildi. Günah çıkarma kabininin kapısını açtım ve bir sandalye buldum. Sandalyeyi getirdim, üstüne çıktım ve pencere pervazına tutunmaya çalıştım.

Çok fazla sarkmıştım. Korsedeki bıçak vücudumun yan tarafına battı. İnlememi bastırdım ve nefes nefese bir halde sandalyeye çöktüm. Çok yüksekti. Oraya ulaşamazdım. Zaten parmaklıkların arasından da geçemezdim. *Başka ne yapabilirdim?*

Bir dakika.

Sandalyeden indim. Günah çıkarma kabininin içinde, sandalyenin olduğu yerin arkasında küçük bir kapı vardı.

Dışarıdan gelen sesler iyice yükselmeye başladı. Korumalar geri geliyordu.

Kabinin içine girdim ve küçük kapıyı iyice ittim. Hiçbir şey olmuyordu. Kapı kolunu salladım, çektim. Sımsıkı kapalıydı. Birisi dış kapıyı çalıyordu. Son kez omzumla vurdum. Küçük kapı açıldı. İçerisi kapkaranlıktı.

Dış kapı kolu sarsılmaya başladı.

Dikkatli bir şekilde hareket ettim. Ayaklarım merdivenleri buldu. Döndüm ve kabinin ilk kapısını ve iç kapıyı kapattım. Sonra basamaklardan çıkmaya başladım.

Duvardaki küçük deliklerden gelen serin, yağmur kokulu havayı duyabiliyordum. Ama karanlıktan çıkabileceğim herhangi bir yer yoktu. Ben de yukarı çıkmaya devam ettim. Elimden geldiğince hızlı hareket ediyordum. Elodie gelinliğin korsesini gevşettiği için gerçekten çok memnundum. Buranın beni bir tür çıkışa götüreceğini umuyordum. Tuhaftı ama hâlâ peşimden gelen kimse yoktu.

En sonunda bir kapıya ulaştım. Nefesimi tuttum ve kapıyı açtım. Ne bulduğumdan emin değildim ama burası boştu.

Dikkatli bir şekilde dışarı çıktım. İşte o zaman burasının bir oda olmadığını fark ettim. Kilisenin merkezini

çevreleyen balkona çıkmıştım. Renkli, kirli pencerelerle aynı hizadaydım.

Bir sütunun arkasında durdum ve soluk aldım. Aşağı baktım ve Luc'la Mösyö Dauphin'in dün kapalı olan mihrapta durduğunu gördüm.

Birkaç saniye sonra bir koruma geldi. Mösyö Dauphin'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam kaskatı kesildi. Sonra kafasını kaldırıp yukarı, neredeyse bana baktı. Sonra balkonu inceledi.

Korumaya bir şeyler söyledi. Koruma gözden kayboldu.

Buradan nasıl çıkacaktım?

Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Gelinliğin ağır, ıslak eteklerine basarak düşmemeye dikkat ederek balkonda ilerledim. Duvara mümkün olduğunca yapışarak önüme çıkan her kapıyı denedim. Başka bir merdiven vardı mutlaka. Sürekli korumaların seslerini duymayı bekliyordum ama balkon şaşırtıcı derecede sessizdi.

Aşağıda biri boğazını temizleyince dikkatim oraya kaydı. Sonra Mösyö Dauphin'in sesi duyuldu.

"Bu akşam burada olduğunuz için hepinize teşekkürler. Hepinizin bildiği gibi, düşmanlarımızın Çember'i aile aile mahvetme planının sonuncusu bizim ailemizde yaşandı." Kalabalıkta mırıldanmalar artmıştı. "Bazılarınızın, tıpkı benim gibi, Düzen'in bilgilerinin tesadüf olamayacak kadar detaylı olduğundan şüphelendiğinizi biliyorum. Aylardır düşmanımıza bilgi sızdıran haini bulduğumuzu bildirmekten mutluluk duyuyorum."

Ne?

Kalabalıktan uğultular gelmeye başladı.

Mösyö Dauphin, "Getirin," dedi. Saklanma yerimden kafamı eğip bakmak zorunda kaldım.

Aşağıda, korumalardan biri bir tutukluyu katedralin n tarafına getirdi. O geçerken bütün gözler onun üstündeydi. Elleri kelepeliydi. Ayakları bağlanmıştı. Yüzüne koyu renk bir başlık geirilmıştı.

Katedralin önüne getirildiğinde Mösyö Dauphin başlığı çıkardı.

Herkesin nefesi kesildi.

Benim de yle.

Korumaların tuttuğu adam Jack'ti.

41. BÖLÜM

“Bu çocuk, bize ihanet etmek için Koruyucu pozisyonunu kullanıyordu.” Mösyö Dauphin kafasını kaldırıp balkona baktı. “Şimdi hepiniz suçlarının cezalandırılışını izleyeceksiniz.”

Korumalardan birisi büyük bir bıçak çıkardı. Mösyö Dauphin, Jack’i yere fırlattı. Sonra kafasını kaldırıp balkona baktı.

Burada olduğumu biliyordu. Beni getirmek için Jack’i kullanıyordu. Ah, hayır. Hayır. Hayır. Şimdi kendimi gösterirsem buradan bir daha asla çıkamayabilirdik.

Ama Jack’i düşündüm. Saxon’ların ve Bay Emerson’ın hayatındaki tek yakınları olduğunu söylemişti. Onu önemseyen tek insanlar.

Bu artık doğru değildi. Tek sahip olduğu onlar değildi ve Mösyö Dauphin bunu biliyordu.

Korumaya eliyle işaret etti.

“Durun!” diye bağırdım.

Koruma durdu. Kalabalık, balkona bakmak için döndü. Korkuluğa doğru gittim.

“Buradayım.” Sesim, çıt çıkmayan katedralde yankı yaptı.

Mösyö Dauphin eliyle işaret etti. Korumalar hareketlendi. Olduğum yerde durdum ve Jack’e baktım. Bakışlarımla buluştu. Bu, kafamdan geçen umutsuz düşünceleri sakinleştirmeme yardım etti. Başka bir yol bulacaktık. Başka bir yol bulmak zorundaydık. Bir dakika geçmemişti ki korumalar balkonun ucundaki bir kapıdan geçtiler.

Beni merdivenlere götürdüler. Bir tanesi duvağını kapattı. Diğeri çıkardığım ayakkabıları önüme fırlattı. Ayakkabıları giydim. İlerledik. Ayakkabılarım siyah-beyaz mermer zeminde çok ses çıkarıyordu. Korsemdeki bıçaktan hafifçe kan damlıyor ve gelinliği lekeliyordu. Topluluk bana baktı.

Ona doğru ilerlerken Jack sessizce, “Çok üzgünüm,” dedi. Kafamı salladım.

Mösyö Dauphin’e, “Onu bırak,” diye mırıldandım. “Bunu ancak bu şartla yaparım.”

Mösyö Dauphin misafirlere baktı. Birkaç sıra arkada Fransa Başkanı duruyor, Jack’e bakıyordu. Golfçu Pdraig Harrington sanki bugün gerçekleşen en eğlenceli şey buymuş gibi suratında halinden memnun bir sırıtmayla oturuyordu. “Söz veriyorum,” dedi.

Jack’i ayağa kaldırdı ve beni Luc’a doğru itti. Luc da mihrapta en az benim kadar yitik görünüyordu. Ama ona göre, emir kaderdi. *Destinée*. Özellikle de kız kardeşi öldükten sonra. Ne kadar çok istese de bu düğüne engel olamayacağını biliyordum.

Luc elini dirseğıme koyarak dengemi sağladı. Döndüm ve Jack'in koridorda sendelediğini gördüm. Bilekleri hâlâ bağlıydı. Birkaç metre uzakta iki koruma ayağa kalktı ve onu yakaladı. Beyaz türbanlı bir adam bilek hareketiyle onu kenarda bekletmelerini söyledi.

“Durun!..” diye bağırdım.

Mösyö Dauphin bana yaklaştı. “*Bizim yakalamayacağımıza söz verdim, hiç kimsenin yakalamayacağına değil.*”

Hıçkırığımı bastırdım. Ne yaptığını bu kadar insanın içinde açıklarsam beni öldüremeyeceğini düşünüyordum ama emin değildim. Çember'e karşı tek başıma durmam saçma olsa bile denemek zorundaydım. Üstelik bunu sadece kendim için de yapmayacaktım. Yarı açık bir alandaydık. Buradaki kapılardan birinin dışarı açılması mümkündü. Yeterli karmaşaya sebep olursam Jack'i serbest bırakıp kaçmayı deneyebilirdim.

Mösyö Dauphin önümüzde durdu. “Dramatik sahneler için özür dilerim,” dedi. “Şimdi burada toplanma amacımıza geçeceğiz. *Oğlum Lucien'in evliliğine.*”

Titredim. Yanımda Luc'un gerildiğini hissettim. Jack iki korumanın arasında bekliyordu.

Duvağın altında gözlerimi kırıştırdım. Çıkarıp atmak istiyordum ama daha yapamazdım. Bir şansım olacaksa doğru anı seçmek zorundaydım.

Bir rahip öne çıktı. Ellerimizi tuttu. İple bağladı. Bir bıçak çıkardı. “Kan nizamı,” dedi. Bunu ilk gün gördüğüm kitaplardan hatırlıyordum. İkimizin de avuçlarında ince birer kesik açtı. Keskin acıyla tısladım ama kıpırdamadan, mücadele etmeden sakince durmaya çalıştım. Böylece korumalar iyice geriye çekileceklerdi.

Rahip avuçlarımızı birbirine bastırdı ve ipin diğer ucunu bağladı. Sonra bir mum kaldırdı.

“Karanlıktaki ışık,” dedi. Alevi ellerimizin altından geçirdi ve düğümü mühürledi. Luc parmaklarını benimkilerle doladı ve sıktı. Ben de karşılık verdim. Bu olanlar onun hatası değildi.

Rahip ellerimize doğru eğildi. Bilmediğim bir dilde bir şeyler söylemeye başladı. Bu sırada başka bir rahip geldi ve omuzlarım açılsın diye duvağımı geriye doğru itti. Şaşırmıştım. Bir makas sesi duyuldu. Rahibin kafama dokunduğunu hissettim. Elinde büyük, koyu renk bir bukle tutuyordu.

Serbest olan elim kafama uzandı. Saçımdan bir parça mı kesmişlerdi?

Rahip duasını bitirdikten sonra İngilizce’ye geçerek, “*Gamos* töreninde kan ritüeli ve saç buklesi, saflığı ve evliliğe bağlılığı sembolize eder,” dedi. “Şimdi sırada evlilik yeminleri var.”

Zamanlama hâlâ doğru değildi ama bu tek şansımdı.

Serbest olan elimle duvağı yüzümden kaldırdım ve yere fırlattım. “Dauphin’lerin ne yapmaya çalıştığını biliyor musunuz?” diye bağırdım. “Gözlerime bakın!”

Kalabalığı bir mırıldanma sardı. Arka sıralardaki birkaç kişi daha iyi bakabilmek için ayağa kalktı. Mösyö Dauphin de sandalyesinden kalktı.

“Gözlerim eflatun,” dedim. Elimi olabildiğince sert bir şekilde çekiştirerek Luc’un elinden kurtardım. Beyaz gelinliğime kan damlamıştı ve ip bileğimi kesmişti. Luc’un ağzı açık kaldı ama beni durdurmadı. “Ben Alistair Saxon’un kızıyım. Dauphin ailesi size söylemeden beni kendi ailesinden biriyle evlendirmeye çalışıyor.”

Odada kıyamet koptu. Mösyö Dauphin bana doğru atıldı ama mihraptan indim ve kocaman altın bir hacın arkasına saklandım. Göz ucuyla korumaların Mösyö Dauphin'le kalabalığın arasında durduğunu gördüm.

Kaosta, duvardaki bir oyuga saklanmayı başardım ve bıçağı korseden çıkarmaya çalıştım. Umduğum kadar şanslıydım. Bütün kalabalık Mösyö Dauphin'e dönmüştü. Sadece birkaç kişi ve bir iki koruma bana doğru geliyordu. Birkaç saniye daha bekledim. Sonra mihrabın yan tarafından çıktım ve Jack'e doğru ilerledim. Korumalarla mücadeleye hazırlanmıştım ama onlara arkadan yaklaşırken korumalar Jack'i duvara itti ve kaosa katıldı.

Beni görünce Jack'in bakışları irileşti. "Hayır, Avery," dedi. "Kaçma şansın var. Beni bırak!"

"Delirdin mi sen?" Dizlerimin üstüne çöktüm ve bileklerindeki ipi kesmeye başladım. Bıçak elimdeki kan yüzünden kayıyordu. "Seni bırakmıyorum." Daha kuvvetli bir şekilde kesmeye çalıştım. Ama yeterince hızlı değildim.

Başka birisi yanımda yere çöktü. Elimde bıçakla döndüm.

Luc kendi bıçağını çıkarmıştı. Bana doğru uzanmak yerine ipleri kesti. "Acele et," dedi.

Luc'un kolunu sıktım. Jack beni ayağa kaldırdı.

Döndük, neredeyse esmer tenli küçük bir kıza çarpacaktık. Sekiz yaşlarında olmalıydı. İrileşmiş ve dehşet içindeki gözlerle bana baktı. Annesi geldi ve kızın omzunu tuttu. Sonra beni fark etti ve durdu. Dizlerinin üstüne çöktü.

Yoğun bir aksanla, "Hanımım," dedi. Avuçları açık bir biçimde ellerini alnına kadar kaldırdı. "Kan sizi korusun."

Jack'e baktım. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Kadından uzaklaşmak için bir adım attım. Ama kadının yanına bir adam daha diz çöktü ve elleriyle aynı işaretleri yaptı. Saygılı bir biçimde, "Oğlumu önerebilir miyim?" dedi. "Çember'i ayağa kaldırmak için. Hepimizi kurtarmak için."

"Ne oluyor..." Uzaktaki başka bir adam bizi fark etti ve bize doğru koştu.

O aynı hareketleri yapmadı. "Korumalar!" diye bağırdı. "Kızı yakalayın!"

Geriye doğru bir adım attım. Avucumdan mermer zemine kan damlıyordu.

Luc'un varlığını unutmuştum bile. Önüme çıktı. Bana hızlıca bir bakış fırlattı ve başıyla kilisenin arka tarafını gösterdi. "Arkadaşlarım. Kardeşlerim," dedi. "Bunun mucizevi bir an olduğunu siz de biliyorsunuz." Adamlar bize sırtını dönene kadar onları etrafına topladı. Bize nazik bir el hareketi yaptı. *Kaçm.*

Jack'in eline yapıştım ve geniş bir sütunun arkasına geçtik. Luc, "Bakın!" dedi. Onun mihraba doğru işaret ettiğini gördüm. "İşte orada."

Jack'i sütunun arkasına doğru çekiştirdim. Bir sürü haykırış içinde insanlar arkalarında olmadığımızı fark ettiler ve Luc'u takip ettiler.

"O neydi?" diye fısıldadım. Jack sadece kafasını salladı. Dün bir çıkış gördüğümü hatırladığım yere doğru koştuk.

Yarı yolda Stellan'la karşılaştık.

Neredeyse hayal kırıklığıyla çılglık atacaktım. Jack ondan kurtulmaya çalıştı ama Stellan kolumu tuttu ve beni başka bir sütunun arkasına çekti. Bu sütun bizi kilisenin geri kalanından tamamen saklıyordu.

Stellan, "Doğru söylediğimize yemin ediyor musun?" diye mırıldandı. Jack'i durdurdum.

"Ne..."

"Söylediklerinizde haklıysanız on üçüncü kişi olarak arkamda duracaksınız. Ne yapmak zorunda kalırsak kalalım."

Bakakaldım. Yanımdaki Jack de aynı durumdaydı.

"Yanında olmadığım her gece ağlayarak uyuyor." Stellan kolumu sıktı. "Her gece."

Küçük, güzel kızı düşündüm. Anya'yı.

Stellan, "Düzen'e benle ilgili hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Bir şeyler uydurun," dedi. "Bana söz ver."

"Evet," dedim. "Tamam!"

Sütunun diğer tarafından bağırtilar duyuldu. Korumalar. Bizi daha görmemişlerdi ama birazdan göreceklerdi.

Stellan küfretti. "Ben onları oyalarım. Solunuzdaki ikinci kapı. Dışarı çıkıyor ama bu kattaki bütün kapılar kilitli. Ben sizi sonra bulurum."

"Nasıl..."

"Bana zarar ver. Acele et. İkna edici görünsün, yoksa gitmenize izin verdiğimi anlarlar."

Jack'e ikinci kez söylemesine gerek yoktu. Hızlı bir sağ kroşyle Stellan'a vurdu.

Stellan bir adım geriledi. "Bu küçük yumruktan daha ikna edici bir şeyler lazım."

Jack'in bir şey yapmasına fırsat kalmadan bıçağı çıkardım.

Stellan'ın bakışları irileşti. Ama korkudan ziyade takdir vardı.

Dışlerimi sıktım ve bıçağın ucunu Stellan'ın koluna batırdım.

Fransızca küfretmeye başladı. “Daha fazla,” diye mırıldandı.

Daha fazla mı? Çok uzun süre tereddüt ettim. Stellan elimi tuttu ve bıçağı omzuna bastırdı.

Ben ondan daha çok bağırdım. Sonra beni bıraktı. Jack’le birlikte soldaki ikinci kapıya doğru koştuk. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattık ve karanlığa daldık.

Jack, “Ayakkabılarını bana ver,” dedi. Ayakkabıları çıkardım ve ikisini de kör bir biçimde ona attım. Kapının altından gelen ışıktaki, ayakkabılarla kapının altında eğreti bir engel oluşturmaya çalıştığını gördüm. Sonra merdivenlere işaret etti.

Gözlerimin karanlığa alışmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı ama bizim hiç zamanımız yoktu. Dar, dik sarmal merdivende kör bir şekilde peşinden gittim. Gelinliğin eteklerini elimden geldiği kadar havaya kaldırıyordum. Birkaç kat yukarıda ayağım takıldı. Yangın çıkışında oluşan yaranın tekrar açıldığını hissettim. Çığlık atmaya bile zamanım olmamıştı ki Jack kalkmama yardım etti ve beni ileri çekti.

Üç kattan fazla ilerlemiştik ki kapının bir çığlık ve gürültüyle açıldığını duyduk. Yankılanan sesler, ayak sesleri sessizliği yardı. Soluklandım ve karanlıkta önümdeki daha aydınlık noktaya odaklandım; Jack’in gri tişörtüne.

En sonunda merdivenden biraz daha aydınlık olan küçük bir açık alana geldik. Ellerimi dizlerime koyarak soluklandım. Burası ahşap ve rutubet koyuyordu. Çiçek şeklindeki pencereler, ayışığının bulutların içinden süzülüşünü ve kirişleri aydınlatışını ortaya koyuyordu.

Jack, “Çan kulesindeyiz,” dedi. Devasa çanın silueti görünüyordu.

Korumaların ayak sesleri ve bağırırları daha da yakınladı.

Jack çapraz tahta kirişlerin altına sindi ve beni de pence-reye doğru çekti. “Çan kulesindeyse katedralin ön tarafındayız demektir,” dedi. “Sanırım bir kapı var.”

İkimiz de duvarı incelemeye başladık.

“İşte burada!” Jack’in bağırışının sebebi geceye açılan çocuk boyunda bir kapıydı.

Kapıdan geçerek yağmura çıktık ve kapıyı elimizden geldiğince sessiz bir şekilde kapattık. Şaşırarak çevreme bakındım. Dün incelediğimiz *gargoyle*’nin olduğu balkondaydık.

Gözlerimdeki yağmur damlalarını silerek, “Şimdi nereye?” dedim. Çok zamanımız yoktu. Nereye gittiğimizi her an anlayabilirlerdi.

Yan tarafa koştu ve metal parmaklıktan baktı. Yutkundum.

“Yan tarafta yapı iskelesi var,” dedi. “Buradan kaçacağımızı tahmin edemezler.” Bana baktı. “Seni tutarım. Sana yardım ederim. Düşmekten korktuğunu biliyorum ama...”

Uzattığı eli tuttum. “Sorun değil,” dedim. “Artık korkmuyorum.” Bunun doğru olduğunu fark ettim. Sebebi belki korkuyu kabullenmem, belki de yüksekten daha korkutucu şeyler olduğunu fark etmemdi. Emin değildim ama artık düşmekten korkmuyordum.

Gelinliği dizlerime kadar çektim. Jack korkuluğun göreceli güvenliğinden sallanan, kaygan iskeleye geçmeme yardım etti. Bir süre Jack’e tutundum. Sonra korkuluğu tuttum ve hareket ettim.

Her katta ince bir merdiven vardı. Neyseki gelinliğimle merdiven inmek çıkmaktan daha kolay oluyordu.

Katedralin taş ön cephesini yavaş yavaş geçtik, daha aşağı indik. Ayak seslerimiz ve iskeleye vuran yağmur damlaları yüzünden korumaların balkona varıp varmadıklarını duymıyordum. Bacağımdaki eski kesik ve karnımdaki yeni kesik acıyordu. Nefes alıp verişim zorlaşmıştı. En sonunda, artık daha fazla gidemeyeceğimden emin olduğumda, ayağım yere değdi. Kilisenin yanında hademe benzeri birinin evinin avlusuna çıkmıştık. Soluklandım. Küçük bir ağaçlığa doğru koştuk.

Çitin dibine çöktüm. “Bizi gördüler mi?” diye soludum.

Çan kulesinin yan tarafında durmamıza rağmen, Notre-Dame Kilisesi’nin yan tarafından sarkan gelinlikli bir kız pek de gözden kaçmazdı. Neyseki yağmur bu gece turistleri uzaklaştırmış ve Çember’dekileri kilisenin içinde tutmuşa benziyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve yine elbiseme takıldım. Hayal kırıklığı içinde elbiseme baktım. Sonra elimdeki bıçağı hatırladım.

Bıçağı dantelin ve satenin içinden geçirerek elbisenin üstünde bir delik açtım. Jack ne yaptığımı görünce kumaşın geri kalanını yırtmama yardım etti. Etek yere düşünce bilek ve bacaklarım serbest kaldı. Yırtık kumaşın içinden çıktım. Jack kumaşı yakındaki bir çöp kutusuna attı.

“Telefon var,” dedim. Telefonu elbisemden çıkardım. “Düzen’i aramamız lazım.”

“Önce buradan uzaklaşmamız lazım.”

Öyle yaptık. Kiliseden uzaklaştığımızı anladıkları anda çok büyük bir av başlayacaktı. Ama sadece koşarak başaramazdık.

Tam bunu düşünürken cesur bir tur grubu bir sürü kırmızı şemsiyenin altından bize doğru gelmeye başladı.

Seine Nehri'nin karşısındaki sokakta, sokak lambasının altında bekleyen kırmızı, iki katlı otobüsü görebiliyordum.

Jack, "Tur zamanı," dedi. Elimi tuttu. Turist grubu saklanma yerimizi geçtiğinde gruplarının ortasına doğru ilerledik. Nehrin diğer tarafındaki otobüslerine geldiklerinde onları bıraktık. Ara sokağa girdik ve küçük bir dükkânın tentesinin altına sığındık.

Yanımızdan bir araba geçti ve arnavutkaldırımli sokakta su birikintilerini sıçrattı. Telefonu çıkardım ve durdum.

Jack aklımı okudu. "Stellan'ı söyleyecek miyiz?"

"Söylemeyeceğimize söz verdik. Ayrıca doğru olduğundan emin değiliz." Dükkânın sahibi dışarı bakınca sustum ama Jack eliyle işaret ederek adamı durdurdu. "Doğru olup olmadığına bakmadan onu öldürürler," dedim.

Jack ellerini saçlarından geçirdi. Islak kapüşonlu ceket üstünde çok tuhaf duruyordu. "Söylemezsek de Fitz'i öldürecekler."

Düzen'e birini verme düşüncesi, onları tanımadığım zaman bile yeterince kötüydü. Stellan'ın uçakta saçlarındaki tokaları çıkarışını düşündüm. Telefonda kız kardeşiyle konuşmasını. Dünyada ondan başka kimsesi olmayan kardeşiyle. "Onlara elimizde ipuçları olduğunu söylersek bize fazladan süre verebilirler," dedim. "Saxon'un onların peşine düşmesine yetecek kadar zaman. Mecbur kalırsak hazineye giden ipuçlarımız olduğunu bile söyleyebiliriz."

Jack kaşlarını çattı ve dönüp katedrale baktı. Yağmur daha çok yağıyor, üstümüzdeki plastik tenteye vuruyordu. "Tamam. Deneyelim. Haklısın. Fitz'i bu kadar uzun süre hayatta tuttularsa bu onların tek pazarlık kozu olmalı."

Numarayı çevirdim ve hoparlörü açtım.

Yaralı Yüz ilk çalışta açtı. “Geç kaldınız.”

Jack’in ceketine sarıldım.

Jack yanımdan geçen bir arabanın gürültüsü arasında, “Çok az bir gecikme oldu,” dedi.

Yaralı Yüz, “Ee?” dedi. “Buldunuz mu?”

“Önce iyi olduğundan emin olmamız lazım.”

Jack’in eline yapıştım. O da elimi tuttu ve sıktı. Bir esinti üstümüze soğuk yağmur damlaları getirdi.

Yaralı Yüz alaycı bir şekilde burnunu çekti. “Pekâlâ,” dedi. İşte o zaman telefonda Bay Emerson’ın sesi duyuldu. O kadar rahatlardım ki gözlerime yaşlar doldu.

“Avery. Jack. Tatlı çocuklar. İkinizi de çok seviyorum. Sakın...”

Telefon elinden alındı ve Bay Emerson’ın sesi iyice uzaklaştı. Jack’in koluna sarıldım.

Yüzümde bir sırıtış belirmişti. *Yaşıyordu*. Hâlâ yaşıyordu. Çok geç kalmamıştık.

Yaralı Yüz, “Mutlu oldunuz mu?” dedi. “Büyükbabanız veya her kimse hâlâ hayatta ve iyi. Şimdilik. Arkadaşınız arayıp zamana ihtiyacınız olduğunu söylediğinde size ek süre vermeyecektim az daha ama şansınıza cömert günümdeydim.”

Stellan. Onları gerçekten aramıştı ve kaçmamıza yardım etmişti. Onu ele veremezdik.

“Tamam.” Jack telefonu elimden aldı. Sesi duygu yüklüydü. “Elimizde bazı bilgiler var ama Seçilmişin kim olduğunu henüz bilmiyoruz.”

Yaralı Yüz, “Bizim anlaşmamız böyle değildi,” diye araya girdi.

Jack, “Bekleyin,” dedi. “Dinleyin. Kim olduğunu bilmiyoruz ama elimizde ipuçları var. Sadece biraz daha zamana

ihtiyacımız var. Yalan söylemediğimizi ve size öylesine bir isim vermediğimizi anlayabilirsiniz.”

“Anlaşma, büyükbabanızın hayatına karşılık Seçilmiş’in adını söylemenizdi.”

“Biliyoruz. Sadece birkaç güne ihtiyacımız var.” Jack bakışları irileşmiş bir halde bana baktı. Konuşma iyiye gitmiyordu. Sesimi çıkarmadan, “Mezar,” dedim. Jack başını salladı. “Başka şeyler de biliyoruz. Elimizde şey hakkında bilgiler var...”

Arkadan Bay Emerson’ın sesi duyuldu. “Hayır! Ona hiçbir şey...”

Sözleri bir patlamayla bölündü.

Jack’in eline iki elimle yapıştım. Yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuştu. Telefonu tutan elinin dermanı kalmamıştı sanki. Hayır. Bu düşündüğüm şey değildi. Olamazdı...

Yaralı Yüz, “Şimdi mutlusunuzdur umarım,” dedi. “Dilinizin sürçmesi yaşlı adamın ölmesine sebep oldu.”

“Hayır,” dedim. Suyun altında konuşuyor gibiydim. Sesim çok ağırdı. Çok uzaktı. “Hayır. Hayır!”

“Şimdi gerçeği söylemeyi tekrar denemek istiyorsanız burada ilginizi çekebilecek biri daha var.”

Boğazımdan bir hıçkırık çıktı. “Hayır!” diye bağırdım. Az önce olanlara inanamıyordum. Onun ölmesine sebep olmuştuk. Bay Emerson’ı öldürmüşlerdi. Onlar...

Yeni bir ses, “Avery?” dedi.

Jack’ten uzaklaştım ve telefona baktım. Hıçkırığın ortasında yakalanmıştım. “Anne?”

Yaralı Yüz neşeli bir şekilde, “Ee,” dedi. “Ne tatlı bir kavuşma. Şimdi bize bilmek istediklerimizi söyleyecek misin?”

Annemin uçağı rötar yapmamıştı. Telefonu kapalı değildi.

Annem Düzen tarafından kaçırılmıştı.

Telefonu Jack'in ellerinden aldım. "Seçilmiş'in kim olduğunu biliyoruz," dedim. "Size söyleyeceğiz. Çember'den birisi değil. Başka birisi..."

Yaralı Yüz, "Yalan!" dedi.

"Hayır!" diye çığlık attım ama arkadan silah sesi gelmedi.

"Bana bir daha yalan söylersen annen ölecek," dedi. "Onun yaşamasını istiyorsanız Seçilmiş'in gerçekte kim olduğunu bulacaksınız. Yalan söyleyip söylemediğinizi anlarız. İletişim halinde olacağız."

"Yalan söylemiyorum!" diye bağırdım. "Ona dokunmayın! Anne!" Telefon kapandı. Çaresiz bir şekilde ve titreyen ellerle telefona baktım.

"Hayır," diye hıçkırdım. "Hayır."

Jack kafedeki küçük bir masaya çöktü. Bilinçsiz bir şekilde bana uzandı. Kucağına çöktüm ve ağlamaya başladım. O an için dünyanın en güçlü insanları tarafından aranan kaçaklar olmamız hiç önemli değildi.

42. BÖLÜM

Ertesi gün, hiç hakkı olmamasına rağmen güneş açtı. Sessizlik içinde otururken Jack son kalan köftesini üçgen bir ekmek parçasıyla ittirdi. Sessizlik sağır edici bir boyuta ulaşmıştı.

“Bizi burada bulabileceğinden emin misin?” dedim. Çember telefonu izler korkusuyla Stellan’ı arayamamıştık. Jack bugün, yani düğünden kaçtıktan bir gün sonra akşam saat altıda buraya, Montmartre’da arka sokaktaki bu kafeye gelirse Stellan’ın bizi bulacağını söylemişti. Saat beş buçuktan beri buradaydık. Saat şu an 06:13’tü.

“Eminim,” dedi. “Peki sen onunla konuşmak zorunda olduğumuzdan emin misin?”

Neredeyse hiç dokunulmamış ekmek sepetimizden biraz ekmek aldım. Kendime yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Tadını doğru dürüst almadım bile. “Haklıysak, Stellan Seçilmişse muhtemelen ona ihtiyacımız olacak.

Hem kaçmamıza da yardım etti. Onu bırakırsak mutlu olmayacaktır.”

Garson küçük, çatlak çay bardağını doldururken sustum. Restoran bizi rahatsız edemeyecekleri kadar yoğundu ama en kötü masayı almıştık. Üst balkonda tuvaletlerin yakınındaki bir köşede, bütün restorana bakan bir masaydı bu.

Dün gece, kimlik istemeyeceğinden emin olduğumuz küçük, köhne bir otele gitmiştik. Jack iki ayrı oda tutmuştu. Ben de karşı çıkmamıştım. Bütün olanlardan sonra başka bir şey yapmak doğru olmaz gibi geliyordu.

Babamı aramayı düşünmüştük ama yapmamıştık. Gözlerimi öğrendiğine göre benimle ne yapmak isteyeceğini bilmiyorduk ve bunu uzun zamandır sakladığı için Jack'i affedeceğinden emin değildik. Olanlardan sonra risk almak istemiyorduk.

Üstelik, Jack'in ve benim On İkiler Çemberi'nde, dolayısıyla *dünyada* en çok aranan iki insan olduğumuzu saymıyorduk bile. Birimizin en kötü türde bir hain olduğuna inanıyorlardı. Diğerimizinse kurtuluşları olduğunu düşünüyorlardı.

Ensemdeki kısa saçla oynadım. Düğünde kestiklerinden beri bu saç tutamına dokunmadan edemiyordum.

Kapı açıldı. Stellan gelmişti. Plastik kaplı masaların arasından geçti. Bu pis köfteci dükkânında o kadar garip duruyordu ki insanlar yemeyi bırakıp ona baktılar. Jack ve onun bu yerle ne gibi bir bağlantıları olduğunu merak ettim. Birbirleriyle de.

Stellan merdivenlerden çıktı ve masamızdaki üçüncü sandalyeyi çekti. “Ya beni Düzen'e teslim etmeme konusundaki sözünüzü tuttunuz ya da ikiniz tahmin ettiğimden

de beceriksizsiniz.” Sepetin içinden üçgen bir ekmek aldı ve yüzünde buruk bir gülümsemeyle tabağındaki humusa batırdı.

Jack bir elini dizime koydu.

“Seni ele vermedik,” dedim.

Jack’in parmakları gerildi. Elimi elinin üstüne koydum. Dişlerini sıkarak, “Onu öldürdüler,” dedi. “Seni ele vermediğimiz için onu öldürdüler.”

Stellan donup kaldı. Eli lavaş parçasıyla havada kalmıştı. Yüzü gevşedi. “Ne?”

Jack sandalyesini masadan uzaklaştırdı. Bütün gün boyunca zaten perişandı. Stellan’ı görmek patlamasına sebep olmuş gibiydi. Kolunu tuttum.

“Yapma,” dedim. “Dur.”

Jack titriyordu. “Eğer senin ismini verseydik...”

Sallanmamaya çalışarak kolunu sıktım. Hafifçe, “Dışarıyı kontrol edip her şeyin yolunda olup olmadığına bakar mısın?” dedim. “Lütfen?”

Jack son bir öldürücü bakıştan sonra merdivenlerden inmeye başladı. Stellan’a döndüm. O da şaşkın ve kızgın görünüyordu. Bu, neredeyse aşırı güzel olan yüzüne bir vahşilik vermişti.

“Fitz’i öldürdüler.” Masadaki cılanın kabuğunu kaldırdım. “Annem de ellerinde. Onlara bir isim vermezsek onu da öldürecekler. Seçilmişsin on iki aileden biri olduğunda çok eminler. Bu yüzden sen olduğunu söylesek bile bize inanmazlardı. Ama yalan söylediğimizi anlamamanın bir yolu olduğunu söylediler. Bu yüzden herhangi birinin ismini veremeyiz. Bu ne anlama geliyor bilmiyorum, doğru mu onu da bilmiyorum ama annemin hayatını riske atmak istemiyorum.”

Stellan boğazını temizledi. “Ne yapacaksınız?”

“Biz, mezarı bulmak için Napolyon’un bıraktığı ipuçlarını kullanacağız.” Parmağını tabağımın kenarında gezdirdim. “Ya annemin karşılığında Düzen’e bunu anlatacağız ve hazineyi ya da artık her ne varsa almalarına izin vereceğiz, gerçekten bir tür silah varsa da bunu onlara karşı kullanacağız. Tabii bunlardan önce Jack onları bulup öldürmezse.” Böyle söylendiği zaman kulağa gerçekten çok basit geliyordu.

Stellan gözlerini kıstı. “Gerçekten de Çember’in yüzyıllardır bulmaya çalıştığı mezarı bulmak için onları, hımın neydi, günlükle bileziği kullanmanın işe yarayacağını düşünüyor musunuz?”

Masadan uzaklaştım. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Öncelikle, sadece yufka yürekliliğim yüzünden kaçmanıza izin vermiş değilim.”

Kollarımı kavuşturdum. Artık bu işte beraberdik. Muhtemelen kız kardeşi için bir şeyler yapmamızı isteyecekti. Sorun değildi. “Ne istiyorsun?”

Stellan’ın sesi kafamda yankılandı: *Bir değişiklik istedin. Varlığının getirdiği acıdan uzak bir yol, demişti. Toska. Bir şeylerin eksik olduğuna dair bir his. Ne olduğunu bilmesen bile onu özölüyorsun. İliklerine kadar. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Hem de pek çok farklı şekilde.*

Dirseklerini masaya koydu. Akşam güneşinin son ışınları ön pencerelerden süzüldü ve kollarında altın bir kemer oluşturdu. “Mezarla ilgili durumu tam olarak anladığınızdan emin değilim. Bunda Düzen’den de öte şeyler var...” Durdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Burada rehineleri kurtarmanın ötesinde tehlikede olan şeyler var. Çember artık düşüşte.”

“Sanmıyorum.” Ben de masaya doğru eğildim. “Bunlar dünyanın en zengin, en...”

Bir elini kaldırdı. “Sen dışarıdan fark edemiyor olabilirsin ama yüzyıllar önce sahip oldukları gücü şimdi modern zamanda nasıl sürdürdüklerini merak etmiyor musun? Cevap şu ki sürdüremiyorlar. Son yirmi otuz yıl dünyanın hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde değiştiğini gösterdi. Bununla eskisi gibi başa çıkamıyorlar. Bu artık onları korkutuyor. Kısa bir zaman sonra ataları eskiden dünyanın kralı olan yararsız ve zengin insanlardan başka bir şey olmayacaklar.”

Yutkundum.

Stellan, “Kilisede önünde eğilen insanları gördün, değil mi?” diye devam etti.

O anı unutamamıştım. Önümde eğilenleri de, beni yakalamak isteyenleri de.

“Evet, zenginlik istiyorlar. Evet, mezarda bulmak istedikleri büyülü güç her neyse onu da bulmak istiyorlar.” Yüzlerimiz rahatsız edici derecede yakınlaşana kadar eğildi. Her nasılsa geri çekilmedim. “Ama bundan fazlasını istiyorlar. Son yılların stresi, eski zamanlardan beri görülmemiş bir iç sürtüşmeye sebep oldu. Arkasında bir araya gelebilecekleri bir şeye, *birine* ihtiyaç duyuyorlar. Sen de çok uzun zamandır istedikleri bu şeyi temsil ediyorsun.” Alaycı bir şekilde güldü. “Anlamıyor musun? Mezardaki şeyi ne kadar çok isterlerse istesinler, onların hazinesi *sensin*.”

Mideme kötü bir his gelip yerleşti. Jack’in botlarının sesi merdivenlerde duyuldu. Stellan’dan uzaklaştım.

Stellan, Jack’ten bihaber bir halde, “Mezarı bulmak istiyorsanız,” dedi. “Bu işi olması gerekenden çok daha fazla zorlaştıracaksınız demektir.”

Kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. Jack oturdu.

“Bir düşün. Onlar sadece seni *kraliçeleri* ilan etmek istiyorlar. Dauphin’ler, aralarından en azından bazılarının artık Seçilmiş’in kimliğinin onaylanmasını beklemeyeceklerini gösterdiler. Birisi seni bulursa...” Peçeteyi parmakları arasında çeviriyordu. “... yakalar ve ne olduğunu bile anlamadan kendini evlenmiş bulursun. Hatta bu işten sıyrılmayasın diye hamile bile bırakabilirler.”

İrkildim. Jack de berbat görünüyordu. “Bunu yapamazlar...”

“Yaparlar. Mezarı bulmadan önce bile, birleşmeyi tamamlayan her kim olursa çok büyük bir güç kazanacak. İnsanların uğruna cinayetler işleyeceği bir güç.”

Boğazıma kadar gelen safrayı yuttum. “Yani?”

“Yani, en mantıklı şeyi yapacağız.” Stellan yaslandı ve ayak bileğini dizinin üstüne attı. “Siz mezarı bulmak istiyorsunuz. Çok büyük bir güce sahipsiniz. On üçüncü kişi olarak yanımda olacağınızı söylediniz.”

Onunla yüzleşmek için sandalyemi çevirdim. Eli dizimden düşmek üzere olan Jack de çevirdi. “Kısacası ne diyorsun?”

“Biz diyorum, porselen bebek. Hazine sen olabilirsin ama cevap ikimiziz.” Stellan parmağıyla ikimizi işaret etti. Yanımda oturan Jack gerildi. “Napolyon’un birleşme konusunda bir şeylerin tuhaf olduğunu söylediğini biliyorum ama Çember’in yorumunun *yanlış* olduğunu da söylememiş. Bu, sen ve benim birlikte gerçek bir hazine haritası oluşturacağımız anlamına geliyor olabilir. Bütün bunlar saçma olsa bile, bu seni diğerleri tarafından ele geçirilmekten korur. Ayrıca ihtiyacımız olduğunda bize büyük bir güç de verir.”

Durdu ve bir kaşını kaldırdı.

Kafamı salladım. Söylüyor gibi görüldüğü şeyi söylüyor olamazdı. “Stellan...”

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Aynen öyle, *kuklaçka*. İkimize de tebrikler. Görünüşe göre sen ve ben evleniyoruz.”

TEŞEKKÜR

Kitabın kapağında benim ismim yazıyor olabilir ancak bu kitap bir kişi sayesinde ortaya çıkmadı. Bu kitaba ve bana zaman, sevgi ve uzmanlığını ayırmış herkese teşekkür etmek istiyorum:

Editörüm Arianne Lewin. Bazen senin beni öldürmeye çalıştığını düşünmüş olabilirim ama senin bu kitaba duyduğun sevgin, keskin sezgilerin, doğru olandan daha azına razı olmayı reddedişin, kitabın her zaman olmasını istediğim hale gelmesini sağladı. Gerçekten çok zeki olduğun ortaya çıktı.

Ajansım Claudia Ballard'a bu kitabın en iyi hale gelmesini sağlamak amacıyla çok çalıştığı ve ona bir yuva bulduğu, hevesi hiçbir zaman azalmadığı için teşekkür ederim. Seninle konuşunca kitabımla kucaklaşmışım gibi oluyorum.

Katherine Perkins'e, bütün detaylarla soğukkanlılıkla ilgilendiği için teşekkür ederim. Kendisi çok keskin bir editörel göze sahip. Putnam'daki bütün takıma – tasarım, kontrol, satış, pazarlama– heves, destek ve bitmek tükenmek bilmeyen çabalarıyla bu kitabı kitap haline getirdikleri için teşekkür ederim.

Julie Chang'a hevesi için teşekkürler. Eve Atterman'a, yayınevinde Avery'nin maceraları konusunda heyecanlanan ilk kişi olduğu için teşekkür ederim. Laura Bonner'a ve diğer ajanslara, WME takımının geri kalanına, hikâyemi dış dünyaya duyurdukları için teşekkürler.

Dahlia Adler'a, yazı arkadaşlıkları pijamalarla *Sharknado* filmini izleyen ve misafir odalarına birbirinin adını verip e-postalarla gerçek sohbetler eden gerçek arkadaşlıklara dönüştüğü için teşekkür ediyorum. Beni, muhtemelen en reddetmen gereken zamanlarda bile tekrar tekrar benimsediğin için de teşekkürler.

Gina Ciocca'ya, roman yazmak yerine komik uygunsuz şakalar yaptığımız ve roman uzunluğunda e-postalarla yazıştığımız için, benimle birlikte mücadele ettiği veya yakındığı için teşekkür ederim.

Marieke Nijkamp'a, Seine Nehri'ndeki şuruplu waffel'lar ve "Bohemian Rhapsody" şarkısı için, ayrıca inanılmaz derecede hızlı, anlayışlı bir okuyucu olduğu ve kitabımdan her nâsılsa asla bıkmadığı için teşekkür ediyorum.

Kitabımı benim bile sevmediğim zamanlarda sevmekte ısrar eden Kim Liggett'a teşekkür ederim. Siz bunu gördüğünüzde ikimiz de bunun üstesinden gelmiş olacağız.

Erica Chapman'a maraton niteliğindeki e-postaları ve çıgıllıkları için teşekkürler.

Leigh Ann Kopans'a ve Chessie Zappia'ya, ilk bar arkadaşlarımdan ve okuyucularımdan oldukları için teşekkürler. YA Misfits'teki geri kalan arkadaşlarıma: Jamie Grey, Megan Whitmer, Jenny Kaczorowski, Naseoul Lee, Cait Greer. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum hanımlar. Ayrıca yaptığınız ikinci okumalar, arkadaşlığınız ve eğlenmelerimiz için teşekkürler.

Seabrooke Leckie'ye, müsveddelerde ve kitabımın birçok versiyonunda yanımda olduğu ve bana arkadaşlığını, hevesini ve aynı derecede zeki eleştirilerini sunduğu için teşekkür ediyorum.

Kitabımın ikinci okumasını yapan veya benimle bu yolculuğa çıkan bütün diğer yazarlara teşekkür ederim. Brenda Drake'e, Angi Black'e, Jenny B'ye ve diğer bütün Twitter arkadaşlarıma, yeni tanımaya başladığım Fiftener arkadaşlarıma, bütün bu yayıncılık işiyle heyecanlanan veya şaşırان IRL arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hepinizin adını tek tek yazmaya kalksam ayrı bir kitap olurdu.

Kristan Boers'a, benimle GY tartışmaları yaptığı ve yazar olmayan ilk okuyucum olduğu için teşekkür ederim.

İlk yardımcı pilotlarımdan olan ve bu kitabın gerçekten çok saçma versiyonlarını okuyan, masal anlatmak için yaşayan Sari'yle Jason'a teşekkür ediyorum.

İlk coşkuları, bu kitabın peşinden gitmeye değer olduğunu düşündüren Lisa ve Laura Roecker'a teşekkür ediyorum.

Eski IRL eleştiri grubuma, özellikle de Antoine Ho'ya, Sonja Dewing'e, Jim Schnedar'a bütün kahkahalarımız için ve okunmaya değer olmadan önce bile yazdıklarımı okudukları için teşekkür ediyorum.

Anne babam Jill ve Dave'e, küçükken istediğim bütün kitapları aldıkları, bütün boş zamanımı kitap okuyarak geçirmeme izin verdikleri ve kendim bir kitap yazmaya karar verdiğimde bunu yapabileceğime inandıkları için teşekkür ediyorum.

Hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir tür için heyecanlanarak çok iyi bir iş yapan abilerim Tom ve John'a teşekkür ediyorum.

Kayınpederimle kayınvalidem Chuck ve Sara'ya, bitmez tükenmez gibi görünen yayıncılık süreci boyunca verdikleri sarsılmaz destek ve kokteyller için teşekkür ederim.

Kocam Andrew'a sırtımı ovduğu, bana bir kadeh şarap koyduğu, akşam yemeklerini pişirdiği ve ruh hallerime (bkz: şarap) katlandığı için, hikâyedeki boşlukları doldurduğu, Avery, Jack ve Stellan hakkında tıpkı gerçek insanlarmış gibi konuştuğu için, benimle çılgın maceralara çıkmayı kabul ettiği (dünya seyahatleri ve... yaşam da dahil olmak üzere) için teşekkür ediyorum. Her yazar (aslında her kadın!) senin gibi bir kocası olsun ister.

Notre-Dame'ın çan kulelerinden nasıl kaçılabilir gibi çılgın sorulara cevap veren, beni bazı sanat eserleri havaya uçarsa ne olur gibi konularda konuşurken yakalayan ama yetkililere şikâyet etmeyen, seyahatlerimizdeki tüm tur rehberlerimize ve oradaki yerlilere teşekkür ediyorum.

Kitapçılara, özellikle de Bookwork çalışanlarına teşekkür ederim. Bu çılgın kitap dünyasının ne kadar eğlenceli olduğunu bana siz gösterdiniz.

Kütüphanecilere ve kütüphanelerin arkasındaki herkese teşekkür ederim. Bütün hayatım boyunca kütüphanelerde yaşadığım söylenebilir. Kendi kitabımı da bu raflarda görmek için sabırsızlanıyorum.

Kitabı teslim etmemle yayınlanması arasında geçen sürede tanışacağım, bu kitap yolculuğunun gerçekleşmesine yardımcı olacak herkese teşekkür ederim. Kusura bakmayın, sizi isim isim yazacak kadar tanımıyorum henüz! Teşekkürler!

Unuttuğum herkesten özür diliyorum. Emin olabilirsiniz, muhtemelen aklıma gelmişsinizdir –ok geç de olsa– ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorumdur! Yine de sizi seviyorum.

Ayrıca *sizlere* de bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ediyorum.

Beğeneceğinizi düşündüğümüz diğer kitap...

9
ILIMA TODD

Siz bir tutsaksınız.

Bileklerinizi korku zincirleriyle prangaya vurdular.

Sizi zulüm bıçaklarıyla diz çöktürdüler.

Boğazınıza geçirdikleri ilmik sesinizi kesiyor. Cansız bir şekilde
duruyorsunuz. Yararsız bir şekilde.

Yine de barıştan ve özgürlükten bahsederek övünüyorsunuz.

Özgürlük mü?

Siz özgür değilsiniz.

Gerçeği ört bas edemezsiniz.

Onlar unuttular. Ama siz gerçeği biliyorsunuz. Hatırlıyorsunuz.

Onlara da anımsatın.

Kaçmanın bir zamanı vardır. Saklanmanın. Değerli olan şeyleri
korumak için sessiz kalmanın zamanı vardır. O zaman geçti.

Şimdi mücadele zamanı.

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize **www.penayayinlari.com** ve **www.facebook.com/penayayinlari** sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi **okuyucu@penayayinlari.com** adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Kataloğumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

* Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukarıdaki e-posta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

Çember adı verilen tehlikeli ve gizli topluluğun bir parçası olarak Avery'nin ailesi, onun eski bir kehanetin anahtarı olduğunu düşünür. Kimisi onu piyon olarak kullanmak isterken kimisi onu ölü istemektedir. Onun hayatını tehlikeye atan gizemi kaldırmak için Avery, Çember adına çalışan iki erkekke, yani yakışıklı ve gizemli iki erkekke, Paris'in heybetli eserlerinden İstanbul'un karanlık sokaklarına kadar giden bir maceranın tam ortasına düşer.

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com